

Giới thiệu Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không

Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không là truyện teen lấy đi không ít cảm xúc của người đọc. Không riêng gì Hạ Vũ Ngã Rồi Thi Đứng Dậy mới lay động cảm xúc của người đọc mà hơn hết những diễn biến câu chuyện, tâm lý nhân vật và những uất ức mà người con gái phải mang trong lòng mới chính là những điểm cao trào khiến người đọc đồng cảm.

“Con trai, vậy con sẽ là Nguyễn Vũ Thái Dương. Là con trai của Nguyễn Thái Tuấn, là con trai của Vũ Ngọc Ánh. Con là một mặt trời, một mặt trời bé bỏng sưởi ấm lòng hai vợ chồng ta. Cảm ơn con!”

Truyện xoay quanh về nhân vật Thái Dương, kể về thời lúc cậu còn là học sinh cấp 3 cấp sách đến trường đến khi lựa chọn cho mình một trường đại học. Cùng với Dũng – người bạn thân từ hồi là học sinh, hai người bạn cậu đi đâu cũng quần quýt lấy nhau. Dũng là đứa rất lo ngại, lại hay tán gái. Hầu như những cuộc ẩu đả trong trường đều có mặt của Dũng, riêng cậu, cậu nhẹ nhàng hơn, có phần sâu lắng. Chuyện tình bạn đẹp cho đến khi cả cậu và Dũng gặp người con gái trong mộng, nói chính xác hơn là người con gái này khiến bất ai cứ liếc nhìn đều muốn đòi mất phải nán lại thêm chút nữa.

Cậu cam tâm từ bỏ, cố gắng tránh né cô vì cho rằng muốn giữ tình cảm của cả cô và người bạn thân thiết của mình. Nào ngờ, chính hành động đó đã khiến cô trở nên tức giận và phải hành động thay cho lời nói rằng cô cũng yêu anh như chính anh đã yêu cô tha thiết.

Một truyện teen dạt dào để lại bao cảm xúc còn đọng lại nơi lồng ngực khiến độc giả chiêm nghiệm bất chợt cảm thấy hình ảnh mình hiện hữu trong từng tính cách, từng câu chữ và hành động của nhân vật. Mặt khác, độc giả có thể đọc truyện Năng Phóng Viên Siêu Quậy để tiếp tục tìm kiếm những chuyện tình đầy thú vị của tuổi teen tại đọc truyện online hay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Những Ngày Cuối Năm

Oa...Oa....Oa.....

Tiếng đứa trẻ lanh lút vang lên trong nhà hộ sinh, gương mặt những người ngồi chờ bên ngoài cơ mặt giãn mạnh sau những phút giây dăm chiêu căng thẳng. Cuối cùng con trai tôi cũng chào đời. Con trai, bố đợi con biết bao nhiêu ngày rồi không? Con là niềm tự hào của bố, của mẹ và của những người đã và đang dõi theo con suốt chín tháng qua đó con biết không?

- Ai là cha đứa bé? – Tiếng nữ hộ sinh lanh lảnh vang lên.

- Tôi, là tôi đây chị ơi. – Tôi nở một nụ cười giữa căn phòng lạnh giá của những ngày cuối năm.

- Khiếp, giống bố thế? Từ đôi lông mày đến khoe miệng, rồi nó cũng đẹp giai như bố nó thôi. – Cô nữ hộ sinh tiếp tục vuốt xoa.

- Dạ vâng ă! – Tôi cười tươi.

- Thôi vào với cô ấy đi, còn mệt nhưng chắc vui lắm đấy.

- Vâng cảm ơn chị! – Tôi vừa gãi đầu vừa cảm ơn rồi rít.

Tôi bước nhanh vào phòng hồi sức sau khi sinh mà tâm trạng vui hết cỡ.

“Không biết thằng cu nó thế nào nhỉ”.

“không biết nó có như cô hộ sinh nói không”.

“Chắc là đúng rồi”....

Ti ti thứ nhảy dựng lên trong đầu tôi, càng nghĩ tôi càng rảo bước thật nhanh. Mở cánh cửa ra tôi đã thấy vợ mình nằm trên chiếc giường cuối phòng. Cô ấy không nhăn nhó như lúc mới vào đây, mà thay vào đó là khuôn mặt hiền từ đang nhìn đứa bé nằm bên cạnh. Nước da trắng, đôi mắt to, tròn, đen và cái mũi cao vẫn nổi bật lên trong những sản phụ khác trong phòng (chỉ ít là đối với tôi cô ấy vẫn đẹp nhất).

- Em mệt lắm không? – Tôi khẽ mỉm cười với em ở đầu giường.

- Anh cứ thử đau đẻ một lần biết ngay. – Em khẽ ngước một cái rồi cười nhìn tôi.

Tôi ăn ngay cái tù vào miệng không cách nào đẩy ra được. Không nói câu nào tôi cứ thế đứng nhìn hai mẹ con. Cô ấy vẫn thế, cứ hay hỏi ngược, không ít lần làm tôi phát điên nhưng lần này thì không thể điên được vì đang có một thiên thần nhỏ nằm cạnh một thiên thần lớn mà.

- Nó giống anh lắm chả có tẹo nào của em. Hức! – Thấy tôi đứng á khẩu em chăm chọc.

- Em vẫn đặt tên con là Thái Dương àh? – Tôi ngồi xuống bên cạnh nhìn hai mẹ con.

- Vâng! Chúng ta đã chọn mà! – Em nhìn tôi.

....

Con trai, vậy con sẽ là Nguyễn Vũ Thái Dương. Là con trai của Nguyễn Thái Tuấn, là con trai của Vũ Ngọc Ánh. Con là một mặt trời, một mặt trời bé bỏng sưởi ấm lòng hai vợ chồng ta. Cảm ơn con!

Nhớ những ngày tháng ấy....

Chap 1:

- Rầm!!!!

...

Tôi giật mình và người bên cạnh cũng giật mình.

- Hai anh có biết Đánh Nhau là cái tội không bao giờ được tha thứ không? – Một nam trung niên đeo kính đập mạnh bàn tay xuống mặt bàn, nhìn tôi cùng thằng bạn một ánh mắt tóe lửa.

Thằng bên cạnh tôi đang co dúm người lại lo lắng sau tiếng quát đó. Nó ngồi cằm mặt xuống đất chẳng có vẻ gì là thằng vừa cùng tôi trải qua trận thư hùng oanh liệt cả.

- Hai anh về viết bản kiểm điểm rồi xin chữ ký phụ huynh sáng ngày mai tiết Toán đem lên cho tôi. Còn giờ thì... về đi. – Nam trung niên gằn giọng nói thẳng vào hai thằng chúng tôi. Khuôn mặt hầm hầm rồi lắc đầu ngán ngẩm.

- Sắp ra trường đến nơi rồi mà không được cái tích sự gì, chỉ ăn vói đánh nhau là giỏi. – Nam trung niên đó càu nhàu khi tôi và thằng bạn vừa bước qua cánh cửa Phòng Giám Hiệu.

Tôi biết thừa là ông chỉ nói tôi chứ thằng bên cạnh thì ông không nói vì...

Số là thế này:

Thằng Dũng – thằng bạn tôi quen từ hồi lớp 7 sau một buổi đá bóng. Tôi học 7A còn nó 7D, hai thằng được trường chọn, cử lên cụm tham gia đội bóng của cụm để tham gia giải của huyện rồi từ đó chọn những nhân vật “cứng” chân đại diện cho huyện tham gia giải của tỉnh. Tôi thuộc dạng đô con, hơi đậm người vì cái tật bữa ăn bốn năm bát cơm nên tốc độ là không nhanh. Được cái là tư duy khá tốt (thầy dạy thể dục nhận xét là có nhãn quan chiến thuật) lại máu lửa, chân như thanh sắt nên xếp đá trụ.

Thằng Dũng thì khác nó nhỏ con nhưng tốc độ thôi rồi, kĩ thuật cá nhân ăn đứt tôi, đứng chất của chạy cánh loại xịn. Hai thằng lần đầu biết nhau vì từ lớp A đến lớp D là đẳng cấp khác hẳn nhau. Một lớp chọn và một lớp thường. Ấy vậy mà vừa gặp đã chém gió tung trời. Rồi thân nhau từ đó và giờ là vừa... “choáng nhau”. Cuộc đời nó thế, thân nhau lắm cắn nhau rõ đau.

- Mày thấy chưa? – Dũng ôm cái má tím bầm lừ mắt nạt tôi.

- Chả phải máy thích làm tí cho đỡ ngứa chân tay àh? – Tôi cũng chẳng vừa.

- Thôi về lớp đi, tiết cuối rồi đấy. – Nó phóng bước chân thoăn thoắt về lớp 9D của nó.

....

- Êh Dũng! Vẫn là bạn nhé!... – Tôi gọi với theo.

- Dĩ nhiên. Chiều ở sân bóng nhớ mang bộ M.U đi đấy. – Nó vừa chạy giật lùi cười một nụ cười tươi rói chả có vẻ gì là đau đớn mặc dù mặt tím bầm.

Ở quên chưa kể, là thế này. Lớp của tôi là lớp chọn toàn thành phần chăm ngoan học giỏi nhưng nghịch thì cũng chẳng có kém cạnh tí nào nên thi đua thi cứ cuối trường còn cái lớp D của thằng Dũng bình thường thôi nhưng chả hiểu sao mà lần nào cũng đầu trường. Đúng là không thể nghe mặt mà bắt hình dong.

Hết tiết hai hôm nay thằng Dũng vác bộ bài qua lớp tôi rủ đánh bài. Góm lớp 9 thì lấy đâu ra nhiều tiền toàn lộc cộc hai ba đồng năm trăm thắng nào

nhieu thì được cơ chực ngàn. Thế quái nào nó vết chúng tôi như vết “cám”. Tôi có bảy ngàn tiêu vật mà giờ còn hai. Đang nóng bỏng thì tôi thấy thằng Dũng đảo bài kiểu quái gì mà cứ lá của nó thì lại cuối bộ bài còn ba thằng lớp tôi thì đầu bộ bài...

- Mày “cô” bài à Dũng. – Tôi cau mặt.
- Làm gì có chúng mày đen quá thôi. Tiếp nào...! – Thằng Dũng cầm đầu xòe bài.
- Rõ ràng là vừa rồi cứ đến cây của mày thì mày lại chia cuối bài mà tao nhìn nhầm sao được. – Tôi trợn mắt.
- Êh mày đừng thua nhiều mà nói láo nha. – Nó hơi run vì biết cái tính tôi nóng còn hơn lửa ở Hòa Diệm Sơn.
- Mày không khai ra bạn thân tao cũng đâm à nha. – Tôi nóng gáy lắm rồi.
- Mày đừng cậy lớp mày mà nói gì cũng được nhá. Đừng cậy to con mà tao gớm mày đâu. – Nó quắc mắt lại với tôi.
- Tao không cậy cái gì hết nhưng nó đúng thì thôi. Tao chỉ công bằng với tao và mấy thằng lớp tao thôi. – Tôi nạt nó ngay.
- Mày còn nói láo nữa tao không nể lớp mày đâu đấy. – Nó cũng bốc hỏa khói xịt nghi ngút trên đầu.
- Tao không nhiều lời đâu xin lỗi lớp tao ngay. – Tôi muốn đâm thằng này lắm rồi.
- À mày thích làm tí đúng không? Ok tao với mày thư giãn gân cốt.....

Bốp...!!!!

Nó chưa hết câu thì tiếng khô khốc vang lên rồi hai thằng lao vào nhau như hai thằng kẻ thù. Nó chỉ dừng lại khi có tiếng em cờ đồ lớp bên cạnh vang lên và hai thằng có cơ hội diện kiến thầy giáo nổi tiếng nghiêm khắc nhất trường. Thầy Tùng – dạy Toán. Thầy là con người lạnh lùng, ít nói nhưng cực kì nghiêm khắc và không dung túng cho bất kì hành động nào. May mà đây là năm cuối cấp chứ không thì chúng tôi “ăn đủ”.

Trường cấp hai của tôi có lẽ khác với trường khác là phải thi vào trường. Tôi thì nhọt toẹt mấy bài toán đơn giản ngoáy mấy phút là xong. Từ bé nổi tiếng cả xóm là học không thua thằng con nhà ai hết. Nhưng tính là tự cao tự đại nên rớt đài là chuyện bình thường ở phổ huyện. Tôi còn nhớ là có lần tôi làm toán sai hết cô cho một điểm và y như rằng cái roi mây của bố tôi không cái nào xuống đất cả. Ấy vậy mà cái đợt thi lên lớp 6 tự nhiên tôi viết nắn nót kinh hồn và cái điểm vào lớp cũng kinh hồn bạt vía. Mười chín điểm hai môn Văn, Toán và tôi đầu lớp luôn. Hề.

Tôi vẫn nhớ ngày đầu vào lớp 6, thầy vừa dạy Toán tôi vừa chủ nhiệm luôn. Gì chứ thầy chủ nhiệm là không có đùa được à nha. Liên lạc phụ huynh là điều chắc chắn khi bạn vi phạm nội quy. Ấy vậy mà bỏ ngoài tai tất cả, tôi vẫn phá như một thằng quý.

Trong lớp tôi có nhỏ tên Hùng, xinh gái thôi rồi, lại thêm nhỏ có cái mái tóc đen, dày và dài nữa chứ. Cái thể loại này á, mẹ có đánh chết tôi cũng vẫn phải “cưa”. Cơ mà sự đời nó không có như mong muốn. Vô duyên vô cớ tôi lại thấy cái đuôi sam của ả sưng sưng mắt thỉnh thoảng dụi dụi, chơi chơi. Hôm đó xui xẻo thế nào dụi mạnh quá nang ý khốc ốm củ tôi hết cả lên. Xong đời thằng con, dĩ nhiên là ra ngoài cửa lớp nhìn gió nhìn mây. Hề hề.

Và từ đó là nhỏ ý bơ tôi luôn. Hình như sau này hai đứa đồ đại học rồi cùng trường nhỏ ấy mới liên lạc với tôi. Và lúc đó tôi cũng không còn như hồi cấp 2 nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2

Thời gian cứ thế trôi qua rồi cái ngày làm hồ sơ thi cấp 3 cũng đến. Nhà tôi có ông anh ruột hơn 2 tuổi học giỏi cứ gọi là bá đạo. Nhìn cái bảng điểm của ông thì mười thằng đến chín ngất xỉu. Không môn nào dưới chín phẩy. Và gia đình tôi có lẽ là cứ trước khi thi cấp 3 là phải thi trường chuyên tỉnh đã. Cứ thi nó trước đã rồi học trường nào tính sau. Ấy vậy mà số trời nó nghiệt ngã. Ông thi chuyên Lý thiếu một điểm rớt cái độp. Nhìn ông đi xem điểm về mà mặt buồn thiu. Mẹ tôi thì biết thừa là dù ông có học giỏi mấy nhưng với trình độ trường làng làm sao có thể “đủ” được với những đứa có tư chất mà được đầu tư từ bé.

Tôi cũng vậy, lăn vào bánh xe mòn mỏi của ông thi chuyên Toán. Hôm đi thi cơ man nào là người. Nhận ra thằng Dũng đang loảng hoảng tán gái là biết ngay nó thi chuyên như mình. Cơ mà hình như nó thi chuyên Anh thì phải. Cũng phải nó học môn Anh ý... là được. Phải nói là tuyệt vời. Tôi thì chỉ Toán thôi. Vào phòng thi cái phòng toàn tên Tuấn nên không có một mống nào “XX” cả toàn “XY”. Chán toàn tập.

Và khi nhận kết quả cũng như ông anh. Rớt cái độp. Ôi giờ ơi sao cuộc đời nó phủ thế nhỉ. Cơ mà tôi hãnh diện hơn lão anh là thiếu có nửa điểm thôi còn lão thiếu một điểm cơ mà. Tuổi gì đòi ăn với tôi... Khừa khừa...

- Mày, tao tính thi trường Nguyễn Đức Cảnh con ạ! – Bố tôi hạ chén rượu.
- Con thi Chu Văn An cơ. – Tôi không chút e ngại.
- Tại sao? – Mẹ tôi lạnh lùng hỏi.
- Con thì đó quen bạn quen bè mà hơn nữa là có bác Dung mà mẹ. – Tôi giải thích rồi lùa cơm vào miệng.
- Nhưng mà nó xa, rồi đi học về đêm hôm... – Bố tôi hơi khó chịu.
- Được mà bố, xa mấy đâu chín cây thôi mà. Con đạp được. – Tôi tiếp tục thuyết phục.
- Cũng được nhưng mà tính mày hay la cà tao không yên tâm. – Mẹ ra chiều không đồng ý.
- Thôi cũng được nó thích thì cho nó thi. – Bố về phe tôi.

...

Gì chứ tôi là tôi yêu bố nhất.... Hà Hà....

Năm đó tôi thi cũng không có thuộc dạng bình thường nhưng mà đau cái là nó vào môn Sinh. Mà cái xù môn học này tôi lại học kém nhất trong bốn môn tự nhiên mới “a kay” chứ. Thành thử ra năm đó tôi được có 40 điểm thôi. Văn, Toán nhân đôi, Sinh nhân một, Cộng thêm hai điểm nghề phổ thông nữa là đủ đẹp bình quân 8.0/10. Xuýt quá ngon. Và vào lớp Tự Nhiên A3 thôi. Cũng phải nói thêm là số phận run rủi thẳng Dũng cũng trượt chuyên nhưng tôi đoán trật tè le không phải nó thi chuyên Anh là mà chuyên Lý. Ái chà thẳng này lực học không xoàng ghen. Cũng A3 như tôi. Ấu cũng là số trời. ... hê hê....

Đêm hôm trước, tôi đi ngủ rõ sớm. 9h00 là lên giường bật quạt đắp chăn đi ngủ. Nhưng thế quái nào lại không thể ngủ được, nhưng câu hỏi cứ lờn vờn quanh đầu.

“Không biết lớp mình như thế nào nhỉ, nhiều nam nhiều nữ nhỉ?”

“Cô chủ nhiệm hay thầy chủ nhiệm đây.”

“Anh là anh chán thầy chủ nhiệm lắm rồi. Cô chủ nhiệm đi càng trẻ đẹp càng tốt, càng có hứng anh học tập.”

Rồi suy nghĩ miên man và chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không biết.

Hôm sau tôi đến lớp rõ sớm ấy vậy mà vừa bước qua cái cánh cửa màu xanh xanh lá cây gặp ngay năm chị em xinh đẹp đang ngồi tán chuyện thấy trời thấy đất luôn. Tôi quay ngoắt người ra làm cái cô ở giữa cười như nắc nẻ vì vừa gặp phải thẳng sợ con gái. Quý thần ơi mình đã sớm đám này nó còn sớm hơn.

- Lạy hôn ở đâu ra năm chị em “nhện tinh” thế này? - Tôi lăm bằm.
- Ông nói ai “nhện tinh” đấy? – Cái cô vừa cười mặt hằm hằm đứng ngay sau.
- Oh...Oh... – Tôi á khẩu.

...

- Tuấn! Tuấn..... – Tiếng thẳng Dũng.

May mà nó giải cứu tôi kịp thời và cái em “nhện tinh” cô hôn kia cũng nguyền tôi một cái rồi té vào trong lớp theo một nữ nhân khác. Thì ra là cô nàng ra ngoài khi thấy bạn cô cũng đang đứng ngoài ngơ ngác con nai vàng. Vừa đi ra ngay đằng sau thôi thì nghe thấy tôi lăm bằm.

“Sáng ngày ra...gì mà....?”

- Mày đi không gọi tao thẳng Quý? - Nó lớn tiếng.
- Mày ngủ như chết tao chờ thế quái nào được. – Tôi hằm hè.
- Thôi vào lớp đi - Nó kéo tôi.
- Ấy đừng bạn hiền đừng có dzô, trong đây có “yêu nhân” đấy.- Tôi vừa kéo vừa chém gió.
- Àh...àh em vừa nãy hả? Mày ngon nha, vừa vào trường đã có gái theo... – Nó châm đầu.
- Theo con khi nó vừa kê cái tủ đứng vào mồm tao đấy. Thôi chờ tẹo nữa chúng nó vào nhiều nhiều rồi vào. – Tôi trả lời trong điệu cười dị hóm của

thằng bạn thân.

-Ừh... –Nó trả lời nhưng mắt vẫn nháy liên hồi.

Chúng tôi đứng ngoài một lúc thì lớp vào khá đông đủ các thể loại người to có, béo có, gầy dơ xương có và “chuẩn men” như tôi cũng có. Hi hi. Àh quên con gái cũng có, nhiều là đáng khác. Tôi rửa thắm trong bụng.

“Không khéo mình vào nhầm lớp Văn thì có mà hông.”

Rồi có một cô giáo đi vào, cô trạc tầm 35, 40 tuổi gì đó. Đại loại là yên bề gia thất rồi. Thất vọng.

Tôi và thằng Dũng ngồi bàn thứ tư từ trên xuống khi bàn đó đã có 2 thằng ngồi. Một thằng to, cao, đen và hôi hay không thì cũng chẳng giám nghĩ biết đâu nó hôi thật. Thằng còn lại dong dong người nhưng mà đẹp trai như Hàn Quốc. Chắc hai thằng cũng là bạn của nhau. Thật là tương phản khi thằng trắng như Hàn Quốc ngồi với thằng có nước da ngừ quên bốn, năm tiếng ngoài trời.

-Tôi là Dung dạy các em môn Địa và tôi sẽ chủ nhiệm các em năm lớp 10 và có thể sẽ là 11 và 12. – Cô giáo đại nhân lên tiếng.

Rồi cô phổ biến một số nội quy trong lớp nào là 10 điều học sinh nghiêm chỉnh chấp hành này, nào là tư cách trường Chu này, nào là chuyện các anh chị khóa trên, khóa dưới học hành thành tích về vang thế nào. Tôi thì cứ cười mây cười gió thôi mặc kệ thằng Dũng ngồi cạnh đăm chiêu chăm chú thôi rồi. Sau đó tôi bắt đầu đếm nữ nhân. Ái chà lớp này nhiều em “cute” gớm. Nhưng tôi để ý trong đó có ba nàng ưng ý nhất. Một là em “nhện tinh” vừa kệ cái tú vào mồm tôi này, hai là nhỏ ngồi góc trong bàn thứ hai dãy ngoài. Em này không “cute” như em “nhện tinh” nhưng mà da trắng như trứng gà bóc và đặc biệt có cái miệng hình trái tim đẹp lắm nhá. Kết mạnh em này. Em thứ ba là cô nàng ngồi ngay trước tôi. Mặt lạnh như tiền nhưng tổng hợp của cả hai em kia. Vừa “cute” lại trắng bóc nhìn phát yêu luôn. Thình thoảng em ý lại cứ lăm nhăm gì trong miệng rồi hãnh trấn lại đôi lúc lại suy nghĩ mặt cứ lăm lét lăm lét như buồn bạc già. Tôi không thích luôn cơ mà theo đánh giá của tôi là nhất cái A3 này rồi.

Cô thao thao bất tuyệt một hồi và cuối cùng là màn chỉ định lớp trưởng lớp phó bí thư. Lớp trưởng là thằng to, cao, đen ngồi cạnh tôi. Bí thư là em “nhện tinh” và lớp phó học tập là em “buồn bạc già”. Chẳng có lẽ cái lớp này cán bộ lớp nó dị đến thế sao.

Èh mà cô chọn mặt gửi vàng cũng được đấy chứ. Thằng đen sì kia lớp trưởng vì nó có cái uy lớn lắm, giám ngủ năm tiếng ngoài nắng cơ mà. Bí thư chọn ngay em bạo dạn thế kia còn lớp phó học tập đơn giản em thi vào lớp cao điểm nhất. Và sao đó cái tên của ba vị “đầu rau” được huych toẹt ra luôn. Lớp trưởng là thằng Quân, bí thư là Xuân và lớp phó là Ánh.

Lớp ra về rồi Hura.....

Tôi về nhà ngồi thử một cái sau khi đã “gút bai” thằng bạn ở đầu đường.

- Một thể à con? – Mẹ hỏi sau khi đưa tôi chai nước lấy trong tủ lạnh.

- Vâng ạh! Mới đạp xe xa mệt không chịu được. – Tôi trả lời sau khi tu từ từ ực chai nước.

- Thôi ngồi nghỉ tí rồi nhặt mớ rau đi nhá mẹ sang ngoại tí. – Mẹ tôi xách cái túi rồi ra sân đi về chiếc xe máy dựng ở góc sân.

Vừa về đã phải động chân động tay. Haizzz.

Ồ mà tôi kể cho các bạn nghe chưa nghĩ. Lão Anh tôi tên Hùng cũng học trường Chu đơn giản vì ông bảo là không thích trường Nguyễn. Và tôi còn một cô em gái ít hơn một tuổi tên Tuyết. Thuộc hạng “nữ lưu hào kiệt” như hai thằng anh cũng “hào kiệt” của nó. Ham xem bóng đá, thích đá bóng và ngồi thì toàn đề chân lên bàn. Tôi hay gọi nó là “con Ranh con”, trước mẹ rêu suốt là không được gọi em thế nhưng lâu rồi cũng quen. Theo mẹ kể vui khi ăn cơm thì nó là nhân vật xuất hiện khi bị “vỡ kế hoạch” nên được cưng nhất nhà và hơn nữa nó chính là Thiên Sứ Tình Yêu của tôi sau này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Tối hôm đó tôi lôi tập vở khen thưởng của năm lớp 9 ra ngắm nghía. Chà chà... học giỏi nó cũng có cái hay đấy nhì, được tập vở mười quyển thế này thì khỏi cần mua rồi. Xách ba quyển bỏ vào cặp, thêm hai cái bút, một cái máy tính để cái cặp ngay ngắn trên bàn và lên giường bật quạt. Bầu trời cuối tháng Tám vẫn chưa Thu hắt, mang cái gì đó nóng bức khó chịu của hè nhưng không vì thế mà giảm bớt cái hứng khởi của cảm xúc trường mới bạn mới trong tôi.

Nghĩ về những năm tháng đã qua của Trung Học Cơ Sở sao mà nó thân thương lạ. Nói thật là chuyện học hành thì ở lớp chẳng ai qua mặt nhưng thái độ học tập thì cũng chẳng ai bằng. Có lần hồi lớp 8 trong tiết Hóa chữa bài tập chương, cô ra một bài nó như này. Đại khái là hai chất tham gia và sinh ra

hai sản phẩm. Cái thể loại này lên lớp 9 thì nhạt vì học hệ phương trình rồi nhưng lớp 8 chưa học hệ phương trình nên nuốt thế nào trôi. Tôi ngẩn ra một lúc rồi sau đó tìm ra cách giải thâm hơn. Đó là giải bài toán quy về một chất phản ứng và một sản phẩm rồi sau đó gọi Khối Lượng Riêng chung cho cả hai chất quy bài toán về một ẩn và sau đó sử dụng bảng tuần hoàn cũng như là kẻ bảng lựa chọn. Tôi giải xong tìm ra đáp án thử đi thử lại rồi cười hềnh hếch cái mặt. Ấy vậy mà không những không ấn tượng với nhỏ ngồi bàn trên mà còn làm em ấy ngứa mắt và quay lại cau có:

- Ông làm xong thì ngồi yên cho người khác làm

- Ồn tôi động hề gì bà đâu. – Tôi cười nửa miệng.

Nhỏ này không nói gì quay lên cắn mặt làm tiếp, tôi vẫn không chịu buông tha. Á à thế thì ông cứ phải chọc cho ra tằm ra món chứ ông ngán cô em à? Khừa khừa.

Tôi cảm viên phấn chả biết giấu lúc nào trong ngăn bàn bẻ ra làm ba, bốn phần gì đó ném lên trên. Phát đầu tiên, em không động hề, ngồi yên. Tôi ném phát thứ 2, thế quái nào đúng lúc em quay lại thế là viên phấn trúng ngay vào đuôi mắt em. Trời đất quỷ thần ơi nó khóc ré lên, mà cái giọng “bản chanh” thì xác định luôn. Tôi ra cửa lớp đếm lá roi.

Ờ mà vụ này mới hài này. Năm lớp 9 tôi thích một nhỏ cùng lớp ra mặt luôn. Và nhỏ ấy cũng thích tôi à nha. Tóc dài, da trắng, đeo kính Nobita mà nhỏ này cao hẳn mét sáu ba này. Đợt đó tôi được có mét năm năm thì phải mà cũng chả nhớ rõ nữa đại khái là đến mang tai em. Xác định khi thom môi là một đũa môi cỏ, một đũa đau lưng rồi.

Hồi đó là học nhảy cao, tôi thi thuộc hàng to, thấp, trắng và thom tho. Tôi nhớ như in là mức sao một mét hai mươi và cô giáo cho nhảy tự do với mức điểm tám này. Hai thằng cùng bàn tôi qua ngon ơ. Đến lượt tôi, tôi ngần ngại vì hơi quá sức nhưng không cam lòng với cái điểm bảy. Tôi lấy đà chậm chậm rồi tăng tốc dần và băng qua sào...

Roac.....

Tiếng khô khốc vang lên, tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra và ăn mừng triệt để với con tám. Rồi hai giây sau đàn mặt ra vì cả lớp ôm miệng cười còn thằng bạn cùng bàn tôi thì miệng nó ngoác đến mang tai. Đến lúc tôi ôm đứng quần chạy vào phòng bảo vệ thì chúng nó mới cười vỡ sân thể dục luôn.

Giờ ra chơi tôi được thầy chủ nhiệm đặc cách nghỉ một tiết về nhà thay quần.

Nhưng như vậy thì chẳng thấm vào đâu cho đến cuối buổi học hôm đó tôi chở em bạn gái về. Em ngồi đằng sau mà cứ tùm tùm cười thôi. Trời ơi nó là bạch nhục luôn. Tôi khề nhừ mảy.

- Đã...đã nhìn thấy gì chưa?

- Ồn...ờn...chưa, chưa nhìn thấy gì đâu! – Em ngơ ngác và sau đó bụm miệng cười.

Ngượng hết chỗ nói luôn.

Thế nào rồi từ sau đó tôi và em ý ít nói chuyện với nhau phần vì tôi và em cùng ngại, phần vì tôi không vượt qua được sĩ diện của một thằng con trai để nói chuyện trở lại. Và cứ thế tình cảm trôi đi trong vô vọng mà không ai níu kéo.

Một thời gian sau tôi cũng như em ấy cùng nhận ra là chúng tôi không còn được tình cảm cho nhau như lúc trước và thế rồi nó cũng qua đi theo thời gian.

Khi em công khai tình cảm với người khác thì cũng lúc ấy tôi mới nhận ra chuyện tình cảm không có hai từ ngại ngùng. Phàm là những chuyện như vậy người bạn gái sẽ là chỗ dựa tinh thần tốt nhất cho mình. Tôi cứ ngẩn ngơ và cuối cùng là chìm vào giấc ngủ cùng trăng sao.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy khi cái đồng hồ báo thức reng reng lúc 5h30. Đánh răng rửa mặt rồi vục đầu bên chảo com rang thom phức mẹ rang cho ba anh em. Tôi chơi ngay bắt tô to đánh cách mạng chém chém xem Gạch Nổi Tình Yêu trên kênh Hà Nam. Con em gái thì cứ chề ổng chề eo rồi vứt bát com khi nó được khoảng bốn năm thìa.

Àh thế àh? Cô không ăn thì tôi còn đó. Tôi chiến nốt luôn, đôi thấy mấy thiên địa. Thế rồi ba anh em ba hướng khác nhau, ông anh thì xách xe đi học ở chỗ học thêm, em gái thì đi học ở trường cấp 2 của nó còn tôi ra sau cùng. Đeo chéo quai cặp, tót lên xe đạp và hướng tới tương lai.

Đến trường thì đã có ba mạng rồi, nhìn quanh quất không thấy thằng Dũng đâu tôi quên mất là qua nhà nó lại không gọi, kiểu gì thằng cô hồn này tí nữa cũng xé xác tôi làm mấy mảnh.

Lướt qua em “nhện tình” tôi buột miệng hỏi một câu xã giao và khi hỏi rồi mới biết mình hết khôn dòn đến đại:

- Buổi đầu tiên mà bạn Xuân đi sớm nhĩ?

- Thế buổi đầu tiên cứ phải đi muộn à? – Em trả treo.

Cái giống con gái này lấy về có mà cầm roi dạy chồng, tôi cầm đầu về chỗ ngồi không nói được câu nào khi mất chữ A và mồm chữ O. Ngồi xuống thì thằng Dũng cũng bước vào mặt hầm hầm như thịt bằm nấu cháo.

- Thằng khốn đi qua không gọi làm tao cứ ngồi chờ mày. – Nó cáu bần.

- Ai biết đâu, tao nghĩ mày đang say giấc nồng nên ai lỡ đánh thức hùm xám đâu. – Tôi cười đều.

- Hùm hùm cái bờ lùm tùm tùm. . . Ờ mà hôm nay lớp có lẽ tèo vài người này mày. – Nó đảo mắt xung quanh.

Tôi âm ờ không nói nó thêm câu nào bắt đầu nhìn xung quanh lớp mình. Lớp tôi là dãy nhà cấp 4 đằng sau dãy nhà 3 tầng mặt dành cho lớp 11. Kế đến là dãy nhà 4 tầng cho lớp 12 và ban giám hiệu. Giữa 3 dãy này là 2 khoảng sân mà theo tôi chia ra đã bóng 5 người miễn khỏi phải bàn độ phê. Đúng lúc đó thì em lớp phó xuất hiện. Chỗ ôi da trắng, mũi cao, đôi mắt đen láy to, tròn cùng với là dáng người đứng chất “đồng hồ cát” bước vào. Không kể tôi mà thằng Dũng cũng tròn mắt, há mồm nhìn em bước vào. Em khẽ đặt cái cặp rồi ngồi xuống ngay trước mặt tôi.

- Con cái nhà ai, ăn cái gì mà xinh thế chứ ỉ? – Tôi quay sang lăm bằm với thằng Dũng.

- Ăn cơm chứ còn gì nữa mày. – Nó trả lời tôi mà cái cằm sắp chạm đất.

- Lau nước dãi đi Dũng. – Tôi giả vờ nói to khi đang quay đi chỗ khác.

Và thằng này nó ngây thơ thiệt à nha. Nó đưa tay lên cầm rồi vỗ cái đầu tôi khi biết tôi troll nó.

- Dãi cái mái nhà mày ý. – Nó dứ dứ nắm đấm vào đầu tôi.

Tôi khẽ nghiêng đầu tránh cú dứ dứ đấy và để ý thấy em “nhện tinh” cũng như là cô lớp phó bên trên khẽ rung vai. Chắc là em “nhện tinh” cười còn em lớp phó khóc. Có lẽ nào?

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Được một lúc thằng Quân đen và Thắng “Hàn Quốc” đi vào. Không lẽ hai thằng này yêu nhau sao? Lúc nào cũng như hình với bóng thế nhỉ? Tôi dẹp ngay ý nghĩ ngu si ấy khi nó đặt cặp ngồi bên cạnh tôi.

- Ông đến sớm nhỉ.- Quân đen hỏi tôi.

- À ừ đi sớm cho mát, chút nóng lắm. – Tôi quay sang trả lời.

- Tôi Quân – Nó đưa tay.

- Tôi Tuấn. – Tôi bắt tay nó. Đây là Dũng bạn tôi.

- Đây là Thắng bạn tôi. – Nó chỉ sang thằng “Hàn Quốc” sau khi bắt tay thằng Dũng.

Và lần lượt tôi với thằng Dũng bắt tay Thắng. Một kiểu làm quen rất người lớn của mấy thằng nhãi ranh. Thắng có vẻ là một thằng công tử nhà giàu nhưng lạnh lùng và ít nói. Thắng này là sát gái lắm đây. Tôi hình hếch cười và sau đó là cái đẩy vai của thằng Dũng làm như đang hành hạ một thằng điên vẫn đang cay cú tôi quả “nước dãi” vừa rồi.

- Ông biết cô bé ngồi trên không? – Tôi quay sang hỏi thằng Quân.

- À biết? Sao thế? Xinh không?- Nó khẽ mỉm cười mặt gian xảo.

- Tạm, cơ mà nhất lớp này đấy chứ đùa àh? – Tôi quả quyết.

- Nhất cái khối 10 này luôn. – Nó cười tươi.

Tôi bàng hoàng nghe như sấm giập bên tai, đạn bay qua đầu. Chẳng có lẽ lại bá đạo thế ư? Con gái cái trường này nó chết hết rồi hử?

- Nhưng không tán được đâu? Hỏi Thắng thì biết? – Quân nói rồi quay sang nhìn Thắng và giật giật đôi lông mày.

- Mày tin mày tắt đài không? – Thắng quát mắt nhìn thằng Quân.

Và thằng Quân tắt đài thật khi em lớp phó ngồi trên quay xuống lờm cái cháy mặt cháy mũi cháy luôn cả quần áo và bộ tóc. Nó im như thóc ngâm. Tôi bật cười vì không ngờ cô bé kia không những xinh mà còn cá tính đến bá đạo.

- Thôi anh em ngồi mãi cũng chán xuống kia làm cốc nước đi. – Tôi đứng dậy rù rù.

Cả bốn thằng đứng dậy ra cổng trường. Tôi Coca, thằng Dũng Pepsi thần thoại còn hai thằng kia Sting. Được nghe nó kể về quá khứ oanh liệt tôi mới bật cười. Số là Ánh là lớp trưởng của thằng Quân, Thắng từ hồi lớp 6. Học lực đứng đầu lớp suốt từng ấy năm liền nhưng không hiểu sao thi vào đây lại được có 9 điểm Toán và cũng trượt chuyên tình vì thiếu nửa điểm như tôi. Cứ đến 14-2, 20-10, 8-3 thì cơ man nào là hoa rồi Chocolate vân vân và mây mây.

Thắng cũng từng thích Ánh năm lớp 9 nhưng rồi Ánh từ chối với lí do là còn học chưa nghĩ đến chuyện tình cảm. Lí do vô cùng người lớn. Ở ờ đã thế anh càng phải tán, tán cho đỡ thì thôi nhưng muốn tán được thì phải đập bay những thằng này trước thôi. Ngay và luôn.

Bỗng từ đâu thấy em “nhện tinh” đi qua, chắc là lên ban giám hiệu có việc gì đây. Và tôi đó tôi nữa thậm chí thằng lớp trưởng còn ngồi đây thì bí thư còn “lên tiếng” sao được.

Mấy thằng chém gió một lúc thì biết là hai thằng kia cũng là bạn thân và chơi với nhau từ bé như thằng Dũng và tôi. Lát sau thì em “nhện tinh” về qua, tay cầm theo quyển sổ gì đó.

- Xuân ơi vào uống nước. – Thằng Quân gọi to.

- À à cán bộ có khác quen nhau nhanh thế cơ đấy. – Tôi nháy mắt với thằng Quân.

Xuân đi vào và cũng Coca như tôi. Nhìn kĩ thì em này cute lắm nhá. Sống mũi không cao như em lớp phó nhưng mặt tròn, da trắng và có đôi mắt đẹp tuyệt vời ẩn sau cặp kính gọng đen cá tính kiểu kiểu mấy cô bé hay chụp ảnh khoe lên mạng như bây giờ. Nhưng mà có vẻ là chiều cao không ổn khi đồ rằng em chỉ mét rưỡi là kịch kim võ đồng hồ.

- Ghê quá ha bốn chiến binh nhà ta quen nhau nhanh nhỉ? – Xuân chăm chọc cả bốn thằng.

- Thì ngồi cũng chán nên rủ nhau làm cốc nước làm quen. – Quân Trường trả lời.

- À thế cho Xuân nhập hội với. – Xuân tiếp tục chăm chọc.

- Thế định چرا anh nào trong bốn anh đẹp giai này? – Tôi cười cười nháy mắt theo lời Xuân.

- Mình thích cậu nhất. – Xuân nhìn thẳng vào tôi nheo mắt.

Ba thằng kia “ờ” lên tiếng dài con tôi thì bật cười sau câu nói của Xuân nhưng kịp thời chấn tỉnh và đưa ngay câu nói làm bốn người còn lại bật cười to hơn.

- Êh êh không ly gián bốn anh em siêu nhân nhá.

Chém gió một lúc nữa thì chúng tôi xong màn giới thiệu tên tuổi và cùng kéo nhau vào lớp. Nhưng ai biết đầu giờ chết đầu tiên đang chuẩn bị diễn ra.

Môn học đầu tiên là môn Hóa. Chúng tôi sau khi nhận kết quả đỗ cấp 3 là ăn chơi tẹt ga chứ đâu màng gì tới học hành và tôi cũng không ngoại lệ. Đi đây đi đó ăn uống hết thứ này thứ kia. Và ngay trước hôm đi học này tôi cũng chỉ bỏ vở vào cặp chứ có học hành gì đâu.

Thầy giáo bước vào. Là thầy giáo đậm người có bộ râu quai nón đẹp như Shayne Ward. Ông thầy này có dáng đi từ tốn chậm rãi, bước đi trầm hùng khoan thai như Hòa Văn Tà Thần trong Long Hồ Môn của Chung Tử Đơn. Thầy đặt chiếc cặp đen xuống bàn rồi đảo mắt nhìn lớp một lượt.

- Tôi là Dân dạy các em môn Hóa. Ai là lớp trưởng, lớp phó và bí thư? – Thầy ôn tồn hỏi lớp.

Công nhận là thầy có giọng nói ấm thật, tựa tựa bác Việt Hùng của tiết mục kể truyện đêm khuya. Riêng tôi là tôi thấy không ổn tẹo nào, có một linh cảm gì đó không tốt cho buổi học hôm nay.

Sau câu nói đó thì lần lượt ba vị “đầu rau” đứng lên.

- Ai lớp trưởng? – Thầy hỏi lại.

- Em Nguyễn Bá Quân lớp trưởng ạ.

- Em Phạm Thị Xuân bí thư ạ.

- Em Vũ Ngọc Ánh lớp phó học tập ạ.

Lần lượt họ lên tiếng, giờ lớp tôi mới biết họ tên đầy đủ của cả ba người.

- Rồi các em ngồi đi. – Thầy vẫy tay.

Đầu đó trong lớp có tiếng lầm rầm mà tôi nghe hình như thằng béo ị đang ngồi sau lưng tôi “Thầy này hắc xì dầu nhất trường” rồi “Ông này dạy là xác định rồi, trước ông cũng dạy chị tao mày ạ” và bất ngờ hơn là “Nhỏ lớp phó xinh mày nhỉ?”. Tôi chửi thầm. Tổ bà thằng ngu giờ phút này còn gái gú.

- Trật tự, lớp này định làm cái chợ à? – Thầy quát mắt.

- Trong lớp có ai có anh hay chị học trường này trước không? – Thầy tiếp lời.

Không một cánh tay đưa lên. Chắc chắn là chúng nó bị át vía rồi. Tôi có ông anh trời đánh học trường này đó thôi nhưng có cho thêm tiền cũng chịu không giám dơ lên.

- Không àh? Tường có thì về hỏi lại xem thầy Dân – Hóa là người thế nào nhá! – Thầy nạt tiếp.

- Tôi có một thông lệ là tiết nào cũng kiểm tra bài cũ không kể lớp mới hay cũ, giỏi hay kém. Giờ tôi sẽ kiểm tra các em – Thầy nói mặt vẫn cúi vào tờ danh sách lớp.

“Xác định”. Tôi chỉ biết nghĩ trong đầu hai từ đó.

- Hôm nay là thứ 3 ngày 1-9. $1+3=4$, tôi sẽ gọi bốn người. – Thầy vừa nói vừa chống tay vào cằm nhìn xuống lớp. – Bốn anh ngồi bàn bốn dãy ngoài, tứ đại tài tử đẹp trai nhất lớp lên bảng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Quái quỷ cái con số 4, số tử này sao lại ám tôi vào hôm nay. Lỡ đâu không làm được thì nhục mặt lắm. Nam nhi đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất chẳng có lẽ chết đứng như Từ Hải sao?

- Đây bốn anh chia bảng làm bốn và làm từ câu một đến câu bốn trong tờ này. Tôi cho các anh mười phút. – Thầy nói rồi đưa cho Quân Đen cái đề.

- Dạ, được chọn câu làm hả thầy? – Quân – Trường hỏi nhỏ.

- Ủh, bốn anh, bốn câu chia nhau mà làm, nhớ ghi cái tên lên trên đầu bài mình làm – Thầy nói rồi lại quay xuống cái danh sách lớp.

Thằng Quân hiện rõ hai chữ “ơ hời” lên trán, nó nhận cái bài dễ nhất, tôi đứng ngoài cùng và vớ bài thâm nhất là chuỗi phản ứng dài ngoằng mà không những thế lại còn cả hữu cơ nữa chứ. Nhưng với trình độ của tôi nó chỉ là muối đốt Inox.

Bảy phút sau tôi chốt cái roet rồi về đầu trong khi ba thằng kia đang lúi húi. Lúc lướt qua em “nhện tinh” em cười một cái thật tươi và thế là tội gì tôi không cười lại với em ý một cái. Ngang qua em lớp phó chỉ thấy em nhìn tôi một cái, lúc tôi mỉm cười thì em lại cúi mặt xuống.

Trời ơi người đầu mà lạnh lùng thế?

Được một lúc thì mấy ông thần cũng về. Và không ngoài dự đoán của tôi. Một thằng sai, một thằng đúng và thằng còn lại thì có cái đáp số tào lao. Bó tay với mấy con giỏi này, dễ thế mà không làm được. Lãi nhái là bạn tao á, tao chốt cho vỡ Alo.

Thầy đứng lên khi cả 4 thằng về chỗ xong đảo mắt qua một lượt rồi lại ngồi xuống ghé nói:

- Đây các anh chị xem, các anh chị học hành thế đấy. Xem lại bốn cái bài này xem nó có khó không mà làm thế kia. – Thầy nói vọng xuống làm bốn thằng tôi tím mặt lại.

Thầy chữa qua từng bài, sửa từng câu từng chữ, cách trình bày của ba thằng đầu tiên. Bài thằng Dũng với thằng Quân thì thầy sửa lại đáp án, bài thằng Thắng thì thầy sửa lại đôi chỗ cho rõ ràng. Còn cái bài của tôi cuối cùng, tôi lo sốt vó không biết có làm sao không? Ông thầy này kĩ tính thế?

- Ai là Tuấn? – Thầy chấp hai tay đằng sau và quay xuống lớp hỏi.

Tôi đứng lên hơi sợ nhưng vẫn có chút tự tin.

- Bài này đúng rồi không phải sửa chữa gì nữa nhưng em lưu ý là cái điều kiện nhiệt độ viết rõ một chút tránh hiểu lầm cho người đọc. – Thầy nói rồi chỉ vào cái điều kiện tôi viết.

- Vâng ạ! – Tôi vẫn còn run run mà vẫn lăm lăm nhắm trong bụng.

- “Cái điều kiện nhiệt độ thì làm thế quái nào được, thầy vẽ sự...”

Sau đó, thầy khoát tay tôi ngồi xuống. Ứ giời ơi lúc đó tôi thờ mạnh như chưa bao giờ được thờ. Khiếp ông thầy này quá đi mất.

- Thôi hôm nay chúng ta thế đã, các anh, các chị chép ba bài tập này về làm ra một tờ giấy hôm sau nộp lại cho tôi. – Nói rồi thầy chép lên bảng.

Tôi lẩm nhẩm thì cũng dễ thôi chứ không khó nhưng e chừng cái lớp này không khá như mình nghĩ và lại được làm vương làm tướng rồi đây.

Tiếng trống báo hết tiết vang lên thầy xách cặp ra đưa nào đưa nấy thì nhau nhìn xuống tôi với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống. Riêng chỉ có em lớp phó là ngồi yên không động đậy khẽ nhủ mày một lát em đứng dậy và đi ra ngoài. Đầu đó có tiếng nói:

“Thằng này được ta”

- Mày được đây thằng bạn – Thằng Dũng vỗ vai tôi rồi cũng đứng dậy đi ra ngoài với thằng Quân. Chắc giải quyết vấn đề. Hề hề.

Tuyệt nhiên, thằng Thắng không nói câu nào lời cái m3 ra đút vào tai và thưởng thức thú vui của nó. Được 10 phút thì vào học tiết tiếp theo và đó là tiết Văn hài hước nhất trong quãng đời cấp 3 của tôi. Tiết trước căng thẳng thế nào thì tiết sau cười vỡ bụng bấy nhiêu. Đừng các cụ nói cảm có sai: “Khi tâm tối nhất chính là trước rạng đông”

Cô dạy văn bước vào, tôi thất kinh, cả lớp thất kinh rồi không hò nhau tất cả cùng đưa ánh mắt nhìn về “thánh nữ” lạnh băng bên trên tôi một bàn. Một cô gái tầm 25 đến 27 tuổi là kịch kim. Từ dáng đi đến khuôn mặt, từ chiếc mũi đến nước da. Rồi ánh mắt và cái trán tất cả giống Ánh đến khủng khiếp. Duy chỉ có là gương mặt tổng thể của cô trưởng thành hơn thánh nữ A3 một chút. Nói cách khác huych toẹt ra là không cute như Ánh mà thay vào đó là một chút chững chạc, một chút từng trải hơn.

Cô bước vào thấy cảnh lớp tôi như thế thì khẽ cười và chào lại cả lớp. Khác với thầy dạy Hóa cô không mang cặp đen mà thay đó là một chiếc túi xách màu trắng mà tôi đồ rằng cô là tín đồ lớn của Gucci chính hiệu.

- Có gì mà cả lớp nhìn tôi gớm vậy? – Cô khẽ cười tùm tùm.

Cả lớp vẫn ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra mà hai nữ nhân như hai giọt nước lại cùng hiện diện tại cái vũ đài A3 này. Nếu như cô giáo ngồi bên cạnh Ánh cũng như là học cùng với chúng tôi từ tiết trước chắc chắn toàn bộ lớp này nghĩ đó là chị em song sinh.

Haizzz. Đã khổ vì học sinh giờ lại thêm sắc đẹp của giáo viên nữa, lớp tôi học sao đây.

- Trên mặt tôi có nốt ruồi nào thiếu duyên à các em? - Cô phá tan sự ngỡ ngác của cả lớp.

...

- Oh cái lớp này sao vẫn ngỡ ngác thế? Lớp trưởng đâu? Có lớp trưởng chưa? – Cô đảo mắt một lượt nữa.

-Da! Có rồi em là lớp trưởng. – Quân Đen đứng dậy.

- Ủh em tên gì? – Cô tươi cười hỏi anh Trưởng nhà tôi.

- Dạ! Em là Quân ạ! – Nó nhanh nhẩu trả lời lại luôn.

- Ủh cảm ơn em! Mặt tiền tôi có chỗ nào không hài hòa hờ em? – Cô nheo mắt hỏi lại một lần nữa thằng Quân.

Tôi rủa thầm “Ồ sao cái bà giáo này tinh nghịch tới dễ thương vậy. Chồng con gì chưa cô ơi, sao dễ thương quá vậy?”. Lớp vẫn im lặng, Ánh khẽ rung vai và thằng Quân lúc này chắc nó không biết được cái cảm của nó sắp chạm đến đất rồi. Nó đưa tay lên gãi đầu và hỏi một câu mà tôi đánh giá là IQ thằng này thuộc hạng tuyệt vời chứ chẳng đùa.

- Cô có em gái không ạ?

Thoáng chút bối rối nhưng cô mỉm cười thật tươi trả lời.

- Em gái á? Có....

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Một tiếng “Ồ” lên cùng với đó là tiếng vỗ tay rào rào ầm ầm tất cả cùng hướng ánh mắt về cô lớp phó xinh đẹp bên trên tôi – người mà ai cũng biết là ai. Tôi thì toét mồm nhìn sang thằng Dũng, nó vỗ hai tay vào nhau đen đét, không biết nó có thương đôi tay của nó không nữa.

Cô cười thật tươi, Ánh thì khẽ cúi xuống và cười mỉm. Ánh nắng chiếu lên đôi má làm nó thêm hồng và một lúc sau đỏ lựng. Nàng thật đẹp. Tôi ngần người khi thấy nụ cười đầy, không ngờ ẩn sau khuôn mặt lạnh băng là nụ cười đẹp đến thế? Vậy tại sao không cười mà lúc nào cũng lạnh vậy chứ?

- Tao phải tán em gái cô thôi đảm bảo điểm Văn không dưới bảy phẩy mảy ơi. – Thăng Dũng vỗ vai tôi.

- Ngon thì mại dzô, mà chú là anh đồ là loại từ vòng gửi xe liền. – Tôi cười đều.

- Mà cứ chờ đó.....

Sau tiếng vỗ tay dần ngớt mà đôi má của hai nữ nhân vẫn không ngớt đỏ. Đâu đó tôi thấy thằng nào đấy còn tiếp tục bài tình ca muôn thuở là tán được em gái cô. Thậm chí có thằng còn đưa tay đầm đăm vào ngực như con Tinh Tinh cuồng nộ để thể hiện chí khí ngút trời mà thực lòng tôi nhìn nó giống con Hà Mã hơn.

- Nào trật tự cái lớp này? Không ra cái thể thống gì cả? Cô khẽ nhủ mảy nhưng rồi cô lại nó một câu mà cái lớp tôi lại ảm lên: – Thế không định biết tên tôi à?

Trời ơi sao mỹ nhân nó có sức mê hoặc khủng khiếp đến khủng khiếp vậy. Thảo nào các ông vua ngày xưa mất cả quốc gia cũng phải thôi.

Hàng loạt câu nói trong lớp được đề đạt với nữ nhân trên bục giảng.

-“Tên cô chắc cũng đẹp như người cô nhĩ”

-“Tên thì quan trọng gì cô ơi, cô đừng kiểm tra bài cũ là được.”

Vân vân và vân vân các câu hỏi được đặt ra. Đây sức mạnh mỹ nhân đấy, mới có một câu thôi mà khiến cho mấy thằng xô đẩy nhau. Sau rồi số phận không đầy mà chúng mày cũng tự ngã thôi con, mấy thằng hám gái.

Trong lớp thì mỗi người nói một câu, các kiểu con đà điểu. Nhưng đến khi tôi máy mồm làm một câu thì mới biết mình đại thật:

- Ưừ em muốn biết tên em gái cô cơ?

Cả lớp đánh ánh mắt bất hảo nhìn về tôi làm ra vẻ như tôi vừa làm chuyện gì to lớn và bậy bạ lắm. Ấy ầy các huynh em có gì đâu? Em có làm ai thương thể thân mình, em có lấy trộm phụ nhân hay người tình trong mộng của các anh đâu.

Cô giáo thoáng sững người và nhìn tôi cái nhìn khó hiểu kiểu như “em không biết là ai hay sao phải hờ” và Ánh thì khẽ giật mình và em quay xuống nhìn tôi cái nhìn thực sự khó hiểu?

- Em thực sự muốn biết à? – Cô lại nheo mắt tinh nghịch với tôi.

Cả lớp cười ồ lên một lần nữa đâu đó vọng lên: “Phó kia bạn ý công khai theo đuổi kìa”. Thậm chí cái thằng mập bàn cuối còn nói rõ to “Muốn là phải vượt qua xác tao đã.”. Nghe mà ngượng chín hết cả mặt.

Trời sinh tôi cái tính láu táu từ bé nên cái miệng không nói là không có chịu được. Nhưng từ khi đi học cái lớp cấp 3 này không hiểu sao toàn bị tù đứng đập vỡ hết cả mồm thế nên tự dung mình lại thấy mình ít nói dễ sợ và suy nghĩ thì thường chỉ đề trong đầu.

Cơ mà cũng thấm cái triết lý của bố là “Đàn ông càng lớn là càng lạnh lùng” nên là phải nói ít dần dần thì gái mới theo chứ lị. Ấy vậy mà mới hờ ra là một câu mà phải chịu đầu sóng ngọn gió thế này đây.

Tôi rủa thầm cái thằng béo ị ngồi cuối lớp “ Cái thân voi còi của mày tao thui ba thui nằm im chân gãy gãy ba phát rồi thằng tung chứ hùng với hờ à”. Nhưng nhìn lại thì cũng thấy mình hơi tòn khi cái vòng hai thằng này khoảng trăm một trăm hai mươi phân chứ chẳng đùa. Riêng khoản nó lấy lượng mỡ kia ra đội người tôi là cũng chết chìm rồi. Mà cái thằng nó ăn cái gì mà to chà bá! Khiếp!

- Thôi cả lớp không trêu bạn nữa! – Cô giải vây cho tôi. – Cô là Dương sẽ dạy các em môn Văn năm lớp 10 này. Mong toàn bộ các em có thái độ học tập cũng như hợp tác với cô để có kết quả tốt nhất.

Cả lớp tôi vỗ tay rần rần y như đại biểu quốc nghe được tặng trợ cấp lúc đi họp. Tôi thì chỉ để ý em ngồi trước tôi thôi. Xinh thật và hôm nay em cười nhiều lắm nhá.

Tiết Văn nhanh chóng trôi qua khi cô chỉ ngồi giao lưu với học sinh mới. Có đặc biệt hơn là cô hát một bài hát sau khi thằng Quân đề xướng và cả lớp ép như ép nước đậu. Cô hát cũng hay, cũng được, cô hát bài Kiếp Lữ Hành – GMC nhưng bài này theo tôi giọng nam với hợp vì có những đoạn cần chút nam tính trong đó. Sau đó thằng Quân phải trả bài ngay lập tức khi cô bắt phải hát lại một bài, không thì sẽ kiểm tra bài cũ nó cả năm lớp 10. Dương nhiên thánh chỉ đến kẻ chấp pháp chỉ biết thi hành thôi.

Khi bắt đầu cất giọng là nó chột ngay cái lời tào lao cho tuyệt phẩm Thương Quá Việt Nam. Thằng đầu cù đầu chọn bài nào không chọn, chọn cái bài vừa nhiều lời vừa lặp lại nhiều nên nó hát đi hát lại mấy lần vẫn không chuẩn được, làm cả lớp cứ ôm bụng cười lăn bò càng. Em “nhện tinh” cũng làm một bài và hình như là bài Khóc Thêm Lần Nữa của Bảo Thy.

Sau đó là chúng tôi được nghỉ và lúc đi ra khỏi cửa lớp tôi còn thò chân ngáng thẳng Quần cái làm nó đâm dúi dụi vào thẳng bèo bàn cuối. Hai thằng rượt tôi té khỏi rồi còn dứ dứ nắm đầm vào đầu tôi lúc ở nhà để xe. Lúc chờ đến lượt mình lấy xe thì chạm mặt “nhện tình”, em khẽ cười với tôi sau khi thấy được tôi chơi hai thằng kia thế nào rồi lên tiếng:

- Tuấn cũng lâu quá nhỉ?

- Hihi. ... – Tôi cười lại với em.

- Ông cười cái gì tránh ra tôi lấy xe còn về.- Em tròn mắt rồi nguyền dài khi tôi vẫn đang trong trạng thái quảng cáo cho P/S.

Ồ cái quý yêu gì đây? Vừa cười xong mà. Tôi bước qua bên trái thì vô tình đụng phải thánh nữ cao quý của lớp.

- Oh oh mình xin lỗi. – Tôi vừa gãi đầu vừa nói với Ánh.

....

Em không nói gì khẽ nhủ mày lắc đầu rồi xách cặp đi ra chỗ xe của em ấy. Đấy các bạn ạ tình yêu nó hoặc đằng trước hoặc đằng sau hoặc ngay bên cạnh bạn thôi. Đừng đi đâu về đâu và cũng đừng tìm kiếm xa xôi. Người yêu bạn thật lòng không phải là người yêu trên đầu môi mà là người luôn bước bên cạnh bạn dù bạn có đi đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tôi gạt chân chống xe, vắt cặp lên trên bàn rồi cắm đầu vào tủ lạnh. Hôm nay mẹ đi chợ mua tôi bánh mật – món tôi khoái nhất. Nó là một dạng của bánh rán, nhưng trước khi rán được lăn qua một lớp đường “thăng”. Sau đó khi rán thì thơm giòn béo ngậy. Mà ăn xong không mút các đầu ngón tay thì không tận hưởng hết được cái cảm giác ngon ngọt nó mang lại.

Sau này mỗi lần về quê là tôi chực dậy sớm ra chợ phải mua được chừng dăm cái về ăn với vợ. Những lần mút ngón tay vợ tôi lại nhăn mặt và mắng yêu tôi như trẻ con.

- Nay nhị ca em đi học về sớm ha! – Nữ trung hào kiệt nhà tôi lên tiếng.

- À ờ thì nay trốn học về sớm á, ai lại để em gái đi học về sớm không có người chém gió.- Tôi trất trố.

- Me.... Mẹ..... Anh Tuấn trốn học mẹ ơi. – Nó lớn tiếng nói vọng về phía nhà trên.

- Tiên sư mày. Đốt nhà à? – Tôi quắc mắt với nó.

- Ý..... Nhị ca em ăn với. Lần nào về cũng ăn mảnh thôi à?

Nó nhìn nhìn về phía cái bánh mật trong tay tôi. Tôi hiểu ý liền quay ngoắt người lại và cười nham nhở.

Con bé xì mặt ngồi phịch xuống cái ghế trước hiên nhà. Nhìn nó lúc này xinh không tả được. Chẳng biết có phải vì tôi quen với vẻ mặt căng căng, ngổ ngáo của nó hay không mà giờ nhìn khuôn mặt bí xì này lại muốn véo vào đôi má bầu bĩnh của nó.

- Ê! Tiểu thư nhà họ Nguyễn kiếm đâu ra cái mặt bí xì thế này. Em gái tôi biết làm nũng rồi. – Tôi nháy mắt cười đều.

- Nhị ca lúc nào cũng trêu em thôi. Năm nay em 16 rồi đấy. Thiếu nữ đẹp nhất nhà đấy. – Bắt đầu lý sự.

- Phải! Ở nhà nhất mẹ nhì con ý quên nhất con nhì mẹ.

Tôi chưa nói hết câu thì ăn ngay cái nhéo bầm hồng và kể đó là cái bánh trên tay bị ả thịt luôn. Con ranh giám cướp ngay trên tay bổn thiếu gia. Chán com thềm đất là em gái.

- Con ranh! Thái độ gì đấy trả lại tao ngay, mày ăn làm gì? – Tôi vừa hét vừa đuổi theo em gái.

- Mẹ mua cho em và đại ca nữa chứ của anh hết đâu? – Nó vừa chạy vừa ngoái lại.

Tôi rượt con em vòng quanh nhà. Lúc đó mẹ đang ngồi nhặt rau nghe tiếng chỉ chóc bà ngẩng đầu lên.

- Nhưng em đi Tuấn! Mày thấy thằng anh mày có bao giờ nó tranh giành với em gái như mày không? – Mẹ lên tiếng.

- Ôh! Mẹ biết là cái này con ăn no cũng được mà. – Tôi nhún vai ngồi xuống nhặt rau với mẹ.

- Nhưng em tí đi, nó vừa đi học về. Nó còn trẻ con lắm, mày lớn rồi. – Mẹ hiền từ.

- Đấy anh thấy chưa? Anh là phải nhường em. – Con ranh được thể té nước theo mưa.

- Mày liệu hồn tí rửa bát, không tao đá phù mỗ. – Tôi quát mắng.

Nó nguyệt dài rồi vung vẩy cái bánh trên tay đi vào trong nhà tiếp tục với đồng CD K-Pop của nó. Tôi thì chẳng thể mê được. Gu âm nhạc của tôi thì có thể nói là cổ điển. Elton John và Celine Dion là hai ca sỹ mà tôi mê nhất. Đoạn vocal của My Heart Will Go On là đoạn tôi thể không phải ca sỹ nào cũng hát được, còn All By Myself thì khỏi nói. Lên được cái đoạn gần cuối trong bài này chắc phải có tư chất là học thanh nhạc 4 năm mới lên được. Thời đó kiếm được cái CD của hai ca sỹ trên ở quê tôi khó lắm không như bây giờ lên Youtube là nghe tẹt. Và đến giờ trong đồng đĩa ở quê, tôi vẫn còn nguyên những đĩa nhạc làm nên tên tuổi của Celine Dion.

Trưa hôm đó, sau khi bắt con ranh con rửa bát bằng được tôi thùng thảng ôm cái bụng kênh cẳng lên giường làm một giấc. Nhớ ra là chiều nay có hẹn với thằng Dũng quyết đấu với bọn xóm trên. Nên phải dưỡng sức tí lấy sức mà sáng tạo. Hề hề.

Ể mà bọn xóm trên có một thằng mà tôi cực ghét cái lối đá của nó cũng như đội nó. Không hẳn là thủ chặt, không hẳn là toan tính mà là kiểu phá lối chơi. Chân cái bọn đấy toàn sát với thép, nó bấm vào chân thì thôi rồi.

Còn nhớ là cách đây một tuần chúng tôi cũng vừa đá với bọn nó. Hôm đấy thằng Dũng la oai oái khi đã bị hai thằng kèm rất rồi lại còn bị chém nữa. May mà cái đội xóm tôi nó cũng không vừa. Và kết quả cuối cùng chúng tôi lội ngược dòng 3-2 sau khi liên tục bị dẫn 1-0 rồi 2-1. Chiều nay không biết thế nào? Nghĩ đó tôi mỉm cười một cái rồi chìm vào giấc ngủ.

- Nhị ca! Nhị ca dậy đi! – Em gái tôi lay vai tôi.

- Gì vậy con ranh, để tao ngủ. – Tôi cau có.

Gì chứ làm phiền giấc ngủ của tôi là điều cấm kỵ. Lúc đó tôi như thành một con người khác, cau có hơn, dễ nổi nóng hơn và tính khí thì không dễ chịu chút nào.

- Anh dậy coi nhà em đi qua nhà cái Phương chơi đấy. – Lại xì mặt.

- Té nhanh không tao đập mày à nha.

Bực mình tôi ném cái chăn xuống góc giường. Nó vẫn cười hí hí khi nhìn cái bản mặt nhăn nhó, ngái ngủ của tôi rồi bỏ đi.

Trong ba anh em thì có lẽ tôi là thằng “khá” tính nhất. Không lạnh lùng như lão anh “phát xít” nhưng cũng không nhí nhảnh con cá cảnh như em gái. Đại khái nhà có ba đứa thì mỗi đứa một tính.

Thấy mẹ bảo ông anh trai là giống đức bố ngày yêu mẹ. Bố tôi lạnh lùng như vậy nhưng lo lắng cho mẹ từng đôi dép, bộ quần áo, thậm chí là nhỏ nhất như từng cái bím tóc. Hôm nào bố cũng chạy cái xe đạp tổng tộc đón mẹ từ chỗ làm về nhà. Rồi thì bên nhà ngoại có công có việc gì là sẵn tay áo lên làm hết. Mẹ tôi lấy bố cũng vì lẽ bố quá tâm lý và chu đáo.

Kể qua các bạn về ông anh tôi. Tên Hùng. Học giỏi, đá bóng giỏi, ngon giai và độ oánh thằng em cũng thì giỏi nốt. Sau này mỗi lần gặp chị dâu tôi lại trêu, chị sắc nước gương trời thể mà lấy phải ông trời đánh, làm chị ý và con ranh con cười như Liên Xô về nước.

Hồi còn tụt quần bắt đé, chơi khăng, bắn bi mấy lần ông đập tôi dúi dụi vì tính đanh hanh. Những lần học bài không ra sao ông lại quát mắng lên mắng “Ngu như mày sau này làm ăn nổi gì?”.

Tính khí là như thế nhưng ông ấy có thương em mới làm vậy. Nhớ lần học lớp tám. Tôi đi học thêm Toán giữa đường bị gọi lại xin tiền. Hồi đó trong người tôi lúc nào cũng có vài đồng phòng thân. Tôi nhớ là đi qua đoạn cánh đồng đó có một cái quán sửa xe máy hôm nào cũng đóng cửa từ 7h tối. Sau khi đóng cửa là một đám thanh niên lại kéo ra trêu con gái đi học tối về qua, rồi thuốc lá, mọi thứ xấu xa nhất... Tôi chưa ghét cái thể loại này vì nó hư hỏng mất dạy thế nào ấy.

- Thằng kia dừng lại tao hỏi tí. – Một thằng còm nhom gọi tôi lại khi đang trên đường về học.

- Dạ! Anh hỏi em gì ạ?

Tôi ngoan ngoãn lễ phép trả lời nó. Từ lâu mấy thằng bạn tôi nó bảo là đi học mà có thằng nào hỏi thì cứ ngoan ngoãn lễ phép không là nó đâm cho phù mỗ chứ chả chơi.

- Mày có tiền không anh mượn mấy đồng đi mua bao thuốc lá? – Thằng bên cạnh nó lên tiếng. Thằng này đậm người hơn thằng kia tí.

- Dạ em không có anh ạ! – Tôi trả lời mặt tỉnh queo.

- Tao khám người mày có thì sao? – Nó nhăn mặt định lột phẳng quần áo tôi đây.

- Dạ! Anh cứ khám – Tôi lại tỉnh rụi.

Thế rồi nó lục vào túi áo trong của tôi lôi được mấy ngàn lẻ và dĩ nhiên tôi no đòn. Lúc đó về nhà thấy mọi người đang ăn cơm tôi len lén đi rửa mặt và lên ngồi xem phim tránh mọi người khi cái mặt có đôi chút thâm tím.

Cả nhà cũng thấy lạ khi mọi lần là vực mồm vào ăn chứ phim hay cỡ nào cũng mặc kệ nhưng lần này mẹ có gọi tôi chỉ ừ hừ là có bộ phim hay đang chiếu.

Ông anh ăn cơm xong lên nhà ngồi uống nước nhìn thấy mặt tôi ông khề neo mặt. Khi đứng lên ông còn nói khề một câu mà tôi giật mình cái thót.

- Đợi lúc bố mẹ ăn cơm xong rồi hãy xuống không mày no đòn đấy.

Lát sau, khi đã trốn tránh bố mẹ thành công, tôi đang ăn cơm, ông anh tôi cầm cốc nước đi xuống, đặt cốc nước lên bàn ông hỏi:

- Thằng nào đánh mày?

- Đám thằng Vĩnh, Lãng – Tôi khép nép trả lời.

- Ngoài hai thằng đó ra có nhớ mặt tất cả chúng nó không? – Ông vẫn lạnh lùng hỏi tiếp.

- Có, có 5 thằng! – Tôi trả lời rồi lua cơm vào miệng.

- Chiều mai mày có học không? – Ông vừa đưa cốc nước lên và hỏi.

- Có.

Lần này tôi toát mồ hôi, không lẽ ông giúp tôi báo thù này chăng?

- Chiều mai tao gọi thì ra ngoài cổng trường rồi đi theo tao. – Ông lạnh lùng.

- Vâng. – Tôi ngoan ngoãn trả lời. Theo ông là sống, chống ông ấy là chết.

Hôm sau anh tôi với năm anh bạn của ông đến cổng trường tôi ngay trước giờ tan học. Ông gọi 2 thằng Vĩnh, Lãng ra sau trường, may cho ba thằng còn lại không học trường tôi chứ không cũng chết với ông anh tôi.

Rồi thi nhau sáu ông cấp ba tấn hai thằng cấp 2 lên bờ xuống ruộng. Mấy ông anh chỉ bỏ đi khi bắt hai thằng kia quỳ xuống xin lỗi tôi. Tôi hơi nhỏ mọn chút khi cho mỗi thằng một đạp vào bả vai rồi cũng bỏ đi theo ông anh tôi. Sau đợt đó tôi hoàn toàn tâm phục khẩu phục ông. Vừa học giỏi lại lãnh đạo nhóm bạn giỏi. Hề hề.

Còn nhớ năm cuối đại học tôi bị gãy tay. Ông đi làm lương khá nhưng còn phải tích góp tiền cưới vợ thế mà lo cho tôi từ A đến Z. Theo vợ tôi kể lại thì cái hôm tôi bị gãy tay kêu gào trong phòng bó bột, toàn bộ đường gân trên mặt nổi hết lên. Và chỉ khi tôi đi ra ngoài với cái tay trái bó trắng ông mới trở lại bình thường.

Từ năm thứ ba đại học đến lúc ra trường, anh ấy nuôi tôi hết. Tiền ăn hàng tháng rồi laptop và điện thoại ông lo cho hết. Khi ra trường, ông ấy cũng nhờ mối quan hệ xin tôi vào công ty tôi đang công tác hiện tại. Ông khó tính là thế nhưng cực kì yêu thương thằng em trai. Tôi đội ơn ông anh mình nhiều lắm. Nói chung là những gì ông làm cho mình tương đương với một người cha thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

(Chương hơi nhiều ngôn ngữ bóng đá nên các bạn chịu khó chút nha!) Tôi đi rửa mặt rồi lôi sách vở ra làm ba bài Hóa lúc sáng. Nó không khó nhằn lắm, nhưng bài cuối có một chỗ thâm lắm. Đại khái là khi kết thúc phản ứng sẽ có kết tủa, nếu chất tham gia dư nó sẽ phản ứng tiếp tạo ra sản phẩm mới. Rồi sau đó là bóc lọ nọ đổ sang lọ kia. Thực hiện hai lần như thế thì nó sẽ phản ứng chéo. Năm lớp chín thì thầy cô dạy tôi phương pháp giải sơ đồ chéo áp dụng thành công cho những bài này. Tôi áp dụng ngay. Mất khoảng một tiếng sau khi ra soát lại chính chu tôi vờn vai một cái sắp xếp lại sách vở mai đi học.

Nghĩ lại hồi sáng, cái nhìn của nhỏ Lớp Phó lúc tôi giải xong bài Hóa là thế nào nhỉ? Đôi mắt to, tròn trong cái nhìn có một chút ngạc nhiên, một chút khâm phục và một chút e thẹn. Để ý kĩ em ấy phải nói là tuyệt vời. Không phải con gái lớp 10 nào cũng có được cái rực rỡ đó.

Bình thường khi vào lớp 10 con gái bắt đầu bộc lộ những nét hấp dẫn phái mạnh của mình. Có những cô gái phát triển sớm thì họ sẽ phô những đường nét quyến rũ mà tạo hóa ban cho họ. Nhưng ở cô Lớp Phó của tôi lại là một chút gì đó nóng bỏng của cái nhìn quyến rũ, một chút trong sáng của tuổi cấp sách đến trường và có thêm một chút e ấp của cái gọi là con gái trong đôi mắt. Tuyệt vời đó chứ nhỉ?

Tôi cũng chẳng hiểu nổi bản thân mình nữa. Từ trước đến giờ tôi chỉ là thằng ham ăn, ham ngủ. Đặc sệt cái đầu là tính khí vẫn trẻ con chứ có chút rung rinh nào đâu.

Ý mà hồi lớp 9 có đấy chứ? Nhưng đó chỉ là chút thích thú thôi chứ không phải ngồi ngẩn ngơ như bây giờ. Đang miên man suy nghĩ về cô gái xinh nhất nhì trong lớp thì tiếng chuông đồng hồ làm tôi giật mình. Tôi khẽ mỉm cười và trở về với thực tại. Phải chăng tâm lý con người chuyển biến theo độ tuổi. Và cái tuổi đó là cái tuổi “Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn.”

Lên nhà trên, tôi nhét một chiếc đĩa vào trong đầu CD. Hôm nay đổi món nghe Westlife. Phải công nhận là nhóm này có những bài hát hay lắm, nhất là cái Album Vol 1 của họ nghe chất lắm. Vừa nghe vừa lắc lư cái đầu theo nhịp nhạc, đúng là lúc thư giãn nghe nhạc “vào” không siết.

Đến 5h30 chiều cũng là lúc hết đĩa tôi xách đôi giày và ra sân bóng. Trời tháng 9 vẫn nắng điên người, phơi nắng một lúc là chết cháy. Lác đác có vài ba thằng đến rồi nhưng tuyệt nhiên chưa có thấy thằng ôn thần Dũng đâu. Thôi ông thần này lại ngủ quên rồi. Tôi lăm bầm chửi rủa nó.

Sân vận động, nơi chúng tôi đá đây không rộng lắm. Chiều dài được khoảng 70m còn chiều rộng là khoảng 45m. Nói chung đá “bảy người” thì tạm, hơi đuối còn đá “tám người” thì đẹp. Đôi khi thiếu người thì đành phải đá “bảy” chứ biết sao? Không biết bao nhiêu kỉ niệm ở đây vẫn theo tôi từng ấy năm ấy.

Chờ một lúc thì đám bạn tôi đến đầy đủ. Hôm nay được khoảng chục thằng toàn hảo thủ của. Duy chỉ có thằng thủ môn tên Hoàng là hơi “tù” còn lại mấy huynh đệ đều ngon giai và giày tất đầy đủ hết. Chiến hết mình vụ này.

Chúng tôi đá bảy người một bên. Thế là vừa xinh cho một đội hình chiến thắng. Thằng Hoàng vẫn thủ môn. Tôi vẫn đá trụ ngay trên trước ba thằng hậu vệ. Cái lợi thế ở vị trí này thì ít nhưng khó khăn thì rất nhiều.

Thứ nhất là phải đá ngay trên hậu vệ “thòng” (hậu vệ thấp nhất trong bóng đá bảy người), dẫm chân nhau là điều tối kị trong bóng đá. Tôi rất có thể sẽ dẫm chân với thằng hậu vệ kia. Nhưng ngược lại, nếu hai thằng này lên xuống và bọc lót cho nhau tốt thì nó là cặp phòng ngự kinh khủng đối với mọi hàng tiền đạo.

Mourinho từng nói nếu gặp hai hậu vệ này bạn chỉ còn nước tạt cánh đánh đầu và nếu tạt cánh không hiệu quả thì bạn nên chấp nhận một kết quả hòa hoặc tệ hơn là thua bẽ mặt.

Thứ hai nữa đá vị trí này là chân cứng và thể lực phải tốt. Lên lên, xuống xuống liên tục nếu không có thể lực tốt thì cực kì khó khăn.

Thứ ba là phải có kĩ thuật cá nhân tương đối tốt, có khả năng rê dắt, cầm bóng và có những đường chuyền sắc nước ra hai cánh cho hai tiền đạo. Rất may cho tôi là có thằng Dũng ở cánh, nó đá với tôi khá ăn ý. Nó thường lùi xuống hỗ trợ cho tôi để thằng còn lại đẩy lên cao hẳn lên.

Nhưng một khi khắc phục được các nhược điểm trên thì bạn sẽ là linh hồn của cả đội bóng. Trên thế giới có hai cầu thủ theo tôi đánh giá đá vị trí này tuyệt vời nhất đó là Xabi Alonso và Pirlo.

- Đội hình vẫn như cũ nhưng có điều là thằng Dũng thường xuyên lui về với tao vì tao nhìn thấy bên kia có thằng mới lạ lắm mà chân cứng nó cũng được đấy. – Tôi nói với toàn đội.

- Ok! – Cả đội nhất trí.

Tôi cắt cử người theo kèm từng người bên kia, cách thằng Dũng bó vào trong như thế nào và thằng hậu vệ biên dâng lên thế nào. Còn thằng chân Sắt bên kia là của tôi không thằng nào được động đến. Riêng thằng người mới kia để test giò nó lúc đầu xem thế nào rồi bắt đầu sẽ có chiến thuật hợp lý.

Đúng như tôi dự đoán. Thằng chân Sắt vẫn đá giữa sân và như kiểu tôi và nó có thâm thù đại hận. Còn thằng người mới không được vào sân ở lúc đầu.

Cuộc thư hùng bắt đầu.

Bên xóm trên cầm bóng trước. Bọn nó chuyền cho nhau ở sân nhà rồi bóng đến chân thằng sân Sắt. Nó đảo chân qua được thằng Dũng khi thằng Dũng đang theo người gây sức ép. Nó dốc bóng tám ba bước chân thì tung một đường chọc dài để thằng tiền đạo của nó băng xuống.

Đúng lúc đó thằng hậu vệ sau tôi từ đằng sau chạy về bên trái và tôi lùi sang bên phải đón bóng. Thằng tiền đạo bên kia bật quả bóng xuống cho thằng cánh phải và thế là bóng đến chân tôi. Tôi dự liệu đường bóng này lâu lắm rồi và thế ấy người ta gọi với cái tên thân mật là: “Đại Bàng Vô Chuột.” Khả Khả....

Bóng trong chân tôi đơn giản mà hiệu quả. Mọi người bắt đầu hiểu rằng không phải tự nhiên mà tôi được gọi lên cụm các trường cấp 2 để tập đội bóng. Tôi lắc người qua được một thằng và đối mặt với thằng chân Sắt. Phải nói thằng này nó không kém tôi về khả năng mà có khi còn hơn. Pha bóng vừa rồi chẳng qua chúng tôi bắt bài thằng tiền đạo thôi chứ phải chân nó có lẽ đã khác.

Tôi thấy rằng thằng này nó không dễ xoi tí nào. Chân nó mở không rộng để tránh xô kim, đứng hơi chéo người nghiêng về phía có cầu bên tôi nhằm tránh tôi chọc khe và tiện bề theo đó lao xuống khi tôi định đột phá. Tư duy thằng này không tồi. Thằng hậu vệ biên bên tôi bắt đầu xin bóng, tôi chuyển ngay và đồng thời chỉ tay lại ngay đằng sau nó. Như hiểu ý nó bật lại một nhịp làm khoảng cách giữa tôi và thằng chân Sắt được giãn. Tôi thoải mái đưa đường chuyển lên trên khi thằng Dũng đang chạy chéo sân và cái chân trái thần thánh của nó lên tiếng. 1-0 cho bên tôi sau pha kiến tạo đẳng cấp... hê hê.

- Mày chuyển được đấy.- Nó đập tay tôi cái đốp.

Tôi chỉ cười và không trả lời nó. Hiệp một kết thúc khi chúng tôi có 2 bàn lưng vốn. Bàn sau là bàn bi hài khi thằng hậu vệ cánh bên nó chuyển về rồi thằng thủ môn lông ngóng thế nào khi để thằng Dũng cướp bóng. Thằng Dũng cũng không vừa khi nó đảo chân mấy lần rồi chuyển cho thằng tiền đạo còn lại xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Hiệp hai thằng tiền đạo được thay ra và cái thằng người mới được đá. Ác mộng mất đầu. Nó đứng bên cạnh tôi, cao hơn tôi một chút nhưng chân cẳng nó có vẻ khéo lắm. Tôi lo lắng cho hàng hậu vệ.

Y như rằng nó chạy chỗ cực kì thông minh và kĩ thuật cá nhân tuyệt vời. Bóng đang ở chỗ thằng chân Sắt. Tôi thấy thằng người mới đó vẫn đứng ngay sau tôi. Tôi quay lại kêu thằng hậu vệ thông chú ý tới nó và thằng ăn hại này làm rất tốt việc uống công nước dãi của tôi khi để thằng người mới thoát xuống cực nhanh khi tôi còn đang theo thằng chân Sắt. Thằng chân Sắt gạt quả bóng lại đằng sau nó rồi chuyển bóng một đường vượt qua hàng hậu vệ đến chân thằng người mới là nó đỡ bóng gọn gàng tung một cú trai phá. 1-2.

- Mày theo nó kiểu gì đấy? – Tôi cau có nhìn thằng hậu vệ thông cau có.

- Ok, tao khắc phục. – Nó nhận lỗi luôn.

Tôi thích những thằng giám lâm giám nhận như nó. Và đương nhiên là con giận theo đó tan biến.

- Bây giờ thế này nhé. Tao với mày kiểu “gọng xe đập” còn thằng Dũng sẽ đá thấp xuống hỗ trợ tao khi thằng chân Sắt băng lên. – Tôi nói với cả đội.

- Là tao đá đá chỗ mày hả? – Dũng nói với tôi.

- Không! Mày chỉ đá thấp xuống thôi, có nghĩa là tao theo nó đằng trước thì mày theo đằng sau tránh nó quặt bóng như vừa rồi. Phát đấy tao không ngờ nó làm tốt vậy. – Tôi nói chỉ chỉ về phía thằng chân Sắt rồi nói với thằng Dũng.

-Ok! Tao hiểu. – Nó gật đầu đáp.

- Ok! Thành (hậu vệ trái) mày không phải băng lên nữa hiệp hai này hỗ trợ tao vào thằng “thông” bắt thằng tiền đạo kia. – Tôi nói với Thành.

- Ok! Vậy là mình chỉ đá cánh phải thôi à? – Nó hơi nhăn mặt hỏi.

- Ủ, mày hiểu cho toàn đội. Tao biết mày đá tấn công cũng hay nhưng chiến thắng là tất cả mày ạ. – Tôi vỗ vai nó.

- Ok tao nghe mày. – Nó tươi tỉnh hơn.

-Ok cả đội vậy nhé. – Tôi nói to với toàn đội.

Đội tôi giao bóng sau khi bị gỡ lại một bàn. Sau khi bật ban một lúc thì thằng người mới lại theo tôi sát rạt. Chúng nó đã đánh giá tôi không hề thấp. Tôi đẩy quả bóng một nhịp rồi chuyển cho Dũng. Và màn chặt chém bắt đầu khi những bộ óc nóng dần. Thằng chân Sắt lao ra đập quả bóng cái rầm khi thằng Dũng đang đảo người. Tiếp sau là hai thằng thi nhau hành hạ hai thằng tiền đạo bên tôi. Thú thật tôi chỉ muốn đập mấy thằng bên kia luôn.

Trong một lần thằng Dũng làm mất bóng vào chân thằng chân Sắt. Nó chuyển nhanh một đường dài lên phía trên cho thằng người mới. Thằng người mới đỡ ngực rồi hất bóng lại đằng sau bỏ hai thằng hậu vệ ăn hại mà tôi phân công kèm chặt đứng nhìn trật ố. Sau nhịp đó là nó tung quả volley luôn. Mày mấn là bóng đi đúng vào vị trí thủ môn rồi bật ra. Nhưng trong cái may lại chặt chứa cái rủi. Bóng bật ra thế quái nào lại đập đúng tay thằng Thành. Và đương nhiên là thằng chân Sắt không có bỏ lỡ cơ hội san bằng tỉ số ở quả phạt đền.

Hôm đó chúng tôi thua tức tưởi 3-2 khi dẫn trước hai bàn và cái bàn ấn định tỉ số nó còn ác mộng hơn khi thằng người mới solo qua tôi, thằng hậu vệ thông và cả thằng hậu vệ biên lao vào bọc lót nữa. Chúng tôi lặng thinh nhìn đội nó ăn mừng. Nỗi buồn thua ngược dâng lên cay đắng.

Bộp...

Tôi vắt đôi giày vào góc nhà rõ to. Giương mặt thì cau có không chịu được. Cơ mà phải tâm phục khẩu phục khi bọn nó hay hơn.

- Nhị ca đẹp trai sao lại hằm hằm thế, bỏ đá à? – Nó nháy mắt cười đều.

- Ranh con, tao đá mày à nha. – Tôi quắc mắt.

- Hix, đồ ma cà bông.

Trước khi đi luộc rau nó còn lè lưỡi với tôi một cái. Tôi đi tắm rồi ăn cơm. Ăn xong khi đang ngồi xem tivi tôi hỏi ông anh:

- Anh biết thầy Dân Hóa không?

- Biết. – Ông gọn lỏn.

- Ông hắc lăm à? – Tôi hứng hỏi.

- Ủ. – Ông lại gọn lỏn.

- Là như thế nào cơ? – Tôi vẫn say mê hỏi.

- Là mày học hành cho cẩn thận không mất mặt tao. – Ông quắc mắt lên.

Tôi chỉ biết câm nín và rồi 9h leo lên giường đi ngủ sau khi đã xem lại một lượt ba bài Hóa.

5h30 sáng tôi bật dậy, làm tất cả những gì mà cần thiết để cho một buổi sáng may mắn. Dắt con ngựa chiến ra đầu ngõ đợi thằng Dũng đến trường. Chờ tầm 10p thì nó xuất hiện và tôi liền bật ngựa khi nhìn thấy nó.

- Hôm nay mày định làm tác kè hoa à? – Tôi hỏi đều.

- Tác cái mắc nhà mày. – Nó cau có.

- Thế mày định sao? Tán lớp phó à? – Tôi tiếp tục tỉ đều.

Đoán trúng tim đen thằng bạn thân nó té xỉu ngay tấp lự. Hôm nay nó mặc cái áo sơ mi kiểu áo bầy sắc cầu vòng, còn mặc cái quần kiểu quần tụt hiphop có hai cái túi hậu một bên màu trắng và một bên caro đỏ xanh. Đầu đội cái mũ hiphop thứ thiệt. Ngầu lăm nha.

- Này mày định gây ấn tượng với lớp phó thật à? – Tôi vẫn cù nhây.

Nó không đáp vẫn lặng lẽ đạp tiếp. Tôi cười mím lắc đầu đạp theo nó. Nghĩ bụng nó sẽ thất bại thôi vì ông anh bá đạo tôi bảo con gái nó chỉ thích đàn ông ít nói, làm nhiều hơn thể hiện. Ấu cũng là nó, nó là nó, nó không là tôi, nó không là ông anh tôi và chẳng là ai khác. Vậy mới là bạn tôi chứ!

Dọc đường còn hít được thằng béo cuối lớp nữa. Nó nhận ra chúng tôi trước khi hai thằng vẫn đang chém gió mấy cái bài Hóa hôm qua. Nghe nó nói thì nó tên Hùng. Như vậy mới có buổi thứ hai của lớp mới tôi có một thằng bạn thân từ nhỏ và ba thằng bạn mới quen. Ngon! Cứ tạm thời thế đã rồi chúng ta sẽ biết nhau thêm.

Đến cổng trường tôi dừng lại mua ba cái bánh mì cho hai thằng bạn và tôi giải quyết bữa sáng. Tạm âm bụng để vào lớp, ngồi vào bàn thì cũng là lúc Quân đen với Thắng “oppa” bước vào. Đặt cặp xuống là ba ông thần chém gió ngút trời trong đó có tôi, còn Thắng thì chỉ ngồi lờ mồm 3 thường thức gu âm nhạc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong lòng tôi vẫn thấp thỏm sao mà giờ này em lớp phó chưa đến nhỉ? Cả em “nhện tinh” nữa vừa vào là quay xuống nhìn tôi cười duyên ới là duyên rồi lại quay lên. Em ý xinh đó chứ nhỉ? Chẳng thua kém lớp phó nhiều lắm đâu.

Để tôi miêu tả cho các bạn được rõ nhé. Em này cao chừng 1m57 đến 1m6 (khoảng đó, chẳng đại hỏi), da trắng đôi mắt hơi to có cặp kính gọng hồng, mặt tròn nhìn cute dễ sợ luôn. Tóc buộc cao, hôm thì cột lại hôm thì thả hờ hôm thì lại búi thành “quả dằm” trên đầu. Nói chung là mơ ước của không ít

thằng đầu.

Tôi cúi xuống gọi thằng Hùng lên trên này anh em chém gió, nó lên luôn và theo nó là thằng cao dong dong người nhưng cũng đẹp trai như thằng Thắng. Nó tên Tài. Ngồi được tầm 10p nữa thì cô giáo bước vào. Hôm nay chúng tôi sẽ phải học ba tiết chứ không chỉ hai tiết như ngày hôm qua.

Vì là lớp tự nhiên nên sẽ phải bốn môn tự nhiên chủ đạo là Toán, Lý, Hóa, Sinh ngoài ra chúng tôi học thêm Văn và Anh nữa là 6 môn tất cả.

Đến khi kết thúc tiết Lý tiết thứ 2 thằng Quân kiểm được đầu quả cầu thể là sáu thằng chúng tôi hò nhau ra đá cầu. Lớp tôi ở ngay trước khoảng sân rộng rất tiện cho việc chơi thể thao như đá cầu, cầu lông. Khi chơi dung nạp được thêm được thằng Kiên nữa. Sau đó tiếng chuông vang lên và chúng tôi vào học tiết cuối là tiết Toán. Sở trường của tôi.

Toán thì tôi không sợ mấy chẳng qua là mình thuộc dạng được nên chẳng ngại bố con thằng nào. Cô giáo dạy Toán vào lớp cũng không khó khăn gì lắm. Cô giới thiệu qua loa cô tên là Dung và cô lưu ý thêm là cô Dung Toán với cô Dung Địa khác nhau hoàn toàn không có dây mơ rễ má gì cả làm lớp tôi cứ cười bò. Nhưng gần cuối giờ xảy ra chuyện bi hài thể này.

Đại khái là cô chỉ ra mấy bài tập của năm lớp chín rồi gọi học sinh lên làm chứ không có to tát gì lắm. Lần lượt mấy thằng bọn tôi đều được cô gọi lên làm bài đề một là kiểm tra tình hình hai là để xem cơ địa của cái lớp này thế nào rồi đưa ra giáo án phù hợp cho chúng tôi. Đến lượt thằng béo cuối lớp lên làm bài. Sau khi chốt cái roet chữ điều phải chứng minh của một bài hình hơi khó nhằn nó vênh mặt bước xuống lớp.

Không hiểu hôm nay ăn cái gì mà mặt ông thần cứ vênh vênh tự đắc khi bước xuống bục giảng nó vẫn thế. Bỗng cái dép phản chủ của nó trượt trên nền gạch hoa một cái.

Roac.....

Tiếng thứ gì đó khô khốc vang lên và sau đó ầm ầm cả lớp tặng nó một tràng cười không thể dứt dội hơn. Thằng con không có cách nào khác là ôm cái đũng quần chạy biến về chỗ. Tôi tiện mồm làm ngay câu.

- Mát không Hùng?

- Mát chứ, như điều hòa Mitsubishi. – Thằng Dũng được thể chọc theo.

- Tuần ơi tao nghĩ thầy có mùi mày à! – Thằng Quân trất trở theo.

- Các bạn thông cảm thằng này nó không quen tắm nhiều cứ một tuần lần một lần thôi. – Thằng Tài mặt tỉnh queo.

Cả lớp lại ầm ầm lên lần nữa, cô giáo cũng cười theo và cô lắc đầu khi cái lớp của mình đang dạy nó lại bá đạo hơn cô tưởng đến như vậy. Mấy nhỏ con gái thì cứ ngoác mồm ra cười thôi. Em “nhện tỉnh” cứ ôm bụng ngặt nghèo không sao dừng được. Lớp Phó của tôi thì chỉ khề rung vai quay xuống nhìn tôi một cái rồi lại quay lên. Oh mà không phải hình như là nhìn thằng Dũng chứ không có nhìn tôi. Tôi không có được tác kè hoa như nó à nha.

- Thôi trật tự nào. Cả lớp về xem trước bài cho cô chuẩn bị cho năm học mới. – Cô dặn dò.

Trước khi cho lớp tôi xu xếp sách vở ngồi chơi tầm 10p thì cô sực nhớ ra điều gì đó rồi quay lại nói với lớp tôi.

- Àh cô Dung chủ nhiệm các em nhắc nhở các em là các em nữ cô gắng mặc áo dài mặc hôm khai giảng và đồng phục nam là áo trắng quần sẫm màu, bỏ áo trong quần nhé. Còn bạn lớp phó đâu rồi, đứng lên xem nào?

Ánh nhẹ nhàng đứng dậy sau khi lờ cô vừa dứt.

- Dạ! Em ạ!

- Ủ! Em là Ánh đúng không? – Cô hỏi.

- Vâng! – Ánh ngạc nhiên trả lời.

- Lát nữa tan học em xuống phòng 12A2 gặp cô Dương – Văn nhé.!

- Dạ! Vâng ạ!

Ánh lại nhẹ nhàng ngồi xuống. Ở Ánh có khuôn mặt lạnh băng, có đôi mắt tròn, và cô ấy có chút gì đó cứng chặc hơn tất cả các bạn nữ trong lớp. Nhưng cũng chính trong ấy Ánh như một bầu nước trong suốt tinh khiết mà có lẽ không một anh giai nào có thể với được. Có lẽ con gái bằng tuổi luôn lớn hơn và tâm lý trưởng thành hơn so với con trai cùng tuổi. Tâm lý học họ nói thế. Hề hề.

Đây là một chuyện, mà cái chuyện đưa được con “nhon” béo kia về một vấn đề. Hết giờ nó cứ ngồi ỳ không chịu về với lý do là về lại không để mặt ở đâu. Anh em thống nhất là chờ cho trường về hết rồi mấy thằng quây vào che cho nó lên xe rồi về. Còn ngồi trên xe thì chịu không thằng nào giúp được nữa. Thôi chấp nhận vậy. Mà cái mặt nó cứ xù ra nhìn ngứa mắt muốn đập. Ăn cho lắm vào!

Về đến nhà đã thấy ông anh bá đạo với con ranh con ngồi yên vị bên mâm cơm của mẹ. Để cặp vào bàn học tôi thay quần áo rửa mặt rồi cũng vào bàn mà ăn chứ đói mồm lắm. Từ tối qua tới giờ được có cái bánh mì đói thấy mấy ông trời.

- Bố đâu rồi mẹ? – Tôi hỏi mẹ.

- Bố đi với bà hai rồi. – Em tôi lên tiếng.

Ông anh cười phụt cả com còn tôi thì ho sảng sặc sau câu trả lời đầy châm chọc mẹ của con em gái.

- Đi được tao cho đi luôn chứ ở mà ở đây mà dọa tao. – Mẹ tôi vừa lườm vừa nói với con ranh con.

- Á à con mách bố. – Em tôi lại cười tinh nghịch nhìn mẹ.

- Hay là alo cho bố luôn và ngay mẹ nhì? – Ông anh tôi châm đều phát mặt vẫn tỉnh queo.

- Ăn đi ba cái đứa này. – Mẹ tôi sẵn giọng.

Và tôi chột ngay một câu làm ông anh, con em cười rũ rượi còn mẹ thì mặt đỏ ửng ngượng ngùng.

- Con chỉ sợ đêm lạnh quá mẹ lại phải gọi người mang cái chăn cũ về đắp thôi.

Mẹ nạt một lúc rồi lại kể chuyện của bố cho chúng tôi nghe. Chuyện là năm ấy thế này. Bố tôi sau khi tốt nghiệp đại học xong về sở nhà đất ở tỉnh công tác. Tác phong chín chu nhưng vẫn chỉ là anh sinh viên ra trường quen kèm với cái xe đạp tổng tộc thời cổ.

Hôm đó sau giờ tan tầm bố mẹ rủ nhau đi ăn rồi về. Khi đưa mẹ về nhà xong xuôi ngồi uống nước nói chuyện với nhà ngoại một lúc lâu thì bố tôi xin phép ra về. Đang đạp xe thì tự nhiên bị ba tên du côn lôi vào bụi rậm đánh với cái lí do không thể củ chuối hơn là “trông mặt ngu mà lại tán gái xã khác thì đánh thôi”.

Hậu quả là bố gãy mất 2 cái răng cửa và ồm liệt giường một tuần liền. Liên tưởng đến khuôn mặt của bố lúc ấy tôi lại không sao nín cười và cười phá lên phụt cả com sang phía đối diện là con ranh con khiến nó đây này lên oai oái kêu tôi mất vệ sinh. Nhưng mà tôi thề là nghe giọng hài hước của mẹ kể không nhịn cười được cơ.

Sau bữa com em gái tôi lại được lao động chân tay việc làm quen thuộc của nó là rửa bát và mặt nó lại bí xị như hôm qua khiến tôi cười đau cả bụng. Nó được thừa hưởng trọn vẹn vẻ đẹp của mẹ nên cũng tuyệt vời lắm chứ bộ. Không biết có được nét na thùy mị như mẹ không? Làm bố tôi ngày xưa chết đứng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Com no nước phê tôi lên giường làm một giấc tít mít. Sáng phải dậy sớm rồi là trưa phải bù lại ngay. Không hiểu nay tôi mệt mỏi thế nào hay trong giấc mơ gặp được em bí thư xinh đẹp, mà đánh một giấc tới 4h hơn và chỉ tỉnh dậy khi thằng Dũng đang và vỗ mồm ra.

- Mày làm gì mà cười hềnh hếch thế con trai. – Nó hỏi tôi. – Lau nước dãi đi kia.

- Tao mơ đánh mày một trận nổ đom đóm mắt.

Và sau câu đó tôi rượt nó ra đến sân vì cái tội trêu tôi lau nước dãi đi.

Hai thằng tôi xách giày ra sân sớm hơn mọi khi. Nắng nóng vẫn phả vào người, những đứa trẻ học mẫu giáo được cha mẹ đưa đón, tay ngúm ngứa cầm cái kẹo mút chùn chụt tở về sung sướng lắm.

Ngẫm lại thời tôi mẫu giáo đó là những năm đầu của thập niên 90 của thế kỉ trước. Năm đó ông anh tôi vừa vào lớp 1, tôi vẫn mẫu giáo 4 tuổi còn em tôi thì nhà trẻ 3 tuổi. Lúc đó bố không ở nhà, bố chuyển công tác vào Nam. Nhà có ba mẹ con vất vả cực nhọc lo cho nhau từng miếng ăn. Sau này khi bố về lại Bắc thì tôi cũng đã lớn, hình như là lớp 5 hay lớp 6 gì đó.

Tôi với thằng Dũng nhìn những đứa trẻ tóc buộc chích chòe, má phúng phính mút kẹo miệng cứ leo lẻo với người đang cầm tay nó tan học, thực sự chỉ muốn chạy lại bế chúng lên mà cưng nựng thôi. Tôi rất quý trẻ con, yêu trẻ con, yêu cái giọng bi bô của chúng.

Có người nói với mẹ tôi rằng muốn con cái mình mạnh khỏe và đẹp đẽ thì chính người làm cha làm mẹ cũng phải yêu quý những đứa trẻ khác. Tôi cũng vậy, yêu thương trẻ con từ những ngày đó. Nhưng cuộc đời không như mơ. Vợ tôi những ngày mang thai khổ cực đủ đường. Tôi theo công trình vào mình Trung bảo giáo, cô ấy mòn mỏi chờ tôi. Rồi những ngày ốm nghén người cứ rũ rượi vật lên vật xuống. May mà cũng có hai bà mẹ đẻ, mẹ chồng

tuyệt vời và đặc biệt là cô bạn thân của hai người – Xuân “nhện tinh” an ủi giúp đỡ. Để những ngày tháng ngồi viết dòng tâm sự đây tôi thương vợ vô cùng.

Chiều hôm ấy tôi làm 1 cú đúp còn thằng Dũng đúng chất Ronaldo thần tượng của nó xé lưới đội bạn những 4 quả khép lại chiến thắng tới 8-3 cho chúng tôi. Đội này cũng thường thôi, tôi chỉ mong một lần đá cặp với thằng chân Sắt thôi. Trong bóng đá 11 người tôi với nó mà đá cặp ở giữa, nó đá quét sau tôi còn tôi nhạc trưởng thì quá tuyệt vời. Lại thêm thằng Dũng và thằng Người Mới kia tiền đạo thì chắc là đánh đầu thắng đó chứ chả chơi. Ấy vậy mà mong ước chỉ là ước mong mà thôi.

Tối đó tôi lại khệnh bụng ngồi xem bóng đá Việt Nam và cười lớn trong cái bộ mặt ảm ức của con em khi bắt nó rửa bát. Tôi chỉ tắt đài thực sự khi ông anh gọi lại và bặt tai cho một cái vì tối buổi chiều đi đá bóng, làm rách cái áo của ông ấy. Mà theo lão gần giọng thì cái áo đó là bộ đồng phục chiến thắng ông thích nhất.

- Anh cứ làm đội của anh là bất khả chiến bại ý. – Tôi bĩu môi.

- Chứ chú thích thế nào? – Ông anh tôi cười nửa miệng.

- Làm cái kèo đề. – Tôi cười cười tí đề.

- Một két Coca và một châu kem cho bé Tít nhà mình. – Ông cười tự tin.

- Ok con con gà đen. Sao phải soán. – Tôi đáp đầy hào ý.

- Mà đội chú là đội nào thế? – Ông anh tôi hỏi về ngạc nhiên.

Nghe câu này tôi trật ớ nghe như có sét đánh bên tai. Đúng đội tôi là đội nào? Lóp Mười của tôi thì còn chưa biết hết mặt nhau đã đâm gì, lại nhìn chúng nó ặt ọ thể kia đã sao nổi. May chừng có thêm thằng Quân đen vì nhìn cái chân của nó “đị” lắm, như kiểu Messi ý. Hay là lấy đội xóm ra. Không được. Lấy đội xóm thì làm sao chúng nó chia kèo Coca với tôi được. Soán rồi đây.

- Mai em hỏi ý kiến đội em đã. Ok? – Tôi làm ngơ hỏi lại.

- Ok. Đội trưởng mà thiếu quyết đoán như chú thì vớt.

Nói rồi ông lẳng lặng ngồi vào bàn lôi cuốn vở ra nhấp nhấp viết viết khoanh khoanh. Mặc xác ông ấy, ông có làm vương làm tướng gì tôi cũng chẳng quan tâm. Giờ tôi phải nghĩ ra kẻ sách với ông anh này thôi. Lắm mưu mẹo cơ trí tuyệt đỉnh như tôi mà bó tay với ông ấy ư. Đại ca sẽ phải gục ngã trước tay thằng em thôi. Vì nó là Tuấn – Kẻ sinh ra không có hai từ Thất Bại.

- Nhị ca vừa có thỏa thuận gì với với đại ca đấy? – Tít nhà tôi ranh ma.

- Mày láu táu mẹ biết tao bán mày qua Tung Cửa đấy. – Tôi gần giọng.

- Kiểu gì em chẳng có kem ăn.

Nói đoạn rồi nó ngoey nguẩy cầm theo cái mp3 lên giường với cái đồng nhạc Cây Bốp của nó. Tôi cũng chỉ cười rồi lắc đầu với cái bộ dạng dễ thương đến nỗi da gà của con bé này thôi. Nó lớn thật rồi.

Sáng hôm sau tôi lại bật dậy lúc 5h30, cau có khi mắt giấc ngủ. Nhưng lần này khác không phải là cái đồng hồ chết dẫm mà là ông anh của tôi đập mấy cái vào mõng.

- Dậy rồi chờ anh đi với. Xe anh xì hơi rồi. – Ông vừa nói vừa vỗ bồm bộp vào mặt.

- Anh lấy xe con ranh con đi. Hai con nhon ngồi sao chịu nổi con ngựa sắt đấy. – Tôi nói mà mắt vẫn díp vào nhau.

- Lát nó phải đi với bạn nó mượn sách rồi.

- Ờh. ...

Tôi vệ sinh cá nhân rồi mặc quần áo. Khi xách cái cặp ra đến sân thì đã thấy ông lôi xe ra ngoài từ lúc nào rồi.

- Thôi chú lên đề, anh đềo. – Ông hơi khó chịu.

- Nay đại huynh ga lăng tợn. – Tôi nhảm nhay.

- Lãng cái tiền sư mày. Chờ mày hết bộ dạng buồn ngủ tao tan học rồi.

- Nay huynh mấy tiết. – Tôi hỏi khi đã yên vị sau xe ông ấy.

- Ba tiết. Về nhớ chờ tao đấy. – Ông đe dọa.

- Ok.

Ôi cái cuộc đời này. Sáng ngày ra đã được sung sướng thế này. Ngồi sau mới biết. Mọi lần đi học đạp xe là sau lưng ướt hết hôm nay được ngồi sau xe mát rượi.

Tôi không phàn nàn gì nữa một là đang tận hưởng cái trong lành của buổi sáng phần còn lại là đang hí hửng vì nay được ông anh đích thân hộ tống đi học dù nó cũng chỉ là do tôi tưởng tượng ra thôi. Thăng Dững cũng lặng im đạp theo ông anh tôi, có lẽ do anh tôi ít nói nên nó cũng không tiện nói gì, chỉ thỉnh thoảng quay sang hỏi tôi đôi điều.

Nhưng...

Hình như người đằng xa là Ánh. Không biết thăng Dững có nhìn thấy không nữa? Tôi cố gắng dụi mắt nhìn lại một lượt xem có phải là Ánh không? Đúng là Ánh rồi. Nàng đang ngồi sau xe một tên con trai nào đó. Nụ cười tỏa nắng trong buổi sớm mai thỉnh thoảng lại được tưới rói. Thăng đằng trước có vẻ hạnh diện ra mặt khi được nàng ngồi sau xe.

Chắc thăng Dững không nhận ra rồi, chứ nó mà nhận ra thì nó không nhộn hết cả lên. Một cảm giác hụt hẫng ủa về trong tôi. Hơi nhói bên lồng ngực trái và có vị mặn mặn nơi đầu lưỡi. Thảo nào nàng luôn đến lớp với vẻ mặt lạnh tanh, thì ra là đã dành toàn bộ tâm trí cho một người khác rồi.

Từ ngày đầu tiên tôi đã bị khuôn mặt lạnh băng phủ đầy sương đó hớp hồn. Nói thật là khuôn mặt đó xinh thì có xinh nhưng so với mấy cô bạn lớp 9 của tôi thì cũng ngang ngang thôi. Mà hồi lớp 9 thì cái miệng tôi đeo queo nên nếu tán thì chắc chắn đổ ngay. Con gái khi yêu họ cần một chút quan tâm, một chút yên bình và họ cần cái cảm giác an toàn của người con trai mang đến. Điều đó với cái miệng tôi thì đơn giản. Nhưng thú thật là tôi trẻ trâu chứ yêu đương gì?

Buồn! Nhìn thấy nụ cười ấy lại nở trên đôi môi hình trái tim một lần nữa tôi cảm giác như ai đó đang bóp nghẹt trái tim mình và khi không bóp nữa thì lại có cảm giác như hàng ngàn mũi kim đang đâm vào. Nó nhức lên từng hồi, lạnh sống lưng và thần thờ trên khuôn mặt.

- Mày sao vậy Tuấn? – Thăng Dững quay sang hỏi tôi.

- Ờ...ờ không có gì? – Tôi trả lời nó đứt quãng.

- Mặt mà dờ ra như thăng thất tình vậy? – Nó lại hỏi tiếp.

- Chưa ăn thì nó đói chứ thất tình cái gì? – Tôi giả bộ ngay lập tức.

Nó cũng không hỏi gì thêm và cũng tiếp tục đạp xe.

Ông anh tôi chỉ ngoái quay lại nhìn nháu mày rồi tiếp tục đạp xe chứ tuyệt nhiên không có nói thêm điều gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Khi đến cổng trường ông bảo tôi đi cắt xe, tôi ngoan ngoãn răm rắp làm theo.

- Có tiền ăn sáng chưa? – Ông hỏi khi tôi vừa quay đi.

Tôi chưa kịp trả lời, ông ấy đã rút ra tờ hai chục đưa cho tôi. Tôi trợn mắt lên chưa hiểu chuyện gì xảy ra vì từ trước giờ ông anh tôi luôn kín tiếng về kinh tế của mình. Phải nói là độc lập kinh tế với hai đứa em còn lại. Bố mẹ cũng thế đưa cho ông ấy bao nhiêu thì ông nhận bấy nhiêu. Ông anh tôi chỉ xin tiền học và tiền chính đáng còn tiền tiêu vặt thì ông chả xin bao giờ. Bố tôi biết tính ông vậy nên cứ cuối tuần là lại cho mỗi đứa đầm ba chục để khi nào cần thì tiêu.

Ông ấy nhận tiền của bố tiêu cái gì, mua cái gì hoặc ai cho, cạy răng cũng không nói. Còn hai đứa em còn lại là tôi và con ranh con thì chỉ chớ suốt ngày có khi nó còn nhõng nhẽo kéo của tôi bằng được ít tiền mua cây kem ăn cho đỡ thèm. Những lúc như vậy thì chỉ biết ký đầu nó một cái rồi đưa tiền cho nó chứ coi bộ dễ thương vậy không cho thì là phải tội chứ chả ít đâu.

- Cầm lấy mà mua cái bánh mì mà ăn. Anh ăn sáng ở nhà rồi.

- Vâng! – Tôi lại ngoan ngoãn.

Trong tôi lúc này không có phải là đói hay no gì cả mà đó là cảm giác hụt hẫng, khó chịu vì là người đến sau. Có lẽ anh tôi cũng chỉ là một người con trai,

một người đàn ông mà thôi. Anh không thể nắm bắt tâm lý người cùng giới giới như phụ nữ hay đại loại là anh đang không hiểu được tôi nghĩ gì? Có những nỗi buồn khó chịu hơn cái đói và có những nỗi đau khổ chịu hơn nỗi đau thể xác rất nhiều.

Gạt chân chống xe, tôi xách chiếc cặp và bước vào lớp, chỉ cảm đầu cúi mặt đi.

- Bạn sao thế Tuấn? – Một giọng nói vang lên.

Tôi ngẩng mặt lên và có lẽ đây là lần đầu tiên Ánh nói với tôi và cũng là lần thứ ba tôi được nghe tiếng Ánh. Bỗng dưng tôi không còn cảm giác thân thương mình muốn nữa mà thay vào đó là một chút gì hờn giận, một chút khó chịu và một chút buồn. Cái trẻ con trong tôi lại nổi lên nhưng trong giây phút đó tôi nén lại được vì tôi biết nếu mất bình tĩnh trong lúc này thì tôi vào Ánh có thể chỉ mãi mãi là bạn.

- À không hôm nay mình không được khỏe? – Tôi đáp lại có ním một nụ cười.

- Không khỏe, sao không ở nhà nghỉ ngơi.? – Ánh lại tiếp lời.

- Ờ thì mới đi học sao nghỉ được.

Thế rồi hai đứa không nói gì và tiếp tục bước giữa sân trường. Tôi khẽ quay sang nhìn Ánh một cái. Ánh đẹp quá, những nét đẹp của cái tuổi mười sáu nó đậm đà trong nắng sớm lắm. Vậy mà giờ đây tôi đang xa dần tâm với của ánh ban mai đó.

Đến cửa lớp tôi nhường Ánh bước vào lớp trước trong con mắt ngạc nhiên của mấy thằng bạn.

- Êh sáng nay mắt tiền hay sao mà mặt mày như thằng chết trôi là thế hả? – Dũng CR lên tiếng châm chọc.

- Không phải, thằng điên... – Tôi cự nự chống chế.

- Rứa là như nào khai mau, không tao hò thằng Quân và đám anh hùng rom đặng sau nó rửa xác mày nha. – Mặt nó đều vô cùng.

Không hiểu sao sáng nay mấy thằng bạn tôi lại đổi chỗ ngồi ngay sau cái bàn bốn tư bát tử của tôi. Vậy là hai bàn bốn và năm gần nhau lại có bảy thằng con trai. Thất anh hùng- thất kiếm hạ Thiên Sơn rồi đây.

- Này xác tao, mày chưa vượt qua đâu! – Thằng béo ngồi sau đẩy đẩy vào vai tôi.

- Ủ thì tao cũng đâu có muốn vượt qua cái quần rách.

- Oh không đốt nhà nha con.

Mấy thằng chúng tôi cười rung cả một góc lớp, cả lớp quay lại nhìn tỏ như không hiểu từ bảy cái thằng đực lớp này. Và điều kì lạ nhất đã xảy ra.

Em “nhện tinh” vác cặp của mình để cái rằm xuống trước mặt thằng Dũng nói một câu mà thất hùng chúng tôi đều tròn hết mắt.

- Cậu tên gì ơi! Bàn sau còn một chỗ trống hay là cậu xuống đây ngồi cho mình ngồi ở đây được không?

Thằng Dũng nhìn tôi, tôi nhún vai. Nó nhìn thằng Quân thằng Quân lắc đầu. Nó nhìn bọn bàn sau và bàn sau cười đều.

- Chi dạ? – Thằng Dũng đưa ánh mắt ngạc nhiên lên nhìn Xuân.

- Bàn trên mới có quá về toàn phải bóp cao Bạch Hồ thôi. – Xuân nháy mắt.

- Vậy cứ ngồi trên đó đi đến giờ lên lớp tôi bóp vai cho. – Tôi lên tiếng.

Và sau đó chửi mình ngu thấy bà cố khi Lục Hùng lại trở con mắt nhìn tôi như chưa hiểu chuyện gì. Vừa nãy là đi vào lớp cùng Thánh Nữ còn bây giờ là đòi bóp vai cho đệ nhị mỹ nhân “nhện tinh”. Thế nào cũng có thằng nghĩ.

“Thằng cha này ngon nha, cưa một phát hai em xinh nhất lớp và lại còn quyền cao chức trọng của bộ máy chính trị nữa chứ.”

Tổ bà chúng mày tao tránh chúng nó còn chưa được nữa là.

- Thôi Dũng mày xuống đây ngồi với tao để cho thằng Tuấn còn bóp vai cho Xuân. – Thằng Hùng béo đều giả.

Đề rồi thằng này nhận được cái nhìn tóe lửa của cả tôi và Xuân. Ấy vậy mà thằng Tài còn trất trở theo.

- Đến ánh mắt còn giống nhau. Xuân ơi anh mắt em thật rồi. – Nó vừa nói vừa quay mặt đi lắc đầu ra chiều tiếc nuối lắm.

Cả đám hùa vào.

“Phải phải nhường chỗ đi Dũng.”

“Lỡ nào mày lại chia cắt đôi uyên ương?”

Lại có những lời nói ra chiều đe dọa mà đích thị không ai khác là thằng Tài xú tiểu tử.

“Mày nhường là tao thề sống mái với mày một phen.”

Và chốt lại câu bá đạo nhất để thằng Dũng phải chạy xuống bàn sau ngay tắp lự đấy là câu của thằng Quân:

- Hay là thằng Dũng với thằng Tuấn yêu nhau? Tao nghi lắm à nha.

Đám mấy thằng còn lại và em “nhện tinh” cũng cười ầm ĩ hết cả lên. Sau khi yên vị đầu bàn bên cạnh tôi. Xuân bắt đầu lòi vớ ra học bài không nhìn tôi lấy một lần. Kê ra với cá tính mạnh mẽ của cô nàng thì cũng đáo đê đấy. Nhưng tôi là tôi không thích hần vì nó cứ thế nào ấy. Tôi chỉ thích cô gái nào nhẹ nhàng kín đáo, thủy mị nét na thôi. Hề hề.

Một lát sau là tiết Hóa đầu buổi. Thầy giáo kêu chúng tôi nộp bài tập lần trước. Đủ cả, lớp tôi không có chiến sỹ nào chày cối. Rồi thầy cho cả lớp ngồi tự do không mất trật tự để thầy chấm bài và hứa cuối giờ có điểm luôn. Thất Hùng lại được thời cơ để buồn đưa lê bán dưa chuột.

- Êh có thằng nào biết đá bóng không? – Tôi quay lại hỏi mấy thằng còn lại.

Tao biết, tao biết, tao biết rồi tao biết và cuối cùng thằng nào cũng biết. Thế là tôi đoán trật tè le khi thằng nào cũng biết môn thể thao vua.

- Tốt, hay anh em mình lập một đội để đủ bảy người rồi đấy. – Tôi đưa ra ý kiến nhanh ngay tắp lự.

- Ok tao biết có sân bảy người gần đây hay anh em tụ tập chiều đá luôn đi. – Tài xì ke lên tiếng.

- Mày điên, tao với thằng Tuấn đạp lên đây mà thấp hương chứ hơi sức đâu mà đá nữa. – Dũng CR cắt tiếng nói của nó.

- Thôi cứ từ từ đi. Tao thấy chỗ gần nhà tao có một sân nhưng mà chúng nó đá khiếp lắm. Từ từ tao ra thương lượng rồi gọi anh em sau. Chỗ này cách nhà thằng Tuấn có ba cây số mà nhà mấy thằng khác cũng gần thôi. Tao nghĩ ok. ! – Quân lớp trưởng lên tiếng.

Chúng tôi đồng ý ngay, ừ chứ anh trưởng mà lên tiếng không đồng ý là “kick ass” ngay. Và chúng tôi bật ngựa khi “nhện tinh” quay lại và nói một câu sấm nổ bên tai.

- Cho tui làm chân nhật bóng giữ đồ theo mấy anh đi chinh chiến nhé.

- Bóng banh là chuyện của đàn ông nữ nhân lên tiếng kéo vớ mồm. – Tôi cười cười quay lại ti ti đều.

- Đây thì vớ mồm này...

Câu nói còn chưa dứt thì vai bắp tay tôi giật giật nhói lên và tím bầm lại sau cú néo trời đánh thánh vật của ả “nhện tinh”. Ở con điên mày néo tao mày phải tội đấy.

Tôi thì đang điếng hết cả người sau cú néo thế mà mấy thằng trời đánh đằng sau cứ hùa vào cho em ấy cầu véo tôi. Đúng là đến lúc sa cơ mới rõ phận bằng hữu. Cả thằng Dũng nữa chiều tao chém gãy giò mày.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lớp chúng tôi trật tự thì trật tự thật, nhưng mà nó chỉ được có mười lăm, hai mươi phút đầu tiên thôi, sau đó thì nó không khác cái chợ vỡ.

- Bàn bốn bàn năm không cho tôi chấm bài hả? – Thầy tháo gọng kính và gằn giọng.

Tám người chúng tôi trở lại mặt lạnh như tiền ngay lập tức, không là ăn chém với ông thầy này chứ chẳng có đùa được đâu.

Độ dăm phút sau nó lại đầu hoàn đấy, nhưng không ầm ầm như trước. Thầy có đôi lần ngẩng lên, lắc đầu rồi lại tiếp tục cúi xuống chấm bài.

Câu chuyện cứ râm ran hết đứa này đứa khác. Tám đứa chúng tôi biết hết tên nhau và những câu chuyện vui vẻ hơn cứ thế mà tuôn ra. Cái trò cờ caro là trò gắn kết chúng tôi lại với nhau hơn tất cả. Tôi cũng dạn dĩ với em “nhện tinh” hơn.

- Nhà Tuấn ở xa trường không? – Xuân hỏi tôi.

- Nhà Tuấn cách trường 8 cây số. – Tôi đáp lại cái cười mỉm của em.

- Eo, xa thế hả? – Xuân hơi bất ngờ với câu của tôi.

-Ừ, nhà Xuân sao? – Tôi cũng hỏi để biết thêm chi tiết.

- Nhà Xuân hả, có hơn một cây thôi. Xuân đi học có 10p thôi. – Xuân tươi cười.

- Thế sướng quá, mình về nhà là người cứ mệt rũ ra thôi. – Tôi vừa trả lời mặt bí xị ra chiều khó nhọc lắm.

Tôi mong được cái an ủi của nàng ấy vậy mà “nhện tinh” mặt vẫn tỉnh queo.

- Sáng nay Xuân thấy Tuấn đấy.! – Xuân như sức nhớ ra điều gì.

- Ồ....

Tôi đang ơ...ơ thì thầy giáo đã xếp đồng giấy kiểm tra và lên tiếng.

- Nguyễn Thái Tuấn, Lê Hoàng Thắng và Vũ Ngọc Ánh đứng lên.

Thôi chết không lẽ tôi làm sai hết sao, cơ mà có cả thánh nữ à? Thôi cứ đứng dậy cái cho chắc.

- Thắng hướng làm ba bài đúng cả nhưng bài cuối nhằm một cái công thức và em chưa tính được đúng đáp phần kết tựa mong muốn của đầu bài. 9 điểm em ngồi xuống.

Tôi tim đập thình thình không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

- Tuấn và Ánh làm rất hoàn chính đúng về phương pháp nhưng bài cuối của Tuấn có cách giải hay hơn của Ánh. Các bạn mượn bài của Tuấn về xem cách làm của Tuấn. 10 điểm, mời hai em ngồi.

- Điểm này tôi sẽ không lấy vào sổ điểm nhưng sẽ có nhưng giải pháp cho lớp ta. – Thầy hơi nhăn mặt không hài lòng nhưng vẫn tiếp lời. – Tôi hơi thất vọng vì bài cuối không thuộc dạng đánh đố nhưng chỉ có ba người giải đúng. Các em nên chú tâm vào học hơn vì lớp mười kiến thức rất nhiều sẽ là nền tảng cho hai năm sau..

Sau khi chỉ rõ từng lỗi trong bài làm điển hình thì thầy cho lớp nghỉ cũng vừa lúc tiếng trống giải lao vang lên. Thầy đứng giờ và tôi rất thích.

Khi ra đến ngoài thì hàng loạt ánh mắt nhìn về phía tôi. Có ánh mắt thán phục, có ánh mắt ghen ghét và cũng có ánh mắt thờ ơ không gì cả. Tôi hiểu chuyện gì đang diễn ra. Mặc kệ bọn nó nghĩ gì, tôi đang ở cùng với Thất Hùng, với “nhện tinh” cá tính và ngang tãi ngang sức với lớp phó học tập.

Tuyệt vời!

Hai tiết cuối là Toán và Lý cũng không có gì đặc biệt, khi cũng chỉ là kiểm tra kiến thức của năm ngoái và đôi chút đánh đố học sinh nhưng cũng chẳng có ăn nhằm gì với lớp tôi. Có vẻ như lớp tôi chỉ hơi đuối môn Hóa chứ Toán với Lý nó học bá chấy con bọ chết lắm. Tôi ngoan ngoãn ngồi ngấm địch ngấm ta thôi.

Tiếng trống tan học cũng đã điểm. Tôi dứt nhanh sách vở vào cặp và bước ra khỏi lớp với thằng Dũng.

- Tuấn chờ Xuân với sau đi nhanh vậy? – “Nhện tinh” gọi giật lại.

Tôi và thằng Dũng hơi sững người nhưng sau đó là cái nhìn chăm chọc của thằng bạn chí cốt.

- Tao về trước mày đưa Xuân về nhà, tao không nói với mẹ mày là đi với gái đâu. – Nó nói xong rồi chạy biến.

- Đốt nhà à mày?

Tôi chưa kịp giơ chân lên đạp thì nó đã chạy biến một đoạn rồi. Đúng là Lãng Ba Vi Bộ của tiền đạo cánh thứ thiệt có khác.

- Sao vậy Xuân? – Tôi khẽ hỏi Xuân.

- Thì cùng đường nên rủ Tuấn đi cùng thôi. – Xuân nhẹ nhàng.

- Ừh thì ra lấy xe rồi về thôi.

Tôi mỉm cười với Xuân và bước cùng nàng. Bất chợt quay đầu lại rồi bắt gặp ánh mắt lạnh băng và hơi thần thờ của Ánh đang nhìn tôi. Sao Ánh lại nhìn tôi với Ánh mắt đó, tôi cũng lặng yên nhìn nàng. Lại cái cảm giác hụt hẫng ủa về. Điện thật.

Xuân khẽ quay lại hỏi tôi:

- Sao vậy Tuấn? Về thôi.

-À ừ, về thôi.

Trên đường về tôi cố làm ra chiều vui vẻ khi đi cùng cô bé dễ thương này.

- Nhà Tuấn có mấy anh em? – Xuân quay sang tôi.

- À Tuấn có một anh và một em gái. – Tôi hơi mỉm cười.

Thoáng chút buồn nàng chỉ ậm ừ với tôi.

- Thích nhỉ?

....

Khoảng lặng xuất hiện bên cạnh chúng tôi. Nó tồn tại giữa hai chiếc xe đạp, giữa hai con người. Tôi không thích im lặng một chút nào nhưng những suy nghĩ về ánh mắt của Ánh hay xa hơn một chút là nụ cười làm tôi nể nang khi ngồi sau xe một tên con trai khác lúc sáng thì không đủ tự tin để tôi có thể vượt qua sự hụt hẫng đó. Đúng thật là ‘Tôi buồn, tôi hiểu vì sao tôi buồn.’

Chỉ khi Xuân lên tiếng là về đến nhà rồi thì tôi dừng xe lại tạm biệt. Nhìn dáng người thon gọn của nàng lướt qua cổng vào nhà tôi mỉm cười một cái rồi đạp về thẳng không quên gạt đầu sau câu nói về nhà an toàn của nàng.

Lại mông lung với suy nghĩ về Ánh, tôi chậm rãi đảo vòng chân trên con đường quốc lộ. Ẩn đằng sau vẻ mặt lạnh băng là tâm hồn như thế nào? Đằng sau nụ cười tỏa nắng là tâm sự gì? Và đằng sau ánh mắt đó là suy nghĩ gì?

Nắm bắt tâm lý con gái thật là khó, nhất là trong cái độ tuổi này khi mà đang có những rung động nhẹ nhàng. Chỉ cần một nụ cười, một nốt ruồi hay một ánh mắt mà ta đã xao xuyến cả tâm hồn.

Các bạn ạ cái tuổi này nó thế, đứng cửa sổ nhìn ngắm bên ngoài sẽ thấy rất nhiều thứ và sẽ có những cái nhìn, tâm trạng khác nhau cho từng sự việc. Đó là điều thực sự không thể tránh được ở tuổi này. Sau này rồi khi lập gia đình nghĩ lại các bạn sẽ biết tôi nói có đúng hay không. Hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Dựa chân chống xe vào chỗ râm mát cho con ngựa chiến không gồng mình với cái nắng cuối hè.

- Anh Tuấn ơi đại ca chờ mẹ xuống ngoại rồi! Trưa nay ăn gì đây? – Em gái tôi chạy từ trong nhà ra.

Tôi không nói câu nào rồi lẳng lặng bước vào nhà cất cái cặp và vật ra giường. Tâm trạng tôi rối bời không biết làm gì để thoát khỏi tình trạng này nữa. Bỗng có chai nước lạnh áp vào má. Quay lại thì nụ cười dễ thương đang nở với tôi ở đầu giường.

- Anh sao thế? – Cô bé lên tiếng.

- Uhm anh hơi mệt. – Tôi làm ra vẻ nặng nhọc trả lời.

- Anh mệt thì cứ nghỉ đi em nấu cơm cho. – Con bé nói đoạn rồi đứng dậy lấy nồi cơm ra.

- Tít ơi! Em chạy ra ngoài mua ít đậu phụ với chả quế về anh nấu canh trứng cho. Tiền này.

Tôi đưa cho nó ít tiền chứ thừa biết lúc mẹ đi thảo nào chẳng để tiền lại cho hai anh em ăn trưa.

Em gái tôi hơi sững người quay lại vì vừa nãy nó còn chứng kiến vẻ mệt mỏi của ông anh quý hóa mà giờ lại sai nó đi mua đồ là sao? Rồi lại còn nấu cho nó món nó khoái nhất nữa?

- Để anh cầm cơm cho!

Nó lại tròn mắt ngạc nhiên hơn. Và rồi...

- Anh giai tuyệt vời.

Nó nhảy cẫng lên như trúng số độc đắc. Số là nó thích nhất món cánh trứng đậu phụ thêm vài lát chả quế. Cứ hai ngày là nó phải bắt mẹ nấu cho nó ăn bằng được chứ không được ăn là không có yên với nó. Đến ông anh tôi nhiều lần còn lắc đầu ngán ngẩm khi hai ba bữa liền nó nấu toàn canh trứng trong những đợt bố mẹ đi công tác dài ngày.

Loe ngoe nhảy lên con xe đạp của nó rồi phóng vụt ra đường khi, vừa đi vừa tung tăng câu hát Hoa Nắng. Con bé thật lạ, vô tư không lo không nghĩ gì cả? Con gái như vậy hiếm lắm.

Cắm com xong, lấy hai quả cà chua rửa sạch chờ con em về. Trong tủ còn hai quả trứng và một mớ rau muống. Nhanh tay tôi nhặt và rửa xong xuôi cũng là lúc em tôi về. Chết biển lúc nữa là bắt tay vào nấu.

Bữa cơm rôm rả khi nó luôn miệng kể về cái lớp 9 mới của nó. Nào là nhiều con gái hơn năm ngoái, con trai thì ẻo là không có chút nào gọi là nam tính. Và câu chốt của nó mới bá đạo.

- Có một anh chàng cùng lớp có ý với em.

Tôi bật ngửa sau câu nói của nó.

- Ranh con học không học yêu với đương. – Tôi ký vào đầu nó một cái.

- Hi...hi... Em có thích hán tí nào đâu. Đã xấu lại còn xa. – Nó cười tít mắt.

- Là như nào? – Tôi ngạc nhiên.

Theo nó kể thì thằng này cũng được mã nhưng mà hay nghịch ngu, rồi lại còn lấm mồm nữa. Mà theo nó phân bua là hai đứa lấm mồm thì toàn cãi nhau chứ không hợp nhau. Tôi chỉ cười cười rồi dọa nó.

- Thi không đồ cấp ba thì mày liệu hồn với bố đấy.

- Hai huynh em bá vậy thì em lo gì không đồ. – Nó cười tít mắt.

Bữa cơm kết thúc trong cái vuốt bụng của tôi và người bê chông bát đi rửa hăn nhiên là cô bé còn lại. Lần này nó không còn bí xị mà tươi cười hơn hờ. Đúng là Hiệp Sĩ Lợn.

Tôi lên giường đánh một giấc đến chiều và lúc tỉnh ngủ thì thằng Dũng đã ngồi nói chuyện với mẹ tôi trên nhà. Nó sang rủ tôi đi đá bóng đây mà.

Thì ra là mẹ tôi về rồi. Ông anh lấy xe máy đi học thêm luôn, còn em gái tôi thì cũng tốt đi thuê truyện về đọc rồi.

- Lớp mới thế nào cháu. – Mẹ tôi hỏi thằng Dũng.

- Dạ cũng vui bác ạ! – Nó trả lời lễ phép.

- Chúng mày liệu mà học, tao không nói nhiều đâu. – Mẹ tôi lập tức chùng giọng.

- Dạ...! – Thằng Dũng có vẻ run sau câu nói của mẹ tôi. – Thôi cháu xuống chỗ Tuấn chút bác.

- Uhm, đừng cò nó dậy cho bác...

Cúi chào mẹ tôi, nó bước xuống phòng tôi ở nhà dưới. Vỗ hai phát vào mặt tôi rồi nó mới nói.

- Mày làm gì mà ngủ như lợn thế?

- Tao tỉnh từ nãy rồi thằng điên. – Tôi cau có.

- Dậy xỏ giày đi làm trận bóng, nay thằng chân Sắt có đá đấy. – Nó vừa nói vừa lật cuốn truyện Jindo của tôi.

Câu nói của nó làm tôi giật mình nhớ đến lời khiêu chiến với ông anh? Không kiếm được đội nào mất kèo đã đánh, đảng này còn hổ thẹn với ông ấy vì không giữ được lời thách đấu.

- May quá tao cũng đang định tìm nó. – Tôi nói với Dũng.

- Chi dzậy? – Nó ngạc nhiên.

- Ê đội xóm mình đá với lớp ông anh tao không?

- Có kèo không? – Thăng Dững lại ngạc nhiên.

- Một két coca. – Tôi trả lời có chút e dè.

- Chiến luôn. Thường thôi. – Tôi hăm hờ trả lời luôn.

Tôi hiểu thằng này mà, gì chứ đá bóng với nó là lẽ sống nên nó không có ngại bất cứ đội nào hết. Đơn giản nó là thằng tiền đạo không hề đơn giản.

- Tao đang tính không biết lấy đội nào? Đội xóm mình thì có tao với mày cứng, chứ mấy thằng khác cũng tạm thôi. Mà đội lớp 10 thì chưa biết chân cứng thế nào? – Tôi hơi phân vân với nó.

- Có tao với mày thì lo gì nữa? Pirlo và Ronaldo mà phải ngán hả? – Nó dương dương tự đắc.

- Thằng điên, đội ông anh tao á quân Chu Văn An năm ngoái đấy thằng điên. – Tôi tròn mắt nhìn nó.

- Mày nghe câu “Cao nhân có cao nhân trị” của Tôn Ngộ Không chưa? – Nó cười cười nói với tôi.

- Tao đang định hỏi thằng chân Sắt và thằng tiền đạo hôm đó đá hộ.

- Có chắc nó đá cho không? – Nó nhún vai nhìn tôi.

- Thì đang định hỏi nó đá thì tốt không đá thì phải chịu.

- Ờh thế dậy đi ra đó rồi hỏi nó một thế.

Tôi dậy xỏ đôi giày rồi cùng thằng Dững ra sân. Hôm nay đông quá trời luôn, làm ba đội rồi mà vẫn còn mấy ông ngồi ngoài. Mấy thằng đó là bọn xóm tôi cả thôi. Chúng nó chưa lập team chắc chờ tôi với thằng Dững. Thấy thằng chân Sắt đang đá trên sân và có cả thằng tiền đạo mới kia tôi có chút an tâm. Nếu nhờ được nó thì tốt quá.

Tôi hô lớn “Có đội 4 rồi nhá, đếm bóng thôi anh ơi” Mấy thằng trên sân quay lại nhìn tôi rồi chúng nó lại cắm mặt vào quả bóng của nó. Tôi cười cười nghĩ bụng “tất cả là của chúng mày chứ có ai lấy đâu?”.

Cái luật đá nhiều đội là thế này. Cứ ghi một quả là ra luôn không cần biết đội kia đá được bao nhiêu phút. Kể cả là vừa vào xong cũng phải ra.

Đội một lúc thì đội tôi cũng vào, rồi thắng liền một mạch hai trận. Trận thua trước khi trời tối là do tôi với thằng Dững cố ý nhường đội thằng chân Sắt chứ không thì chưa chắc. Với lại là đội tôi cũng mệt rồi. Đá hai trận rồi bỏ hơi tai ra chứ ít à?

Chia tay tạm biệt mấy thằng cùng xóm tôi ngồi ở sân chờ thằng chân Sắt cùng thằng Dững. Một lúc sau thì nó đi ra cùng thằng tiền đạo mới sau khi đội nó hạ gục đội kia bằng lưỡi dao sắc bén của quả chông cánh bá đạo. Công nhận quả đấy hay.

- Ông ơi tôi nhờ ông tí. – Tôi nói với thằng chân Sắt khi nó đang ngồi xuống tháo đôi giày.

- Uhm...Ok!

Tôi ngồi kể với nó về lời thách đấu của ông anh tôi nhưng tuyệt nhiên là không kể đến kèo kiểng gì cả vì là nhờ nó đá hộ thì mình phải bao nó. Tiện thể tôi nhờ thằng tiền đạo mới luôn.

- Ok thôi. Khi nào đá thì cứ báo tôi. – Nó tươi cười nhận lời ngay.

May quá rồi, tôi hớn hờ trao đổi với nó số điện thoại và thằng tiền đạo mới cũng nhận lời luôn.

Trên đường về tôi trò chuyện với hai thằng thì biết thằng chân Sắt tên là Hoan, còn thằng tiền đạo mới là em họ nó mới chuyển về đây tên là Bắc. Đúng là song sát.

- Hoan này! Tôi nói ông đừng giận, tôi không thích lối đá của đội ông tạo nào nhưng thực sự là ông đá rất hay sao phải đá kiểu đó. – Tôi thành thật với Hoan.

- Tôi cũng không thích nhưng chúng nó cứ đá thế thì mình phải theo thôi. – Nó nhún vai trả lời.

- Đá vậy chẳng hay chút nào? – Thăng Dững lên tiếng.

- Uhm... – Hoan chỉ ậm ừ.

- Thôi đến ngõ rồi tôi với thằng Dững về đây, cảm ơn hai ông trước nhé. – Tôi cười cười nói với Hoan và Bắc.

- Ok hôm nào đá thì alo tôi. – Nó cũng vui vẻ.

- Ok....

Tôi với thằng Dũng mừng ron khi được chân Sắt nhận lời. May quá, ông anh ơi quả này ông xác con nhà bà định nhá. Coca ơi tao yêu mày.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Tôi về nhà tắm rửa xong cũng là lúc ông anh đi học về, còn con ranh con thì đang nấu cơm với mẹ. Ông ngồi phịch xuống hiên, mồ hôi nhễ nhại.

- Sao vậy đại ca. – Tôi đưa ông chai nước lạnh.

Tu ừng ực rồi ông ấy bảo là đi học thêm có thằng nó định chấn lột cái máy tính. Ông ấy thuộc thể loại thanh niên cứng nên không có soán gì thằng kia, đúng lúc hội nó định tấn ông anh tôi thì hội bạn của ông đi qua. Thế là ông cho mỗi thằng một trận nhưng cái thằng định chấn máy tính của ông ấy thì nó chạy nhanh quá không đuổi kịp nên hơi bực.

- Thôi đại ca! Đánh kẻ chạy đi ai đánh kẻ chạy lại. – Tôi vỗ vai ông.

- Máy thì biết cái gì? Không dần mặt nó để nó gặp lại mình không cần thận mình mềm xương. – Ông quát mắng.

- Ờh... Sao đại ca gây với em. – Tôi điếng người.

Rồi ông ấy chỉ im lặng và thay quần áo rồi tắm rửa. Bữa ăn cơm ông cũng không nói câu nào và tôi thì vẫn chí chóc với con em gái liên tục. Anh tôi ăn xong trước rồi đi lên nhà ngồi uống nước. Tôi ăn sau đi lên trên tay cầm hai quả táo. Đưa cho ông một quả còn mình cắn cái sọt một quả tôi nói.

- Chủ nhật huynh rảnh không?

- Học thêm thôi. Đá bóng hả? – Ông đoán ngay được ý tôi.

- Em đang tính là sáng thứ bảy đi khai giảng rồi sáng chủ nhật chiến luôn. – Tôi vừa ăn quả táo vừa nói.

- Ok, nhưng đội chủ là đội nào? – Ông cười đều.

- Thì xóm mình thôi. Anh sợ à? – Tôi cười đều lại.

- Không mượn quân anh chấp chú một trái. – Ông cười vừa gặm quả táo vừa nham nhở trả lời.

Ông thừa biết trình độ của xóm tôi vì bao năm ông chinh chiến cùng cái đội này. Phải nói là như lòng bàn tay. Chẳng qua là lên lớp 12 này ông phải đi học thêm nhiều mà toàn là học tối nên mới không có thời gian đá bóng như tôi.

.....Khốn nạn! Gặp cướp rồi!

Chợt thời gian xong xuôi ông ấy về phòng lôi sách ra học còn tôi thì bốc máy gọi cho thằng chân Sắt và thằng Bắc để chúng nó sắp xếp thời gian “phục vụ” chúng tôi buổi sáng hôm đó. Và chúng nó nhận lời ngay. Hề hề!!!!!!

- Lại có kem ăn rồi. – Con em tôi nhảy chân sáo từ đầu vào.

Tôi chỉ cười cười rồi ký vào đầu nó một cái rồi về phòng đi ngủ. Con bé này tinh tế và dễ thương quá đi. Sau này cô cũng “đắt show” đấy ranh con ạ!

Hôm sau tôi được nghỉ nguyên một ngày để chuẩn bị cho khai giảng. Ở nhà ngủ nướng đến 8h mới dậy, sau khi đánh răng thì lôi ngay mấy cái bánh mật trong tủ ra bóp lấy bóp lẹ. Con em từ đâu chạy ra lại đòi chia phần. Tôi đưa nó một cái ngay chứ đây với con này mình ăn gạch đá của phụ huynh là có ngày chứ chả chơi đâu.

Buổi chiều, tôi với cô bé đang lớn kia hò nhau ra thuê đĩa về xem. Sau khi về đến nhà thì làm mẹ phát cáu khi tôi đòi xem cái đĩa *The Lord Of The Ring* mới thuê về còn con ranh con thì cứ nhất quyết phải xem được cái đĩa TVXQ của nó. Và cuối cùng là phải ngâm đắng nuốt cay nghe mấy cái bài hát chẳng vào tai tẹo nào?

Đá bóng, ăn tối và đi ngủ, hết một ngày. May mà không “Nhân cư vi bất thiện”. Có đôi lúc hình ảnh của Ánh lại xuất hiện khi tôi thấy một cô bé có gương mặt lạnh lùng trắng trẻo bước vào lớp. Hay là nhớ tới “nhện tinh”, khi thì lại bật cười với cái độ nhí nhảnh của con ranh con.

Đi ngủ, để ngày mai chính thức là người của ngày mới, ngưỡng của mới. Là con người của 5.9 mới và ngưỡng cửa cấp 3 hoàn toàn mới.

Ở đời có nhiều chuyện ta không thể tin nổi nó xảy ra một cách quá bất ngờ. Nhưng đây là duyên thì ta có muốn cũng không thể cưỡng lại sự sắp đặt của số phận. Nói triết học một chút nó là tất yếu khách quan của vạn vật vô hình đến với ta như một quy luật mãi không đổi. NHÂN QUẢ.

Tôi tỉnh dậy khi trời đã sáng rõ, bước ra sân khi trong nhà lão anh vẫn đang còn ngáy khi khi và con em thì cũng vừa bình minh.

- Hôm nay em đảm bảo mặt trời mọc đằng Tây luôn. – Nó vừa chải tóc vừa cong cái môi lên châm chọc tôi.
- Có mọc đằng Bắc đi nữa thì người đi nấu ăn sáng vẫn là cô bé dễ thương đằng kia. – Tôi chơi đòn này đau.
- Huynh cứ bắt nạt em đi chứ cô nào yêu phải anh thì khổ cả đời người ta. – Nó nguyệt dài.
- Sao em gái tôi lại phán câu xanh rờn thế? – Tôi khề ngồi cạnh cô em mình.
- Vừa học giỏi, độ ngon giai cũng được, cái miệng dẻo quẹo và cái mắt đào hoa. Em là em tránh xa kiểu người như anh.
- Xem tướng nữa? – Tôi nháy mắt với nó.
- Em gái anh Tuấn mà. – Nó chồm qua bá cổ tôi.

Tôi với nó cười lớn rồi cồng con bé chạy quanh sân còn lắc lắc như con ngựa để tăng thêm cảm giác mạnh cho cô bé. Con bé chỉ có nước cười tít mắt rồi mồm la bãi hải khi tôi dọa ném nó rơi bịch xuống đất.

- Hai đứa chúng mày không cho tao ngủ hả? – Ông anh tôi lớn tiếng vọng ra từ phòng ông ấy.

Tôi với con em là lười vào phòng ông một cái rồi mỗi đứa một việc. Em tôi thì đi vào chuẩn bị rang com còn tôi “vót” vài cái tạ ở góc sân. Mùa hè là mùa thích hợp nhất để luyện tập cơ bắp và sức khỏe. Thẩm nhuần tư tưởng của người đi trước tôi là phải triết để thi hành luôn.

Ngẫm lại thì tôi với con em gái vẫn thân nhau hơn là nó với ông anh. Mặc dù cũng quan tâm nhưng dường như nó chỉ giúp ông những thứ ông cần và ngược lại. Còn với tôi thì nó vô tư đưa giỡn hay chí chóc hay nói đại loại nữa là chành chỏi cả khía với tôi mọi thứ. Cơ mà đôi lúc nó lại tinh tế với ông anh nhiều hơn là cái thái độ xuề xòa với tôi.

Tôi lên xe đạp chào bình minh sau khi tắm rửa sạch sẽ và ních một tô com rang vật vã vào bụng. Ra ngõ thấy thằng Dũng liền. Nay cu cậu đẹp giai phong độ hẳn. Quần thùng áo trắng gọn gàng chứ không trề trâu, tắc kè hoa như hôm trước.

Trên đường hốt được thằng Béó và em “nhện tinh” khi cô nàng đang lúi húi khóa cổng. Chúng tôi vào lớp thấy đã có mặt đông đủ, hội bàn tròn mỗi thằng một phách thẳng thì đang nhảy như bộ ngựa, thẳng thì mặt hăm hăm như chuẩn bị đánh bom liều mạng. Thôi thì các kiểu con đã điều. Chúng tôi cũng quen nhau dần.

Mấy nhỏ con gái túm năm tụm ba mà cười như nắc nẻ. Thằng Quân thì đang hí hục với hai thằng nữa đếm lại ghế ngồi rồi các bảng, biển để chuẩn bị cho lễ khai mạc.

Nhưng có điều Ánh và Thắng vẫn im lặng, hai con người này lạnh lùng đến thế cơ à? Không nói một lời Ánh lơ đãng nhìn ra những cây nhãn đằng xa còn Thắng thì ôm lấy cái mp3 và thu mình một góc. Thực sự là chuyện gì với hai con người này vậy hay chỉ đơn giản tính cách của họ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

- Các bạn nam chú ý bỏ áo trong quần còn nữ sinh áo chuẩn bị áo dài đầy đủ. Đứng 7h30 mỗi bạn lấy một chiếc ghế ra ngoài sân trường nhé. – Quân lớp trưởng nói to với mọi người.

- Yes, sir! – Cả lớp không hò nhau đồng thanh hô to.

Và chúng tôi nhìn nhau trong tiếng cười giòn giã. Quân chỉ biết lắc đầu, thằng bạn cầm hai cái cờ Tổ Quốc xem lại giao một cái cho Xuân một chiếc vì cờ ngồi đầu hàng. Cái còn lại nó nhìn quanh quanh và đi về hướng tôi.

- Tuấn mày cầm cái này nhé. – Quân nói.
- Thôi anh Trưởng, mọi tay lắm. – Tôi nhăn mặt.

- Ngồi cầm chữ đứng đầu mà mày nhăn nhó.

- Giao đưa khác đi tay tao bạn ôm vợ rồi. – Tôi nham nhở.

Câu nói đó chỉ là buột miệng ra nhưng có hai ánh mắt cùng quay lại nhìn tôi là Ánh và Xuân. ? . Ồ... Ồ... Vô tình thôi chứ không có hữu ý.

- Chú thấy chưa ba cán bộ cùng muốn chú cầm kia. Anh quý chú lắm chứ không anh để thằng khác à. – Nó vừa cười vừa nói.

- Con lạy cái quý hóa của thím. – Tôi khó chịu nhận lấy cái cờ.

- Đấy! Ngoan thế ai chả yêu.

Nói rồi nó và mọi người trong lớp cười to còn tôi thì lại khó chịu lắc lắc ngực mấy cái ra vẻ bị cưỡng ép. Ánh khẽ cười khi thấy điệu bộ của tôi còn Xuân thì cười híp mí.

- Á à chuyện tình của hai thằng đàn ông. – Thằng béo chọc đều.

- Thế theo mày tao với thằng Quân thế nào? – Tôi nhăn nhó lại nó.

- Thôi tao tính chúng mày công khai tình yêu sét “đập” đi chứ cứ e ấp thế này tù lắm. – Tài “hà mã” lên tiếng.

- Ấy thằng Tài nói thế em Tuấn tao lại e thẹn. Chúng tao mới thích nhau thôi chứ chưa yêu. – Quân đen vẫn nhăn nhó.

Lớp tôi lại ầm lên một lượt nữa và nó thực sự vỡ òa sau câu nói của tôi.

- Anh Quân! Em yêu anh! Bao giờ ta cưới? – Tôi nói giọng eo éo của con gái.

Lớp tôi rũ rượi ngất ngèo cười. Mục đích chính của tôi không phải là chọc quê cả lớp hay không mà tôi thử xem độ lạnh lùng của Ánh đến đâu. Và cái phép “Tiên phát chế nhân” này có kết quả rất tích cực. Ánh bật cười thành tiếng sau những câu bi hài của tôi. Vậy chắc chắn là tâm lý của Ánh và Thắng chứ hai con người hai cũng thuộc hàng vui vẻ.

Ra sân trường tôi yên vị ở gần cuối hàng. Đứng trước là thằng Dũng còn đằng sau tôi là đám bàn tròn. Mục đích thoát xuống dưới là để chém gió chứ quan trọng gì cái ngày khai giảng này. Mà thậm chí hình như hôm nay ông anh tôi còn chẳng đi vì bản tính ông ấy không thích thủ tục. Và cái tật đó làm khổ ông nhiều lần. Diễn hình là vụ xin giấy tờ ở xã khi ông chuẩn bị nhập học đại học sau này. Vụ này một thời gian nữa tôi sẽ kể các bạn nghe.

- Hôm qua mày đưa Xuân về thế nào? – Dũng CR quay xuống hỏi tôi.

- Ủh thì đưa về đến nhà rồi tao về thôi. – Tôi tỉnh queo.

- Thế không hôn tạm biệt à? Quên... mày với thằng Quân rồi mà. – Nó cười nhăn nhó với tôi.

Tôi không nói gì khẽ đấm và lưng nó một cái rồi hai thằng quay lên nghe thầy hiệu trưởng đọc diễn văn. Cái nắng bắt đầu to hơn và mạnh mẽ hơn. Bằng chứng là chúng tôi ướt hết hai vai áo và lưng áo, mồ hôi túa ra như tắm chỉ mong cái bài diễn văn của thầy nó ngắn lại một chút chứ không vỡ mồm.

Sau khi bài diễn văn kết thúc và mấy tiết mục văn nghệ của lớp 11 và 12 cũng khá hay. Nhưng hay nhất vẫn là LK 10 Minutes và Baby xin anh đừng quay gót của Bảo Thy – Vương Khang được cover lại bằng một bà chị xinh vô cùng lớp 12 và ông kia thì đích thị Vương Khang. Đằng sau còn một tốp múa yếm trợ nữa mà tôi coi như không khác gì múa lửa.

Lễ khai giảng kết thúc trong tiếng trống khai trường của thầy Hiệu Trưởng và học sinh túa vào lớp để gặp lại cô giáo chủ nhiệm. Mấy thằng con trai bọn tôi thì ở lại xu ghế. Riêng tôi thì tốt về trước vì lí do cầm cờ và để tránh cái nắng đang thiêu đốt.

- Tuấn leo mép quá ha! – Một giọng nói vang lên từ đằng sau.

- Ồh...! Ánh đấy à? – Tôi đưa tay lên gỡ đầu.

- Không mình thì à? – Nàng tùm tùm cười.

- Ồh thì là lần đầu nói chuyện nên hơi ngỡ ngàng vì được người đẹp chiếu cố. – Tôi báng bỏ cái miệng.

- Vào lớp đi sao cứ đứng ngây ra đó. – Ánh nhẹ nhàng rồi đi vào lớp bỏ tôi lại với cái tay vẫn đang gỡ đầu.

Chúng tôi yên vị trong lớp khi bàn tôi em “nhện tình” ngồi cạnh chứ không phải là thằng Dũng. Tôi hơi thấy khó chịu trong lòng vì không phải là thằng bạn thân mà là người kẻ nguyên tử vào miệng tôi ngày đầu nhận lớp.

Một lát sau cô chủ nhiệm vào nói chuyện rồi phân công trực nhật tạm thời. Rồi là nhắc nhở mấy điều. Tôi chả có hứng nghe vì trường nào chẳng thế, chẳng qua là cấp 3 thì cái thêm cái bảng 10 điều nội quy to oành ở trên đầu lớp thay vì truyền miệng như cấp 2. Vì phạm hay không là quyền ở tôi.

Thấy các lớp khác ra về gần hết mà cô vẫn đang thao thao bất tuyệt tôi quay sang ‘nhện tinh’ hỏi nhỏ.

- Sao lớp khác về mà lớp mình chưa được về nhỉ?

- Lát nữa được về thôi. – Không quay sang tôi mà Xuân chỉ nói nhỏ nhẹ với tôi.

Tôi không hỏi gì thêm mà chỉ nghĩ bụng giam nhau làm quái gì lâu thế? Cái quan trọng là thời khóa biểu thứ hai thì chẳng thấy công bố. Cô thật là...

Nhưng muốn được ước thấy.

- Lớp phó lên trước cửa phòng giám hiệu chép thời khóa biểu cho các bạn. Thời khóa biểu này chỉ là tạm thời vì còn một số thầy cô đang đi học ở trên Hà Nội chưa về. Đến đầu tháng 10 thì các thầy cô đã về đủ thì chúng ta sẽ có thời khóa biểu mới.

Ánh xin phép cô ra ngoài và khoảng 15 phút sau nàng về. Năm ngày năm tiết một ngày bốn tiết. Lớp 10 cũng nhẹ nhàng chứ như năm cuối cấp như ông anh tôi học miết học suốt ngày. Tôi nghĩ bụng học làm gì lắm chứ học nhiều có khi bị vấn đề về thần kinh không biết chừng. Hề hề.

Chừng 10p nữa thì chúng tôi cũng được về. Đang bon bon trên đường thì câu nói của thằng Dũng làm tôi trật ớ.

- Sáng mai vẫn chiến với đội ông anh mày hả?

- Ở đây mày không nói tao quên bống đi. Mai vẫn bình thường nhé. – Tôi đáp lại.

- Mày về liên lạc với thằng chân Sắt và thằng Bắc đi nhé! . – Nó quay sang tôi nói.

- Mày sợ đội ông ấy thế cơ à? – Tôi khích tướng thằng bạn.

- Một thân nam nhi đầu đội giường chân đạp quạt điện như tao mà phải soán hả? – Nó vỗ ngực.

- Eo kinh. Ghê không? Không có nhạc trường đây CR có là CR không? – Tôi bĩu môi.

Hai thằng tôi cười to giữa đường như hai thằng rồ nhưng chẳng để ý ai cả. Cũng đúng thôi, mai là cuộc chiến tình anh em, vì châu kem cho con ranh con và hơn nữa là cuộc chiến của tình bạn giữa tôi và thằng chân Sắt. Không thành thân thì cũng thành nhân.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tôi đang toát mồ hôi gạt chân chống, dựa xe vào chỗ đứng quen thuộc, kiêu hãnh của con chiến mã thì con em tôi ở đâu nhảy lên bá cổ tôi.

- Nhị ca đi ăn kem đi.

“Ồ con ranh này tao còn chưa thua mà mày đã rủ tao đi ăn kem là thế nào? Định trù ẻo anh mày thua hả? Không có đâu ranh con.” – Thoáng nghĩ bụng vậy nhưng tôi làm vẻ mặt ngạc nhiên.

- Dịp gì đây cô bé? – Tôi véo mũi nó.

- Bỏ cho em ít tiền hôm nay rủ đại ca thì đại ca không đi. Ánh sợ bị em ám ngày mai ông thua thằng em trai của ông ấy. – Nó bí xị vừa nói vừa dỗi.

- Ok liền. Nhưng từ từ bỏ cho tiền mày mà không có cho hai thằng đực à? – Tôi nheo mắt hỏi nó.

- Thế anh hỏi bố chứ sao hỏi em? – Nó tỉnh nghịch cười tủm tỉm.

- Ok chờ tao đi thay quần áo đã.

- Nhanh nhá.

Tôi vào thay bộ M.U tôi thích nhất rồi đi bộ với bé Tít đi bộ ra ngoài đầu đường lớn. Ở đó có quán kem rất ngon, tôi chỉ thích que còn em tôi thì fàn ruột của ốc quế.

Nghe nó kể về buổi khai giảng của nó mà cười đứt ruột khi thằng bạn cùng lớp đang hát thì không hiểu tại sao rơi mic. Rồi thì lớp nó kéo co biết là thua

hùa nhau bỏ tay ra cho lớp kia ngã dúi dụi đến mức một đứa la toét miệng khi bị gần chục thằng đập lên người. Tôi cứ cười toét miệng.

Sau khi tiêu diệt một đồng kem thì chúng tôi ra về. Chắc chắn trưa nay con ranh này bỏ com. Và y như rằng nó chỉ lón lên vài ba miếng là bỏ bát com đứng dậy. Tốt anh mày đang đói. Hề hề.

- Sáng mai vẫn chiến chứ đại ca? – Tôi nói với ông anh khi hai thằng đang ngồi xem tivi.

- Đội chú là đội nào? – Ông nói mà gương mặt vẫn không có gì thay đổi.

- Em sẽ cho anh một bất ngờ. – Tôi cười cười.

- Ok sáng mai 8h ra sân nhé. Tao hẹn chúng nó cả rồi.

- Ok đại ca.

Nói đoạn rồi tôi và ông cùng đứng dậy đi vào phòng của mình. Tôi thì vật mình ra giường ngủ còn ông ấy chắc chắn lại lôi sách vở ra xem để chuẩn bị ca học chiều thôi. Kệ ông ấy không làm phiền, năm cuối cấp chăm là tốt.

Buổi chiều hôm đó tôi với thằng Dũng ra sân bóng và hẹn đội bóng của xóm đá giữ sức sáng mai chiến với đội của ông anh tôi. Hôm đó chúng tôi đá như đá tập, phần vì không có hứng đá với mấy thằng trẻ hơn, phần vì dưỡng sức cho ngày mai. Không quên hẹn với thằng chân Sắt và thằng Bắc ngày mai giúp chúng tôi. Quyết tâm tôi nay phải làm một giấc đã đời mới được.

Tôi ngồi vào bàn ăn trong lòng thì háo hức mà cái mặt cứ làm bộ phải lạnh lùng như con thạch sùng. Bố tôi đã về sau đợt công tác dài ngày trong miền Trung. Ông về mang biết bao nhiêu là bánh cu-đơ cho con ranh con, rồi mua cho ông anh cái áo Bà Nà còn tôi thì ông lại tặng cái vòng đeo cổ có chữ Phật mà theo bố tôi nói là ông xin ở Bà Nà. Riêng mẹ bố tôi mua cho một bộ áo dài và một cái nón bài thơ. Mẹ tôi mặc vào vừa in chân chặn. Ôi mẹ tôi còn đẹp lắm.

Nhấp chén rượu ngâm thuốc bố tôi nói với mẹ:

- Nhất bà con gì? Ba đứa con đứa nào cũng ngon lành, vợ ông chồng đi đâu cũng mua quà về cho. Khà khà.

- Báu bố lắm ba cái của giới nhà ông. – Mẹ tôi múc muối canh rồi giả là với bố.

- Ấy mẹ nói thế phải tội chết, con và anh Hùng là ngoan nhất nhà, chỉ có anh Tuấn hư thôi. – Con ranh tí mắt bom đều.

- Tao biết ngay mà, mày không có tốt đẹp gì? Không thèm đâm sau lưng chiến sỹ mà đâm vào ngực luôn. – Tôi vừa nói vừa liếc đều nó.

- Anh thử xem cả làng cả tổng này có đứa nào nghịch bản như anh không? – Nó vẫn tí mắt hỏi móc.

- Êh không gọi nổi đau thương nha. – Tôi bật ngửa về sau quắc mắt nạt nó.

Số là thế này. Hồi bé tôi với thằng Dũng nghịch thì bá đạo, chuyên phá làng phá xóm. Hôm đó, sau khi ngồi viết 2 mặt chữ “h” và hai mặt chữ “m” tôi tốt đi chơi. Ra ngõ đã gặp chiến hữu Dũng CR, hai thằng tôi rủ nhau đi bắt dê. Tìm mãi mới được cái chai nước cũ rích ở góc vườn, tôi rửa sạch và chạy cùng nó luôn. Đầu làng tôi có cái nương rộng tầm hơn một mét dùng tưới tiêu cho cánh đồng đầu làng. Hôm đó thế quái nào mà tôi cúi xuống mức nước cắm thẳng đầu cái “ốp” xuống nương. Đầu cắm xuống không tài nào lên được. May sao có bà hàng xóm đi qua cầm chân kéo lên chứ không sặc bùn mà chết chứ đùa.

Về nhà là lên bờ xuống ruộng với cái roi điện của bố rồi ấy vậy mà con ranh từ đâu chạy vào bom ngay câu:

- Đầu anh Tuấn đẹp thế như Sơn U vậy. (Thực sự tôi không nhớ là bộ phim này tên gì? Chỉ nhớ là có một nữ diễn viên đóng vai cầm tên Sơn Hoa còn anh chàng Sơn U này là võ sỹ quyền anh thì phải).

- Mày nghịch bản thì nó cũng vừa vừa thôi, cứ phải bôi lên đầu mới sướng à? – Ông anh chết băm chết vằm vừa vắt cái cặp xuống bàn là quạu mặt vào ngay.

Thế rồi ông và con ranh con cứ cười như Bụt thấy oản Chiêm. Và thế là cái sự tích nghịch bản của tôi ra đời từ đó.

- Mày nói câu nữa là tao bán mày qua Tung Cù à nha! – Tôi cau có với con ranh.

- Êh bắt con bồ nạt đàn em là không có đúng mặt nha nhị huynh. – Vừa nói nó vừa gắp cho tôi miếng thịt. – Không được câu giận, câu giận mất xinh!!!!

Cả nhà tôi bật cười lớn sau màn đối đáp của anh em tôi. Bữa cơm cứ thế diễn ra vui vẻ. Đến cuối bữa bố còn cho anh em tôi ít tiền mua đồ dùng vào năm học mới nặc dù mẹ tôi cứ cần năn cho tiền là chúng nó hư ra. Tôi ngồi xem hết hai tập “Thần Điều Hiệp Lữ” của Huỳnh Hiểu Minh rồi mới lên giường nằm. Bỗng nhớ ra chưa báo lại cho thằng chân Sắt và thằng Bắc. Bốc máy báo lại giờ giấc địa điểm cho hai thằng rồi mới yên vị lên giường mà nằm đếm cừu.

Dậy....Dậy....

Tôi choàng tỉnh khi lão anh vỗ bôm bốp vào mặt và mặt lão ấy cũng đang hầm hầm như thịt bằm nấu cháo.

- Mày định chịu thua vô điều kiện hả?

- Mấy giờ rồi mà huynh đã gọi đệ sớm thế? – Tôi vừa nhắm nhó nhưng không giám cau có với lão ấy.

- 7h rồi. Nhanh không tao róc xác mày giờ. – Ông quát mắng.

Làm vệ sinh và tọng vào miệng miếng bánh cuốn mẹ mua ở chợ, tôi lôi đôi giày Thượng Đình 60k mua cách đây ba hôm mang vào chân và chuẩn bị cho lão anh ăn hành.

- Ngồi nghỉ tí đã rồi hãy đi con. – Mẹ tôi nói khi đang quét sân.

- Con đi sớm tí không anh em mong. Anh Hùng đi rồi à mẹ? – Tôi hỏi lại mẹ.

- Nó đi rồi, tí nữa không biết có thằng nào mang được chai coca cho tao uống không? – Mẹ dùng đũa chỏi và đứng thẳng hỏi tôi.

- Ồ sao mẹ biết? – Tôi bật ngửa suýt té từ trên xe xuống.

- Tao là mẹ mày cơ mà. Thôi đi đi hai anh em cẩn thận đấy. – Mẹ tôi xua xua tay.

- Vâng ạ.

Tôi không giám luẩn quẩn lâu, lao đi luôn mà bụng vẫn chưa hết bàng hoàng. Làm thế quái nào mẹ lại biết vụ cá cược này nhỉ? Ông anh quý hóa thì chắc là không có nói rồi vì có cạy rằng ông ấy thì ông cũng không có hề nửa lời chứ chưa đến chuyện khai huych toẹt vụ cá cược này.

Thôi đúng là con ranh con rồi. Ôi.Cái cuộc đời này. Đàn bà đúng là tai họa. Mày nghe được thì bớt cái mồm tao nhờ chứ oang oang thế ngang với lạy ông tôi ở bụi này.

Tôi bấm bụng “mặc kệ cứ đi đã, bóng đá và anh em là trên hết chứ cù cưa với cái ý nghĩ này cũng không có được cái ích gì?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Đến sân, tôi đã thấy hội bạn đã đứng đầy trong sân tập sút bóng. Dựa xe vào góc sân có người trông hẩn hoi. Thực ra thì là ông anh bạn của anh tôi thôi chẳng ai khác đâu.

- Anh giúp em! – Tôi cười với ông anh coi xe.

- Chú cứ dựa đấy anh trông cho. Chú là em thằng Hùng à? – Ông anh kia cũng cười với tôi.

- Vâng, anh không đá à? – Tôi kéo cái ghế lại chỗ ông ấy vừa nói vừa tháo chiếc balo trên vai.

- Anh không biết đá, đến cho anh em thêm phong trào thôi! – Ông ấy nói rất hào sảng.

- Thế con gái lớp anh có đến không ạ! – Tôi nháy mắt cười với ông ấy.

- Có chứ. Không định lái máy bay đấy chứ hả? – Ông anh đá lông nheo lại với tôi.

- Làm phi công cũng được chứ sao anh.

Tôi với ông cười to chỗ coi xe làm cho cả sân chú ý và ngoái lại nhìn chúng tôi như hai thằng điên. Tôi biết ý không cản trở công việc của ông nữa chạy lại sút bóng với bọn bạn.

Được một lúc thì một đám con gái đạp xe đến. Tôi đoán chắc là lớp ông anh tôi vì thấy họ đi một mạch đến chỗ đội bạn luôn.

Êh ông anh tôi cười tình kia.

Lão anh tôi cười rất tình tứ với một bà chị cao cao da trắng muốt chứ? Lão này được. Cưa được bà chị xinh quá ta. Thịnh thoảng anh chị còn cầm tay

cầm chân chứ. Thôi thế là tôi có chị dâu rồi. Lại còn xinh đẹp nữa chứ.

Hai lớp tập sút bóng một lúc thì tôi thấy đã vào guồng, nóng máy hẳn, chiến thôi.

Tôi đi tới chỗ ông anh, làm quen với mấy ông lớp trên và chuẩn bị tinh thần để trong trận có gì thì anh em kiểm chế.

- Em Hùng kia àh?

- Xinh giai thế?

- Em ơi chị mười tám rồi mà chưa có mảnh tình vắt vai đâu.

- Thôi đi mấy bà, em tôi nó còn chưa biết gì đâu, tha cho nó đi. – Ông anh tôi buông tay bà chị xinh đẹp kia đi lại chỗ tôi.

- Ta bắt đầu thôi chứ chú em? – Ông anh tôi hỏi tôi.

- Em cũng đang định bảo bắt đầu thôi chứ lát nắng không đá được.

- Ok. Chú về chuẩn bị đi, đội anh vào sân đây.

Tôi gật đầu chào ông và mấy bà chị kia để té khăn. Không ngờ con gái lớp ông này nó bá thế? Dè đầu cười miệng giai to như tôi. Híc.

Tôi về đến nơi thì anh em đã đủ cả. Tôi nói với đội cũ là hi sinh hai thằng mà thay vào đó là thằng chân Sắt và thằng Bắc.

- Thế này nhá. Giờ thằng Hoan sẽ đá trụ thay tao. Tao sẽ thụ xuống đá thông, tao với mày sẽ là đầu sóng ngọn gió vì lão anh tao đá góm lăm. Thằng Dũng sẽ chuyển từ đá trái sang đá phải và liên tục lui về giúp tao bắt ông anh tao còn Bắc sẽ đá cao nhất và nhiệm vụ của mày đơn giản là cứ chỗ nào trống chạy để tao vào Hoan phát bóng vào.

- Ok nhưng mà nó không thuận chân. – Thằng Dũng lên tiếng, nhưng thằng Bắc thì gật đầu đồng ý ngay.

- Tao biết, mày cố gắng hi sinh một tí. Tao với mày và thằng Hưng (hậu vệ biên phải) sẽ tạo thành tam giác vây lão anh tao. Bên kia tao với thằng Thành và Hoan vây lão bên phải của bên kia. Và tao với Hoan sẽ “chăm sóc” tiền đạo cấm của bên kia. Mày hiểu chưa Dũng? – Tôi chỉ đạo rõ ràng.

- Ok tao hiểu rồi.

- Bắc tôi nhờ ông quý rồi lão thông kia nhiều vào, cứ chỗ trống chạy và khi nó ép thì ông lui về một tí chỉ cần đến vạch giữa sân thôi. Khi nào tôi có bóng ông chạy thẳng vào khung thành hoặc cứ chỗ nào trống là ông chạy nhé. Cô thoát hậu vệ thông ra nhá! – Tôi nói riêng với Bắc.

Nó không nói gì thêm mà gật đầu đồng ý ngay. Cái bản năng của sát thủ là vậy khi nhận được đường lối chỉ thị và mục tiêu thì cứ thế mà làm dù đúng hay sai.

- Mày có chắc đội họ mạnh đến vậy không? – Hoan hỏi tôi.

- Mày nhìn thấy ông đeo áo số 11 kia không? Ông ấy năm ngoái ghi 6 bàn và dắt đội kia tới chức vô địch trường Chu. Tao ngồi trên khán đài xem tất cả những gì xảy ra và tao cá mày sẽ hốt hoảng khi bóng tới chân ông ấy. Biết địch biết ta luôn luôn không thiệt thòi mày à! – Tôi nói với nó.

- Đây là bóng đá 11 người còn đây là 7 người mà. – Hoan thắc mắc.

- Đúng vậy, càng vậy ta càng phải vây họ tạo thành từng bộ ba, từng bộ ba một, khi cầu thủ họ qua được bộ ba này sẽ có bộ ba khác vây lại. Một lần mất bóng không sao, hai lần vẫn chưa sao nhưng đến lần thứ ba thì cầu thủ dần “cóng” và mất dần ý chí. Đến lúc đấy mình sẽ vùng lên, đẩy bóng nhanh và họ sẽ sụp đổ. – Tôi vừa nói vừa nắm tay trái vào lòng bàn tay phải.

- Tao thua mày một bậc Tuấn à! – Hoan gãi đầu.

- Ồ có gì đâu. Anh em mình cùng ham mê một quả bóng và đã đá phải đầu ra đấy. Nhể? – Tôi vỗ vai nó.

- Ok tao nghe mày.

- Thế này nhá. Khi bóng đến chân tiền đạo như mày mày sẽ làm gì? – Tôi hỏi Hoan.

- Tao sẽ tìm cách qua người hoặc có khoảng trống thì sút luôn. – Nó có vẻ ngơ ngác.

- Đúng! Rất đúng. Khi có bóng tiền đạo cấm sẽ một là sút luôn, hai là đẩy lên một nhịp qua người rồi nhịp hai sút bóng. Vậy ta sẽ bắt người từ ngay khi họ chưa kịp chạm chân vào bóng, hoặc khi họ đẩy qua ta một nhịp, lúc này ta sẽ xen vào giữa đường đẩy bóng của họ và phá bóng lên.

- Là thế nào tao không hiểu. – Hoan không hiểu thật lòng hỏi ngay.

- Cụ thể là khi bóng được chuyển tới tiền đạo mày sẽ là người xen vào giữa đường chuyển đó cắt bóng nhá. Khi mày không kịp đường chuyển đó thì lập

tức áp sát từ người thẳng tiền đạo cắm bên kia ngay. Lúc ấy nó sẽ không có đá sút và tao sẽ phá được ngay. Mày hiểu không? – Tôi diễn giải cho Hoan.

- Ok tao hiểu rồi.

.....

-OK! Anh em lại đây nào. – Tôi hô to để anh em tùm lại chỗ sân nhà.

- Anh em như tao phân công. Đây là trận giao hữu nhưng nó cũng là để đánh giá thực lực anh em. Anh thi đấu nghiêm túc nhé. Vì tao, vì danh dự của tao và chúng mày. Đá hết sức. OK?

- OK!

Chúng tôi hô rõ to làm đội bên kia bật cười, chúng tôi ngượng chín cả mặt.

Tôi đại diện đội lên bắt tay ông anh mình và thống nhất là bên tôi giao trước và đá hiệp một ba mươi phút hiệp hai ba mươi phút.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Bắt đầu nhập cuộc.

Đội ông anh thì cũng không có gì đặc biệt lắm ông ấy vẫn đá cánh trái của ông ấy. Đá cắm là ông tiền đạo người cao cao, hơn tôi tầm nửa cái đầu nhưng chân cứng chắc nịch đầu ra đấy. Còn ông tiền đạo phải là ông người nhỏ thó, nhỏ hơn thẳng Dũng nghe chừng tốc độ ghê đây. Đá ngay sau ông tiền đạo là một ông anh đứng chất thư sinh nhưng có đôi mắt sắc như dao cạo và luôn nhìn về phía tôi và thẳng chân Sắt. Sau cùng là hai hậu vệ to vật vờ.

Tôi khẽ cười. Đội này giám đá hai hậu vệ, khinh địch àh? Em sẽ cho các anh biết thế nào là đá bóng bằng cái đầu đích thực.

Trở về với diễn biến trận đấu.

Hoan và Bắc giao bóng chuyển về cho tôi rồi lập tức Bắc chạy lên phía hậu vệ bên kia còn tôi đang ban bóng với thẳng hậu vệ biên. Cứ chuyển qua chuyển lại thì dần dần ông anh tôi áp sát dần về phía thẳng Hưng. Nó chuyển quả bóng lại cho tôi, tôi ngẩng mặt nhìn theo bản năng lên bên trên thì thẳng Dũng đang ra dấu hiệu đẩy bóng lên cho nó. Tôi liền phát quả bóng đúng tầm nó đang băng xuống nhưng có lẽ do sân không quen mà nó trượt chân đỡ quả bóng hỏng ra biên. Đợt tấn công đầu tiên qua đi trong tiếc nuối.

Bóng đến chân ông anh thư sinh bên kia. Ông quay quả bóng đi, quay quả bóng lại nhưng chúng tôi vẫn giữ nguyên vị trí kèm người. Tôi hoàn toàn biết thừa là ông đang tìm khe hở để đưa quả bóng xuống đây mà. Ông đá hết như Kaka thế này thì thẳng nào mà đoán được. Ông anh tôi đang đứng yên bồng ông giật về hai bước và thẳng Hưng theo quán tính chạy lên theo và ông ấy. Chỉ chờ có thế ông quay 180 độ chạy về phía góc sân làm hai thẳng Hưng và Dũng đâm sầm vào nhau còn ông thoát xuống nhanh không tưởng. Ông anh thư sinh kia hiểu ý liền đẩy quả bóng qua khe giữa sân đẹp như mơ đặt vào chân ông anh tôi. Giờ còn mình tôi và ông ấy.

Ca này khó vì kỹ thuật cá nhân của anh tôi thuộc loại “cứng”. Ông đảo chân liên hồi nhưng tôi vẫn không lao vào và cứ giật lùi theo hướng đi bóng của ông ấy. Thẳng Dũng lúc này đã về kịp đang tỳ vào vai ông ấy. Biết không qua nổi tôi, anh tôi liền đẩy bóng bằng gót qua khe chân thẳng Dũng và ông ấy xoay người lại và căng quả bóng về tuyến hai cho ông anh thư sinh sút. Nhưng tất cả đã nằm trong cái đầu của tôi. Khi bóng vừa rời chân ông ấy chừng hai mét tôi thực hiện một cú soạc, chặn bóng kiểu như tung cả hai chân theo đường sân để ngăn quả bóng lại.

Thành công.

Thẳng Bắc đứng ý đồ đang từ giữa sân chạy nhanh lên bên trên, tôi phát mạnh quả bóng thẳng hướng gôn mà bay. Bóng đến chân Bắc tiền đạo nhưng pha cửa lòng của thẳng này thì quái nào lại ra ngoài. Thẳng này mọi hôm sát thủ hôm nay sao tự dưng yếu đuối thế là thế nào?

Cả lớp bên kia vỗ tay rần rần khen, tán thưởng cả hai đội thi đấu.

- Cậu gì ơi sao lại bắt chết anh trai thế?

- Đá hay quá, chị thích em lắm rồi.

- Thôi đi mấy bà, tối nó mang thủ lợn đến mà không cưới nó đốt bể nước bây giờ.

Mấy ông bà cứ ngồi cười hi hi làm tôi ngượng hết cả người, quý yêu mất cái bà này sao cũng vớ phải thằng chồng làm li li ít nói cho mà xem.

Êh mà cái chị bạn gái ông anh tôi thấy đứng ngồi không yên tay đang nắm chặt cái tờ báo che nắng mặt mũi làm li bi đất, có vẻ lo cho anh giai tôi lắm đây. Lão anh thật có phúc.

Thế trận cứ thế giằng co, một khoảng thi đấu dài mà bên ông anh tôi vẫn không làm sao khoan thùng được chúng tôi. Ông anh tôi quần nát hai thằng Dũng và Hưng. Cứ vượt qua được hai thằng này thì lão không còn đà để đẩy bóng vào trong nữa và lại bị tôi hoặc phá ra biên hoặc phá lên trên. Bên kia cũng vậy Hoan và Thành bắt chết ông tiền đạo cánh còn lại. Chính vì vậy ông tiền đạo cắm lâm vào tình trạng đối bóng.

Gần gần cuối hiệp, ông anh tôi đảo chân nhiều bắt đầu có dấu hiệu xuống sức và thờ. Ông chạy về phía bà chị kia lấy nước uống liên tục và những pha xuống cánh không còn tốc độ nữa rồi. Thôi ông anh ạ, già cả rồi cổ quá là quá cổ đấy.

Nhưng chừng đó cũng đủ làm nát bảy thằng Dũng và thằng Hưng. Tôi ý thức rằng đòn quyết định đến rồi đây là cơ hội trời ban.

Khi bóng đi hết biên ngang Hoàng thủ môn đẩy bóng cho tôi, tôi khề giật người sang trái rồi dùng chân phải đẩy quả bóng sang bên phải và thế là tôi qua được ông tiền đạo cắm. Tôi và Hoan bật 1-2 qua tiếp ông thư sinh nữa. Tôi không ngờ bật 1-2 lại ăn ý với nó thế. Và thằng Dũng đang thoát xuống bên phải bó vào trong như một ngọn gió. Hoan đẩy quả bóng lên một nhịp và tung một đường chuyền sệt sặc như dao cạo. Thằng Dũng đẩy quả bóng, căng ngang không tưởng qua khe chân ông hậu vệ bên trái và lưới đội ông anh tôi rung lên khi ông hậu vệ kia lóng ngóng đá phản lưới nhà.

- Mà chuyện quả tuyệt quá Hoan ơi! – Tôi vỗ vai nó.

- Mà bật cũng hay lắm. – Nó đáp lại.

Hiệp một được chừng 5 – 10 phút nữa thì kết thúc và đó là thời gian khó ải nhất của chúng tôi. Đội ông anh tôi tấn công ào ạt. Ông ấy và ông anh thư sinh liên tục hoán đổi vị trí cho nhau nhưng ông ấy không phải là mẫu cầu thủ làm chủ trận đấu. Ông ấy chỉ là mẫu cầu thủ chạy, chuyền và sút thôi nên dễ dàng bị chúng tôi bề gãy và nếu may mắn hơn thì Bắc đã có một bàn sau pha tạt bóng của Hoan. Sắt khi bóng đi đúng vào xà ngang và ra ngoài.

- Mà quả thật là nhân tài Tuấn ăh, đá bóng bằng cái đầu không đá bằng đôi chân. – Thằng Hoan Sắt vỗ vai tôi.

- Anh em cùng nhau chiến thắng mà. – Tôi cười lại với nó.

- Không ngờ đội này có hai ông đá cánh tàn bạo khiếp. Tao sắp đứt hơi tới nơi. – Thằng Dũng vừa thờ vừa nói.

- Công mày to nhất. Lên công về thủ làm anh em không có gì phàn nàn, chú là Man Of Match rồi. – Tôi cười vỗ vai nó.

- Ôi mẹ ơi có thằng nó khen đều con. – Nó ngửa mặt nói có vẻ bức xúc lắm.

Chúng tôi cười cảm thông cho vẻ già vờ đau khổ của nó.

- Anh em ngồi đây tao sang bên kia tí. – Tôi đứng dậy nói với anh em.

- Ok.

Tôi phui quần rồi chạy lẹ sang bên kia thấy bà chị trắng muốt đang lau mồ hôi cho ông anh tôi. Hai người đang ra chiều là tình tứ lắm. Thấy tôi đến hai người có vẻ bẽn lèn rồi nhau ra, không quần quýt nữa. Tôi hơi ngượng chỉ nhìn về phía mấy anh cầu thủ bên kia. Lão anh cùng với tôi đi qua chỗ đó nói chuyện với mấy anh hơn tôi hai tuổi.

- Chú mày đá thế thì bọn anh làm sao mà đá được. – Ông anh tiền đạo cắm vỗ vai tôi.

- Đúng, đúng cho nhau một hơi thờ chứ bóp mũi nhau thế phải thờ bằng miệng khô cổ chịu sao nổi! – Mấy ông nữa chêm vào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tôi chỉ cười hường ứng chứ biết làm sao được.

- Các anh nhường tụi em nhiều rồi. – Tôi nhanh nhẩu đáp lại.

- Công nhận chú với thằng cu kia bật hay thật đấy, anh chưa thấy hai học sinh lớp 10 nào ăn ý như vậy đâu. – Ông anh thư sinh vỗ vai tôi.

- Àh lúc đó cũng chỉ ản mây thôi anh àh, em cũng không nghĩ mình qua được anh. – Tôi cười lại với ông anh này.
 - Thăng Hùng, mày đào tạo được thăng em khiêm tốn đến mức muốn đấm thế này là thế nào đấy. Bảo tao cái. – Ông quay qua hét với ông anh tôi.
- Tôi quay lại nhìn thì đã thấy bà chị trắng muốt kia đến ngồi bên cạnh ông ấy từ lúc nào rồi. Quán nhau như vợ chồng son vậy hai anh chị?
- Em đá hay thế hôm nào dạy chị đá banh với. – Một bà chị lên tiếng.
 - Ồ thôi em không giám đâu chị nhờ anh Hùng đi. – Tôi đáp lại bà ấy với nụ cười tươi như hoa.
 - Xí... Cái thằng này từ ngày tán được em Ngân hoa khôi đến giờ mặt lúc nào cũng như cái thớt, vác lên nhìn chỉ muốn cho cái đê đép. – Bà chị thứ hai bêu môi với ông anh tôi.
 - Đây là các bà cứ thích cưa tôi đấy chứ, tôi là hoa đã có chủ, nghiêm khắc chấp hành gia quy do vợ đặt ra. – Ông ấy cười tình một cái với bà chị dâu tôi.

Chị dâu tôi nửa cười nửa ngượng cầm vạt áo ông anh tôi kéo kéo khiến ông càng cười dữ hơn.

- Ồ em tưởng chị ấy tên Xuân. Ở nhà anh ấy bảo anh ấy yêu chị Xuân mà. – Tôi cố ý trêu ông ấy giả dồ làm mặt ngơ ngác.

Mấy ông anh bà chị kia ồ lên một cái rồi nhìn nhau và phá lên cười.

- Chết nhá bắt cá bằng chân nữa nhá.
- Thôi xong rồi quả này cái giàn thiên lý nó sập đến nơi rồi.
- Ấy em sao lại nói đại ca mình thế chứ lì, đàn ông đâu đội trời chân đạp xích lô thằng nào không nắm thê bẫy thiếp anh chú mới một là còn ngoan chán.

Các ông ấy cười to hơn còn bà chị kia như sắp khóc mặt đỏ bừng ngân ngân lệ. Ông anh tôi thấy vậy liền nắm lấy tay bà ấy cười tình ời là tứ như kiểu em ời đừng tin nó lừa đấy. Và quay ra đập ngay tôi một cái.

- Ranh con! Lượn, đốt nhà àh mày. – Ông quắc mắt nhìn tôi khi nhận ra ẩn ý trong những lời tôi nói.
- Ấy ấy chú Hùng cứ để em ý nói sao lại cả vú lấp miệng em thế. Hahahaha....

Tôi đứng dậy ra về không quên chúc đội ông anh tôi đấu hiệp hai tốt.

- Hiệp hai vẫn thế chứ mày! – Hoan Sát hỏi tôi.
- Ủh hiệp hai vẫn thế, chờ họ đưa ra biến chiêu mình sẽ tương kế tựu kế. – Tôi vỗ vai nó nói.
- Là thế nào? – Thăng Dũng kéo áo tôi hỏi về không hiểu.
- Thì có nghĩa là mọi người vẫn sơ đồ cũ vẫn đá đúng với những gì đã đề ra ở đầu trận.
- Có nghĩa là tao vẫn đá phải à?
- Chuẩn! – Tôi quả quyết.
- Đòi thật là tù, ông sao sáng nhất lại chôn thầy ở vị trí không phải sở trường. – Dũng CR hâm hực.

Cả bọn tôi cười thật to trong khi nó lắc lắc ngực ra chiều ảm ức lắm.

- Thôi anh em ta đứng dậy đi chuẩn bị chiến đấu tiếp. – Tôi kéo các anh em dậy. – Anh em ta vẫn thế nhé, chờ họ thay đổi nhân sự thế nào rồi ta sẽ phân công kèm cặp người sau.
- OK.

Chúng tôi lại hô to làm mấy anh chị bên kia quay lại như đầu hiệp một và bật cười lắc đầu.

Hiệp hai chúng tôi đối bên, nắng lúc này đã lên cao, chúng tôi bắt đầu gặp bất lợi khi nắng chiếu thẳng vào mắt. Tôi nghiệp nhất thằng thủ môn nó sẽ phải vất vả đấy.

Lần này đội ông anh tôi giao bóng. Bóng đã lăn và cuộc đấu hiệp hai bắt đầu.

Bóng chuyển về chân ông anh thư sinh, ông đảo chân làm thăng Bắc loạn lên và chỉ đẩy nhẹ một cái là ông qua được thăng Bắc luôn và ông chuyển một quả vượt tuyến lên trên vượt qua cả đầu tôi.

Thường thì bóng vượt qua đầu hậu vệ thông thì một sẽ bị thủ môn tóm gọn hai là ra biên nhưng không hiểu ông anh nhỏ thó bên kia lao từ đầu xuống đỡ nhanh kinh dị. Tôi giật mình chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì ông ấy đã co chân “đóng” cái rằm... .

Cực kì may mắn cho đội tôi là bóng đi vào cột dọc và bắn ra ngoài trong sự tiếc nuối hần hật của ông tiền đạo nhỏ thó kia. Hú hồn, mấy thằng nhìn nhau bàng hoàng rồi tự vỗ vai nhau để động viên nhau.

Trong binh pháp tôn tử đây là kế “Tiên Phát Chế Nhân” hay “Tiên Hạ Thủ Vi Cường”. Kế này được các nhà binh gia dụng nhiều và nổi tiếng nhất là Lý Thường Kiệt. Nó có nghĩa là xuất chiêu trước nhằm nắm thời cơ và để dễ dàng hạ gục đối thủ. Trong bóng đá hiện đại thì Sir Alex Ferguson là người hay dùng kế này nhất. Còn nhớ trận lượt về M.U – Inter C1 năm 2009 Sir tung đòn phủ đầu ngay khi vừa vào đầu hiệp và hệ quả tất yếu là M.U có hai bàn thắng của Ronaldo. Ông anh tôi chỉ huy cái đội này thật bá đạo. Y như đá tập vậy.

Trở lại với trận đấu chúng tôi có bóng trở lại, tôi với thằng Hưng ban bật cho nhau chủ yếu là chờ đối phương tạo ra kẽ hở mà chuyển bóng lên trên nhưng lần này lão anh tôi không đá cánh nữa là di chuyển vào giữa và chỉ cầm một ông tiền đạo bên trên. Lúc này hai lão đang một trước một sau tôi và chỉ chờ khi bóng đến chân tôi đang định phát lên là lão cản bóng ngay. Ông anh tôi có đầu óc đấy chứ nhỉ?

Tôi nhận bóng lại từ chân Hưng nghĩ đi nghĩ lại chuyển về thì không ổn mà chuyển lên thì bị bắt bài rồi, thôi thì làm liều vậy. Tôi đẩy quả bóng lên vờ làm động tác phát bóng đưa lên tuyến trên và đúng như dự liệu ông tiền đạo cầm bên kia lao vào chặn bóng và thế là tôi dùng bóng lại rồi đẩy bóng vận sườn ông ấy thế là qua ngon ơ. Bỏ lại cả hai lão đằng sau.

Bắt đầu bật 1-2 với Hoan sắt. Tôi đưa bóng cho Hoan Sắt và thế là qua tiếp ông anh thư sinh nữa. Nhưng khi nhận bóng lại từ chân Hoan Sắt thì ông anh tiền đạo cầm lùi về cản tôi luôn. Táo bạo lần nữa tôi thực hiện cú “quay com-pan” như Zidane và qua luôn ông ấy mới ghê chứ nhưng cũng chính từ động tác ấy mà tâm nhìn của tôi thu hẹp nhanh và ông anh tôi từ bên trái lao vào soạc bóng về phía ông hậu vệ biên bên ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tôi ngã cái rằm làm mặt mũi lấm lem hết cả. Không ngờ ông anh tôi thi đấu thường ngày hào hoa mà hôm nay lại thực dụng đến vậy.

- Mày đá cản thận tao nhờ cái. – Ông ấy cau có rồi bỏ tôi lại mà chạy lên bên trên.

Tôi vẫn chưa thể tin nổi ông anh mình nghiêm túc đến như vậy.

Tôi nhanh chóng trở về với vị trí của mình và đối mặt với đợt tấn công của đội bạn. Lúc này tuyến giữa của đội kia có thêm ông anh tôi gia cố vào trong đá như một “số 10” có nghĩa là họ sẽ có thêm nhiều phương án tấn công nhưng đối mặt với một hàng thủ rắn thì càng thêm nhiều “số 10” thì càng bị dìm chân.

Nếu là người khôn ngoan rơi vào trường hợp này thì họ sẽ tung thêm một tiền đạo hoặc một tiền vệ có thiên hướng sút xa gây đột biến chứ không ai dùng tiền vệ tấn công. Nhưng đó chỉ là lý thuyết sân cỏ còn cách vận dụng nó thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Và ông anh tôi thực sự là người khôn ngoan.

Ông anh tôi bắt đầu đảo đôi chân thoăn thoắt của ông ấy làm thằng Hoan Sắt chóng hết cả mặt và bị qua người luôn nhưng khi đến vị trí của tôi thì ông ấy lại lắc người chứ không đảo chân vì khoảng cách đã gần hơn và nếu đảo chân thì sẽ mất bóng ngay.

Bỗng ông anh thư sinh vượt nhanh, qua Hoan Sắt lao xuống và khi đó ông anh tôi đẩy ngang quả bóng tầm hơn một mét, ông anh thư sinh kia như cá thấy nước tung chân sút một cú như búa bổ. Lưới đội tôi rung lên, bóng găm thẳng vào góc chữ A. Hoàng thủ môn chỉ biết đứng nhìn khi cú sút ấy lực căng góc hiểm và nói chung là nó hoàn hảo tới từng micro mét.

Ông ấy chạy ngay về chỗ lớp ăn mừng còn tôi thì chỉ biết chạy lại nhặt quả bóng lửng thững đi lại chỗ anh em an ủi thôi.

- Chối mất quá tao không bắt được. – Hoàng thủ môn than thở với tao.

- Quên mất lúc đi không mang cái mũ đi. – Tôi ngậm ngùi với nó.

- Thôi, mới hòa mà đá tiếp đi. – Nó vỗ vai tôi.

- ừh.

Tôi gọi anh em lại.

- Bây giờ thằng Dũng lên đá với Bắc tiền đạo, bây giờ nhờ cả vào đôi chân của mày. Hoan vẫn sẽ đá với tao ở giữa mày sẽ riết riết lão thư sinh còn ông anh tao là của tao. Chúng ta sẽ đẩy quân lên bóp chết từ giữa sân.

-OK.

Chúng tôi lại giao bóng khi hiệp hai mới qua được 10p. Tôi đã trở về vị trí trụ quen thuộc và Hoan sẽ trực tiếp bơm bóng cho hai thằng kia như vậy đằng sau tôi lúc này chỉ còn hai hậu vệ và hàng loạt lỗ hổng được lộ ra để họ khai thác. Chúng tôi sụp đổ hoàn toàn từ đó.

Thế trận giằng co hơn, bên ông anh không có nhiều bóng như trước nhưng những đợt lên bóng của ông ấy chủ yếu toàn bóng bổng và câu thẳng vào cửa gôn đội tôi lợi dụng ông tiền đạo cao cao kia.

Tôi đôi khi phải lùi xuống để hỗ trợ hậu vệ kèm ông ấy, khiến chính mình lên xuống nhiều mất sức. Đôi khi phải một mình đối mặt với ông anh tôi từ trong chạy ra cánh và phải căng mắt để phán đoán hướng đẩy bóng sau những pha đảo chân như điện xẹt của ông ấy. Có lần ông ấy không qua được thì bị tôi phá bóng còn những lần ông qua được thì hoặc bị thằng Hưng phá hoặc Hoan Sắt phá, nên nói chung là chúng tôi chăm sóc kĩ càng ông ấy. Còn bên cánh cánh còn lại thằng Thành bị ông nhỏ thỏ kia quân nát toi bời. May mà ông ấy chỉ nhanh thôi chứ bá như ông anh tôi chắc tan lưới mấy lần.

Còn chừng năm phút nữa thì đội ông ấy có bóng và đang ép bên tôi. Bóng lại đến chân ông anh tôi. Lại cái màn đảo chân bá đạo. Tôi đang lùi lùi để khi ông đẩy bóng cái là phá luôn.

Những khi bí thế thì ngôi sao luôn tỏa sáng đúng lúc và đó là lí do tại sao ông anh tôi là đội trưởng dẫn dắt lớp ông ấy vô địch trường Chu năm ngoái dù mới chỉ lớp 11.

Ông anh tôi giật quả bóng về sau rồi co chân định tạt vào bên trong cho ông tiền đạo cắm. Tôi theo lên và soạc bóng ngay nhưng ông ấy lại gót chân lại, thế là quả bóng đi ngược lại hướng tôi soạc bóng. Ông anh bỏ tôi lại đằng sau và tạt vào trong đúng tầm cho ông anh tiền đạo kia bật cao đánh đầu.

Lưới đội tôi rung lên lần hai. 2-1.

Đội kia ăn mừng như đúng rồi còn chúng tôi cả bầy thẳng thất sắc. Lỗi do tôi phán đoán sai dẫn đến kết quả thế này. Tôi chạy vào lưới cầm quả bóng đặt nhanh vào vạch giữa sân và hô to.

- Chưa hết giờ. Nhanh chúng mày.

Nhưng từ sau bàn thua đó chúng tôi sụp đổ hoàn toàn, thằng Dũng chạy chân như bị đeo chì còn hậu vệ thì đầu như mơ ngủ.

Hết giờ. Tiếng bà chị bên ngoài hô to làm bên kia òa lên vỗ tay.

Tai tôi ù đi, chân đứng không vững. Mặc anh em tôi ngồi bệt xuống sân và trong lòng buồn rười rượi. Trên sân hai nửa vui buồn rõ rệt.

Ông anh tôi từ từ bước lại chỗ tôi.

- Biết chấp nhận đi em trai, đừng buồn, chú đá hay nhất sân, đội chú xứng đáng thắng. Anh thề. – Ông anh tôi động viên.

- ...

- Bóng đá mà, phần thắng chưa chắc đội đá hay mà nó thuộc về đội bóng hợp lý hơn.

- ...

Tôi nhìn anh trai tôi, ngờ ngàng. Lần đầu tiên trong sau bao nhiêu năm, anh tôi đang ôm vai tôi, động viên, giọng điệu nghiêm túc rõ ràng. Đó là vị thế của một người anh tôi hoàn toàn yêu mến lẫn kính trọng.

Anh trai tôi xoay lưng về phía đồng đội. Chỉ ra những thứ mà nãy giờ tôi đã bỏ lỡ:

- Nhìn đi em trai, đừng nhìn về vinh quang, hay nhìn về những gì mình có.

Tôi căng mắt nhìn về phía đội mình khi thấy lần lượt đồng đội đang bắt tay đội ông anh tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ông anh tôi kéo cả hai đội ra quán nước gần đó.

- Cô ơi cho cháu một két Coca chai nhé. – Ông anh tôi hét to.

Tôi thì vẫn buồn rười rượi. Bỗng ông anh coi xe kéo ghế ngồi gần tôi cầm cốc nước lên đưa cho tôi vỗ vai:

- Chú đá hay lắm, tài năng của chú vượt hơn đội nhiều.

- Là sao anh?

- Chú xứng đáng có một suất ở một đội hay hơn. – Ông anh thủ môn bên kia quay lại nói với tôi.

- Em tên gì thế? – Bà chị dâu tôi hỏi.

- Dạ em là Tuấn ạ! – Tôi nhẹ nhàng cười một cái rồi trả lời bà ấy.

- Em học lớp nào? . – Chị lại hỏi tiếp.

- Dạ! Em học 10A3.

- Ôi em họ chị cũng học 10A3 đấy. Xuân đấy. – Chị ấy vui mừng cười xinh như hoa.

- Ah “nhện tinh”?.....

Tôi biết mình vừa lỡ mồm đành đưa tay bịt miệng lại.

- Hìhì, sao lại gọi người ta thế? – Chị ấy nháy mắt hỏi tôi.

- Thôi chị về hỏi Xuân đi....

Chúng tôi ngồi chém gió một lúc ảm hết cả quán. Lớp ông anh tôi vui vẻ lắm, làm át đi cái buồn phiền của đội tôi. Đến giờ ra về ai cũng vui vẻ.

- Cô ơi cho cháu thanh toán tiền ạ. – Tôi hô to khi các cốc nước đã cạn và câu chuyện có vẻ sắp hết.

- Thôi chú để anh gửi cho. – Ông anh tôi nói với tôi.

- Đúng rồi để lớp anh gửi cho, các chú gửi tiền sân rồi còn gì? – Một ông anh khác nói theo.

- Chú để các anh gửi cho, mấy đồng đâu, ai lại bắt các chú gửi hết. Giao hữu mà.

Tôi bất ngờ trước lớp ông anh tôi và thằng Hoan với thằng Bắc lúc này cũng mới biết là đá có tiền sân nước. Không ngờ ông anh tôi lại bề trên tuyệt vời như vậy chứ như đội tôi chắc chẳng có cái suy nghĩ ấy. Tôi vẫn còn trẻ con lắm.

Chúng tôi ra về sau khi bà chị dâu thanh toán tiền và chị ấy được ông anh tôi hộ tống về nhà.

- Đội anh mày hay thật đấy. – Dũng CR nói.

- Vô địch phải có cái đặc biệt của vô địch. – Tôi nhìn thẳng vào mắt nó.

- Sao mày không nói với tao là đá có kèo nước. – Hoan Sắt im lặng nãy giờ, giờ mới lên tiếng.

- Nhờ mày ai đá hộ ai lại nói là có kèo. Thông cảm cho tao. – Tôi vỗ vai nó.

- Anh em chung hoàn cảnh, giả sử hôm nay mày gửi cả thì chúng ta làm sao ăn nói. – Nó hỏi tôi.

- Tao gửi cả cũng được chứ sao? Mày nói vậy nếu tao nói có là mày không đá à!

- Mày nghĩ tao vì đồng tiền mà bỏ ham mê bóng đá hả?

- Tao thích mày rồi đấy. Hahahaha....

Cả hội cười to sau câu nói của tôi.

Vừa về đến nhà dựa chân chống xe thì ông anh cũng vừa về đến.

- Thắng thua thế nào hả hai thằng? – Mẹ tôi đang thái miếng thịt ngỗng đầu lên hỏi.

- Hòa mẹ ạ! – Lão anh nhanh hơn tôi.

Thực sự đến giờ phút này tôi lại càng phục ông ấy hơn.

- Thế không thằng nào mang cho tao chai Coca à? – Mẹ tôi chăm chọc.

- Cái đấy mẹ hỏi bố đi. – Con ranh con lên tiếng.

Mẹ tôi ký vào đầu nó một cái:

- Bố nhà cô, còn cô nữa.

- Thế vụ kem tính sao? – Nó khề kéo áo tôi khi tôi đang tháo giày.

- Chờ tao tắm xong rồi đi. – Tôi quay lại cười với nó và nói.

Nhưng bất ngờ nhất là câu nói của ông anh tôi.

- Chờ tao nữa.

Con ranh con nhẩy căng lên vui mừng bá vai bá cổ hai ông anh.

- Rồi đứa nào bỏ com tao giết.

Mẹ tôi vờ nạt khi biết được chúng nó vì kem mà bỏ bữa com của bà ngày chủ nhật.

- Chú có biết tại sao hiệp hai chú để bọn anh ghi hai bàn không? – Lão anh múc thìa kem hỏi tôi.

- Làm sao ạ? – Tôi ngơ ngác.

- Cái đó người ta gọi là Dĩ Dật Đãi Lao. Hiệp một mặc dù có bàn thắng nhưng các chú liên tục chống đỡ đội anh nên thể lực bị bào mòn rất nhiều.

-

- Sang hiệp hai bọn anh toàn chơi bóng bóng làm các chú chói mắt và mệt hơn. Hai bàn thắng đều là hai bàn làm khó thắng thủ môn chú không thấy à.

Tôi cứng họng ngồi nghe như vớ được vàng và ngấm lại hoàn toàn đứng.

- Chú đá rất khá, ở đội hình 11 người khi đá giải trường chú có cơ hội nhưng thể lực chừng đó là chưa đủ. Muốn có một giải thưởng thì phải tập nhiều vào.

- Thôi thôi, hai ông mang chuyện bóng đá đấy nửa đêm lên tầng mà bàn để tôi ăn kem chứ? – Con em tôi giẫy nảy lên.

- Thế không lên thì em tôi làm gì nào? – Tôi khề véo mũi em tôi.

- Thì tôi đeo giày dạy hai ông một bài học chứ sao?

Anh em tôi giải quyết xong đồng kem bự sau rồi mới về ăn com với mẹ – Bữa com ngày chủ nhật.

Sau này khi ba đưa tôi mỗi đưa một nơi bữa com đầy đủ mặt con là xa xỉ với bố mẹ tôi. Tôi đi công tác miền Trung dài ngày nên không về. Ông anh và con em tôi làm trên Hà Nội. Lúc quây quần ngày chủ nhật, mẹ hay kể những chuyện thời chúng tôi bé tí. Ông anh tôi thì uống rượu với bố, tôi ăn bánh mật và con em thì quần quýt bên vợ tôi với Thái Dương suốt. Những phút giây cả nhà có mặt đông đủ thật quý giá biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Kết thúc bản báo cáo nộp cho sếp, tôi nhanh chóng thu dọn đồ đạc vào túi xách và lao xuống cầu thang đầu dãy nhà B. Tuấn đang chờ tôi.

- Lâu quá vậy mẹ trẻ? – Tuấn đưa tôi mũ bảo hiểm.

- Đợi chờ là hạnh phúc. – Tôi đáp gọn lỏn.
- Giờ đi đâu đây? – Tuấn hỏi tôi giọng ngọt ngào.
- Xin phép vợ chưa? – Tôi đập nhẹ vào vai Tuấn.
- Rồi, đi đâu nói nhanh không có nó túm giờ. – Tuấn cau có.

Ghét thằng cha này kinh dị lúc nào cũng cau có không biết nhẹ nhàng với con gái gì hết.

- Vịt quay H đi. Rõ là ông già mà. – Tôi hơi bí xị trả lời.
- Yes, sir. – Tuấn hô rõ to làm tôi phì cười.

Quán vịt quay tôi và Tuấn đến là một quán nằm trên đường Chùa Láng đối diện với Chùa Láng luôn. Lần đầu tiên tôi với Tuấn ăn ở đây là đợt vào đầu năm nhất. Hôm đó sinh nhật Tuấn (19/9). Hôm đó hẳn còn quên cả sinh nhật của mình chứ. Rõ ghét. Hội Thất Hùng và tôi sau một hồi trất trở thì hẳn mới nhớ ra.

Tôi biết thừa là hẳn nhớ vì bạn gái hẳn là người chu đáo hơn bất kì một ai hết. Không lẽ hai người này không tổ chức lấy một bữa tiệc nho nhỏ cho riêng họ sao? Nhưng đâm lao thì cứ theo lao vậy. Đã “chém” là phải chém tẹt bỏ. Rồi sau hai tiếng nhậu ở Vịt Quay H chúng tôi say bí tỉ tại quán.

Hôm đó bạn gái hẳn cũng đến.

Tuấn là vậy. Con người vô tư, không suy nghĩ toan tính nhưng đã vùi đầu vào công việc thì không ai có thể lôi hẳn ra ngoài được. Hẳn học giỏi khiếp, càng lên lớp hẳn học càng giỏi. Đặc biệt là Toán với Hóa. Còn nhớ đầu năm lớp 10 hẳn và cô lớp phó của tôi học chỉ ngang nhau nhưng đến năm lớp 12 hẳn bỏ xa mặt bằng chung của cả lớp và giật luôn giải Nhì Tỉnh học sinh giỏi Hóa năm đó. Nhưng cũng nghịch thời rồi.

- Gọi đi. – Tuấn nhìn tôi và nói.
- Sắp cưới vợ rồi mà vẫn không thay đổi cách nói chuyện đó hả? – Tôi hơi nhú mày.
- Chả liên quan. – Hẳn quay đi tùm tùm.

Tôi nguyệt dài một cái rồi đi ra ngoài quẩy gọi đồ ăn. Hôm nay là hẳn khao tôi nên cứ thoải mái mà quẩy. Tôi gọi một đĩa vịt quay và một nồi lẩu om sấu. Kề có lòng thì mình có dạ Quất tới bên đi hề hề.

- Hôm nay có chuyện gì mà lại khao tôi thế? – Tôi hỏi Tuấn.
- Ờ thì lâu ngay không gặp thì rủ đi thôi, hay về nhé! – Tuấn giả là.

Từ sau biến cố năm lớp 11 Tuấn bỗng ít nói hẳn và cứ thế càng ngày hẳn càng lạnh lùng. Ngày ấy là do tôi, tất cả là do tôi, nhưng tôi nghĩ đó là lựa chọn cho cả hai. Ngoài mặt thì hẳn và tôi vẫn nắm tay nhau nhưng trong thâm tâm hẳn chưa một lần thôi nghĩ về Ánh. Tôi đành quyết định buông tay và chỉ có biện pháp mạnh là yêu người khác thì mới để hai người kia đến với nhau được. Họ sinh ra là để cho nhau, chứ không phải dành cho tôi. Buồn lắm nhưng trong lòng không oán hận. Và giờ đây cả hai đều miễn nguyện với cuộc sống của mình.

- Bao giờ anh ấy về? – Tuấn vừa lật cuốn menu nước ngọt vừa hỏi tôi.
- Cuối năm nay! – Tôi bẽn lèn trả lời.
- Thế có cưới luôn không? – Tuấn vẫn không ngẩng mặt lên nhìn tôi.
- Em còn trẻ con lắm anh ơi! Em chưa muốn lớn. – Tôi cười nháy mắt nhìn Tuấn.

Hẳn chỉ nhếch mép cười rồi buông một câu rất thâm thúy.

- Tôi thấy thương anh Tùng quá!

Tôi có một thói quen là ngồi sau xe Tuấn hát vu vơ những bài hát mà mình thuộc. Thú thật thì chẳng thuộc bài nào trọn vẹn cả nhưng mỗi bài chắc chắn nhớ một ít. Ngày đó tôi cuồng Quang Vinh đến phát điên và nhất là Tình Yêu Tìm Thấy.

“Sóng cứ trôi dạt nơi chốn nào,

Tình em mệnh mông biển trời...

...

Tình yêu cho ta bên nhau,

Tình yêu cho ta bao ân tình

Trợn đời bên em. .”

Năm ấy Tuấn vẫn là một cậu bé khoảng đạt tuổi 16 còn tôi thì tuổi 16 mộng mơ. Chúng tôi bắt đầu một tình cảm ngộ nhận. Ngộ nhận vì ánh mắt, nụ cười, lời nói và ngộ nhận nhau trong cử chỉ yêu thương.

Tuấn hay cùng Dũng đến trước cửa, đón tôi đi học. Một ngày hai lần đưa đi đón về đến mức mà cô Oanh - nhà bên cạnh hôm nào không thấy Tuấn đón là lại hỏi:

“Nay không thấy Hoàng Từ đón Công Chúa nhỉ?”

Tôi cũng chỉ biết cười chứ làm sao được.

Hồi cuối năm lớp 10 hấn đánh nhau mà mình cũng sợ. Biết thừa anh chàng của mình to khỏe nhưng đến ba thằng bắt nạt thì cũng hoảng. Ấy vậy mà anh chàng của tôi cho ba thằng kia chạy toát loạn. Tôi có hỏi là có học võ không thì Tuấn không đáp chỉ lẳng lẳng đáp.

Lúc ngồi phịch xuống ghế nhà tôi, tôi mới để ý kĩ gương mặt của Tuấn. Hai bên gò má thâm tím vì chịu mấy đấm của bọn nó. Áo thì rách một bên vai, tèm lem hết. Tôi chạy vào trong nhà lôi cái áo sơ mi của anh hai ra cho Tuấn mặc. Tuấn lẳng lẳng mặc vào còn tôi thì lấy áo quần của hấn bỏ vào máy giặt qua cho đỡ bẩn chứ không biết kiểu gì về nhà hấn cũng bị bố đánh đòn.

Lúc ra thì thấy hấn đang ngủ ngon lành trên ghế sofa mà buồn cười. Một tay để lên ngực còn một tay dưới đất. Mặc cái quần soóc của anh hai tôi đến là ngộ. Nhưng tôi thấy như người anh của mình đang ngồi đó chứ không phải chỉ là người tôi thương.

Rồi năm thứ ba đại học, hôm tôi cùng với bạn gái của hấn bây giờ đi xem chung kết khoa. Hấn đứng là tên cục cằn trên sân cỏ. Cừ đá bóng là hấn lộ hết những gì thú tính trong con người hấn. (Không đim hàng các bạn nhé). Tôi thì biết gì về bóng đá đâu nhưng theo hấn kể lại là thằng kia cái chân thẳng bạn hấn, hấn đã thấy tức rồi. Lúc sau Tuấn sút xa thì nó đập vào bắp chân của Tuấn. Thế là không thương tiếc Tuấn tặng nguyên một cú đấm trời giáng vào mặt thằng chơi xấu. Kết quả là hai thằng cùng thê đồ ra sân.

Cạnh quán tôi đang ăn đây có một trường học đang giờ ra chơi. Những tiếng ầm ĩ, nhéo nhắt của đám trẻ làm tôi với Tuấn bất chợt nhìn về hướng cổng trường. Tôi mong được về lại ngày tôi học cấp ba cùng Tuấn, ngồi cùng bàn và những lần tí tách ăn hướng dương dưới ngăn bàn. Bất chợt tôi mỉm cười.

- Có ước mong cũng không về lại được quá khứ đâu. – Tuấn gấp cho tôi miếng thịt.

- ĐÃ TÁM NĂM RỒI CÒN GÌ?

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Reng.....!!!! Reng.....!!!!

- Cái gì kêu đấy? Đang ngủ mà..... Mẹ ơi!!!! – Tôi vẫn đang rúc vào chăn và gào.

- Cái đồng hồ kêu chứ cái gì kêu nữa ông tướng?

- Mẹ tắt đi đi, mới 3h sáng mà.....

- 3h cái đập mặt, 5h30 rồi, không dậy thằng Dũng nó qua giờ....

- Hềo.....

Tôi đập chăn mà mắt vẫn chưa ngủ, đêm qua miên man với cách làm sao mà thắng được ông anh tôi giờ nhỉ? Đội ông ấy đá thật là bá cháy.

Đánh răng , rửa mặt xong đã thấy con em ngồi chồm hồm bên bàn ăn, lèo khèo như con mèo đẩy thìa cơm rang vào miệng.

- Sao sáng nào anh cũng dậy muộn thế nhỉ? Em mong có chị nào chị đá cho cái vào mông... – Con nhãi bắt đầu trù éo.

- Tao phang vỡ alo này giờ, mới sáng ngày ra. – Tôi quắc mắt với con em.

Đút nhanh miếng cơm, mặc quần áo và té thẳng. Ngày đầu tiên của năm học mới chứ chơi đâu. Không có được mặt hình tượng.

Ra đầu ngõ là gặp ngay thằng bạn cô hồn. Hai thằng hai chiếc cặp, hai xe đạp và tiến tới tương lai.

Tôi và Dũng bước vào lớp khi đã được nửa lớp yên vị. Tự bấm bụng mình vẫn còn sớm, rủ thằng Dũng đi kiếm cái gì uống, lưng áo ướt hết rồi. Thì bắt chợt ông thần lại vắt cái cặp không ngồi bàn dưới chứ không ngồi cạnh tôi.

- Êh! Sao mày lại ngồi đó, lên đây! – Tôi quay xuống khoát tay với thằng Dũng.

- Thôi tao sợ “chấn tinh” lắm – Nó lắc đầu ngoay ngoáy rồi đút cái cặp vào ngăn bàn.

- Sợ gì chứ? Con ranh con, tao huyết sáo phát không nghe tao và ù tai. Tao còn chả sợ nữa huống chi là mày. – Khăng khái tôi cuồng ngôn.

.....

- Cứng đấy, đến chấn tinh người ta còn không sợ nữa mà!

Tôi nghe đâu có tiếng con gái, lạnh lót vang lên trong lớp. Thằng Dũng có phải con gái đâu, mà từ này giờ nó vẫn lắc đầu sao tự nhiên lại dờ hết cả người thế kia?

- Đưa nào đấy....?

Tôi hô đồng dục và quay lại để rồi mặt cắt không còn hột máu.

- Chấn tinh à quên nhện tinh chứ ài?

Thôi đứng rồi, đứng con “nhện tinh” rồi. Tôi tránh cái nhìn tóe điện của Xuân rồi lén lén xuống chỗ thằng Dũng kéo tay nó và đi ra ngoài. Nhanh còn kịp....

- Dũng ơi! Nhanh mày, nhanh không cái giàn thiên lý nhà tao nó sắp sập đến nơi rồi..

Tôi kéo tay thằng Dũng đi nhanh còn nó cứ cười ha hả như vừa trúng lô, để sau là một cái nhìn đầy hậm hực.

- Một ngày mày không trêu Xuân không chịu được à? – Dũng quay sang hỏi tôi khi ra đến cửa lớp.

- Thực ra thì tao không sợ nhưng hơi ngán vì là con gái thôi, chứ lớp này tao chỉ sợ mỗi Ánh thôi.

Chuẩn bị bước ra ngoài thì hai thằng đứng hình. Ôi thiên hạ ơi, cuộc đời ơi. Lớp phó của tôi đang tùm tùm nhìn tôi cười. Hai thằng mặt nghệt như vừa mất sổ gạo, và nàng ấy khựng lại một nhịp rồi đi thẳng tiếp và vẫn cười.

Hôm nay lớp phó của tôi đẹp một cách đoan trang. Nàng ấy buộc tóc cao bằng một sợ nơ hồng, môi hồng và trên trán lấm tấm mồ hôi, nhìn muốn cắn cho cái quá đi được.

- Thôi hai ông tướng, có gái thôi chứ cứ dờ ra thế? – Kiên đen vỗ vai cả hai thằng tôi.

- Êh Kiên, mày đá tao cái xem nào? Xem có phải tao mơ không? – Tôi vẫn tròn tròn hai mắt.

- Được, đá vào đâu đây? – Nó cười và lấy thế như về chuẩn bị đá thật.

- Đâu cũng được như lưu ý là tao con một, thủ hạ lưu tình là ok. – Tôi nhìn nó về cam chịu.

- Lại chém, thế ông anh mày vắt đâu? – Dũng CR đá vào mông tôi.

- Ờh tao có anh à? – Tôi quay sang thằng Dũng.

- Thôi đi bố trẻ, em ấy là lớp phó thôi chứ không phải bà tiên và cũng không có cho mày điều ước nào đâu. Tỉnh đi cưng.

Rồi hai thằng điên nó dĩa tôi như dĩa cua. Tỉnh hẳn. Uất.....

Tầm 15 phút sau là chúng tôi thấy trống vào lớp. Lớp đã đông đủ.

- Ông không sợ tôi thật hả? – Xuân mặt hơi ừ ừ.

- Đùa đấy, sợ chứ? Lúc này chém đấy. Giữ cái mặt kia là tôi cắn cho cái đấy – Tôi quay sang bắt đầu mạnh miệng.

- Ông cắn vào đâu ông cắn đi... – Xuân bắt đầu quắc mắt.

- Đấy biết ngay mà, cái bản tính sư tử không có bỏ được mà. – Tôi bĩu môi với Xuân.

Xuân bật cười rồi quay sang đập vai tôi. Nụ cười của Xuân nói thật là đẹp nhất trong cái A3 này. Đẹp hơn cả vợ tôi. Cười rất duyên, không tìm tìm nhưng lại rất hiền. Nói thật chứ đặt một nụ hôn lên môi cô ấy thì hạnh phúc biết mấy.

- Ghét. – Xuân quay qua lờm tôi.

- Nói thế thôi chứ chứ người không tấn công động vật bằng miệng bao giờ hết á. – Tôi nói mặt lạnh như tiền.

Và lần này là Xuân cười tít mắt luôn. Nhìn cô nàng cười hạnh phúc mình cũng thấy vui. ...

Tiết đầu tiên là tiết Toán, và ngưỡng cửa mới đã bắt đầu mở ra, ngưỡng cửa “đệm” để tiến vào đời. Khi viết những dòng này thực sự tôi chỉ muốn trở lại cấp 3 thôi. Nó là một quá khứ đẹp, êm ái và đơn giản là tôi có tất cả những gì của Tương Lai.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

- Này chú mày làm thế nào mà thỉnh thoảng Xuân cứ lén nhìn chú ha! – Quân đen vổ vai tôi khi hai thằng đang trên con đường bước ra sân đá cầu.

- Chú chẳng biết gì cả, em Xuân đồ anh rồi. – Tôi bắt đầu chém. – Chú không biết chứ anh với Xuân kiếp trước không những có duyên mà còn có cả nợ á.

- Ồ đúng! Chú nợ em nó một phát và đúng không?

- Lạy bố, tay em ấy nhỏ nhỏ xinh xinh chứ và một cái là hoa mắt chóng mặt lẫn đùng té ngựa ngay. – Tôi khua tay.

- Rửa nợ gì? – Nó bắt đầu giả ngu.

- Thế này nhé! Ở Anh có Ronaldo à quên Romeo và Juliet nhé, ở Tung Cua có Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài còn Việt Nam thì có Lan và Điệp là những chuyện tình đẹp nhưng buồn nhá. – Tôi chém.

- Chả liên quan đến chú và em bí thư cả. ... – Quân bấu môi.

- Chú ngu bỏ m... Anh với Xuân là Vợ Săn 2 của chuyện tình cổ tích trong quá khứ chú hiểu chưa? Nhưng theo chiều hướng anh và Xuân có với nhau một đám cưới ngọt ngào rồi Xuân cho anh một đội bóng hoặc một đội Hoa Hậu. ...

- Thôi đi bỏ trẻ, ông nghĩ người ta là Heo sao? – Nó lại bấu môi.

....

- Hai ông có thôi đi không?

Một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên mà cảm tưởng như sắp tè ra quần. Chẳng lẽ mình có duyên với cái con nhỏ “nhện tinh” này thật sao?

Tôi quay đầu và bắt gặp anh mắt thiện địa bắt tha của cán bộ quyền cao chức trọng nhất trong bộ máy chính trị của Chính Quyền A3.

- Chém khỏe ha ông mãnh? – vừa xách tai tôi Xuân vừa nghiêng răng.

- Ah... Ah... Em đùa chị ơi! Em đùa mốc sao giám chòi mâm son.

- Thế nào là đội bóng và thế nào là đội hoa hậu...?

Mỗi chữ “há” là Xuân lại nghiêng mạnh cái tay rồi lúi tói xềnh xệch vào lớp.

Cả cái sân trường cười như chợ vỡ.

- Ấy nhẹ tay thôi, người ta cười kìa. – Tôi nói với theo khi Xuân đang thi triển “Xách Tai Long Nghé Thử”.

Tôi và Xuân vào đến lớp thì Xuân ngừng tay. Sao cái tay nhỏ nhỏ và kinh khủng thế không biết. Cả lớp cười như đổ đình đổ chùa.

- Tuấn ơi có gì thì cứ đóng cửa ra đường bảo nhau chứ sao lại làm thế, người ta cười đấy... – Dừng CR bom đều.

- Đúng rồi chú là phũ phẫm, làm người sao lại làm thế? – Thêm thẳng béo.

...

- Đấy ông nghe đi...

Nói đoạn rồi Xuân cầm đầu chạy thẳng một mạch ra ngoài. Có vẻ như đã có giọt nước mắt đã rơi.

- Chúng mày bom nữa đi... Nữa đi...

Tôi quát to, thẳng vào mặt hai thằng và cả lớp rồi chạy theo Xuân.

Xuân là một bé rất cá tính, khá khinh nhưng lại rất mong manh, dễ tự ái và sục sạo. Tôi chẳng hiểu mình chạy theo cô bé có ý nghĩa gì nữa nhưng chỉ thấy mình đang cảm thấy rất có lỗi với cô ấy.

Trong đầu bắt đầu hiện lên những luồng suy nghĩ không đâu với đâu với đâu về chuyện này. Đúng là mình hơi quá trớn nhưng không ngờ Xuân lại nghe được và chuyện lại căng thẳng đến như vậy.

Tôi tìm thấy Xuân sau gốc cây nhãn cuối trường. Xuân đang ngồi trên ghế đá, hai tay miết chặt vào vạt áo, cúi mặt xuống rung rung. Từng giọt nóng ẩm chảy dài trên gương mặt góc cạnh kia.

Trái ngược hoàn toàn với cô bé cá tính, láu lỉnh tôi mới quen, giờ đây Xuân là một người khác. Xuân cuộn tròn như một con mèo trên ghế đá.

Tôi khẽ ngồi cạnh Xuân và đưa tay lau những giọt nước mắt trên đôi má kia.

- Không cần, ông đi đi... – Xuân đẩy tay tôi và quay sang hướng khác.

- Tuấn... Tuấn xin lỗi, Tuấn hơi quá. – Tôi lí nhí.

- Biết vậy sao vẫn nói... – Xuân sục sạo.

- Tuấn.....

- Ông nghĩ tôi quen ông nhanh nhất lớp, rồi muốn nói gì thì nói hả – Xuân quay sang tôi. – Ông nghĩ tôi thế nào?

-....

- Ông nghĩ nói thế về một người con gái là được hả? Con gái chúng tôi cũng có tự ái của chúng tôi chứ? Lại còn nói bô bô giữa sân trường nữa.

-.... Tôi....

- Tôi cái gì? Sao lúc ông rồi ông chêm khòe lắm mà.... Nói đi...

Xuân lấy tay nắm thật mạnh vào vai tôi, mỗi từ “nói đi” là cái nắm thôi son. Nhưng tôi không phản kháng cũng không suy suyến. Mặc cho Xuân nắm.

Bất chợt tôi cảm lấy một tay Xuân, nắm thật chặt và tay còn lại đưa lên lau giọt nước mắt trên gò má trắng hồng kia.

- Tuấn sai rồi, Tuấn xin lỗi. – Tôi nhìn thẳng vào Xuân.

Xuân đưa ánh mắt xuống nhìn vào tay tôi đang nắm chặt lấy tay Xuân. Sau đó là đôi mắt mở to hết cỡ nhìn thẳng vào mắt tôi. Đôi mắt nàng lại ngượng ngừng đưa xuống và khuôn mặt bắt đầu đỏ lựng.

- Từ nay Tuấn sẽ không để những lời như thế lọt vào tai Xuân lần nữa. Tuấn hứa....

Nàng khẽ gạt tay nàng ra khỏi tay tôi và quay lên hỏi:

- Không lọt vào tai tôi nhưng người khác lọt tai vẫn được đúng không?

Tôi muốn té ngựa và lăn đùng ra đất. Mặt đơ ra như vừa mất sổ gạo.

Thấy vậy Xuân cười tươi và vỗ vai làm tôi tỉnh hẳn.

- Làm cái gì mà ngẩn tẩn ngẩn thế ông tướng....

- Bà thôi đi, tưởng giận hẳn ai ngờ.... – Tôi đứng phắt dậy và dỗi.

- Ông có tin tôi bầm ông ra không? – Xuân quắc mắt.

- Lại bắt đầu chơi trò cán bộ dọa dân đấy.... Ngon ăn đề.....

Nói đoạn là màn rượt đuổi của tôi và Xuân.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Con gái giận thật là bá quá đi. Sáng nắng chiều mưa trưa bão tuyết. Xuân cười thật xinh, anh mắt tươi tắn mặc dù vẫn còn lấm cấn giọt lệ. Nó long lanh như những giọt sương còn đọng trên lá cỏ vào những ngày cuối thu, nó như giọt nắng của mỗi bình minh và nó là đôi mắt của cô gái đang đùa giỡn với tôi đây.

- Thôi nghịch thế đủ rồi, Xuân rửa mặt đi rồi còn vào lớp. – Tôi dừng lại và nói với cô ấy.

- Chả mắc mớ gì đến ông, tôi cứ để thế này vào lớp cho người ta biết ông bắt nạt tôi. – Bắt đầu nguyệt dài.

- Được thôi... Vậy tại hạ xin thất lễ.

Nói đoạn tôi xấn tay áo lên túm lấy hai vai Xuân mà đẩy đi.

- Này Này.... Á.... Á.... Đẩy tôi đi đâu đấy? – Xuân bắt đầu la oai oái.

- Thì đẩy xuống cái hồ kia rửa mặt tiện thế rửa cả người luôn. – Tôi vẫn giả bộ đẩy đi.

- Thôi được rồi.... Á....Á.... Bỏ ra.....

- Có đi không?

- Có.... Có....

- Đẩy ngoan thế ai chẳng yêu. – Tôi đưa tay lên chống cằm nháy nháy mắt.

- Đồ quỷ.....

Nói rồi nàng nguyệt cái và chạy về hướng nhà vệ sinh nữ. Tôi cũng chỉnh tề lại trang phục và tiến tới bể nước gần sân thể dục rửa lại mặt mũi chân tay và cũng đúng lúc đó là tiếng trống vào lớp tiết cuối.

Độ 10 phút sau tôi và Xuân đã yên vị trên chỗ ngồi của mình. Tôi vào đúng giờ còn Xuân thì muộn mất vài phút. Con gái đúng là chúa lề mề.

- Thế nào thằng em? Ăn bao nhiêu cái tát của bí thư? – Quân đen bắt đầu cà khịa.

- Anh chả vả cho bay alo thì thôi chứ láo với anh thế nào được. – Tôi cũng quay sang đóng bộ thanh niên cứng.

- E.....hèm.....

Giật mình cái thót khi biết Xuân đang liếc xéo, tôi gãi đầu gãi tai cười trừ và lúi cuồn vờ trong ngăn bàn.

- Lần sau chừa nhá. – Quân đen thủ thi tai tôi.

- Anh mà phải sợ á. Chẳng qua anh nhường thôi. – Tôi lại ba xạo.

Hai thằng tôi cười khằng khặc như hai thằng điên trong lớp những cũng không thành tiếng mà chỉ là tiếng thút thít với nhau thôi. Xuân chắc chắn cũng nghe thấy nên thở hắt ra rồi không nói gì vì biết tôi là thằng bất trị. Nhưng đặc biệt hơn phía bên trên Ánh rung vai khe khẽ. Không lẽ Ánh cũng nghe được chuyện tôi với thằng Quân. Không phải nàng cảm tình con mèo và có Thuật Phong Nhĩ đấy chứ?

Lại thêm một nhân vật nguy hiểm

Cuối cùng thì tiếng trống tan trường cũng điểm. Chúng tôi ủa ra khỏi lớp như chạy loạn. Đứa nào bụng cũng đói meo. Tôi với thằng Hùng Chu vọt ra đầu

tiền vì tôi thì đói mà thằng Hùng thì làm cái chức coi xe, nó là cán bộ mà, nên phải gương mẫu.

Lần lượt lớp tôi lấy xe cũng gần hết. Riêng khoản nào thì lẽ mề chứ cái khoản lấy xe và té thì chúng nó nhanh như Ả Rập. Ngoài trời cái nắng oi bức vẫn xả xuống đôi vai của chúng tôi.

- Này chú có về không thì bảo? – Dững CR đá đá vào lốp xe tôi.

- Mày có bị điên không? Nhìn cái lũ đứng ngoài kia chờ cổng trường mở có thấy thích không mà nhao ra đó. – Tôi nhăn mặt.

- Không thì bao giờ về được nhà? – Nó cũng nhăn.

- Ôi xời, tan học rồi thì bao giờ về đến nhà chả được. Mày bị Tào Tháo đuổi à?

- Này, anh là thằng có gia đình rồi đấy, không lông bông như chú nha, vợ mong con khóc á. – Nó vênh mặt.

- Thôi đi bố trẻ, mười mấy năm không mảnh tình cấp nách mà làm bộ. Hay đang cù cưa em nào? Tao về mách vợ mày nhá!

- Mày không được gọi thế! Phải gọi là Gấu Mẹ Vĩ Đại. – Nó bĩu môi.

- Con lạy bố!

Thiếu điều tôi xá dài nó vài cái, làm như ông trẻ này hot lăm không bằng.

- Tuấn ơi! – Xuân vỗ vai tôi.

- Dạ! Con nghe mẹ trẻ! – Tôi hơi giật mình những cũng kịp chấn tỉnh và đáp lại.

- Gớm, làm gì mà đôn tuổi người ta già dặn thế? – Xuân nháy mắt.

- Thôi mẹ trình bày nhanh con còn về! – Tôi ra chiều già bộ khó chịu.

- Hừ, biết thế không nói nữa.... – Xuân nguyền dài.

- Á à.... Không nói à.... Cũng được.... – Tôi cười rõ đều và tiếp. – Dững về mày ơi!

Tôi co chân bắt đầu nhún bàn đạp và thằng Dững hưởng ứng tích cực theo tôi. Thấy tôi cứng thật thì Xuân cũng đạp xe theo và gọi lớn với đằng sau.

- Chờ...chờ Xuân với.

Tôi chờ Xuân đạp ngang hàng rồi mới quay sang nói:

- Có gì nói nhanh mẹ trẻ, con còn về có việc.

- Việc gì? – Xuân ra chiều thắc mắc lăm.

- Thì về chăm sóc cho vợ thằng Dững, nó cũng phải về cho con bú nữa....

Thằng Dững điếng hồn đá tôi một cái vào chân còn Xuân cười như Liên Xô về nước.

Tôi với Xuân và thằng Dững cứ thế ra khỏi cổng trường. Nhà Xuân cũng không quá xa trường. Đi chút là tạm biệt cô bạn vui tính, hay mè nheo để rồi hai thằng tôi mướt mồ hôi mới về đến nhà.

Dựa được con ngựa chiến vào chỗ râm mát thì mẹ, ông anh và nữ trung hào kiệt nhà tôi đã ngồi vào bàn.

- Về muộn thế con? – Mẹ tôi hỏi vọng ra khi tôi đang cất cặp vào bàn.

- Ui, mẹ hỏi thế? Ông này, ông ấy còn chán gái còn chán... – Con ranh con bom đều.

- Mày có tin là chiều nay mày vào viện Răng Hàm Mặt khoa Chấn Thương Chính Hình không?

Tôi quắc mắt khi ngang qua mâm cơm lúc nó đang tit mắt khiến nụ cười trên môi nó tắt lịm và cắm đầu vào mâm cơm. Ranh con. Rồi tôi lao thẳng vào nhà tắm và dội nước. Làn nước lạnh làm dịu lại cái nóng buổi ban trưa. Tôi bắt đầu miên man nghĩ về cái rung vai của Ánh lúc sáng. Cô bé này cũng lạ thiệt, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như băng, không nói không rằng nhưng dường như cô ấy để ý hết tất cả sự việc xảy ra xung quanh mình. Cái kiểu âm thầm chiến đấu trong bóng đêm thế này thì nguy hiểm vô đối. Cứ tọa sơn quan hổ đấu rồi ra tay giết một con hoặc cứu một con cũng đủ chết chứ sống sao nổi. Tâm tính con gái đã khó đoán rồi lại gặp thêm kiểu người thế này thì càng thêm sốc. Bỏ tay.

Chương 27

Tối hôm đó tôi xem lại những gì mà hôm nay học. Làm vài bài tập Toán khi nó không quá khó nhằn, đọc lại chút Văn đồng thời soạn sách vở cho ngày mai. Chẳng biết ngày mai nó còn có gì vui nữa không chứ xem chừng cái lớp này toàn thành phần tôi khoái lắm. Hề hề.

Sáng hôm sau tôi lại bật dậy khi cái đồng hồ kêu inh ỏi và ăn một cú đá đít của ông anh bá đạo.

- Sao huynh khoái đá vậy, đá quả bóng còn chưa đủ hả? – Tôi càu nhàu với lão anh.

- Tao thích, thì làm sao?

- Sao anh không ra đá đít con ranh con hay sút luôn cái gốc cây á?

- Đã bảo là tao thích mà. – Ông cười khẩy cái rõ đều.

Tôi dứ dứ nắm đấm với ông ấy rồi lao vào nhà vệ sinh làm cái điều mà bất cứ người nào cũng phải làm buổi sáng.

Tôi bàn oánh tan tác 1 tô com rang xong tôi lại lao ra đường thấy ngay con đường uoi Dững CR đứng đợi. Thăng cha này không gì khoái bằng cái đúng giờ. Và cái màn chém gió về gái xinh rồi về bài tập rồi về dự định sau này bắt đầu.

Hai thằng đang đi thì bỗng khựng lại, mắt nỏ mắt xẹt vẫn cố dòm về đằng trước xem chuyện gì đang xảy ra thế kia. Người đẹp Nhện Tinh đang rảo bước một mình. Ôi chộ ôi sao hôm nay em ấy xe không đi mà lại cười “căng hời” thế kia. Một tay đang luồn vào quai cặp, còn một tay thì cầm chiếc ô, chân bước đều và thình thoảng lại nhún nhảy theo một bài hát nào đó mà chẳng biết. Đôi khi lại còn cười một cái thật duyên nữa. Nắng sớm chiếu vào đôi má bầu bĩnh thêm ửng hồng như quả mận đang trên đà chín cây, chờ ngày hái. Tuyệt vời cho cái tuổi mười sáu.

Thằng Dững há hốc mồm như trúng gió, mà không chỉ nó, tôi cũng như là mấy thằng đực rựa khác đều mắt chữ “a” mồm chữ “o” như nó cả thôi.

Hai thằng tôi tiến xe lại gần, nhận ra nhau em ấy nở một nụ cười thật tươi khi nhìn thấy chúng tôi.

- Xe đâu mà không đi thế này Xuân? – Dững CR mở lời trước.

Thú thực thì tôi vẫn chưa hết ngẩn ngơ khi chứng kiến Xuân của ngày hôm nay. Bá cháy con bọ chết luôn.

- Xe Xuân bị hỏng rồi, đang cuộc bộ đi học đây! – Xuân đáp lời.

- Rửa giờ muốn anh nào làm tài xế đây? – Tôi chống tay và “ghi-đông” xe và hỏi.

- Ai cũng được hết á. – Xuân tươi cười.

- Dững, chú xử vụ này đê, anh đạp xe phê lắm rồi. – Tôi quay sang thằng Dững nhằm tạo cơ hội cho thằng bạn lấy le với gái đẹp.

- Anh cảm ơn chú nhé, thằng bạn tốt như mày thật là của hiếm quá đi.

Nói đoạn nó vỗ vai tôi ra chiều hứng thú lắm nhưng rồi lại nhấn mạnh về-đan lao thẳng đi và không quên nói với lại một câu.

- Anh vợ con rồi dính vào gái đẹp một lần.

Tổ bà thằng mất dạy, mày không biết tao kị cái con bé này hay sao mà còn làm cái trò đấy. Và thế là xong, công việc của tôi thì mọi người ai cũng đoán được. Công cái con Nhện này lên trường. Đòi đòi khi thật là đau khổ. Đúng là cuộc sống nó chẳng giống cuộc đời.

- Hi, thế đã lên xe được chưa? – Xuân cười nháy mắt với tôi.

- Ôi vô duyên, ai cho lên xe mà đi... – Tôi bĩu môi giả đò trên Xuân.

- Thế thôi, tôi đi bộ tiếp còn nửa đường nữa chứ mấy...

Nói đoạn Xuân quay phắt và lại bước đi y như Thánh Cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo trong Tiểu Ngao Giang Hồ vậy. Tôi “chột” luôn khi thấy Xuân có vẻ dỗi lẩn nữa. Minh là thằng còn trai, thấy bạn cùng lớp đi bộ một mình lại không đeo đi dù chỉ còn vài bước chân. Thôi đành oánh quả liều vậy. Mặc cho đòi đưa đấy.

- Thôi mà, nói đùa tẹo, hay dối thế? – Tôi gọi với lên phía trước

- Uhm, đấy ngoan thế có phải thích không? – Xuân quay lại nói luôn.

Bó tay, thế là con mẹ này nó gài hàng mình. Soán rồi nhá... Đã thế tẹo nữa cứ chỗ nào ồ gà, ồ voi ông tương cho mày vỡ alo luôn.

- Lên xe nhé! – Xuân lên tiếng đằng sau tôi.

- Dạ mời bà lên xe, bà cứ mông bà đệ. – Tôi quay lại nói mặt tỉnh bơ.

- Thằng cha này..... vô duyên. – Xuân khề đánh vào lưng tôi.

Hai đứa đến trường khi thằng Hùng Chur đang toát mồ hôi xếp xe và không biết cái thằng lừa thầy phản bạn Dũng CR nó biến đâu rồi. Tôi cố làm bộ không phanh lại định húc vào chân thằng béo trên nó phát xem sao. Thấy có nguy hiểm là nó nhảy sang một bên mặt mày cau có với tôi và Xuân.

- Nay hai cô cậu ăn cái gì mà đến muộn thế? Đã đến muộn lại còn muộn đâm nhau hả? Chồng người thi hành công vụ là đi tù một gông nha con.

- Ài chà chà... Cán bộ đang ức hiếp dân nhá... Anh là anh loa cho cả cái trường này nghe thấy đấy nhá... – Tôi nói giọng oan ức khiến Xuân bật cười.

- Mày tin mày ăn đập không thằng oắt con. – Nó bắt đầu trợn mắt.

- Lại còn dung vũ lực nữa, tội này trời đất bắt dung...

Tôi vừa kết thúc câu nói thì nó co giò định choảng tôi luôn. Ô thằng này ăn gan hùm hay sao thế. Cái bụng mỡ của mày một thoi là nằm giãy như vệt cắt tiết ngay thôi mà bá thế. Nhưng tôi cũng chẳng dại động vào cái con hồ lừa này tẹo nào. Thông cảm cho nó vì nó đang làm nhiệm vụ nhất là trời nắng như thế này, thế là tôi chạy luôn mười bước rồi mới dừng lại cười rõ đều và nói vọng ra.

- Chân mày lấm mỡ lấm béo ời. Đi thôi Xuân không cần thận nó đá tôi bắn mỡ vào Xuân đấy.

Xuân chỉ biết lắc đầu rồi đi cùng tôi về phía lớp học.

- Ông đúng là có chết không chừa? Trêu gái như tôi còn chưa đủ hay sao mà lại còn trêu cả ông Hùng nữa? – Xuân lắc đầu ra về bó tay.

- Thì trêu ai cũng thích mà. Đấy bà xem nhé. Trêu bà thì khóc còn thằng Hùng thì muốn đánh nhau... Hờ hờ, thế thì ai chẳng muốn trêu.

- Ấy vậy trêu tôi ông thích hơn hay thằng Hùng thích hơn...?

- Uhm... Để xem nào.... – Tôi đưa tay lên cầm xoa xoa râu giả bộ đang suy nghĩ lắm.

- Thôi đi cha nội, có râu đâu mà vuốt. – Xuân nhìn tôi cười rõ gian manh.

- Thì trêu bà thích hơn... – Tôi quay sang hơi nhăn và nói với Xuân.

- Hứ.... đồ đáng ghét. – Xuân nguyệt tôi dài ngoằng.

- Ờh, này nhá. Làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta trêu. Chẳng sướng nhất bà còn gì nữa.

Nói đoạn rồi tôi co giò chạy một mạch đằng sau vẫn nghe tiếng the thé của Xuân. “Đồ đáng ghét, đứng lại cho tôi...”

Tôi vừa chạy vừa thè lưỡi trêu Xuân, bỗng lù lù ngồi cái ịch xuống ghế đá. Đang tối tăm mặt mũi thì Xuân đến néo tai tôi. Xách vào lớp. Vừa đi bà cô nội vừa nghiêng răng “Này thì hoa cho người ta hái” “này thì gái cho người ta trêu”. Tôi la bài hải như chó phải nước điều. Khi đến cửa lớp Xuân vẫn kéo tai tôi dúi vào lớp và bỗng nhiên tôi thấy tai mình được thoải mái hẳn, ngược lên cả lớp đang sùng sốt tột độ còn Xuân thì mặt đỏ lựng cúi gầm xuống. Và rồi.... một tràng pháo tay thiên địa rung chuyển ầm ầm cùng với tiếng la ó huyết sao của cả lớp hướng về phía chúng tôi. Trời ơi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Cả lớp như vỡ được vàng khi thấy tôi đang chịu trận dưới đôi tay gọng kìm của Xuân. Thấy thế Xuân vội buông tay ra, gương mặt dần hồng lên và đỏ lựng. Tôi cũng như nằng lên lên mỗi người một đường té nhanh về bàn, đút cặp sách vào học. Xuân thì lao xuống chỗ mấy cô bạn còn tôi phải tìm cách

dong thẳng ra cửa lớp chứ ngồi đây là vỡ mặt với mấy con gái A3 ngay. Mà thú thực là cái lớp này nó cũng khủng khiếp lắm. Mới học với nhau được vài ngày thôi nhưng mà chúng nó không có ngại ngần gì hết, chém nhau như chém chả.

- Nay thẳng em, mày với Xuân đưa nào tỏ tình trước. –Dũng CR bá vai bá cổ.
- Tao bầm mày à nha! Bạn bè thôi! – Tôi cô gắng làm về nạt nó.
- Thôi đi bỏ trẻ! Chém nữa, tao lại đâm cho....
- Oh.... Thằng điên, tao bảo không phải là không mà!

Tôi cũng chẳng biết nói gì nữa cứ thế ngồi thôi. Nó hiểu ý tôi hay không thì tôi cũng không hỏi nữa, chờ tiếng trống vào lớp. Thình thoảng tôi lên nhìn xuống chỗ Xuân, cô ấy vẫn cứ giãy nảy lên khi đám nữ tặc đang oanh tạc, bầm vằm nằng. Cho chết! Ai bảo bá lắm cơ... Con gái mà như bà chằn..

Mãi chưa thấy tiếng trống, tôi kéo thẳng Dũng ra ngoài ghé đá ngồi chứ ngồi trong này cũng chẳng có cái vẹo gì. Mấy con hang dở hơi này lại chém nữa tôi ngại, Xuân cũng ngại thì hổng.

Bước ra đến cửa lớp, tôi ngoái lại nhìn theo phản xạ khi thấy có thứ gì đó cứ theo dõi mình thì phải. Bất chợt gặp cả hai anh mắt của Xuân và Ánh. Hai đôi mắt biểu hiện rõ mồn một hai tâm trạng đối lập. Xuân mang cho tôi cái nhìn ngưng ngưng vì những hành động mà ai cũng biết chúng tôi đang như thế nào mặc dù nó chẳng đúng tẹo nào. Còn Ánh.... Đôi mắt của Ánh mang theo một nỗi buồn xa xăm như vừa làm mất, quên lãng hay rơi vỡ một cái gì đó. Ánh mắt đó là một lời hờn trách, than thở và giận dữ chứ không chỉ là buồn phiền nữa. Tôi thấy tim mình như thất lại.

“Đừng mà Ánh... Đừng nhìn mình như thế. Mình không đáng đâu...”

Bất chợt khi những ánh mắt chạm nhau thì hai lối hành động phản xạ cũng khác nhau trông thấy. Xuân mặt vẫn đỏ ửng nhưng mỉm cười với tôi còn Ánh thì ngưng ngưng cúi xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi quay đi, không biểu hiện bất cứ điều gì, để lại đằng sau những điều mà tôi cũng chẳng dám nghĩ đến. Tôi không phải là người đa sầu đa cảm, không phải người khép kín. Nhưng những gì đã xảy ra thì bảo bất kì ai sắt đá mấy cũng phải biết được chuyện gì đang xảy ra và chỉ có điều là cách đối diện với nó, và xử lí tình huống đó như thế nào thôi...

Cuối cùng thì tiếng trống vào học cũng đã điểm. Trong 5p nữa, tôi sẽ ngồi cạnh Xuân và sau Ánh. Đối diện sao với hai con người này đây?

Tôi cầm đầu đi thẳng, cúi gằm mặt xuống đất chứ không nhìn bất cứ ai rồi yên vị khi Xuân đã ở bên cạnh.

- Nay, sao thế? – Xuân dung khuỷu tay của còo ấy đẩy tay tôi.
- Ờh.... Không sao? – Tôi giật mình quay sang Xuân.
- Rõ là có sao kia kìa.... Mặt u ám thế. – Xuân cười tủm tỉm.

Nghĩ bụng “Con điên này nó bị điên thật rồi, bị chúng nó trêu như thế mà cũng không có biết ngại là gì sao?”

- Nay.... Không ngại à? – Xuân choáng tay lên cầm quay qua tôi.
- Chứ sao lại không ngại.....?
- Con trai gì mà trêu tẹo đã đỏ bừng mặt, lại còn ngại nữa....
- Chứ giờ em là em muốn sao? Hay là anh..... “cấn” cho em cái nhé.... – Tôi vờ xoắn tay áo, nhe hàm răng như quảng cáo P/s của mình ra cho Xuân coi.
- Có giỏi làm đi.... Hừ... – Em tôi nguyền dài.

Tôi cầm lấy cánh tay Xuân vừa đưa lên miệng giả đồ cắn thật thì em dẩy này lên nhưng cá rô phải bồng. Ủi trộ ôi, tay cứ giật giật thu về, mà càng giật thì tôi kéo càng mạnh, nhe răng còn em thì cứ cười khanh khách rồi cố thu tay về.

Trêu một hồi rồi tôi cũng bỏ tay ra khi thấy giáo bước vào lớp. thầy khoát tay cho chúng tôi ngồi xuống cũng đúng lúc thằng Quân giật giật áo tôi.

- Cười thôi chứ mặn nồng lắm rồi.
- Thôi bỏ trẻ, em ấy chứ đủ 16 tuổi, anh là giai đoạn trang không có làm chuyện thất đức như chú đầu nhá.... – Tôi cười đều.
- Cơ mà a thấy vụ chú với Xuân chắc cú 99,98% rồi, không xị được. Gạo đưa vào nồi rồi chỉ chờ chú bấm nút cái tạch là công việc nấu cơm xong xuôi. – Nó cũng cười đều theo.
- Tao lạy mày.... IQ mày nấy nghìn mà m tưởng tượng như Titanic vậy? – Tôi vãi nó.

Hai thằng đang chém chuối à quên chém gió phần phạt thì nghe trên bảng có tiếng gọi hơi hơi be bé mà nó đồng đặc như sấm đánh cái ỳnh bên tai.

- Anh Tuấn, anh vái ai đấy? Anh vái tôi à? – thầy tôi lên tiếng.

Trong lớp bắt đầu rầm rầm tiếng cười, tiếng nói chuyện rồi tiếng nọ tiếng kia. Nói chung là hỗn tạp.

- Trật tự!!!! – Tiếng thầy giáo to hơn và mãnh liệt hơn.

-Nào mời anh lên bảng cho tôi. ...

Tôi dạ dạ vài tiếng rồi mang cuốn vở bài tập Hóa lên thầy xem.

Khi về chỗ thầy không quên cho tôi con 8 vào sổ đầu bài cùng với cụm từ bên cạnh “Ý thức chưa tốt” và cười giờ thì xếp mức Khá.

Tuyệt vời!!!! Như ông mặt trời.

Kiểu gì cuối tuần cũng lên thót. Búa rìu dư luận lại sẽ hướng về tôi như thể là tôi vừa làm chuyện gì đó tày đình lắm chẳng hạn như cứu tên tù án chung thân ra khỏi nhà ngục Azkaban trong Harry Potter hay như chuyện đem quả bom nguyên tử nặng 10 tấn thả xuống Paris. Ôi không... Tôi là học sinh ngoan ngoan hiền lành, chăm chỉ và là giai đoạn trang cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

- Nhất chú nhá, anh muốn còn không được, hay tiết sau là tiết Sử để anh vái chú nhá! – Quân Đen khều khều tôi.

- Mày tin mày tất đài không thắng ôn dịch. Sao mà đòi tao nó lại oản ta là vẫn thế này cơ chứ. – Tôi gục mặt xuống bàn sau khi quắc mắt nạt thằng lớp trưởng.

- Thôi mà, bình thường mày cong lắm cơ mà, sao này lại uốn éo thế, thẳng ra phát xem nào. – Kiên vẹo bom tiếp, và chúng nó cười như mở hội.

- Cong ăn cong, thẳng ăn thẳng, có gì cuối tuần mình đỡ lời bằng cách kể thêm tội với cô cho! – Xuân được nước lần tới.

Ồh.....

Tôi chỉ ớ lên một tiếng rồi lại gục đầu xuống bàn để lại 7 đứa bạn cười khà ồ như chúng nó chưa được cười đều bao giờ vậy. Tao thề sẽ đồ sát từng đứa chúng mày. Không chừa một đứa nào. Hic.....

Mấy tiết còn lại mặt tôi cứ như thằng chết trôi. Hết ngáp dài thì lại ngáp ngắn. Chỉ ngồi cầm đầu chép, viết và viết rồi chép.

Chờ mãi cuối cùng thì tiếng trống tan học cũng điểm, chờ nó như chờ mẹ về chợ.

Xuân đứng dậy đi ra cùng mấy cô bạn của Xuân mà tôi cũng chưa biết tên, còn tôi thì ngồi lì mãi mà không muốn nhấc mông lên về. Thế quái nào hôm nay nó làm chuyện xui xẻo thế không biết. Vấn đề ngồi sổ đầu bài nó cũng không có gì là quá to tát nhưng cái chuyện hiểu nhầm với Xuân và ánh mắt của Ánh là điều mà tôi không hề thích tẹo nào.

Thú thực là tôi chỉ quý Xuân như là bạn bè bình thường vì khó có thể kiếm được cô bạn nào lại cá tính, bạo dạn và nhiệt tình như Xuân. Nhưng chừng đó là không đủ để mang lại cho tôi một cảm giác vừa lòng. Người tôi để ý và quan tâm thực sự là Ánh. Tôi muốn đi sâu vào tâm hồn của cô gái có gương mặt lạnh lùng kia để hiểu xem cô ấy nghĩ gì và tâm tư, tình cảm thế nào?

- Về mày. – Dừng vỗ vai tôi.

- Uhm... Mày làm cái quái gì ở bàn dưới lâu thế? – Tôi giả dò như đang đợi nó.

- Vừa xong chứ mấy là lâu thẳng ôn... Có về không thì bảo?

- Ồh thì về.

Tôi với nó đứng dậy ra về và ra đến gần nhà xe thấy Xuân đứng ngay đó tươi cười nhìn tôi chột ngớ ra. Bỏ mẹ rồi. Hôm nay còn phải chờ cái con “nhện tình” chết bầm chết vằm này về nữa. Cái quái gì thế này.

Tôi vờ như không thấy Xuân lặng lẽ lẩn lẩn vào lấy xe rồi đi ra. Thò đầu ra ngoài thì không thấy “con nhện giăng mùng” đâu. Úi thiên địa trời phật. Con nhện này nó biến mất rồi. ... hé hé.

- Này!

Tôi giật mình quay lại thì đã thấy “nhện tinh” đứng đằng sau rồi.

- Không định cho người ta về à? Định đem con bỏ chợ à? – Xuân nheo mắt tinh nghịch.

- Nhảy xe thẳng Dũng đi. Sao cứ phải là tôi? – Tôi nhắm mắt nghe chiều khó chịu lắm.

- Tôi thích!

Thích của cô nhưng mà tôi mệt chết. Thử con gái gì mà giai như đĩa.

- Vâng mời cô thích lên xe. Thằng đệ tôi nó té rồi kia kìa.

Tôi và Xuân lên xe. Khó chịu thì thế thôi chứ chờ gái xinh lắm các bồ tèo à. Mấy thằng giai cùng tuổi cứ mắt chữ A mồm chữ O, còn mấy ông anh lớp trên nhìn tôi mắt trái thần phục còn mắt phải ghen tị. Kệ các chú chứ, anh hồng phúc tề thiên nên mới thế chứ các chú cứ lác ca lác các á... Còn khuya.... Hé hé.

- Này! – Xuân kéo áo tôi.

- Có gì nói đi chứ cứ này này, phát ghét. – Tôi cau có cười đều với Xuân.

- Cái ông này, sao lúc nào cũng khó chịu với tôi thế nhỉ? – Xuân có vẻ dỗi.

- Ai bảo bà cứ bám lấy tôi như cá với nước thế?

- Hừ.... Báu lắm đấy. – Xuân nguyền dài.

- Này, kiểu đó phát nữa là đi bộ nha. Anh là anh cứng lắm đấy nhá! – Bắt đầu đe dọa.

- Không phải dọa. Thả tôi xuống, đi bộ. – dỗi thật.

- Tốt... oh mà dỗi à? – Tôi giả đồ nguy hiểm

- Thả xuống. Nói nhiều quá. – Dỗi thật rồi, không đùa.

- Vậy nhảy đê, xe mất phanh rồi.

- Ông bị điên à? Thả xuống tôi kêu lên là ông bắt nạt tôi giờ đấy.

Giọng Xuân bắt đầu có vẻ gì đó uất ức. Đúng là con gái mà, mau nước mắt. Thể loại này không đùa được. Đùa với thể loại này là hỏng hết bánh kẹo. Thôi mình là nam tử hán đại trượng phu, xuống nước vậy...

- Thôi thôi!!! Em xin lỗi chị. Em hơi quá!!! – Tôi vừa gỡ đầu vừa quay lại cười cái cầu tài coi sao.

- Hừ. Cứ thích trêu người ta thôi.

- Ai biết hay dỗi thế bao giờ?

- Này! – Xuân lại kéo áo tôi.

- Uhm.....

- Lúc sáng ý.....

....

- Lúc sáng làm sao cơ?

Tôi biết Xuân đang nhắc tới chuyện lúc sang giữa tôi và Xuân. Đó cũng là lý do mà tôi tránh mặt Xuân cả buổi nay. Sau từng ấy năm giờ tôi với biết rằng ngộ nhận chưa bao giờ là tốt. Nếu như người trong cuộc hiểu và đối mặt với nó thì nó sẽ không có gì to tát nhưng nếu cứ lạnh lùng mà quay bước thì mãi mãi mất nhau.

Tôi và Xuân cũng vậy. Tất cả với chúng tôi đến giờ phút này đây, giờ phút đang ngồi trên xe đạp huyền thoại này chúng tôi là bạn và đó chỉ là chút hiểu

nhằm của cả lớp với hai chúng tôi mà thôi. Phải dập tắt nó ngay lúc này, không để cho nó lớn dần theo thời gian. Đồ vỡ vào khoảnh khắc sau này thì tôi sẽ mất Xuân hoặc cô ấy mất tôi hoặc cả hai chúng tôi sẽ mất nhau mãi mãi. Cả tình bạn, tình yêu, kỉ niệm và suy nghĩ về nhau.

- Thì chuyện lúc sáng. cả lớp ý..

- À!!! Không có gì đâu, Tuấn quên rồi, cả lớp hiểu nhầm mà. – Trong tim chợt nhói đau.

- Uhm. ...

Xuân thả áo tôi ra, gương mặt chùng xuống và khoảng lặng lại xuất hiện nơi tôi và Xuân. Dừng lại Xuân nhé. Tuấn sợ sau này.

Cổng nhà Xuân kia rồi. Chúng ta sắp phải dừng lại thôi Xuân ơi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Xe tôi dừng trước cổng nhà Xuân, tôi vẫn ngồi trên xe không dám quay lại, còn Xuân thì lặng lẽ xuống xe, ngược đôi mắt trong veo lên nhìn tôi. Hai mắt chạm nhau, ngàn lời muốn nói nhưng khoảng cách của chúng tôi đang lớn dần. Vì tôi, tôi không muốn có khoảng cách này một chút nào nhưng nó phải xuất hiện vào lúc này. Chúng tôi mới chỉ quen nhau được vài ngày chưa để lại cho nhau ấn tượng gì quá lớn, quá sâu sắc để có một Happy Ending.

- Thôi nắng đó, Xuân vào nhà đi kéo ốm. – Tôi xóa khoảng im lặng nơi hai con người hoạt bát.

....

....

- Uhm. Tuấn về cẩn thận nhé! – Xuân khẽ cúi xuống và thò thề.

Tôi không nói gì quay đi, lao con ngựa chiến ra ngõ. Càng ở lại lâu càng thêm nhiều khúc mắc. Về.

— Tuấn ơi! ... Tuấn ơi!

Tôi giật mình đằng sau có tiếng gọi. Là của Xuân. Tôi khựng xe và quay lại. Xuân tiến tới và dúi vào tay tôi một mảnh giấy.

- Mai Tuấn qua đón Xuân đi học được không? – Gương mặt hào hứng, hồng hào, pha chút ngượng ngùng Xuân nhìn tôi.

- Uhm, mai mình qua đón.

Tôi nhận lấy tờ giấy rồi đi thẳng. Chẳng biết trong mảnh giấy này có những gì nữa, tôi lặng lẽ đút nó vào túi áo ngực. Chẳng dám nghĩ cũng chẳng dám đoán. Mọi việc sẽ thuận theo lẽ tự nhiên, những gì nó đã đang và sẽ diễn ra theo tuần tự mà con người không thể sắp đặt được. Tôi chưa thấy ai dự đoán được tương lai mình sẽ làm gì. Ngay như tôi, giờ đây đang ngồi ở bàn làm việc lúc 11h đêm cũng không nghĩ rằng mình sẽ là một kĩ sư công trình khi mình chấp chững vào ngưỡng cửa cấp 3.

Xe tôi ra đường lớn khi nắng đã lên đỉnh đầu, gần mười hai giờ trưa rồi còn gì nữa. Giờ thì thằng Dũng đã sắp về đến nhà rồi, còn tôi vẫn phải chiến đấu cùng con ngựa sắt này khoảng gần mười cây số nữa trong cái thời tiết nắng như điên như dại của tháng Chín.

Tôi nhả mạnh vè-đan trên đường quốc lộ. Con ngựa sắt của tôi lao vun vút trên con đường có phần thưa thớt giữa trưa. Tôi sức nhớ trong túi áo mình có mảnh giấy của Xuân. Tò mò quá đê, có khi phải xem ngay chứ đợi về đến nhà nó nguội mất, hết “hot”.

Tôi đang định đưa tay vào trong túi móc tờ giấy ra nhưng bắt chợt mái tóc quá quen, dáng người quen và cái xe đạp cũng cực kì quen.

Ánh!

Chuẩn là Ánh. Chuẩn như cơm mẹ nấu. Ánh làm gì giữa trưa nắng thế này? Nhà Ánh theo thông tin mật tình báo về thì cũng không xa cơ mà, mà có xa đi nữa thì giờ cũng không có còn ở đây. Gần về đến nhà rồi chứ nhỉ?

Tôi tiến tới Ánh ngày một gần hơn. Có vẻ như cô nàng không hề phát hiện ra là tôi đang đi đằng sau. Mà có thể là nàng biết là có người đang đi đằng sau nhưng không dám quay lại vì trực giác con gái nó nhạy lắm. Mấy nàng thế quái nào đi đường là cứ đằng trước ... Tiến ... Không có để ý gì tới bố con thằng nào cả. Trời đất sinh ra đã thế. Thằng nào đó có quen đến mấy khi nhìn thấy là sẽ để lại một ánh nhìn “Mày có theo bà chứ đừng hòng bà gọi

mày...”.Nói chung là BẢ.

- Ánh làm gì mà giờ này mới về đến đây thế? – Tôi đập song song với Ánh.

-...Ồh... Tuấn à? – Thoáng chút bối rối nàng ngơ ngác.

- Uhm... Không mình thì ai vào đây nữa.

- Tại Tuấn làm mình giật mình.

- Mà Tuấn hỏi Ánh chưa có trả lời à nha... – Tôi cười tủm tỉm.

- À... Thì xe mình hông nên về muộn chút.

- Ờ thế hông thế nào?

-.... Àh... Nó chỉ bị tuột xích thôi, không có gì to tát đâu!

Tôi không nói lời nào, lặng lẽ đập song đôi với Ánh. Khẽ liếc sang nhìn sang Ánh. Nàng đẹp quá, làn da trắng mịn dưới nắng, đôi mi con vút càng tôn thêm vẻ lạnh lùng của cô gái này. Cứ đà này chộc cho nàng khóc thì càng đẹp hơn, cơ mà khó.

Khoảng lặng xuất hiện giữa tôi và Ánh. Không rõ trong bộ não thiên tài kia đang suy nghĩ gì nhưng với tôi là cảm giác cực kì khó chịu, bức bối. Tôi không phải là kiểu người mặt sắt đen sì, suốt ngày lăm li không thốt một lời nào. Sống là phải có tiếng cười, lời nói để che dấu những gì đã, đang và sẽ đến.

- Nhà Tuấn còn xa không? – Bất ngờ Ánh mở lời nhưng vẫn không ngó sang tôi, khuôn mặt lạnh băng.

- Uhm... Thì cũng còn khá xa. – Tôi ngập ngừng.

- Vậy mà cũng về muộn thế sao? – Ánh lại hỏi một câu mà vẫn không ngó sang.

- Ờ.... Thì... Minh..... – Tôi vẫn áp úng.

- Tuấn không muốn nói thì Ánh cũng không ép.

Lời nói của Ánh khiến tôi thực sự giật mình, như kiểu cô bé này nắm rõ từng đường đi nước bước của tôi vậy. Tôi đưa Xuân về thì cả lớp có lẽ biết nhưng đưa về tận nhà thì chỉ có tôi và Xuân biết.

Khó chịu thật. Cảm giác mình như là người phạm một lỗi lầm hoặc đang mang một món nợ mà không trả được hay như đang có khúc mắc mà không thể giải thích được đang xâm chiếm suy nghĩ của tôi. Nếu nói ra chuyện của tôi và Xuân thì chẳng hay ho gì vì tôi và Xuân vẫn chỉ ở mức bình thường như bạn bè, chắc gì người ta đã thích mình mà khẳng định. Nhưng không nói thì mình lại cảm thấy vướng mắc mà lúc nào cũng phải suy nghĩ về Xuân.

- Nhà Ánh còn xa nữa không? – Tôi tăng lời tất cả.

-.... Cũng không có xa lắm, tới ngã ba kia là quẹo trái thôi.

- Đi vào đường toàn đá gạch thế á? – Tôi lấy làm ngạc nhiên vì tôi biết con đường đó cũng đã lâu. Nó là con đường tồn tại từ lâu đời. Người ta không làm lại nó thành đường đá hay đường bê tông như vùng quê khác mà cứ để tồn tại gạch đá lổm chổm từ những năm 90.

- Người ta đi được thì mình cũng đi được thôi. – Vẫn lạnh lùng và không thêm nhìn về phía tôi.

Tôi cũng im lặng vì cũng chẳng nói được lời nào nữa. Có vẻ như cô nàng không hề thích mình, có khi còn ghét mình nữa.

Thôi kệ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Chúng tôi đi với nhau được một đoạn nữa thì Anh quẹo trái như đúng lời nàng bảo. Và tất nhiên là chúng tôi sẽ không cùng về đến trước dinh nhà Ánh vì

nàng sẽ không cho và hơn nữa tôi cũng không thích vì ngày hôm nay nó lắm chuyện lắm rồi. Cái ngày kì quặc này nó cứ như thế thôi chứ đừng tiếp diễn nữa.

Lại thui thui về một mình. Đói là từ điển tả con người tôi lúc này. Người ta nói cũng đúng “Đi theo tiếng gọi của thực phẩm”. Đã nắng thì chớ lại còn một mình một bóng. Tôi bắt chợt lại hình dung lại những câu nói ngắn gọn, lạnh lùng của Ánh. Cô bé này thật ghê gớm. Có vẻ như Ánh muốn đóng băng tất cả những người tiếp xúc với mình. Cũng đúng thôi, Ánh đã có người để gửi gắm tâm tư, tình cảm mà chắc chắn tôi không có vị trí đủ là “thằng gửi xe”.

Những nụ cười mà hôm ông anh đeo tôi đi học vẫn còn đó, nó như một cú đâm vào ước muốn được “bên cạnh” Ánh. Là đàn ông thì phải biết điểm dừng trong tình cảm. Con gái sống bằng đôi mắt và tai nhưng họ vẫn là con người, là phái yếu. Họ cũng có tâm tư, cảm xúc của một sinh vật sinh sống và tồn tại. Đừng làm phái yếu phải suy nghĩ với hành động của mình. Chưa biết thì thôi, chứ biết Ánh đã có bạn trai thì tôi nên dừng lại vì nếu tiếp tục tôi sẽ làm một chuyện thất đức như bao nhiêu thằng con trai mang họ “Sở” khác. Giả sử như tôi may mắn cướp được Ánh từ tay anh bạn kia thì vô tình mình biến Ánh thành một người con gái chẳng ra gì, và một ngày không xa cô ấy sẽ lại rời bỏ mình đi với người khác như cô ấy đã làm với anh kia.

Đẹp suy nghĩ lại tôi nhún mạnh về-đan phóng càng nhanh càng tốt chứ đói lắm rồi. Nhưng hôm nay là một ngày vô cùng nhiều điều bất ngờ. Thằng Dũng lừ lừ từ đâu đi đến ngang hàng với tôi.

- Thằng điên, mày làm gì mà giờ này vẫn còn ở đây. – Tôi hỏi như đang chất vấn quốc hội.
- Thì tao biết mày chờ Xuân về nên đứng chém gió với mấy thằng cùng lớp một lúc rồi mới về. Kiểu gì chẳng gặp mày. – Tôi tỉnh bơ.
- Sao mày như Gia Cát Lượng vậy? Nhân đoán như thần đoán thế?
- Thằng đại gái như mày thoát thế nào được tay lão làng như tao. Hé hé hé... – Nó cười vô cùng khả ố.
- Con lạy mẹ. Nhanh lên tao đói lắm rồi. – Tôi hất mặt về phía trước.
- Ai bảo gái gú cho lắm vào.

Tôi với nó cầm đầu đập như điên như dại và gần ba mươi phút sau thì con chiến mã của tôi cũng yên vị ở chỗ râm mát của nó.

- Sao về muộn thế con? – Mẹ tôi hỏi giọng bà có vẻ khó chịu.
- Nắng quá mẹ ơi, con với thằng Dũng đập mãi với về đến nhà. – Tôi không dám nói với mẹ về chuyện đưa Xuân về.
- Ngày xưa mày cứ thích thi Chu làm gì? Giờ khổ mày chịu chứ ai. Thôi tắm đi rồi ăn cơm, cơm mẹ để ở trong nồi, thức ăn ở trong chạn đấy.

Tôi cười hi hi với mẹ rồi lao về phía nhà tắm. Dòng nước mát làm dịu lại cái nắng cuối hè. Sướng.

Cuối cùng tôi lăn kềnh ra giường sau khi oánh ba bát cơm to bá cháy đại bác. Ăn ít thì đói mà ăn nhiều thì nó quá thể. Bụng ỉ ạch chẳng thiết làm cái gì. Tôi bắt chợt nhớ lại mảnh giấy trong túi áo của mình. Sa lần ra thì nó vẫn ở nguyên đó. Mảnh giấy màu trắng gấp ngay ngắn. Đây không phải là mảnh giấy mà Xuân viết một cách vội vàng mà đó là mảnh giấy đã được chuẩn bị từ trước, có lẽ là cô ấy đã viết từ ở nhà cũng có thể là lúc còn đang học ở trong lớp.

Tôi mở ra xem thì chỉ vồn vện hai dòng ngắn ngủi: “Xuân 098xxxx. Hồi âm cho mình nhé! “ Kèm thêm là cái mặt cười đúng cái bản chất tí ta tí toét của cô nàng. Tôi nhìn vào cái cái mặt cười mà thấy nó lạ lùng như cô bạn đáng yêu của tôi. Lúc nào cũng tung tung như tính tình của Xuân, chẳng biết trong cảm xúc của cô nàng có chút nào ngại ngùng không?

- Nhị ca cười cái gì mà sung sướng thế? – Con ranh con từ đâu xuất hiện.

Tôi giấu mảnh giấy xuống gối rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Sao cái con ranh này nó xuất hiện đúng lúc thế nhỉ? Cứ như ma.

- Tao cười mày á! –Tôi quát mắt với nó.
- Đừng có linh tinh, huynh giấu cái gì dưới gối thế? Em xem tí nào? – Nó nheo mắt khó hiểu.
- Làm gì có cái gì. Hôm nay tao đang sung sướng về nhà mà không đá đầu tao.Cứ tưởng em gái mình nó tha cho mình rồi. Ai ngờ... – Tôi cố đánh trống lảng.
- Chắc chắn là có cái gì dưới gối. Tránh ra em xem nào... – Nó vẫn ngoan cố.
- Không có là không có mà. Giờ tao lật gối lên mà không có thì sao? – Tôi đánh vào tâm lý.
- Có thì sao? – Nó cũng thuộc hàng thiếu niên cứng.
- Thì mày muốn thế nào cũng được, cơ mà không có thì làm sao? – Tôi bắt đầu chơi rồi.
- Thì.....

Nó đuối ngay vì chắc chắn là nó vẫn chưa quên kèo mãi mãi kiếp rửa bát mà có lần tôi đã hù nó thì phải. Hiểu anh nó đang nói gì kể ra cũng ra gì đấy nhỉ.

- Thì làm sao? Nữ lưu hào kiệt nhà tôi hôm nay làm sao thế? – Tôi được đà lấn tới.

- Rửa bát một tháng.

Tôi điếng hồn khi hôm nay con này sao nó chịu chơi thế nhỉ? Hôm nay có uống nhầm phải thuốc liều không mà bá thế?

- Hôm nay có ăn nhầm thuốc liều không tình yêu? – Tôi nhóm dậy.

Thế là tôi chính thức mắc vào cái bẫy mà nó giăng ra. Không nói không rằng con ranh con thò tay giật ngay cái gối ra khỏi giường. Tôi và nó cùng tròn mắt nhìn xuống cái chiếu khi dưới cái gối chẳng có cái vẹo gì. Mảnh giấy đâu rồi, con điên tao chưa nhớ cái số điện thoại kia đâu. Nhưng tôi phải chán tỉnh lại để hạ con này đã rồi mới bắt đầu tìm tờ giấy.

- Thế nào? Một tháng nhá. – Tôi nháy mắt với nó.

- Anh.....

Nó chỉ kịp thốt lên một tiếng mà nó không hề biết ông trời không muốn cho mọi người biết chuyện tôi và Xuân. Nó cũng không thể ngờ cái bẫy nó giăng ra bẫy tôi thì ông trời lại nhẹ nhàng đưa nó vào chính cái bẫy mà ông giăng ra. Ấu cũng là cái số.

- Anh làm sao? – Tôi vẫn giọng vô cùng đều.

- Anh có bao giờ rửa bát đâu mà cá với cuộc. Chẳng qua là em có chuyện muốn hỏi anh thôi. – Nó có giọng bí xị.

- Thôi lên hỏi ông Hùng đi. Tao ngủ đây. Mày đúng là con rắc rối mà.

- Anh Hùng ngủ rồi, mà em không thích hỏi anh ấy.

- Thế chuyện gì nói nhanh anh nghe nào?

- Em..... Em.... – Nó ấp úng.

- Em làm sao? – Sao nay hay ấp úng thế?

- Em nghĩ mình thích một người con trai rồi anh ơi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tôi giật hết cả mình đưa hai mắt nhìn vào con ranh con trời đánh thánh vật nhà tôi. Lạ hồn, nó vừa nói cái gì thế không biết. Sấm đang nổ ngang tai đừng đoảng.

- Cái thằng hôm nọ nó đưa mày về á hở? – Tôi lạnh lùng hỏi nó.

- Vâng....

Em tôi rụt rè trả lời, tay đang mân mê vạt áo, cúi đầu nhìn xuống chiếu. Bây giờ phải địa vị làm anh các bạn sẽ phải đối diện với hoàn cảnh này như thế nào? Tôi cũng vậy. Hàng loạt câu hỏi nhảy số trong đầu tôi. Phải giải quyết làm sao để đưa em yên tâm học hành, không được làm căng quá vì con gái tuổi từ mười ba đến mười tám thường có tâm lý chống đối lại người nói nó. Bên cạnh đó vẫn phải là một chỗ dựa tinh thần cho nó như trước đây, khuyên bảo nó biết thế nào là đúng biết thế nào là sai, để không ảnh hưởng đến việc học.

Khó!

Tôi mới chỉ mười sáu tuổi thôi chứ có phải ông lão năm mươi đâu. Nhưng cũng đúng, ở nhà có lẽ nó thân với tôi nhất, ông anh tôi thì quá thờ ơ với những gì con này nó nói. Bố mẹ thì không thể biết được vì biết được là ăn chửi như chơi.

- Hai đứa quen nhau lâu chưa? – Tôi lại lạnh lùng hỏi.

- Thì. – Lại rụt rè.

- Thì làm sao? Nói. – Tôi vẫn lạnh lùng nhưng giọng nói có chút đanh lại và đang như quát lên.

- Thì mới được vài ngày. – Hơi rom róm nước mắt.

Đúng là cái đồ con gái. Mới dọa có một câu mà đã muốn khóc rồi. Chắc mình dọa cho một lúc nữa là mẹ cầm chổi rượt mình vì tội trêu em khóc mất.

- Mới nứt mắt ra mà thích với thú, yêu với đương. Thằng kia là người thế nào? – Tôi không ngờ mình lại nói được cái giọng này.

- Cậu ấy dễ gần, quan tâm em và...

Theo lời nó kể thì thằng này học cũng tạm không phải nói tốt, tính tình hòa đồng, thích nó từ lúc nó học lớp tám nhưng nó không chịu nhưng cứ theo đuổi đến hôm trước, em tôi bị hỏng xe rồi hẳn ta chờ em về và hôm sau thì tỏ tình và em tôi đồng ý. Đặc biệt có một điều là thằng ranh con này bố nó mất sớm nên mẹ nó cuối nó ăn học từ bé. Nhưng không như những đứa ăn chơi lêu lổng khác. Nó lại rất ngoan và được lòng mọi người.

- Thế trong nhà đã ai biết chưa? – Tôi hỏi con ranh con.

- Thì. em mới nói với anh thôi. – Đã bót rụt rè nhưng vẫn như gà chưa nuốt trôi bánh đúc.

- Liệu thần hồn, lo mà học đi, năm cuối cấp rồi. – Tôi lườm nó rồi đặt lưng xuống giường.

- Oh thế huynh không cấm em à? – Nó tròn mắt ngạc nhiên, ánh mắt mang niềm vui khó tả.

- Haizzzz. ... Cấm cũng không được. Lượn ngay cho tao còn ngủ. – Tôi nói rồi chỉ tay ra phía cửa.

- Nhị huynh muôn năm.

Nó reo lên như con điên rồi, thom vào má tôi một cái rồi lao thẳng ra khỏi phòng tôi. Tôi thờ dài thêm cái nữa rồi nghĩ bụng, không biết bao giờ con này nó vớ lớn được nữa. Mình chẳng bao giờ cấm được tụi trẻ chúng nó thích nhau vì mình cũng thích một cô gái khi còn học lớp chín đó thôi.

Khoảng 3h chiều tôi tỉnh dậy, lúi sái vớ ra làm mấy bài tập buổi sang. Kiểm tra kĩ lại một lần nữa rồi xách đôi giày Thượng Đình hang dạt ra sân chiến đấu như những người đàn ông vĩ đại. Mình là linh hồn của đội bóng mà.

Tuần đầu tiên cứ thế nhẹ nhàng trôi qua. Sáng thức dậy sau mấy cái véo mũi của con em hay cái đập mông của ông anh giai quý hóa. Sau đó là tạt cánh qua nhà Xuân đón em “nhện tinh” này lên trường và học. Trưa thì ăn rồi ngủ, chiều lại đá bóng. Hết ngày.

Ngày cuối tuần cũng đến. Hôm nay là thứ bảy đầu tiên của học cấp ba. Nói chung là nó chẳng có cái vẹo gì khác ngày thường mặc dù biết ngày mai là ngày mà mình được ngủ thả ga. Sướng.

Tôi qua đón Xuân cùng thằng Dũng rồi đến chỗ gửi xe thì gặp thằng béo vẫn đang toát mồ hôi xếp xe. Nói chung là lớp tôi nó chẳng có tí tẹo ý thức nào cả, nếu có một chút ý thức để xe thì thằng Béo nó cũng không khổ như thế này. Cán bộ cũng chẳng sung sướng gì. Ăn miếng thịt to nhưng phải nói giọng nói lớn và mắt bắt mồ hôi bự.

- Ê! Mày từ chức đi thằng em, nhìn mày khổ lắm. – Tôi hất hàm với thằng béo.

- Tao cũng muốn lắm nhưng không thể mày ạ! – Nó đưa tay quệt mồ hôi.

- Sao thế? – Dũng CR lên tiếng.

- Thì đã đến kì họp hội đồng nhân dân đâu. Hôm đó tao nhất định vì bố mẹ tao mà từ bỏ cái chức danh lăng xẹt này. – Nó ngẩng mặt lên nhăn nhó.

- Thôi từ chức làm gì, giảm mỡ đi tao nhường em Xuân cho. – Tôi hất hàm, nháy mắt với “nhện tinh”.

Xuân véo tôi một cái rồi lườm cái rở yêu. Bỏ tay với con điên này.

- Giữ mà dùng, anh không thèm đồ đánh đá cá kênh. – Nó cười khá đều giả.

- Ấy chú nói thế anh lại phải giữ của nợ này hả. Không chơi à nha. – Tôi làm bộ

nhăn nhó khi dễ.

- Mấy cái ông này có bị làm sao không đấy.

Xuân hét ầm lên làm ba thằng chúng tôi mặt nghệt như mặt sỏ sạo, rồi sắc thái chuyển qua tím đen. Xong động vào tổ kiến lửa rồi.

- Oh hay mấy ông này, xong chưa còn đi lên, ăn nói linh tinh.

Rồi ba thằng chúng tôi nhìn nhau và cười khanh khách khi chọc được Xuân. Cô nàng này chưa quen thì rất xinh xắn và dễ thương nhưng khi chui vào trong chăn rồi thì mới biết trong chăn có con rắn to đùng. Uất.

- Lại còn cười được, tôi lên trước đây.

Nói rồi nàng lại ngúm nguẩy cặp cái cặp đi về phía lớp tôi.

- Xuân ơi đi cẩn thận không ngã thằng Tuấn nó không đỡ đâu. – Dũng CR trất trở.

Tôi đá chân nó một cái rồi cười mỉm. Xuân vẫn không nói năng gì cứ thế bước đi. Nói chung là lại tự ái rồi. Đúng bản chất luôn.

Mới quen nhau vài ngày nhưng kì thực là Xuân để lại cho tôi uất hận lắm mà ấn tượng cũng nhiều. Không chỉ nét cá tính được thể hiện nhiều mà bên cạnh đó cũng là một Xuân hết sức ngây thơ, hồn nhiên đúng như cái tuổi của cô nàng. Ngày đó chúng tôi còn e ấp của cái tình cảm ban đầu chứ không như các bạn trẻ ngày nay. Ngày đó chúng tôi cầm tay là mặt đỏ như gấc chín cây còn bây giờ giới trẻ họ phô diễn đủ kiểu tình cảm không chỉ chỗ cho hai người mà ngay chỗ đông người. Đứng trên góc nhìn của những người đã bước một chặng dài của đường đời, hiểu đủ mùi mặn, ngọt, chua, cay thì không được quyền chê bai hay chế giễu mà phải nhận thức được đó là sự chuyển biến của xã hội. Lối sống của các bạn trẻ thoáng hơn, họ dạn dĩ hơn với tình cảm như nên để lại cho xã hội cái gọi là văn hóa tình cảm chứ không phải để lại hình ảnh xấu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tôi đặt cặp sách xuống rồi quay sang nhìn Xuân khi thấy cô nàng đang viết lách gì đó. Thì ra là đang làm Văn. Chắc chắn là chưa soạn văn ở nhà đây mà. Người thế mà lười.

- Đây đang làm gì mà chăm chú thế? – Tôi lấy khuỷu tay đẩy tay Xuân.

- Uhm thì làm văn thôi.

Tôi đoán trúng phóc. Có vẻ tình yêu của tôi mắc chứng bệnh mà bất kì đứa nào khỏi A cũng mắc phải. Lười kinh niên. Ấy thế mà nó lại hiện hữu của một đứa con gái. Khó hiểu... .

- Lại lười đúng không? – Tôi cười cười hỏi Xuân.

- Không. Hôm qua nhà có tí việc quên mất thôi. – Xuân vẫn cắm đầu vào quyền vở.

- Thôi lại chém, nhận đi cho tiến bộ, hôm sau hết lười. – Tôi cười rõ đều.

Rồi nhói một cái ở tay mà không giám kêu. Con diên này nó lại néo tôi đây mà, nhưng thay vì quát nạt hay mắng “yêu” thì nàng ta chỉ trừng mắt lên rồi lại cúi xuống viết tiếp.

- Đây đúng có néo nữa, có biết là đau lắm không? – Tôi vừa ôm cái tay vừa nói.

- Biết! – Gọn lòn.

- Biết mà sao vẫn làm? – Tôi bắt đầu hơi to tiếng.

- Thích!- Lại gọn lòn và hơi gọn lòn.

Tôi như lần dùng ngã ngửa ra bàn vì hôm nay con “nhện tinh” này ăn phải thuốc cầm hay sao mà trả lời trống không, lại còn kiểu khiêu khích nữa. Phải thằng Dũng hay thằng nào thì chắc chắn nó mềm xương chứ còn đây mà tùm tùm.

Tôi xoa tay mấy cái nữa rồi lại quay qua trêu Xuân. Đã thế ông cho không có làm được bài thì thôi. Giám chọc vào tổ kiến lửa hả. Giết.

- Ủây. – Tôi đẩy đẩy tay Xuân.

- Gì nữa đây? – Xuân thờ dài rồi đặt cái bút quay qua tôi.

- Nay xinh thế, cho cắn một cái được không? – Tôi chống tay xuống bàn, mắt chớp chớp kiểu như đang nịnh bạn gái thật.

- Không! Đồ điên! – Xuân đỏ mặt thẹn thùng.
- Cũng biết ngại nữa á? – Tôi vẫn cười rất đều.
- Thôi tránh đi cho người ta làm bài. – Xuân vẫn rất thẹn thùng.
- Thôi mà, xinh thật đấy, xinh như con tinh tinh.

Và lần này tôi “Á” lên một tiếng thật to chứ không còn nhỏ nhẹ như mèo kêu hay bất kì thứ gì đại loại là “cam chịu”. Không thể chịu nổi với cái thể loại bà chân này được nữa rồi. Thứ gì đâu mà ăn xong suốt ngày chỉ có cầu vớ nhéo.

Cơ mà điều khủng khiếp nó vẫn chưa dừng lại. Lốp tôi tự dưng yên ắng được khoảng 5s xong bắt đầu một tràng cười kinh khủng khiếp nổ ra. Tất cả mọi ánh mắt đều nhìn thẳng về phía chúng tôi. Máy con còn giong đàng sau cười như điên như dại còn bên trên cũng không thiếu kẻ ném ánh mắt ... nói chung là chẳng biết tả thế nào về cái độ đều trong đó nữa. Cơ bản là giờ mặt tôi cũng như Xuân đang đỏ như hai quả cà chua chín.

- Xuân ơi có gì thì cứ từ từ chứ sao lại bạo ... thế? – Tiếng con bán chanh bàn cuối cùng cất lên.
- Nay vợ chồng có gì thì đóng cửa ra đường bảo nhau chứ sao lại làm thế mất quan điểm lắm. – Thăng Tài vợ không quên nhấn mặt đặt cái bút xuống.

Tôi với Xuân quay sang nhìn nhau cười khở rồi Xuân cúi mặt xuống quỳ vờ tiếp tục soạn Văn. Tôi thì lao xuống chỗ thăng Tài đám đám mấy cái vào vai nó ra chiều dãn mặt “Cầm trâu bọn tao nữa thăng mất dạy.”

- Nay này có quái chiêu gì mà vừa vào lớp đã cưa đổ em xinh nhất nhì lớp thế? Quân đen vỗ vai.
- Chiều mẹ gì, cái này do ăn ở chú à! – Tôi hếch mồm cười đều với nó.
- Tổ bà mày, vậy là mắng chúng tao ăn ở không ra gì hả? – Nó nhận mặt hỏi có vẻ bất nhẫn.
- Ủ thì làm sao? – Tôi vẫn nhún nhoe với nó.

“Anh em, lao vào đâm bổ mẹ nó đi cho anh, thằng này hỗn với lớp trưởng”

Ôi mẹ ơi, ở từ đâu mấy thằng to chà bá như con hà mã nhảy căng lên vật tôi ra. Thăng thì búng tai, thăng thì bóp mũi rồi bóp một số chỗ nữa. Không chỉ đau vì mấy con hà mã kia nó đè lên người mà chịu cả nỗi đau tinh thần nữa. Thăng bạn mình coi như chí cốt, nó đường đường là lớp trưởng cơ đấy. Là thăng đứng dưới một người, đứng trên năm mấy người mà lại hò hét anh em quây mình mình thế này. Uất.

Hành hạ tôi xong chúng nó đứng cười hà hê không khác vừa bán một đứa mà chúng nó ghét nhất qua biên giới rồi lấy tiền nghĩ về ngày mai trụ lạc. Tôi lồm cồm bò dậy chỉ mặt từng thằng rồi chưa kịp há mồm chửi chúng nó thì phải co giò lên chạy tiếp vì mấy thằng ôn dịch lại có dấu hiệu bạo lực học đường.

Tôi phi ra khỏi lớp nhanh nhất có thể chứ ở đây là nát xác, đằng sau vẫn không ngớt tiếng hò reo của mấy thằng bạn “tốt” muốn xe xác tôi. Tôi vừa chạy vừa ngoái lại đằng sau xem khoảng cách chúng nó với tôi như thế nào? Chẳng khác hồi bé hay cùng mấy thằng bạn trong xóm đi trâu chó lúc trưa hè.

.... Bụp....

Tôi lại vật ra đất, đầu óc tối tăm.

Chẳng biết mình lại va phải cái gì nữa đây. Hôm nay sao mà có duyên với “đất mẹ” thế chứ.

Tôi lồm cồm đứng dậy, há hốc mồm vì người tôi va phải không ai khác chính là lớp phó đáng kính của tôi. Ánh – Mặt lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Nói chung là cái chuyện vì gái ăn đập thì nó chẳng có gì hay ho mà huych toẹt ra là nó còn khổ sở, vậy mà tôi đây – đại hiệp “đô con”, đầu đội giò chân đạp đất vừa dính phải. Khôn nạn hơn nữa là tôi lại còn đụng vô cái con bé xinh nhất lớp A3 nữa. Nói chung là ... là.... nói chung là ĐEN.

Tôi định thần lại thì Ánh vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì hay nói đúng hơn là đầu óc chắc đang quay cuồng vì cái thằng dở hơi ăn cá mợn nào mắt

mũi hếch lên trên gòrì thượng ngay cái vai to tướng của nó vào đầu nàng.

Mấy thằng bạn thì cũng tất đài, đứng im như thóc ngâm. Tò bà chúng nó chứ lúc mà chúng nó hò nhau đập tôi thì không khác gì vừa vớ phải vàng còn giờ thì thằng nào cũng trở mặt đứng nhìn tôi loay hoay với Ánh.

Tôi đỡ Ánh dậy rồi nhặt cặp sách đưa cho Ánh.

- Tuấn.....Tuấn... Xin lỗi.. – Tôi ấp úng.

- Bạn chạy kiểu gì mà không để ý ai hết vậy? – Ánh hỏi giọng khê cáu.

- Minh xin lỗi, mình vô ý quá... – Tôi gãi đầu.

- Xin lỗi gì nữa... Quần áo lấm lem hết rồi này.

Nàng ngước khuôn mặt lạnh lùng lên rồi đưa đôi mắt một phần xa xăm mà chín phần cáu giận về phía tôi. Hai mắt chạm nhau. Thú thực tôi lúc này mới biết cảm giác tại sao Thắng và hàng loạt trai xinh trai đẹp khác thua cuộc vì em.

Đôi mắt cực kì lạnh lùng, nhìn vào đôi mắt đó như muốn đóng băng người đối diện. Muốn người ta phải á khẩu ngay từ cái tiếp xúc đầu. Muốn dập tắt mọi ý đồ phản kháng từ khi nó mới manh nha, nhen nhóm.

Tôi không ngoại lệ, thể thốt lên được câu nào, cứ trần trần nhìn thẳng vào mắt nàng và im như thóc ngâm.

Ánh thờ dài rồi xách cặp đi vào lớp để lại tôi với cái nhìn thẹn thùng từ phía sau nàng.

- Mẹ kiếp, chỉ tại mấy thằng chúng mày đấy. – Tôi đâm vào vai thằng Béo.

- Liên quan gì đến tao khi mày đâm vào Ánh. – Nó cười khẩy.

- Lại cười đều nữa, không phải mày là thằng đầu tiên hò chúng nó đâm tao rồi đuổi tao thì làm sao ra nông nổi này. – Tôi quắc mắt nhìn nó.

- Mà làm sao mày soác thế nhỉ? Chỉ là tai nạn thôi mà. – Tài Vẹo vỗ vai.

- Tao không thích đụng đến bọn con gái thế thôi? – Tôi càu nhàu.

- Hay chú mày bị GAY nhỉ? Anh là anh nghi lắm á. – Quân đen đưa tay chống cằm đúng uy thế lớp trưởng.

- Thôi đi bố trẻ. Một phát là tao sinh đôi hai thằng cu trắng trẻo mập mập à nha! – Tôi hất hàm với lớp trưởng đáng kính.

Cả đám cười như vớ phải vàng khi có thằng giám như tôi, to gan lớn mật trêu thằng quyền lực nhất lớp.

- Này đụng chạm rồi à nha! – Nó có vẻ không thích thú gì về vấn đề màu da thì phải.

- Mày trêu hơi quá rồi đấy Tuấn ạ! – Hùng Chur nạt tôi.

- Chứ mày hò cả lũ đuổi đâm tao, rồi khi tao tông vào Ánh thì nạt tao là không quá hả? – Tôi quắc mắt vậy thôi.

- Tao chỉ nhắc vậy thôi, không phải chuyện gì mày cũng biết đâu. – Nó lẳng lặng quay đi.

Tôi bắt đầu hăng máu, khói bốc lên đầu ngùn ngụt. Phàm là đàn ông, giám làm thì giám chịu, không có lí do. Nói một là một mà hai là hai, chuyện gì với đàn ông cũng phải rõ như ban ngày. Đúng như các cụ nói: “Tiền bạc phân minh, ái tình thì phải dứt khoát.”

- Mày là cái thá gì mày nhắc nhở tao, quay lại đây nói chuyện như một thằng đàn ông xem nào. – Tôi nói rõ ràng đồng dục.

- Mày liệu cái mồm đấy. – Nó quay mặt lại rồi trợn mắt nhìn tôi.

- Bây giờ mày muốn gì?

Tôi đứng phắt dậy xắn tay áo lên như muốn đâm nó lấm rồi. Thú thực thì tôi chẳng thích thú gì chuyện đâm nhau nhưng nóng tính sẵn trong người thì không thể chịu nổi.

- Mày muốn gì đây? – Nó đứng dậy trợn mắt nhìn tôi.

...

- Thôi hai cái thằng này, bớt nóng chút đi. – Tài vẹo nhảy vào giữa hai đứa.

Tài Vẹo với Kiên Xoăn đẩy thằng béo ra còn thằng Dũng và Quân Đen đẩy tôi ra. Được chừng hai bước thì tôi chi thẳng tay về phía thằng béo rồi nói

to.

- Tao muốn đấm nhau với mày đây!

- Vậy cứ vào khi mày cảm thấy mày ngon. – Nó cũng hátt mặt đáp lại.

Tôi gạt tay thằng Dũng ra muốn ăn thua với nó luôn.

- Thôi mà Tuấn, đánh nhau làm gì? – Dũng cố can ngăn tôi.

- Mày bỏ ra, nó to con chắc gì đã ăn được tao. – Tôi nhún mặt nhìn nó.

- Không phải ăn được không mà đánh nhau làm gì?

- Bây giờ mày có bỏ ra không hay tao đấm cả mày đây?

Rồi tôi gạt mạnh tay nó và thằng Quân ra lao về phía thằng Hùng, hai thằng đang can nó ra.

- Mày ngon cân luôn đi tao xem? – Tôi nói với nó, hai tay chuẩn bị chiến đấu.

Nó không nói không nói không rằng đưa tay lên tát tôi một cái nổ đom đóm mắt. Công nhận cái tát của nó đau thật. Tay nó béo, lấm mỡ nhưng không hề chậm chạp mà rất nhanh lẹ. Sau này tôi mới biết, nó là tay cầu lông có số má trong giải thể thao toàn trường năm lớp mười một. Còn giờ thì chưa.

Tôi ngẩng mặt lên, nó định đưa tay tát tôi cái nữa nhưng lần này tôi né được và làm luôn một cú thuận tay vào đúng má trái của nó. Nó dúm dụi ngã luôn xuống đất. Cú ngã này không phải vì nắm đấm của tôi, vì nó có cái bụng phệ nên khi ngã không làm chủ được tình hình nên cứ dúm dụi ngã thôi. Cú đấm nó không hết lực, tôi thề, tôi đấm tầm bảy đến tám phần lực thôi chứ hết sức thì cũng chưa biết thế nào.

Trong khi nó loạng choạng thì thằng Dũng với thằng Quân đã đẩy tôi vào gần đến cửa lớp còn hai thằng kia thì đỡ nó dậy.

- Chúng mày bỏ tao ra, chuyện của tao, tao giải quyết không cần đến chúng mày. – Tôi đưa mắt nhìn hai thằng chúng nó.

- Thôi đi Tuấn, hay ho gì chuyện anh em đánh nhau đâu. – Dũng cố nói khi đang đẩy tôi.

- Đứng đây, vào lớp đi. – Quân Đen lúc này mới lên tiếng.

Tôi bị hai thằng đẩy vào đến cửa lớp thì cũng là lúc cả lớp ủa ra vì có tiếng hô đánh nhau. Mà học cấp 3 thì các bạn ai cũng biết khi có đánh nhau thì nó thế nào rồi. Không khác mấy anh Hàn Quốc sang Việt Nam. Loạn.

- Mày không bỏ ra tao đấm cả hai thằng chúng mày đừng hỏi tại sao! – Tôi trợn mắt với thằng Quân.

- Thích thì về học còn giờ thì không. Thôi nghe tao đi, vào lớp đi Tuấn. – Quân Đen lúc đầu nói.

Tôi gạt mạnh tay hai thằng rồi đứng đứng về chỗ, bên ngoài vẫn loáng thoáng hai thằng đang đẩy thằng béo về phía bể nước cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Cuối cùng thì một hồi cái đám đông trước cửa lớp tôi cũng tan khi tiếng trống vào tiết nổi lên. Tôi bức xúc ghê gớm vì từ xưa đến giờ bao giờ có thằng nào nó giẫm như thế với mình. Đành rằng chỉ là vui thôi, nhưng cái thái độ như thế thì không thể chấp nhận được.

- Này! – Xuân khẽ đẩy tay tôi như cái cách mà tôi vẫn thường hay làm với cô bé.

- Gì thế? – Tôi quay sang, mặt lạnh tanh.

- Có chuyện gì mà động chân động tay thế? – Cô ấy nhẹ nhàng hỏi.

- Không nên biết thì hơn... – Tôi thờ dãi một tiếng rồi quay mặt về chỗ.

Bỗng tay tôi có một cảm giác mát mát chạm vào. Quay sang thì thấy Xuân đang nắm lấy lòng bàn tay tôi lay lay. Ánh mắt của Xuân âm áp lạ thường, đôi

mắt không phải cầu khẩn, không phải đe nạt mà là ánh mắt muốn được chia sẻ. Ánh mắt của người sẵn sàng làm một cái “thùng rác” khi người ta bức dọc hay là đôi mắt sẵn sàng chảy nước khi cần người khóc cùng và nó sẽ cười khi bạn có chuyện vui.

Tôi từng người vì hành động của Xuân. Trong đầu tôi dần trấn tĩnh lại vì ánh mắt đó, vì làn da mát lạnh đang áp vào tay tôi và những cử chỉ thực sự quan tâm của Xuân dành cho mình.

- Thật mà Xuân không nên biết thì hơn. – Tôi khẽ rút tay ra khỏi bàn tay của Xuân.

- Uhm... Xuân biết hết rồi, nhưng chỉ muốn nghe từ Tuấn thôi, Xuân không nghĩ Tuấn là người như vậy. – Xuân cũng thờ dài.

- Người như vậy là như thế nào? – Tôi đặt cuốn vở xuống bàn rồi quay sang nhìn Xuân một cái nhìn khó hiểu pha chút không hài lòng.

- Dựa vào đâu Xuân phải nói khi Tuấn chưa thẳng thắn với Xuân!

Hai ánh mắt chạm nhau rồi cùng quay về hai hướng. Tôi thần thờ vì mọi người đều quay lưng về tôi, còn Xuân là gì tôi chẳng nghĩ được mà cũng chẳng muốn nghĩ.

Từ lúc đó đến lúc về tôi không nói với ai bất kì một câu nào, là Xuân, là Ánh, là thằng Dũng là tất cả mọi người. Tôi đóng vai một thằng câm, khép kín con người. Trong lúc giải lao mọi người ủa ra ngoài ngồi hóng gió hay truyện trò thì tôi cũng chỉ ngồi một mình và gục mặt xuống bàn để ngủ, để ngấm lại cuộc ấu đả “nhỏ” với thằng Hùng.

Ngấm lại thì không biết trong truyện này nó có cái gì khúc mắc mà từ một thằng Hùng bóp chóp mà nó bỗng dung nói năng hàm ý như vậy. Tại sao Xuân lại quan tâm mình đến như vậy trong khi chỉ một câu nói mà Xuân đã dối.

Tôi ngược lên thì chỉ có tôi và Ánh đang ngồi trong lớp. Cô nàng đang ngồi chống một tay lên cằm và nhìn đôi mắt xa xăm mọi ngày về phía cửa sổ hướng ra cái hồ. Nơi có những cây nhãn tọa lạc với bóng mát rủ xuống chiếc ghế đá. Đôi mắt đó đẹp mà cứ phải buồn thế là thế nào nhỉ? Khó hiểu, rất khó hiểu....

Tôi quay về phía sân trường thì lại gặp ngay ánh mắt của Xuân đang nhìn mình. Khi hai ánh mắt chạm thì ngay lập tức Xuân quay đi để lại tôi cái nhìn vu vơ về nàng và sân trường.

Có lẽ tôi quá nóng tính chăng? Có lẽ tôi không hiểu mớ chuyện đang diễn ra như thế nào khi bên trong nó còn một ẩn ý khác. Có lex vậy, có lẽ là tôi đã sai.

Tiếng trống tan trường vang lên, lần lượt mọi người xách cặp ra về.

- Về thôi mày. – Quân đen hất vai tôi.

- Uhm, về trước đi, tao về ngay đây. – Tôi quay sang với nó.

Thằng Dũng cũng vỗ vai, nhưng tôi lại ra hiệu cho nó về trước. Tôi không muốn về lúc này, cơ bản là không muốn giáp mặt với thằng Hùng thứ nhất vì ngại thứ hai nữa là không thích để ánh mắt buồn bã này cho mọi người biết.

Có điều lạ là Xuân cũng không về, ngồi ngay cạnh tôi. Cô nàng này quá khó hiểu đi. Chẳng lẽ cô nàng cũng có chuyện gì như tôi hay có khúc mắc gì với tôi. Tôi quay qua thì Xuân chỉ nhìn chăm chăm xuống cái cặp của cô ấy, không nhìn tôi, không nhìn ra ngoài vãn vơ. Tại sao?

- Xuân không về đi ngồi đây làm gì?

- Uhm... Chờ Tuấn thôi? – Xuân khẽ thờ dài.

- Sao lại chờ mình? – Tôi cũng thắc mắc.

- Thì sáng Tuấn chờ mình đi không lẽ để mình đi bộ về? – Xuân nheo mắt tình nghịch.

- Ờh nhỉ! Thế về thôi.

Tôi toan đứng dậy thì Xuân lại một lần nữa nắm lấy tay tôi, đưa đôi mắt to như mắt ếch của em lên nhìn tôi một cách khó hiểu? Lại nắm tay. Tay mình nó có cái gì mà cứ thích cầm thế nhể?

Tôi nhìn thẳng vào mắt Xuân, hai ánh mắt lại chạm nhau.

- Tuấn ơi! Nói cho Xuân nghe tại sao mà lại nóng nảy thế được không? – Xuân vẫn chưa buông tay tôi.

Tôi ngồi xuống cạnh Xuân quay sang nhìn Xuân trần trối. Biết là không thể không nói với cô bé cứng đầu này.

Tôi thuật lại một mạch chuyện buổi sáng cho Xuân nghe. Từ đầu tới cuối không sót chữ nào, không thêm không bớt.

Kể gần xong thì bỗng tay trái nhói lên một cái.

- Á con điên, sao nhéo đau thế?- Tôi hét lên như muốn vỡ nhà.

- Ai ai, ai là con điên, hử?

Xuân vừa nghiêng răng hỏi vừa nhéo tôi thêm cái nữa.

- Thôi chị ơi em điên, là em, chị tha cho em. ... –Tôi ú ớ trong đau đớn.

- Hử....

Tôi vén tay áo lên đến vai cho Xuân xem cái vết đỏ lừ, chiến tích huy hoàng của bà chân.

- Đây này, lần trước nó đã khoi đâu. – Tôi chỉ chỉ vào vết thâm mà lần trước Xuân nhéo vẫn chưa kết tím.

- Thế có muốn cái nữa không? – Lại nguýt dài

- Mà sao cứ phải nhéo người ta mới chịu được thế?

- Thích....

- Thích nhà cô tôi vỡ mồm. ... – Tôi cố quạc lại cho một cái.

Xuân bịu môi, lè lưỡi, các kiểu con đà điểu. Tôi thề chứ nhìn nàng dễ thương chết được, muốn cắn vào cái môi kia quá đi được.

- Máy ông có thể cũng đánh nhau?

Xuân quay qua hỏi một câu rất chi là củ chuối, nó chuối đến mức mà chán không muốn trả lời nữa. Đàn ông chỉ giải quyết với nhau bằng nắm đấm là dễ nhất, có những chuyện chỉ giải quyết bằng lời nói nhưng có những chuyện phải bằng đôi tay thì mới ra vấn đề.

- Thì phải giải quyết bằng nắm đấm chứ sao? – Tôi quay sang nhìn Xuân.

- Lần sau bớt nóng nảy đi tí chứ lớn rồi, còn bé nhỏ gì nữa – Nói như đúng rồi.

- Khiếp như mẹ người ta vậy? – Tôi làm ngơ người như vừa gặp điều gì sốc lắm.

- Chứ lại không à? Còn làm ra bộ như mình là người ôm tất cả thương đau cho người ta sung sướng vậy nữa? – Xuân bắt đầu cái giọng bá đạo.

- Thế giờ sao? – Tôi ngồi xuống sang nhìn Xuân đưa đôi mắt sát sạt vào mặt Xuân.

Hai đôi môi còn cách nhau khoảng chừng 5cm nữa thì mắt Xuân mở to hết cỡ, thái độ sùng sốt, tôi cũng vậy. Bàn hoàng hết sức.

Vài giây trôi qua tôi giật mình lùi lại, một tay với cái cặp còn một tay nắm lấy tay Xuân kéo cô ấy ra khỏi lớp, đi phăng phăng và biết rằng chắc chắn cô gái đáng sau đang mặt đỏ thẹn thùng. Về.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Đang chán thì bỗng từ đâu có tiếng gọi tên tôi rất chi là dịu dàng. Có tiên nữ tìm mình chẳng, tôi thăm nghĩ nhưng lại định hình ngay ở đâu ra tiên nữ lúc này, chắc lại con ả nào làm phiền, phải con “nhện tinh” ông xé xác chứ lúc sáng làm ông mất thời gian.

Tôi ngẩng mặt lên thì ra là Ánh. Khéo thật khi Ánh là người hỏi tôi chứ không phải ai khác, những lúc tôi cảm thấy buồn, thấy cô đơn thì cô bé này lại đến bên tôi. Lần trước khi một mình đi từ sân trường về thì cũng là Ánh đến bên trò chuyện. Và lần này nữa.

- Ánh à! Có chuyện gì thế? – Tôi dụi dụi mắt.

- Nay làm sao thế? – Ánh khẽ mỉm cười.

Tôi ngây mặt như thằng vừa mất sổ gạo. Không ngờ cô bé này có nụ cười đẹp và ấm áp không giống với tính cách và khuôn mặt lạnh lùng thường thấy

của cô ấy. Đây thực sự là đôi mắt biết cười, đôi mắt của mỹ nhân ngày xưa. Đôi mắt cười một cái là có tiền, cười một cái là có nhà và cười một cái là có mọi thứ mình muốn. Đẹp quá.

- Này, sao thế? – Ánh gọi tôi rồi đỏ mặt thẹn thùng.

- Oh! Oh! Đẹp qu...á... – Tôi vẫn đang ngây hồn.

- Thôi không thèm nói chuyện với bạn nữa. – Ánh thẹn thùng quay lên.

- Này, dối à? – Tôi khẽ kéo tay áo.

- Không nói chuyện nữa. Toàn treu người ta thôi.

- Thôi mà, xin lỗi tại đằng ấy xinh quá không cưỡng nổi.

- Cưỡng cái gì mà cưỡng, lại còn linh tinh nữa. – Càng dối mặt càng đỏ.

- Này thôi mà. Đẹp thì phải khen thôi. Mà có chuyện gì thế? – Tôi trở lại bình thường ngay chứ không giận thật à nha.

- Uhm, bạn khen thì mình nhận nhưng thái độ thấy ghê.

- Uhm, nào có chuyện gì nào? – Tôi hỏi thật.

- Thì thấy buồn quá, hôm qua lại gặp chuyện nữa.

- À không có gì đâu. Hôm qua mình xin lỗi nhé.

- Không có gì đâu, bạn cần thận chút thôi.

- Oh mà hôm nay hỏi thật nhé, nay có gì mà bỗng lại hỏi thăm tâm thế này? – Tôi giả tảng lơ để lại treu Ánh.

- Thôi đi ông tướng, chẳng qua có bài Hóa hơi học nên hỏi xem có cách nào hay hay không? – Ánh chìa cuốn sách Hóa nâng cao.

Sax... Tôi điếng người thật sự. Đây là một bài Hóa mà với lớp 12 là quá bình thường, sẽ giải theo cách cân bằng phương trình ION và từ đó vận chuyển số mol là ok nhưng với đầu năm lớp 10 đã làm thì bá quá. Hơn nữa việc cân bằng theo cách vận chuyển số Oxy Hoá đã là hơn người bình thường cái đầu rồi mẹ trẻ này đang làm thì bó tay.

- Này hỏi thật nhé? – Tôi đặt cái bút và nhìn mặt hỏi.

- Uhm... – Ánh gật đầu mỉm cười.

- Đầu có sạn không thế?

- Đồ hám, hỏi gì kì thế? – Ánh cười thẹn thùng.

- Đã học cái kiểu này thì làm thế quái nào được. Nhìn cái phương trình đã không biết nó có sản phẩm rồi chứ chưa biết cách giải.

Tôi kể bên trên như vậy đã là quá khiêm tốn rồi chứ đằng sau nó còn sản phẩm cho một thí nghiệm khác chứ không chỉ một cái phản ứng thôi. Chứ chày cối cân bằng thì kiểu gì cũng ra.

- Thế không biết à? – Xuân hỏi tôi.

- Em có phải là thánh đầu chị? – Tôi lại trất trố.

- Tưởng biết. – Ánh khẽ bĩu môi.

Tôi lại một lần nữa chết ngất vì không ngờ nàng lại còn cá tính nữa chứ? Kiểu này không như cái vẻ bên ngoài mà cô nàng này vui tính, và có thể còn nhí nhố nữa là đằng khác.

- Em chịu chị ơi! Nhưng cứ để em chép cái đầu bài về xem thế nào được không? – Tôi hỏi Ánh.

- Uhm, về làm xem ngày mai xem có ra không chứ tôi quá Ánh giải mãi mà không ra được.

Tôi chép bài xong đưa trả lại Ánh quyền vở kèm theo nụ cười tươi rói. Nàng cũng đáp lại một nụ cười duyên dáng. Tôi thích cô em này nha. Có khi phải cưa em này mới được. Đi cùng em này thì bá đạo nhất trường luôn. Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo và chắc chắn luôn.

Đúng lúc đó thì Xuân đi từ ngoài vào, nhìn thấy tôi Xuân khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng “dê” cái “mông” xuống cạnh tôi. Rõ vô ý vô tứ, nhìn thấy giai là cười.

Tôi lại cúi mặt xuống bàn không cười, mặt lạnh như tiền.

- Đây, sao thế? – Xuân vẫn cái bài đẩy tay tôi quen thuộc.

- Để yên, anh ngủ. Phiền quá. – Tôi vẫn không ngẩng mặt lên.

- Anh gì mà anh.

Rồi tôi không thể chịu được cái néo của Xuân mà hét rõ to và để tôi với Xuân cùng ngượng như muốn tìm cái lỗ nào để chui xuống. Con mẹ này thích hành động hơn là lời nói.

- Đây có bị làm sao không hả? Đau chết mẹ đi được. – Tôi vừa xoa chỗ đau vừa quay sang Xuân.

- Làm sao là làm sao? Tự dưng hôm nay thái độ gì thế?

- Ngủ không được sao? Cứ thích néo thế nhỉ? – Tôi lại quạu.

- Không được, cái thái độ đó là không được. – Xuân vừa cười vừa giận. Khuôn mặt biểu cảm tôi chẳng thể diễn tả được.

- Đây nhá chưa tính tội sáng nay làm thằng này đứng chờ rồi gọi cửa như thằng hâm đầu nhá. – Tôi bắt đầu trò hời hợt.

- Có đâu, sáng nay tôi chờ ông thì có.

- Sáng tôi với thằng Dũng gọi mãi mà không thấy đâu, một lúc sau cô hàng xóm báo bà đi rồi, lại còn được giai chờ đi nữa. Thằng nào, khai mau.

- Không khai thì làm sao? – Bắt đầu bướng.

- Không nói thì thì thôi. Từ mai đi với thằng đó, cho đây miễn nhá.

- Uhm... thế thôi mai không phiền bạn Tuấn nữa.

- Ok. Nhẹ nợ rồi. – Tôi cười cười, ánh mắt phải nói là vô cùng đều.

- Xì! Đồ hâm. – Xuân nguyệt một cái rồi thở dài.

- Thế khai mau thằng nào, mai anh lại xe ôm cho. Đã được đi xe lại được ôm thằng chủ xe. Nhất cô nhá!

Xuân phì cười không chỉ vì câu hỏi của tôi mà còn cười vì điệu bộ của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Xuân cũng đến buồn cười, cứ áp a áp ứng. Cái quan trọng nhất mình muốn là cô nàng khai ra thằng giai nào chờ cô buổi sáng thôi. Đúng là móc được chuyện từ miệng con gái dễ mà không dễ mà khó cũng không khó.

- Đây thế không định nói thật à? – Tôi đẩy đẩy tay giọng phụng phịu.

- Không nói... – Xuân phì cười rồi quay sang tôi nhún nhún.

- Đây không nói thì từ nay không bao giờ qua đón bất cứ lần nào nữa đâu.

- Thế tốt quá, đỡ phải ngồi sau cái tấm phản đầy mồ hôi.

Tôi tròn mắt, xấu hổ còn con thần kinh kia nó cười như nắc nẻ. Mà con điên đã thế không thương người ta thì thôi lại còn chế giễu. Đạp xe cả chục cây số chứ ít ỏi gì á. Chẳng lẽ ông lại cho mấy phát nổ đom đóm mắt ra giờ.

- Ôi thế là từ nay thoát kiếp xe ôm rồi... – Tôi giả lơ đểnh nhìn ra ngoài cửa giọng mừng thầm.

- Có thấy tiếc không? – Xuân nheo mắt.

- Tiếc gì, sướng chết mẹ đi được á. – Tôi quay sang trợn mắt về rất ngạc nhiên.

Xuân cười tít mắt hơn, tôi làm bộ như vớ được vàng nhưng không sung sướng mà sợ sợ có người cướp đồng vàng của mình.

- Thôi mà, sáng nay chẳng qua là anh ấy vô tình gặp Xuân chứ Xuân chờ Tuấn mà. – Xuân đẩy đẩy tay tôi.

- Thế khai ra thẳng nào anh tha cho. Cô biết là tội lỗi loạn nặng lắm à nha! – Tôi lại tra khảo.

- Oh cái ông này linh tính. ...

- Thế là không nói đúng không?

- Không! – Xuân mặt đỏ lựng.

- Dối, tuyệt vời. Chuyện cô gái đỏ mặt bị tra khảo.

Tôi thờ dài xong quay ra ngoài cửa sổ ý định trên Xuân xem phản ứng cô bé thế nào? Xem cô bé này thật thà thế nào chứ tôi cũng biết và xác định rằng Xuân không dành cho mình. Mình không thích một cô gái quá cá tính, quá mạnh mẽ.

Và trời không phụ lòng người. Xuân cũng không nói gì mà lôi sách vở trong cặp ra chuẩn bị có tiết học đầu. Xuân cũng khẽ thờ dài như tôi. Trong đầu Xuân lúc này có gì đó thật khó đoán, tôi cảm thấy khó chịu.

Nói thật không phải là không có chút xúc động gì với Xuân, mà có, chắc chắn có. Nó là một chút gì quý trọng, yêu mến. Mến nụ cười, mến cái cách mà Xuân thể hiện cảm xúc với tôi, nó khác hẳn với những người bạn khác. Xuân tin tưởng tôi, nhưng chừng đó là chẳng đủ cho tôi và Xuân tiến xa hơn.

Ba tiết đầu tiên tôi với Xuân không hề nói với nhau một lời nào, cứ lặng lẽ ngồi bên nhau như những người bạn chưa hề quen nhau. Tôi có đánh mắt sang phía Xuân đôi lần nhưng cô bé vẫn không mảy may để ý đến tôi. Tốt quá, đối đi càng tốt. Tôi xin người.

Sang tiết thứ 4 là tiết thể dục. Trời đã vào thu, nắng cũng nhẹ, nhưng vẫn toát mồ hôi khi vận động mạnh. Chúng tôi không ai ra ngoài mà chuẩn bị giày thể thao, mũ nón ghế giao viên và sổ đầu bài cho tiết học. Tôi nhớ là cô giáo dạy Thể Dục mình ba năm cấp ba là cô Liên. Bà cô này lấy ông thầy cùng dạy Thể Dục cùng trường. Xin lỗi các bạn nữ chứ bà cô này xấu tệ hại, xấu từ trong đến ngoài. Bà này so với mấy cô giáo khác trong trường thì một muối, một tít không chân chống.

Mà cái trò đòi đã “xấu” lại con “xa”. Tôi hay nói đúng hơn là mấy thằng thích giờ Thể Dục để thoải mái tư tưởng, để vận động giãn gân cốt như thất hùng ra không chê cô thôi. Chúng tôi thế nào cũng được, nghĩ là cái tốt mà học cũng được là không chê cô thôi chứ mấy con gòi con lại là ghét ra mặt.

Hồi đó tôi nhớ là con mẹ bán chanh bần gần cuối bạn Xuân thì phải. Á ta đi quên không mang giày, sau đó chạy đôn chạy đáo thì mượn được đôi giày rồi ra mượn, bị bà giáo “ét – te” phạt chạy ba vòng và đứng ngoài cả giờ vì tội không mang giày lại còn ra mượn. Mà cái sân vận động nó rộng thênh thang thì chạy bằng niềm tin ba vòng với cái tiết thứ tư. Đói như con ông thầy bói.

Chúng tôi cô gắng lên xin vì như thế là hình phạt quá nặng với một đứa con gái nhưng cô không cho. Được cái lớp tôi chúng nó cũng thuộc thể loại chạy côi bá đạo. Thế là bà cô khép lớp vào cái khung hình phạt “loạn”, rồi giờ Trung Bình, và nghỉ tập đứng nắng cả lớp luôn.

Sau này chúng nó không thêm nói nữa. Kiểm tra thì chạy hết cỡ, còn tập thì chống đối. Đến năm lớp 12 và ấy không làm gì được lớp tôi vì thái độ bất cần với giờ Thể Dục nên mặc định cứ giờ Thể Dục là Khá. Không nói nhiều.

Trở lại chuyện hôm nay.

Tôi thì đi học Thể Dục là chẳng bao giờ mang giày vì ở nhà giày đá bóng nó khác còn giày thể dục thì ông anh tôi mua rồi. Tôi với ông ấy dùng chung không vấn đề, hai tiết không bao giờ trùng nhau.

Hết tiết là tôi phóng lên dãy 12 mượn ông ấy cái giày luôn. Vì thông lệ và mặc cả, ngã giá với đại ca ở nhà nên không mấy khó khăn. Về lớp thì chỉ thấy còn mỗi Ánh trong lớp đang lúi húi làm gì đó trong cặp cô nàng. Tôi thấy vậy đã không muốn vào rồi vì một nam một nữ trong lớp lại cửa sổ đóng hết để tránh mất trộm nên sẽ để lại điều tiếng không hay. Ngại kinh.

Tôi ngồi ở ngay thêm bọc giảng mang giày, sau đó đem đôi dép về chỗ để gọn gàng thì thấy Ánh vẫn cứ lúi húi không ra ngoài. Còn dăm ba phút nữa là vào lớp thôi mà con mẹ này làm cái quái gì thế? Tôi định mặc kệ cứ thế đi ra ngoài nhưng không làm được khi thấy mình chẳng ra mặt con trai chút nào. Thấy con gái gặp rắc rối mà làm ngơ là không được.

- Ánh tìm gì thế? Sắp vào tiết rồi đó. – Tôi bước gần đến chỗ Ánh.

- Uhm... Đôi giày mình không biết đâu mất tiêu rồi. – Ánh ngước đôi mắt to như mắt nai.

- Thế nay Ánh mang giày không? – Tôi lại hỏi khi đang ngồi bên cạnh nàng.

- Có! Ánh nhớ là Ánh bỏ vào túi rồi mà, túi vẫn còn đây mà giày đâu mất. – Cô nàng chìa tôi cái túi.

Tôi nhìn sâu hoắm vào cái túi màu đỏ trên tay cô nàng. Nó không ở đây thì ở đâu? Chẳng lẽ là thằng điên nào nó lấy nó đi. Cỡ chân con gái với con trai giống nhau có mà điên.

Trường hợp này là không chày cối được, có thể các thầy cô khác còn nhân nhượng chứ bà Liên “Êt-te” là nghi của hết, không có thanh minh thanh ngò gì hết. Tôi cầm cái túi đút vào ngăn bàn Ánh rồi nói.

- Thôi giờ thế này, Ánh cứ lấy mũ đi, mình chạy ù sang kia mượn cho bạn đôi giày rồi về đi nhanh vào chứ không là gánh gạch cả lũ.
- Có được không? – Ánh lại tròn mắt ngạc nhiên.
- Chắc là được, hi vọng đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Tôi lao ngay lên lớp ông anh, cũng may vì ông ấy ở ngay tầng 1 chạy ù phát là đến.

- Anh Hùng! Em nhờ tí. – Tôi gọi ông ấy.
- Có chuyện gì thế? – Ông ấy giương cái bộ mặt lạnh lùng như tính cách của ông ấy ra.
- Anh mượn chị dâu cho em đôi giày được không? Bạn em nó mất giày, gấp quá rồi. – Tôi hỏi ông ấy.
- Con nào?
- Đứa bạn thôi. Anh nhanh lên không không kịp nữa giờ.
- Mày chờ tí.

Đoạn rồi ông ấy chạy vào mượn được một đôi giày. Tôi cầm đôi giày của ông ấy chạy về lớp không quên vắt vào tai lời dặn cẩn thận với đôi giày đi mượn của ông ấy.

Tôi đem về lớp cho Ánh, dục cô nàng đi giày vào và chạy. Chúng tôi khóa cửa lớp xong thì cũng là lúc tiếng trống vào tiết điểm lên. Bỏ mẹ rồi. Từ chỗ tôi chạy ra ngoài sân vận động cỡ hơn 200 mét. Khoảng cách ấy với tôi nó chẳng bở bèn gì nhưng với mấy con vịt bầu là có chuyện. Hơn nữa từ chỗ phòng uống nước của thầy cô xuống đó có vài bước chân.

Chúng tôi chạy học tốc đến cửa sân vận động thì gặp ngay bà cô cũng vừa bước vào. Hên đến thế là cùng.

Nhưng cùng với với đó là chuyện chẳng hên chút nào. Cả lớp nhìn hai đứa chúng tôi muốn nổ đom đóm mắt. Chúng nó đang đặt câu hỏi là một thằng bá đạo nhất nhì cái lớp A3 này lại chạy bán sống bán chết với một con bé mặt lạnh như tiền không nói với ai một câu nào bao giờ.

Đặt tôi vào hoàn cảnh chúng nó tôi cũng như chúng nó thôi. Khó hiểu.

Trong tất cả gần 50 đôi mắt nhìn về chúng tôi thì 49 là sững sờ ngạc nhiên còn 1 là buồn, thất vọng, khó tả. Đó là Xuân. Xuân ban đầu cũng ngạc nhiên như mấy đứa cùng lớp nhưng sau đó là tiếng thờ dài và đưa đôi mắt thất vọng đó sang chỗ khác.

Vài phút đó trôi qua, chúng tôi trở lại hàng và bắt đầu khởi động. Chúng tôi khởi động một cách rã rồi còn tôi thì khởi động xong là kiệt sức. Chán không muốn làm gì nữa. Tôi tập như thằng mất hồn, không đưa đầu, thật đấy. Mệt mỏi.

Mệt mỏi ở đây không phải vì thời tiết hay đói hay cái gì cả mà vì ánh mắt của Xuân. Ánh mắt không còn một chút tin yêu nào nữa thay vào đó là đôi mắt thất vọng, náo nê và buồn. Xuân có lẽ đang hiểu lầm tôi, hiểu lầm tất cả từ lúc sáng, đến bây giờ.

Nhưng trong đầu tôi lúc này cũng đang hồi quang phản chiếu lên tại sao lại như thế? Tại sao tôi cứ phải giải thích cho ánh mắt của Xuân, giải thích cho cử chỉ hành động của cô ấy. Rõ ràng Xuân không phải mẫu người tôi thích, không phải người tôi quan tâm và là người tôi đã muốn dừng lại cơ mà. Những ngày qua tôi với Xuân là một tình bạn không hơn không kém, chẳng qua là thân hơn những người khác. Tôi đối với Xuân như với thằng Dũng, với thất hùng. Nhưng tại sao hôm nay tôi lại thế này?

- Anh Tuấn!

Hình như có ai gọi tôi và tiếng gọi đem tôi trở về với thực tại. Tiếng của bà cô “Ét-te”. Nhọc hần hất rồi.

- Anh Tuấn không tập à? – Tiếng gọi lại một lần nữa vang lên.

- Dạ thưa cô em xin lỗi! – Tôi giật mình đáp lại bà mẹ trẻ.

- Không lỗi lắm gì hết, lên trên này. – Bà cô gọi tôi.

Tôi lảo lồi bước lên chỗ bà cô đó đang đứng mà chân như đeo chì, lần này mà không ngồi số đầu bài cứ chặt đầu tôi đi. Tuyệt vời.

- Anh làm gì mà không tập cũng không nghe tôi nói. – Cô giáo hỏi tôi.

- Dạ thưa cô! Hôm nay em mệt ạ! – Tôi cúi đầu xuống.

- Mệt gì anh, anh chống đối tôi đúng không? – Lại bắt đầu rồi.

- Dạ không, em mệt thật ạ!

- Anh thôi đi, đã ra muộn tôi không xét lại còn lơ là trong tập luyện. Đứng đây, không thích tập thì đứng nhìn mọi người tập. Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Được thôi.

Tôi không cãi lời nào nữa cứ đứng đó nhìn cả lớp tập. Cái trò đời đứng như ông phỗng trước mặt cả lớp nó chán như con gián và thốn đến tận rốn. Tôi đảo mắt qua Ánh thì thấy nàng ngại ngùng nhìn tôi rồi lại tập theo đúng nhịp của bài thể dục.

Nhưng Xuân thì không thèm nhìn tôi lấy một lần. Cứ mỗi lần ngừng động tác là Xuân lại nhìn sang chỗ khác hoặc quay qua mấy đứa bạn của cô nàng. Buồn.

Cuối giờ chèn ềnh số đầu bài “Nguyễn Tuấn tập không nghiêm chỉnh” giờ Khá. Tuyệt vời. Có chuyện để nói đây.

Tiết sinh hoạt cuối tuần với tôi nó nặng nề như nâng quả tạ ngàn cân. Hết khiển trách rồi lại lời lên bảng làm gương cho các bạn. Tôi ghét cái kiểu này thế. Kiểu phân biệt thẳng cù lằn với thẳng anh hùng, không khác phát phiếu bé ngoan. Tôi ghét. Tôi về chỗ thì nhận một ảnh giấy từ phía Xuân, bên trong là dòng chữ loãn ngoằn cơ mà đẹp.

“Cuối giờ ở lại gặp Xuân”

Sax... Kiểu này là thể loại gì đây? Kiểu như đi làm sếp nhấn cho cái tin cuối giờ ở lại để nhận thêm nhiệm vụ hoặc khiển trách hoặc có thưởng hoặc là phạt cái gì đó. Cú rồi à nha.

Tôi chẳng nói lời nào, quay sang anh mắt khó hiểu hơi nheo lại gây hài hài cho cô nàng. Cô nàng cũng quay sang tôi và tìm tìm, mặt đỏ lựng.

- Anh Tuấn đứng lên. – Tiếng mẹ chủ nhiệm.

Tôi lóc cóc đứng dậy không hiểu mình được tuyên dương cái gì đây? Bà cô này chắc cho tôi sốn ngôi lớp trưởng thẳng Quân chẳng. Nhưng thần sắc u ám của mẹ chủ nhiệm thế kia là không ổn rồi chứ nói chi đến chuyện trúng quả.

- Trong giờ của tôi anh còn thể nữa thì các giờ khác anh coi thầy cô ra gì?

- Dạ...dạ...

- Thôi ngồi xuống đi. Tôi chán cái lớp này lắm rồi...

Hôm nay nó là cái ngày gì mà đen quá vậy trời, đen đến thế là cùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tiếng trống tan lớp cũng đã điểm, lớp tôi nó ủa ra như ong vỡ tổ, mà không chỉ lớp tôi, lớp nào cũng thế, nói chung là không khác gì...tan học. Hề hề. Tôi với Xuân vẫn ngồi nán lại, không ai nói với cái câu gì và hai đôi mắt nhìn về hai hướng, một là hướng về cửa lớp hai là về phía rặng nhãn đằng xa.

Tôi thấy thế này cứ bí bách thế nào, vì đã hẹn người ta ngồi lại mà chẳng có nói với người ta câu nào cả, cứ lằm lằm li li thôi. Thêm vài phút nữa trôi qua khi sân trường đã dần dần hết người vì tất cả đã ra nhà xe và nhận lấy phương tiện của mình.

- Có chuyện gì không? Xuân nói đi Tuấn còn về. – Tôi quay sang Xuân.

- Uhm thì không có gì. ... – Xuân ấp úng

- Vậy kéo Tuấn lại có chuyện gì?

Xuân lục tục lấy ở trong cặp ra một gói quà và đưa cho tôi. Phải nói là tôi ngạc nhiên hết sức vì ngoài em gái ra thường chẳng có ai biết đến sinh nhật của mình, à có bố mẹ nữa. May ra được ông anh bá đạo nhưng quà sinh nhật của ông ấy là đầm, đá, bạt tai, túm tóc chứ chẳng bao giờ có hiện vật. Nói chung là tù vãi chày.

- Gì. ...gì. ... thế này? – Tôi áp úng nhìn thẳng vào mắt Xuân.

- Thì nay là sinh nhật bạn mình tặng bạn thôi. – Xuân nheo mắt cười.

- Nhưng. nhưng mà sao biết hôm nay là sinh nhật của tôi. – Tôi vẫn áp úng.

- Muốn quan tâm một người thì có nhiều cách lắm.

Nói rồi Xuân đỏ lựng mặt, cúi gằm khuôn mặt như hoa như ngọc kia xuống mặt bàn. Cảm tôi nó đang sắp chạm đất vì từ trước đến giờ chẳng ai quan tâm đến ngày tôi chào đời ngoài con em gái ra. Nó là người luôn bên cạnh ngày đáng nhớ này thế nên với tôi sinh nhật nó cũng chỉ như bao ngày bình thường khác.

- Nay sao thế? – Xuân đẩy đẩy tay tôi như cách mà cô bé vẫn hay làm.

- Ồh... không. – Tôi gãi đến rách đầu.

- Sao mà nhìn người ta khiếp thế? – Khuôn mặt của Xuân càng đỏ hơn.

- Thì xinh quá. và hôm nay lạ quá.

- Cái ông này, toàn trên người ta thôi.

Xuân then thùng không khác gái về nhà chồng. Lạ thật, chưa bao giờ thấy cô bé này ngại ngùng đến thế. Mắt thì lúng la lúng liếng, nhưng lại bối rối không nói nên lời, như thể đang chờ điều gì đó.

Tôi thì biết gì đâu, tôi vẫn đang ngạc nhiên vì món quà này và cũng tò mò đến chết chứ ai biết trong này có gì.

- Thôi ta về thôi. – Tôi nói với Xuân.

- Uhm. ... –Xuân khẽ gật đầu.

- Xuân ra cổng đợi Tuấn nhé, Tuấn ra lấy xe.

- Ghét thế, chẳng tâm gì cả? – Xuân đổi.

- Lại sao nữa đây mẹ trẻ?

Trời ơi sao mà con gái vừa xong đã thế này rồi. Lại gặp con gái kiểu này tôi không kiểu gì đỡ nổi. Lúc nhẹ nhàng, lúc cá tính, lúc lạnh lùng và giờ đây thật khó chiều.

- Thế định để người ta đi bộ ra cổng trường hay sao? Không chờ người ta như mọi ngày hả? – Xuân nói giọng đổi.

- Àh. Tưởng gì. Giờ trường còn có vài người, mình không muốn mọi người có suy nghĩ không đúng đắn. Xuân cứ ra trước đi nhé.

- Uhm. ...

Xuân gật đầu như hiểu ra vấn đề, kế đó tôi nắm lấy đôi tay mát như kem của Xuân tiến về phía cửa lớp. Ánh mắt đắm đuối Xuân nhìn tôi khi hai đứa hai đường. Tôi đi về phía nhà xe còn Xuân tiếng về phía cổng trường.

Tôi đưa tay cầm cái cặp lên nắn nắn và cười một cái tươi tắn nghĩ về món quà của Xuân. Không biết Xuân tặng mình gì nữa. Lúc sáng mình có vẻ quá đáng. Vậy ánh mắt của Xuân trong giờ Thể Dục chắc năng chán nản và bất lực lắm.

Tôi đến nhà xe thì thấy hai chiếc liền chứ không chỉ có mình cái của tôi. Mà kì lạ cái xe còn lại kia là xe của Ánh nữa. Quái lạ nhỉ không rõ cô nàng này đi đâu mà để xe ở đây nữa.

Tôi tiến gần đến nơi thì nhận ra Ánh đang đứng phía sau bức tường nhà xe. Tôi tiến lại gần thì thấy cô bé đang khóc. Lạ nhỉ hôm nay lúc trả giày còn vui vẻ lắm cơ mà. Nào là cảm ơn cảm huệ rồi rít ròi các kiểu con đà điều sao giờ đã thế này rồi.

- Ánh ơi! Sao đấy? – Tôi hỏi khi vẫn đứng đằng sau.

- Ồ. . . Sao cậu lại ở đây? – Ánh trả lời trong khi tay đưa lau nước mắt.

- Mình lấy xe chứ sao nữa, sao giờ này bạn còn chưa về?

Tôi cúi xuống thấy mắt nàng đỏ hoe, khiêu này không khóc như mưa, khóc như xé vải và kiểu khóc rầm rứt, khóc sụt sùi. Tôi sợ nhất con gái khóc kiểu này, nó làm cho người đối diện thấy mệt mỏi và cắn rứt lương tâm như mình đang làm điều gì đó sai.

- Thôi có chuyện gì nói Tuấn nghe nào? Có chuyện gì nào? – Tôi đưa tay lau giọt nước mắt trên khóe mi Ánh.

Ánh không nói lời nào, ngược lên nhìn tôi mắt to tròn đầy ngạc nhiên. Có lẽ Ánh không ngờ tôi lại có hành động như thế này. Ánh với lớp luôn là một thứ gì đó khác biệt hoàn toàn. Lạnh lùng hơn, giá băng hơn và xinh đẹp hơn, Ánh nghĩ sẽ chẳng ai dám nói chuyện thẳng thừng với cô ấy chứ chưa nói đến chuyện là đưa tay lên gạt giọt nước mắt của cô ấy.

Ánh vẫn không nói câu nào khẽ tránh khi tôi đang lau dờ đang giọt nước mắt của cô ấy. Anh lăm lăm tiến về phía chiếc xe của mình. Tôi đứng nhìn cô ấy đôi giây phút rồi cũng bước theo vì đơn giản là tôi cũng phải về và tôi còn có người chờ đợi ngoài cổng. Tôi không chầy cối hỏi Ánh mãi vì có hỏi cũng thế thôi. Nhất quyết nàng sẽ không nói đâu.

Tôi đi đến gần thì Ánh bỗng quay lại và nói.

- Tuấn này, chúc mừng sinh nhật bạn.

Đoạn rồi Ánh lôi trong cặp ra một hộp quà nho nhỏ màu đỏ, buộc một chiếc nơ xanh cẩn thận. Tôi chết đứng lần hai. Khó hiểu. . . Thực sự khó hiểu vì ngày hôm nay hai cô nàng xinh đẹp nhất lớp này tặng tôi hai món quà sinh nhật và thái độ khác hẳn nhau. Một trong nụ cười thẹn thùng đỏ mặt, còn một trong tiếng nức nở. Làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Tôi nhận lấy món quà trong tay Ánh mà chẳng vui tí nào. Tôi không thích nhận quà kiểu miễn cưỡng thế này. Ánh đang rất buồn vì chuyện gì đó mà vẫn chúc mừng sinh nhật tôi như thể lấy tôi ra làm bìa cho nỗi buồn của cô ấy. Tôi càng gắng hỏi thì chắc chắn là Ánh sẽ không nói nhưng vẫn phải kéo lại hỏi xem thế nào chứ cứ ngoảnh đi khi có một người con gái khóc trước mặt mình vậy sao?

- Chờ đã Ánh ơi! – Tôi níu xe Ánh lại.

- . . .

Ánh nhìn tôi không nói, đưa đôi mắt to tròn dầm nước. Tôi quên hết những gì mà mình muốn hỏi, quên hết tất cả, chỉ muốn cho cô bạn của mình nín khóc và nở nụ cười.

- Nói với mình đi, có chuyện gì thế? – Tôi nhìn thẳng vào mắt Ánh.

- Thôi bạn không biết đâu, về thôi, muộn rồi. – Ánh vội vã trả lời.

- Đừng coi mình là người xa lạ thế được không?

- Có gì thì mình sẽ nói với bạn sau chứ giờ không thể. Bạn có thể đưa tôi về được không?

Tôi gạt mình sau câu hỏi đó, mặt nghệt như ngỗng ị. Đang có một người con gái đứng chờ tôi ngoài cổng, thực sự không có biết giờ phải xử sự ra sao nữa. Giờ tôi bỏ mặc Xuân mà ra về thì tất cả những gì mà lúc tan học giữa tôi và Xuân tan vào bóng tối. Nếu giờ đưa Xuân về thì lại quá vô tình với Ánh, có thể không biết Ánh đang xảy ra chuyện gì nhưng thực sự khó.

Ánh ngược mắt lên nhìn tôi, hai mắt chạm nhau lâu lắm, dài lắm nhưng rồi giọt nước mắt lại lăn và Ánh nhún vế-đan đạp đi. Tôi bắt lực nhìn Ánh xa dần dưới nắng trưa.

Tôi đạp xe ra đến cổng thì Xuân đang nheo mắt tinh nghịch chờ mình.

- Lâu thế? Có lấy xe thôi mà. – Xuân trèo lên đằng sau xe tôi.

- Ồ thì... phải cho người ta đi vệ sinh cái chứ... mót. – Tôi cố giấu đi nỗi buồn.

- Vô duyên thấy khiếp.

Xuân đập bàn tay nhỏ nhắn của nàng vào lưng tôi. Tôi khẽ nở một nụ cười với Xuân, rồi cứ thế đạp xe thôi. Chẳng vui vẻ chút nào hoàn cảnh này, người cả buổi buồn thì giờ đang vui còn người làm tôi thấy được che chở, giúp đỡ thì đang rơi nước mắt trên đường về. Có cam không? Vậy có phũ phàng với Ánh không.

Cứ miên man suy nghĩ rồi đạp xe mà về đến nhà Xuân rồi. Tạm biệt Xuân ở đầu ngõ trong nụ cười xinh xắn của cô nàng, tôi tiếp tục đi về. Mà rút cục thì có chuyện gì với Ánh thế nhỉ? Đã bao giờ thấy cô nàng này nở bộc lộ chút cảm xúc gì bao giờ đâu. Chưa hề.

Ánh luôn đến lớp với đôi môi không nhếch, đôi mắt xa xăm và khuôn mặt lạnh tanh. Trong lớp chỉ có vài người khiến cô nàng mở lời, không phải tất cả, vậy cô bé đâu ra chuyện gì uất ức, đau khổ đến mức phát khóc thế?

Bỗng tôi thấy đằng xa là Ánh. Chắc luôn, tôi thề, tôi hứa, đảm bảo là Ánh. Bóng dáng quá đỗi quen thuộc. Tôi nhất định phải làm rõ chuyện này chứ không thể để Ánh như vậy. Trong lòng thúc dục là tôi thực hiện ngay.

Tôi đến ngang với nàng thì chợt nhận ra khuôn mặt này nhợt nhạt và tái xanh đi rất nhiều.

- Ánh ơi, sao thế bạn? – Tôi quay sang.

- Tuấn về nhanh đi, muộn rồi, mình không sao đâu. – Ánh trả lời lạnh tanh.

- Ánh xem lại mình đi, mặt cậu nhợt nhạt lắm.

Ánh khẽ đưa tay lên vuốt mắt, nàng giật mình nhưng trở lại bình thường ngay.

- Mình nói không sao mà.

Bỗng ánh loạng choạng tay chân, xe lệch hướng. Thấy vậy tôi tiến sát đến là giữ lấy ghi đông xe đạp và ép nàng dừng lại. Đưa đôi mắt lên nhìn Ánh, cô nàng có vẻ cũng xuống tinh thần khi thấy ánh mắt cương quyết của tôi.

Hai đứa dừng xe ở quán nước mía cạnh đường nhưng vừa dựng được chân chống xe thì Ánh loạng choạng và ngã vội về phía tôi.

- Sao vậy Ánh ơi? – Tôi khẽ đỡ Ánh ngồi xuống ghế.

- Mình thấy mệt quá Tuấn ơi.

Gương mặt nhợt nhạt, toát mồ hôi tôi đoán một trăm phần trăm là hạ đường huyết. Đây không phải biểu hiện của hạ đường huyết cứ chắt đầu tôi đi.

- Sáng ăn gì chưa? – Tôi hỏi Ánh.

- Mình.... – Ánh ngập ngừng.

- Mình gì mà mình? Sáng ăn gì chưa? – Tôi hơi gắt giọng.

Ánh ngược mắt lên nhìn tôi bằng đôi mắt to tròn, và từ từ, từ từ giọt nước mắt khẽ rơi trên má nàng nóng hổi. Tôi đưa tay lên lau giọt nước mắt cho nàng và lần này thì nàng không giả vờ ngoáy đưa đầu ra xa nữa. Để mặc cho tôi lau.

- Thôi nào? Sao đấy? – Tôi nhẹ nhàng hỏi Ánh.

- Đừng quát mình mà. – Ánh khẽ nấc lên.

- Uhm... không quát nữa....

Tôi gọi hai cốc nước mía, cốc của tôi nhiều đá còn cốc của nàng ít đá, con gái không nên uống nhiều đá.

Nàng khẽ nhấp ngụm nước mía, nhẹ nhàng. Tôi để nàng đặt cốc nước xuống rồi tôi mới hỏi nhưng tuyệt nhiên không động đến vụ việc vừa rồi ở trường. Đang lúc mệt mỏi thế này phải làm Ánh vui để nàng còn có sức tiếp tục con đường về nhà. Giờ nó bế gục giữa đường thế này anh chịu cũng không biết cách nào.

- Giờ thì nói được chưa? – Tôi quay sang hỏi Ánh.

- Chuyện gì cơ? – Ánh khẽ nheo mắt khó hiểu.
- Sáng nay ăn uống gì chưa?
- Chưa. – Ánh ngập ngừng.
- Biết ngay mà. – Tôi vỗ đùi cái đét làm bộ dạng hài hước.
- Biết gì là biết gì? – Ánh mỉm cười.
- Thì chính vì sáng nay nàng không ăn gì, xong lại thể dục nữa nên giờ nó hạ đường huyết chứ gì nữa, làm con hết cả hồn.
- Hi. . .hi.

Ánh ngưng ngừng cười đỏ mặt sau câu nói của tôi. Ngồi nghỉ ngơi một lúc, da dẻ cô bé lại hồng hào, lấy lại vẻ đẹp của cô trước kia. Xinh lắm, giữ nụ cười này bạn nhé.

Chúng tôi ngồi nói chuyện trên trời dưới biển một lúc, nào là cấp hai Ánh học ở đâu, như thế nào, bạn bè thế nào rồi anh chị em nhà có ai và giờ chúng tôi xác thực rằng cô Dương – Vẫn đúng là chị gái của Ánh. Cô giáo là chị cả của Ánh. Trước Ánh còn anh trai nữa, anh ấy đang học trên Hà Nội.

Càng nói chuyện tôi càng nhận ra đây là cô nàng cá tính có số có mà chứ không phải nữ nhân bình thường vì cái cách cô nói chuyện làm cho người khác phải bật cười, hoặc cái cách hỏi ngược câu hỏi của cô làm tôi – đại gia chém gió cũng phải chết đứ đừ.

- Tỉnh hẳn chưa? – Tôi hỏi Ánh.
- – Ánh khẽ gật đầu, mỉm cười nhưng không đáp gì cả.

Tôi gọi chị chủ quán “Tổng vệ sinh” cho tôi bàn nước và dặn dò Ánh về cẩn thận. Muốn đưa Ánh về nhưng nàng không cho.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Từ dưới Hà Nam phóng xe về. Buổi tối mà đường Một sao vẫn cứ đông. Từ ngày đoạn Pháp Vân cấm xe máy thì tất cả các phương tiện xe máy phải chuyển qua chạy đoạn Văn Điển – Thường Tín – Cầu Giẽ, mình cũng vậy không ngoại lệ. Cười em Wave S đã nhiều năm, con chiến mã đã lăn lộn với mình không biết bao ngày tháng giờ đã tàn tạ, xuống “hơi” nhưng mà vẫn còn ngon lắm. Anh là anh không bán đâu, anh giữ lại làm kỉ niệm. Đó là kỉ niệm những năm cuối thời sinh viên, những ngày tháng làm xa nhà và kỉ niệm những lần chở vợ đi chơi.

9h tối có mặt ở ngôi nhà trọ thân yêu của người vừa mới gặp tuần trước mà nay đã thấy như một năm.

- Anh về đến nơi rồi, xuống mở cổng cho anh.

Tôi nói luôn khi nghe tiếng mở máy. Nàng vẫn vậy vâng một tiếng rồi xuống ngay. Càng ngày em càng đẹp, không đẹp ngây thơ trong sáng như chục năm về trước, em đẹp đậm chất của một người con gái đã lăn lộn ngoài đời, em đẹp nhưng một người phụ nữ quý phái kể cả trong bộ quần áo ở nhà.

Em giúp tôi mang đồ lên nhà còn tôi thì chạy qua chào bác chủ nhà. Bác quý tôi như con. Năm năm trời trọ cùng thằng Dũng ở đây, mà ăn cơm của bác còn nhiều hơn ăn cơm mẹ nấu. Biểu bác ít đồ mình mua ở Hà Nam bác cười tít mắt.

- Cha bố anh, lần nào về cũng có quà cho u thôi.
- Dạ con thấy mấy quả lựu này ngon quá, con mua ít về biểu u để đáp lại ơn u curu mang con đối kém thời sinh viên.

Trò chuyện vui vẻ một lúc thì tôi xin phép u cho lên phòng. Cũng mệt mỏi, lăn lộn ngoài công trường đến 7h, xu đồ cái là về Hà Nội luôn. Tạt qua chỗ con ranh lấy laptop rồi phi về chỗ em là vừa khít thời gian.

- Anh vào tắm đi, quần áo em để sẵn rồi đó. – Em vẫn chu đáo từ ngày còn yêu nhau.
- Thôi mà em, cho anh ôm vợ anh cái đã nào, vừa về mà.

Tôi luồn tay qua vòng eo thon gọn của em rồi siết chặt. Em thật nóng bỏng, eo em con kiến, người đứng chắc đồng hồ cát. Càng ngày em càng đẹp và tôi

mê mẩn em như mê mẩn bóng đá hay cát, đá, bê tông và sắt thép nơi công trường.

- Khiếp mới có một tuần thôi mà. – Em đẩy đẩy tôi ra.

- Một tuần mà hơn một năm á.

Tôi nhìn thẳng vào mắt em và đặt một nụ hôn lên môi em, em cũng đáp lại nhiệt tình nhưng được vài giây thì tiếng chuông điện thoại reo lên. Chết tiệt, sao nó reo đúng lúc thế. Em khẽ tủm tỉm cười còn tôi thì lòi điện thoại ra. Cuộc điện thoại của ông bác ở quê.

- Alo.

- Tuấn à? Đi làm về chưa cháu?

- Dạ cháu về rồi ạ! Có chuyện gì thế bác?

Trò chuyện một hồi thì ông bác nói thẳng con ông ấy đỗ Giao Thông và nhập học được một tháng rồi. Đến đây thì tôi mới nhớ ra là hôm 2.9 ông ấy có điện về ăn liên hoan cho thằng đó đỗ đại học mà mình không về được. Bận lên bận xuống. Mà sao thằng đó nó hâm thế không biết. Thi vào Giao Thông làm gì học cho nó khổ. Tôi khổ còn chưa đủ hay sao?

Ngoài hỏi thăm cơm nước vợ con thế nào thì ông ấy bảo là nó lên đây lạ nước lạ cái thì lưu ý giúp bác cái chữ ở quê nó về bảo như thế nào thì biết thế thôi, chẳng biết đâu mà lần. Mình cũng vâng dạ nhưng rồi nói là có gì thì cứ báo thằng cu liên hệ với cái Tít nhà cháu chứ cháu đang làm công trình ở Hà Nam cơ.

Tắm rửa, cơm nước xong xuôi hai đứa ngồi ôm nhau xem phim. Được cái em cũng thích phim hành động giống tôi. Hai đứa đang ngồi xem cái phim Transformer 4 thì tôi quay sang hỏi em

- Em này! Em đổi bao nhiêu lần trong thời gian mình yêu nhau nhỉ?

- Anh hâm thật, ai nhớ được. – Nàng cười rồi thom lên má tôi một cái.

Xem gần 3 tiếng mới hết bộ phim, hai đứa tâm sự đủ chuyện trên trời dưới biển. Trong một tuần đó em đi làm nào là gặp chị bên ngân hàng BIDV đồng bóng kinh khủng, 30 tuổi mà chưa chồng, rồi các kiểu con đả điều. Tôi chỉ cười và cười. Mỗi lần siết chặt em trong tay là em lại thom lên má tôi một cái. Đau má chết đi được.

Không biết các bạn sinh viên đã sắp thi chưa nhỉ? Chắc phải cuối tháng 10 mới thi đúng không? Thôi thì kể chuyện sinh viên cho các bạn thấy vui nhé.

Ngược lại vài năm trước. Hồi đó tôi đang làm sinh viên năm thứ 3 của trường Giao Thông hùng vĩ. Ấy thế mà phải học môn Đường Lối Cách Mạng Của Đảng CSVN. Nói thật chứ đến giờ tôi vẫn chưa hiểu là phải học môn Triết Học Mác-Lê nín với mấy môn khác để làm gì khi ra đi làm thì không một lần động đến.

Hôm đó là tối chủ nhật tôi qua chỗ em ngủ để tiện gần hơi bạn gái với lý do vô cùng chính đáng là em chăm học nên mình sẽ chăm học theo. Tôi khuyên thật các bạn là sau này có ôn thi thì tránh xa bạn gái ra và tuyệt đối là đừng có vác sách sang đó học làm gì. Học đâu được mười lăm, hai mươi phút rồi sau đó làm chuyện khác chứ không có học hành gì đâu.

Tối hôm trước đi xem Super Sunday với em về là không học hành gì rồi, vì môn này có 10 câu tôi cũng nắm lòng hết rồi chỉ đọc lại cho nhớ thôi nên hai đứa thống nhất là đi ngủ luôn sáng hôm sau dậy sớm học và tôi đi thi còn em lên bus đến trường.

4h sáng đồng hồ kêu, tôi nhồm dậy tắt đồng hồ rồi nhẹ nhàng gỡ đầu em ra khỏi tay mình và dậy. Nhìn em ngủ đến phì cười, người thì đẹp mà cái cách ngủ xấu kinh điển. Cứ cuộn tròn như con mèo xong chân thì gác lên người tôi như ôm con gấu bông vậy. Đã thế lúc nâng đầu lên khỏi tay thì cứ “ừ ừ ừ” chứ. Nghe mà phát buồn cười.

Tôi lòi tài liệu ra đọc một lúc thì em cũng dậy. Xem điện thoại đã 6h. Nhanh thật. Tôi tắt đèn học và bật đèn tuýp, xu dọn đồ đạc cho vào balo, toan đứng dậy đánh răng rửa mặt thì em hỏi.

- Em nấu mì anh ăn nhé.

- Thôi em cứ nắm tí nữa đi, anh đến trường thi có tiếng rồi về đi chợ luôn cho. Em đi học về có cơm luôn.

- Thôi để em nấu cho anh ăn chứ nhịn đói thi làm sao được.

Tôi cười cười rồi hôn lên trán em nhẹ một cái và nói.

- Ngủ tiếp đi, anh không đói đâu.

Em mỉm cười nằm xuống còn tôi thì đi VSCN và đến trường. Đến nơi thì mấy con hàng cùng lớp đang thi nhau mua phao thi, tài liệu nhỏ dưới quan photo. Rõ ràng là biết không được mang vào nhưng thôi tôi cứ làm một cuốn cho nó chắc ăn, nhét vào túi hậu cho nó có tí tự tin.

- Nay liệu nay được 8 như Triết F2 không vậy. – Thằng lớp trưởng vỗ vai tôi.

- Chém bỏ à? Hên thôi.

- Giáo sư Saker (lớp đại học chúng nó gọi tôi là Tuấn Saker) mà lại hên thì cả lớp này die hết. – Giọng nó khinh khỉnh rõ ghê.

Giờ thi đã đến, hai thầy cô bước vào với đúng 10 đề và một cái bút trên tay. Ông thầy đi đánh số đề chẵn lẻ vào bài thi sau đó kí tên. Còn bà kia gọi ngay thẳng lớp trưởng và bí thư lên bốc hai trong mười đề. Tôi là đề chẵn, phe thẳng lớp trưởng. Hên thật khi nó bốc ngay câu một tôi vẫn nhớ như in là “Trình bày cương lĩnh chính trị đầu tiên của Đảng trong hội nghị thành lập Đảng”.

Tôi bấm bô vào viết luôn, đúng câu mình học mà, không viết tí nó bay hết chữ thì phiền. Đang lúi húi viết thì thẳng ngồi chéo cánh với mình đá nháy.

- Viết nhanh cho tao chép với.

- Chép của tao làm gì, mày không thấy chúng nó đang chép ầm ầm kia à?

- Thì biết thế nhờ đâu bị bắt thì sao?

- Chép nhanh đề, tao thuộc thì tao mới không chép chứ như chúng nó tao cũng chép thật.

Và quả đúng thật chúng nó đang gian lận thì cử đến tốt điểm. Lớp tôi nó bá cực kì, thầy giáo vừa phát đề xong là cô giáo sang phòng bên ngồi uống nước còn thầy rút bao thuốc ra ngoài châm.

Lớp tôi nó bắt đầu rào rào như cái chợ vỡ, thẳng thì phao kiểu ruột mèo cuộn cuộn vào lòng bàn tay, thẳng thì nguyên cái tập photo ở quán in phao, thẳng thì lấy cái ngòi bút hết mực viết lên tờ giấy trắng rồi lấy đó làm giấy thi luôn thậm chí có thẳng còn mang nguyên quyển đề cương của nó thượng thẳng lên mặt bàn mà phang vào bài thi.

- Gấu quá vậy mày. – Tôi đẩy đẩy tay thẳng đem quyển đề cương lên bàn.

- Nhanh lên không là phọt ra quần á, không kịp đâu.

- Thầy giáo vào kìa. – Tôi dọa nó.

Nó giật mình gấp quyển vở lại rồi ngẩng lên thì thấy cũng chỉ có mấy thẳng đực với nhau, chẳng có thầy có cô nào. Nó định đâm tôi mấy cái trong tiếng cười giòn tan của tôi với thẳng bên cạnh.

Nhưng trước giông bão thì trời bao giờ cũng quang đãng, mây trôi nhẹ nhẽ và gió mát.

Được 15p thầy giáo đi vào. Rào ... rào như mưa là tiếng động của phòng thi lớp tôi lúc này. Tôi thì là thẳng nào thẳng nấy mặt thộn ra như vừa “ị đùn”. Thầy giáo đi lật từng tờ giấy thi một và 3/4 lớp “xách quần lên và đi”. Không thấy tin nổi là thầy có quả lừa kéo không thể đẹp hơn. Thẳng ngồi cuối lớp dứt nhanh tờ giấy vào túi quần, thầy bắt moi ra bằng được. Thẳng chụp bài làm vào điện thoại thì thầy cầm điện thoại xóa đi rồi trả điện thoại và đương nhiên là đi ra ngoài nốt.

- Tôi đã nói ngay từ đầu là không được sử dụng tài liệu và các anh cũng không qua mắt được tôi đâu. Ngày xưa tôi cũng là sinh viên và tôi cũng đã thấu hiểu tất cả các cách làm của anh rồi nên các anh cứ học học và học... Làm thẳng mất sáng không thích cứ thích giống ông Đồ Chiểu (Nguyễn Đình Chiểu – tác giả của truyện Lục Vân Tiên).

Thầy đi lại một lượt nữa đi qua chỗ tôi. Tôi cống hết cỡ nhưng mặt vẫn phải lạnh lùng vì mình viết được khá nhiều và thuộc nên cứ viết thôi.

- Anh cho tôi mượn thẻ sinh viên và bài làm của anh. – Thầy chìa tay ra trước mắt tôi.

Tôi tháo quai đeo thẻ ra và đưa bài làm cho thầy.

- Giờ anh đọc cho tôi những ý chính trong bài của anh.

Tôi thì là cú không chịu được, có bắt thì bắt luôn đi chứ cù hành nhau là thế nào. Ông đã kiểm tra bài của tôi và không có gì rồi giờ con vẫn đáp gì nữa. Nghĩ là nghĩ vậy nhưng vẫn phải đọc. Tôi đọc rành mạch rõ ràng, tự tin vì mình là người thuộc bài cơ mà.

Đọc đến ý thứ ba thì thầy nói thôi và trả bài cho tôi làm tiếp.

Đen nhất là thẳng bạn tên Phong của tôi. Nó photto tài liệu rồi nhét vào túi quần. Ông thầy đi quanh quất rồi ngồi ngay đằng sau nó. Thấy không còn động tĩnh gì thì hần lấy ra chép.

- Đề lẻ à? Cho tao chép với. – Có cánh tao khều khều lưng nó, giọng thều thào.

- Tao đang chép, chờ tí tao đọc cho. – Nó không quay lại.

- Thế ném tờ đằng sau đây, tí nữa khi nào xong thì tao ném cho. – Tiếng thều thào lại cất lên.

Ông thần xé tờ thứ 2 ném cho thằng ngồi dưới và đúng lúc quay lại thì hắn nhận ra đó là thầy chứ không có phải thằng nào khác. Mặt nó không khác gì con ngỗng xị, dài như cái bom. Không đỡ nổi.

Và cuối cùng hơn 3/4 chiến binh lớp tôi phải thi lại đường lối. Có thằng nợ đến năm cuối mới trả được.

Đời sinh viên nó là vậy các bạn ạ. Thời gian các đi học ở cấp 3 đúng bằng thời gian các bạn chơi game và ngủ ở Đại Học. Cái quan trọng là từ chất của các bạn đến đâu thôi. Có những người không học nhiều, người ta nợ môn nhiều lắm nhưng đi thi những môn quan trọng vẫn cao vì người ta biết cách học, biết cái gì người ta thích, và đã thích thì sẽ làm được. Chứ không quan trọng là vác quyển sách đi học là giỏi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 42

Đang học búa, bắt đầu thấy nản thì cứu tinh của tôi đã bắt đầu cạch cạch cái cổng về đến nhà. Ngon rồi, mai lại có cái lấy le với gái. Hế hế.

Ông về thay quần áo là cầm đầu vào bàn ăn cùng quyền vờ bên cạnh. Lão này ăn học chẳng rõ ràng gì hết? Sống thế này rồi đau dạ dày lại đổ tại số.

— Êu lát mày có đi xem M.U không? — Ông ấy cắt mồm hỏi tôi mà mắt vẫn dán vào quyền vờ.

- Xem ở đâu? — Tôi lạnh lùng đáp lại.

- Thi ra ngoài nhà bác Tuấn xem. Ở đấy có VTC3.

Bác Tuấn là người họ hàng bậc đại bác tương đối xa với nhà chúng tôi. Bác kém bố mẹ tôi chừng năm đến bảy tuổi. Trước bác bán hàng tạp hóa nhưng học được nghề cắt tóc nên mở tiệm cắt tóc, cũng khá đẹp. Tay kéo tay lược đôi chừng hơn chục cái đầu một ngày. Sau này tôi học đại học thì mấy thằng bạn toàn tự cắt tóc cho nhau ở trong phòng, đỡ mất tiền, đỡ mất thời gian đi lại. Có hổng thì cứ dè nhau ra mà phết thôi. Tôi được chúng nó tin tưởng giao cho tay kéo tay lược nên cũng có tiếng ở kí túc. Sau này bà chủ nhà trọ thuê chúng tôi là mang cái ghế ra trước ngõ treo lên “Cắt lông đầu, cạo lông mồm, giả sinh viên” cũng đủ sống chứ không có cần tiền gửi ở quê lên nữa.

Tôi nghe thấy ông ấy nói nhưng không đáp trả vì cũng chưa hiểu ý ông này thế nào. Nhỡ mình bảo đi mà ông không đi mà mình đồng ý thì phiền, đến lúc lại không đi còn ông ấy đi càng phiền với ông ấy hơn. Hơn nữa tôi đang cầm đầu vào bài Hóa. Đang lục mấy quyển sách nâng cao tìm xem có cái phương trình nào nó tương tự đề mình thượng được cái sản phẩm thì mới có cơ giải được chứ không thì mãi mãi không giải được.

Bỗng tôi tìm được cái phương trình ở trong quyển 150 dạng Hóa cơ bản ôn thi đại học. Thấy cái phương trình có sản phẩm tương tự với cái bài toán của mình nhưng cách giải thì hoàn toàn không hiểu vì họ toàn tính toán bằng Ion và cách cân bằng cũng rất dị. Tôi đang suy nghĩ xem Crom ở đây tại sao lại lên hóa trị cao nhất thì ông anh tôi đứng đằng sau cầm bát com.

— Phương trình thì đúng rồi nhưng cách cân bằng sai. — Ông anh tôi phán.

- Rửa phải như nào?

- Chúng mày đã học dạng này rồi cơ hả?

- Không đây là bài toán thấy hay thì giải thôi.

- Giờ mày xem bên tham gia là số ô xi hóa bao nhiêu, sản phẩm bao nhiêu, tất cả các chất tham gia, và nhớ kèm theo chỉ số dưới chân nữa.

Tôi cứ làm từng bước, từng bước một ông ấy vắt ngay bát com ra bàn rồi ngồi hướng dẫn tôi. Đầu tiên thế này, rồi cân bằng thế này rồi giải ra sao. Sau phản ứng có sản phẩm nào cần thu ra thế nào. Đại ca tôi hướng dẫn chi tiết đầu ra đấy. Ông ấy còn chỉ tôi nếu gặp bài tương tự thì giải như thế nào.

Ông ấy tắm rửa xong cũng là lúc tôi giải xong bài Hóa. Thì ra nó cũng không quá khó như tưởng tượng, cũng bình thường như cân đường hộp sữa thôi, thế nhưng với lớp 10 là chuyện gì đó không tưởng. Ành oi em thần thánh vậy sao?

Chúng tôi ra đến quán của bác Tuấn thì cũng là lúc đông người, toàn người lớn tuổi hoặc thanh niên chuẩn bị lấy vợ chỉ có tôi với ông anh là con nít. Nói chung là hơi chán vì tôi thích xem bóng là phải những người cùng fan của một đội bóng, cùng lứa tuổi và phải hò hét thật to chứ mấy bác ngồi cứ phán lung tung chẳng đầu vào đâu là rất phiền.

Dầu sao thì hết trận đó MU của tôi cũng thắng, thắng áp đảo là đằng khác. Tôi chìm vào giấc ngủ với tâm trạng hưng khởi vì một ngày toàn niềm vui.

Cuối tuần đó tôi với cả nhà về ngoại ăn cỗ, gồm mấy con em nó lớn nó xinh bá đạo cơ. Phải công nhận là nữ sinh tuổi teen càng ngày càng xinh các bạn

a. Như tôi đây năm nay tuổi đầu hai “đít” chơi vui rồi nhưng nhìn mấy bé 97,98 còn thích mắt và chỉ muốn cắn cho cái nữa là các bạn. Hi.

Những lúc như thế tôi lại nhớ về Xuân, không biết giờ này cô ấy đang làm gì và ở đâu nữa, không biết có nàng có đang đi ăn cỗ như tôi không, không biết nàng có đang cười nói vui vẻ với mấy đứa bạn cùng trang lứa như tôi không? Oh, tôi nhớ Xuân rồi à?

Sáng thứ hai tuần sau, tôi uể oải lăn ra khỏi giường sau cái nhéo tai rõ đau của con ranh con. Sao nó càng ngày càng bá đạo vậy trời. Chắc cái thằng bạn trai của nó “hạnh phúc” biết nhường nào. Con gái khi yêu là phải hồn dỗi, là phải cấu véo, đủ trò... Tuyệt vời.

— Êu hôm nọ mày lượn đầu mà tao không thấy vậy? — Tôi hỏi nó thì hai thằng đang đạp xe đi học.

- Thì chờ mãi không thấy mày với Xuân ra nên tao về cùng với hội thằng Hùng rồi.

- Có tia được em nào không?

- Bỏ lại đạp cho. Để bỏ chờ ở cổng trường lâu kinh dị, nghĩ chúng mày về rồi nên tao về với hội thằng Hùng.

- Thôi, hôm nay anh đèn chú buổi nước mía. Ok?

- Khỏi, chờ nước mía của mày tao chết khát.

- Thôi nhanh còn đón con nhện tinh, trưa về anh đãi cả chú và bé Xuân.

- Ái chà, bé Xuân cơ à.

Tôi mặc lời chế giễu của nó cứ cầm đầu, cầm cổ đạp. Tôi với Xuân thế nào thì cứ phải giấu đã chứ không oang oang với ai được. Tôi chưa chính thức nói lời yêu Xuân mà Xuân cũng chưa. Thế nên chúng tôi mới chỉ ở mức cảm mến nhau, gần gũi chứ không phải là yêu. Nếu nói yêu là Sai, hoàn toàn Sai.

Đến gần nhà Xuân tôi thấy trong người cứ rạo rực một cách kì lạ, không biết hôm nay Xuân thế nào, mặt mũi ra sao, đầu tóc yêu đến cỡ nào nữa. Trong tôi thấy Xuân càng ngày càng đẹp, càng ngày càng đáng yêu. Tôi làm sao thể nhỉ?

Thấy Xuân từ đầu ngõ kia rồi, hôm nay nàng vẫn như vậy, đẹp một cách cá tính, tóc búi cao như cái đuôi ngựa, mặt mũi rạng ngời trong nắng sớm. Cô gái của nắng mai kia rồi.

— Thế nào hôm nay thích ngồi xe giai nào? — Thằng Dũng buông miệng một câu.

- Giai nào cũng ngồi được á. — Xuân láu lỉnh đáp lại.

- Giai nào cũng ngồi được nhưng em chỉ ngồi xe giai Tuấn thôi đúng không? — Lại là nó, sao hôm nay nó bá vậy trời.

- Ông cứ linh tinh....

Nói rồi Xuân đò mặt ngồi lên xe tôi như một thói quen. Sau này mới biết Xuân quen với mùi mồ hôi của tôi, thích tấm lưng to, dài của tôi nó hấp dẫn và rắn chắc nên nàng chọn xe tôi chứ không phải là thằng Dũng.

— Đấy mày thấy tao nói có đúng không. Đồi là bẻ khổ, sao không cho tao một em chờ đằng sau như mày??? — Nó ưỡn ẹo ra chiều ức chế lắm.

- Kiếm đi rồi sẽ có. Hề hề. — Tôi quay sang cười rõ đều.

- Đúng rồi tao cũng phải kiếm thôi để được gọi người ta là bé Xuân.

Thế rồi lưng tôi nhói lên một cái cực đau.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 43

- Này sao cứ phải nhéo vào lưng người ta thế mới sướng hả? — Tôi lấy tay xoa xoa lưng.

- Ông gọi ai là bé? — Xuân tròn mắt.

- Thằng Dũng gọi chứ tôi gọi đâu! To như con hà mã thế này thì bé kiểu gì?

- Này chú nói vậy quan điểm nhá. Anh là anh chỉ nói lại lời chú thôi chứ anh nào giám thêm thắt gì vào câu chuyện đâu.

Tôi đang cố giải trình với Xuân về câu nói đó là vui vẻ thì máy miệng chứ không có ý bé nhỏ gì cả, mà gọi thế thì nó càng dễ thương chứ sao là làm màu. Ấy vậy mà thằng Dũng cười như điên như dại, cười như bó đẽ em bé luôn.

- Nhìn thấy tao đau đón thế này mày sướng lắm đúng không? – Tôi quay sang tạt mỡm về phía thằng Dũng.

- Mày cứ phải đau đón thế này mới xứng đáng.

- Vậy đây, bạn với bè, vợ với con con thế này đây?

- Này, này.... Vợ con nào mà vợ con?

Mỗi từ là Xuân lại nghiêng răng nghiêng lợi làm một choác vào lưng tôi. Còn phía bên kia thì thằng Dũng cười đã to nay nó còn cười to hơn. Khúc khó khăn hoạn nạn thì mới biết bạn bè nó như thế nào? Tuyệt vời.

Tôi công trường tôi đã thấy bóng thằng Hùng đang xếp xe phía xa, tôi phanh xe lại, để cho thằng Dũng vào trước còn tôi bảo Xuân đem xe vào xếp hộ tôi. Tôi không muốn chạm mặt thằng Hùng lúc này chút nào. Không phải thù dai, không phải vì ghét nó mà vì không đủ tự tin để gặp nó lúc này. Chưa sẵn sàng để hai người đàn ông có thể nói chuyện với nhau.

Giải thích với Xuân lúc này cũng mất thời gian, tôi bảo nàng cứ nghe tôi đi rồi lúc khác tôi giải thích cho. Là kì là Xuân làm theo luôn không phản ứng gì. Cô gái nhỏ nhắn này nhảy lên con đại bàng chiến mã của tôi thật buồn cười, kiểu con ếch đập quả dưa lê.

Xuân bước ra là cười tươi với tôi liền. Và tất cả mọi ánh mắt nhìn từ học sinh nam lớp 12 đều đổ dồn về phía chúng tôi khi thấy một con bé cười tươi như hoa trong nắng sớm, đang sánh bước tôi, là tôi đây chứ không phải ai khác đi dưới sân trường. Thú thực là Xuân xinh thật chứ không có xinh vừa nên chuyện đó là điều hiển nhiên. Tôi cũng không lạ vì tôi đây cũng ngỡ ngàng ngay ngày đầu tiên chứ không phải đến bây giờ. Có điều là tôi va chạm Xuân lúc cá tính của cô ấy bộc phát chứ không có phải về vẻ đẹp. Nhìn thấy gái là phải lạnh lùng, bỏ tôi bảo thế. Hề hề.

- Lần sau cho Tuấn miễn đi với Xuân nhé. – Tôi quay ra cười với nàng như để khẳng định chủ quyền với mấy bố trẻ lớp 11, 12.

- Sao thế? – Xuân thắc mắc.

- Người ta cứ nhìn Tuấn thế này ngại lắm, đã đẹp trai lắm rồi, định giấu đi, ai dè.... – Tôi cười hơi đều.

- Gớm, cứ làm như bấu lăm đấy? – Xuân bĩu môi.

- Đây em xem đi, người ta nhìn tôi chăm chăm kia kia? – Tôi quay qua Xuân.

- Chẳng biết đang nhìn tôi hay nhìn anh nữa, lăm trò. – Xuân cười tươi như hoa.

Cứ thế chúng tôi tiến bước vào lớp trong câu chuyện chém gió về mọi người đang nhìn ai nhưng kì thực trong lòng ai cũng biết mọi người đều nhìn cả hai. Chỉ có điều chúng tôi trêu nhau mà thôi.

Tiến vào lớp khi mọi người đã có mặt đầy đủ trừ thằng Hùng đang xếp xe, vắn mặt vẹo của thằng Tài, đầu quần của thằng Kiên và cái giọng bán chanh của con bé bàn cuối. Có vài đôi mắt tròn lên nhìn chúng tôi nhưng hầu như tất cả mọi người đều coi như bình thường vì đã quá quen với cảnh này, chỉ có khác là không đi cùng với thằng Dũng mà thôi.

Duy chỉ có một chút là tôi hơi ngại ngùng đó là đôi mắt của Ánh đã lạnh lùng, nay lại nhìn tôi xa xăm, làm tôi có chút gọn trong lòng, có chút man mác buồn.

— Này, anh phục chú mày thật rồi á nha. – Quân đen lại bắt đầu với cái bài khích bác của nó.

- Gì nữa cha nội? – Tôi khó hiểu.

- Chú thu phục được em Nhện Tinh này thần thánh à nha? – Nó hét bộ bí hiểm rồi.

- Chú có thích không anh chỉ cách cho, đơn giản lắm. – Tôi ngoắc ngoắc tay khêu khêu nó.

- Có, nói đi. – Mặt nó hớn hờ như chuột sa bao gạo mốc.

- Bí quyết là..... không có bí quyết nào cả.

- Thằng ranh, mày chém tao à?

Nó đề tôi ra đấm như đúng rồi, vậy là mấy thằng lại quây vào đấm tôi. Đòi tôi sao nó khổ vậy hả giờ, làm bao cát cho mấy con hàng bạn tôi. Thằng thì câu véo, thằng thì đấm thằng thì búng tai các kiểu con đà điểu.

— Chúng mày đâu, đấm cho nó mất đường về quê mẹ luôn cho anh. – Tài Vẹo lên tiếng.

- Đưa nào làm anh đấy, thằng nào đấy? – Quân đen ngẩng đầu lên hỏi.

Và thế là mấy thằng hết tâm tôi lại bu lại thằng Tài, và thằng con lên thót. Đám con gái cười như nắc nẻ. Góm các cô ấy sưng tít mắt.

Thời gian cứ thế qua đi. Chúng tôi quen nhau hết trơn, Ánh và Thắng cũng cởi mở với mọi người hơn dần chứ không lạnh lùng như trước. Thắng chịu khó nói chuyện với chúng tôi nhiều hơn, chém gió bốc hơn.

Còn vài ngày nữa là tới 20-10. Mấy anh em ở nhà đã thống nhất là chung tiền mua cho mẹ một bó hoa và một chiếc áo len mới vì mùa đông sắp tới rồi.

Ở lớp cũng cuống cuống chuyện chuẩn bị quà gì cho các cô, rồi hôm đó lớp có vụ gì không? Định tổ chức ở đâu. Tôi thì đang tính không biết mua quà gì tặng Xuân và Ánh đây. Xuân với tôi có lẽ đã là một đôi, chỉ thiếu khoản mở lời nữa thôi, ai cũng ‘tình trong như đã mặt ngoài còn e’. Thế thôi.

Cuối tuần này, tức là còn bốn ngày nữa là tới 20-10. Lớp tôi sẽ họp xem hôm đó tổ chức thế nào. Chắc chắn là liên hoan rồi, học thì kém nhưng phong trao là phải tốt, có cái nó gỡ lại chứ không thì hỏng hết danh A3.

— Tao tính cuối tháng rồi, anh em thịt chó đê. – Tài vẹo lên tiếng.

- Có thịt mày ý, ăn không? – Dũng CR quạc lại.

- Thịt nó hôi lắm, nghe chừng không ổn. – Hùng Chur đá đều.

- Thế hả, hay thịt lợn???? – Tài Vẹo đá lại Hùng Chur.

Thế là nó lỉnh ngay một đám từ con lợn béo nhất chuồng A3. Thằng Tài la oai oái “Ôi anh Hùng ơi, em xin anh, em chỉ ăn miếng thịt chân giò thôi, em không ăn tiết canh đâu anh ơi”. Đã thế thằng Hùng nó lại còn giáng thật mạnh.

Cả lớp cười rũ rười, ngặt nghèo. Nhưng rồi cuối cùng chúng tôi cũng thống nhất là đóng tiền liên hoan tại nhà lớp trưởng, cô giáo cũng đồng ý tới tham gia. Cô giáo sẽ lên tiếng với các phụ huynh gần nhà đó để mọi người cùng chung tay góp mặt để có được bữa liên hoan vui vẻ nhất. Nhưng tất cả chúng tôi không đồng ý vì có phụ huynh là quấy mắt hay. Chiều hôm đó chúng tôi được nghỉ học nên sau khi ăn trưa ở nhà, đúng 3h chiều là chúng tôi sẽ có mặt ở nhà Quân và bắt tay vào thịt gà, nấu ăn còn thực phẩm là nhờ bố mẹ Quân đi mua từ sáng rồi.

Thống nhất xong chúng tôi ra về trong cú hện vào 20-10.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 44

Tôi về đến nhà là kéo con em lại hỏi ngay.

— Mày xem 20-10 thì nên tặng con gái cái gì?

- Ái chà, huynh được đấy.- Nó cười đều.

- Được rồi, mày giúp anh đi. – Tôi cười xuề xòa với nó.

- Còn tùy tính cách con gái thế nào đã. – Nó bắt đầu bài giảng thuyết.

- Là...là...làm sao?

- Thì nếu con gái tính tình vui vẻ hoạt bát thì quà loại khác mà cá tính độc đáo thì khác hay hiền lành dễ thương lại khác.

- Thế từng loại nên tặng thế nào?

- Sao ông yêu lắm bà vậy, anh tôi giỏi thế cơ à?

- À không? Ý anh là muốn hỏi để biết thôi. – Phải giấu khản chứ để nó biết được tôi muốn tặng cả Xuân và Ánh thì phiền, mà nó cũng trong số nhân vật tôi muốn có món quà nho nhỏ mà.

- Loại đầu tiên là vui vẻ hoạt bát thì a nên tặng cái gì đó ngộ nghĩnh, nhìn cái là thích luôn ví như con gấu ngộ ngộ nhỏ nhỏ, hoặc đại loại cái gì đó như thế? Kiểu người thứ hai là có cá tính độc đáo thì anh phải kiếm cái gì thật khác lạ, ví như cái mà cả thế giới này không có chẳng hạn. Kiểu người thứ 3 thì đơn giản, chỉ cái trâm cái đầu thôi là đã đồ mặt rồi.

- Thế nếu mà một cô bé vừa hoạt bát, vui vẻ lại cá tính thì thế nào?
- Loại động vật này rất “lạ” và “dị” nha. Anh kiểm đầu ra đây? – Nó tròn mắt đá đều.
- Thôi đề cô. Bạn cùng lớp.
- Loại này là hàng “sịn” em chịu không nắm bắt được. Cái này tùy anh thôi, anh nghĩ người ta thích cái gì thì tặng thôi chứ ai biết được.

Tôi với nó chém gió một lúc nữa thì để cho nó lên nhà học bài, còn tôi cũng học bài thôi chứ việc đó là chiều mai hoặc chiều kia, lúc nào rảnh thì đi ra cửa hàng lưu niệm là xong. Nhanh gọn và tiện lợi.

Sáng hôm sau vừa đến lớp cất được cái cặp thì Xuân đã lao ra ngoài lớp có chuyện gì đó. Lúc sáng đi thấy cũng dục đi vội vội vàng vàng chẳng hiểu có chuyện gì mà lại như vậy nữa. Con gái nói chung là rất khó hiểu.

— Tuấn ơi.

Lại tiếng gọi thánh thót bên tai nghe lạ lạ mà quen quen. Ngẩng mặt lên là Ánh.

— Ôh rờng lại hỏi thăm tôm kia. – Tôi giả là trêu.

- Sao cứ phải trêu người ta là thế nào nhỉ? – Anh phụng phịu.

- Oh có làm gì đâu mà dỗi rồi.

Anh bỏ mặc tôi ngơ ngác cứ thế mà quay lên. Tôi có làm gì nên nổi đâu, chỉ là thuận miệng trêu bừa một câu thôi mà. Con gái sáng nay làm sao thế nhỉ? Đứa thì chạy như cháy nhà, còn đứa thì động tí là dỗi như đứa vừa chạy đi.

Tôi bèn bỏ chỗ mình đang ngồi lao lên cạnh Ánh, quay sang nhìn ngang mặt cô nàng. Phải nói là xinh quá cơ, cái mũi dọc dừa không để đâu hết dễ thương, muốn cắn cho cái quả mà sợ ăn tât.

— Nhìn gì mà ghê thế? – Ánh quay sang tôi.

Tôi không nói gì cứ hất hất mắt ra chiều trêu người khiến Ánh phì cười lại quay đi nhưng tôi hiểu là nó đang hồng lên vì ngượng ngùng.

— Nào! Gọi tôi có chuyện gì thế người đẹp? – Tôi hỏi bằng giọng ôn hòa dễ mến.

- Lần sau mà còn trêu người ta nữa là tôi với ông không có truyện trò gì hết nghe chưa? – Ánh tròn mắt.

- Dạ mẹ! – Tôi méo mồm.

- Đấy lại bắt đầu đấy.

Tôi gãi đầu cười hi hi cầu tài với Ánh, biết đâu cô nàng này có gì cho mình ăn thì sao? Hê.

— Bài hóa lần trước ra chưa? – Anh hỏi tiếp.

- À, ra rồi.... Cơ mà....

- Hay thế? Cơ mà sao? – Mắt Ánh long lanh.

- Không bay cho đâu. – Tôi giả vờ quay đi chỗ khác.

- Không bày thì thôi, kiểu gì tôi làm chẳng ra....

- Ờ ời, giỏi thế á? – Tôi nói giọng trêu trêu.

- Ông không bày thì người khác bày chứ lo gì.

- Làm cách nào mà có người khác bày thế? – Tôi lại hất hất mi mắt hỏi đều.

- Thiếu gì cách.....

- Cơ bản là cách nào à?

- Thì..... Mỹ Nhân Kế....

Nói xong Ánh quay mặt đi lại đỏ mặt. Thì ra cô nàng này không ít nói và lạnh lùng như mọi người nghĩ, như tôi nghĩ mà cũng là một cô bé vui tươi và cá

tính. Nói năng cũng bá đạo lắm chứ không tầm thường.

— Hé hé hé. ... Thế Mỹ Nhân kể với anh đi anh bày cho cách làm. ... Hé hé hé. — Tôi cười đến hết mức có thể.

- Khiếp quá ông ơi, sợ quá. — Anh nhăn mặt.

- Sao mà khiếp? — Tôi vẫn cười kiêu đó.

- Nghe ghê lắm. Thôi mà bày đi.

Tôi lấy quyển vở đã làm chi tiết bài này do ông anh chỉ bảo ra cho anh xem. Để an toàn trước khi lấy le với gái tôi còn viết cẩn thận nó vào đây rồi hỏi lại ông anh xem thế đã đủ chưa và còn thiếu sót gì không? Khi nào được sự gật đầu đồng ý của ông anh thì tôi mới theo ông ấy đi xem bóng đá.

Tôi cứ theo ông anh mà chỉ có Ánh theo đúng cách mà đại ca tôi đã bày ra. Cũng theo đầu bài xác định sản phẩm các kiểu con đà điểu. Ánh lần đầu tiên mới được chứng kiến bài giải này nên mắt long lanh, nghe chăm chú lắm, thích thú lắm. Có những chỗ không hiểu là hỏi luôn không nể nang gì.

Sau khi lấy được đáp số thì Ánh tặng tôi một nụ cười tỏa nắng như để trả ơn nhưng tôi vẫn hỏi đều.

- Giờ là đến màn trả ơn sao đây?

- Tuấn muốn Ánh trả gì đây? — Ánh nháy mắt với tôi.

- Thơm má anh cái nào. — Tôi đưa tay lên chỉ vào má mình làm chỉ dẫn.

Anh ngượng ngùng lườm tôi rồi quay đi. Tôi đang định bật cười để trêu Ánh thì đằng sau có tiếng gọi quen thuộc. Nó lạnh lùng khô khốc đến lạnh người.

- Tuấn giải bài Hóa hay quá đi. ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45

Tôi giật mình quay lại thì người ai cũng biết là ai đang nhìn như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống thân hình “gầy gò”, “bé nhỏ” của tôi. Xuân có ánh nhìn nửa tức giận, nửa hờn dỗi, lại thêm chút ghen tị. Tôi và Ánh ngờ người một lúc mới mới quay trở lại bình thường.

- Ồ thì có bài Hóa khó quá nên Ánh nhờ mình giải giùm thôi mà? — Tôi cười cầu tài.

- Uhm, bài này khó mà Tuấn vẫn giải được này. — Ánh cũng cười mỉm với Xuân.

- Ồh thì tôi cũng nói là Tuấn giỏi mà. — Giọng Xuân lúc này là hờn dỗi thật.

Xuân ngồi phịch xuống ghế không nhìn tôi và Ánh nữa. Nàng lôi cặp trong học bàn ra và lấy sách vở ra xem. Tôi đánh mắt qua Ánh thì cô nàng cũng không nói gì nhìn tôi với như thể muốn tôi về bên cạnh Xuân thay vì ở bên như nàng.

Tôi chẳng muốn hai đôi mắt đó nhìn tôi mỗi người một hương vị như thế vào lúc này. Nếu cứ ngồi với Ánh thì Xuân sẽ giận hờn, rồi abc xyz gì nữa thì có gì mà biết được. Còn trở về bên Xuân lúc này sẽ để lại cho Ánh trạng thái hụt hẫng và lại sẽ đem nụ cười mà tôi với Ánh có được vài ngày hôm nay rơi vào khoảng không dĩ vãng như hai đứa trước kia. Tôi không muốn.

Bỗng có cái đẩy tay từ phía Ánh như chừng cô ấy muốn tôi xuống với Xuân. Sao lại làm thế hả Ánh? Ánh có biết làm thế là toàn bộ những gì nhen nhóm giữa hai chúng ta từ trước đến giờ biến mất không?

Nàng vẫn đẩy tay và hất hất mắt về phía dưới như muốn thúc giục tôi, đẩy tôi về phía Xuân. Có nhất thiết phải làm vậy không Ánh?

Rồi tôi quyết đứng dậy đi về phía Xuân, cầm quyển sách trên tay cô ấy xuống, một tay thì nắm lấy tay Xuân kéo cô ấy chạy phăng phăng ra ngoài. Để lại tiếng la ó ầm ầm của cả lớp phía sau. Và có lẽ Ánh đang nở nụ cười... cay đắng.

- Bỏ tay mình ra... — Xuân vừa nói vừa thờ.

- Không bỏ thì làm sao? — Tôi vẫn nắm chặt tay Xuân.

Tôi kéo Xuân thật nhanh ra chỗ mà hai đứa lần đầu giận hờn, lần đầu Xuân roi nước mắt, lần đầu tôi dỗ dành một cô gái tuổi mười sáu.

- Người ta nhìn kia, bỏ tay ra... – Xuân vẫn nhăn nhó lắc lắc tay nhưng mặt đã đỏ bừng.
- Tay mát như kem thế này cho người ta cầm tí không được hay sao? – Tôi nháy mắt hỏi.
- Không là không?

Xuân càng cố rút ra thì tôi càng cầm tay nàng thật chặt. Tôi giữ như không muốn mất nàng, giữ lại tất cả nhưng gì chúng tôi đã có, tôi biết khi tôi buông tay thì chúng tôi sẽ mất tất cả. Với tôi bây giờ Xuân là một phần không thể thiếu khi đặt chiếc cặp xuống bàn. Có lẽ tôi với Ánh chỉ có duyên gặp mặt chứ không có phận với nhau. Tôi chỉ giúp cô ấy như một người bạn chứ không trông mong gì. Đẳng nào Ánh cũng có bạn trai rồi nên mọi tâm tư tôi dành cho Xuân. Chỉ có Xuân mà thôi.

- Người ta nắm tay Xuân là để Xuân đừng rời xa tôi, tôi cần đôi tay này, đôi tay mát như kem, nó xua đi cái nóng của mùa hè và Tuấn hi vọng nó mang tôi hơi ấm trong mùa đông tới.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Xuân, nói những lời chân thật trong tận đáy lòng. Từ bé tôi đã là người không khéo ăn khéo nói, không thốt được những lời văn hoa, chỉ thể hiện bằng hành động. Lúc này đây, tôi đang nắm tay Xuân, trao cho Xuân yêu thương của cậu giai mười sáu tuổi, của thứ tình cảm chân thành, trong sáng tuổi học trò. Tôi thích Xuân.

- Tuấn nói gì thế?

Xuân mở to hết cỡ, trừng trừng nhìn tôi ngạc nhiên như Nhật Thực giữa trưa hè. Trong mắt nàng là cái nhìn sững sờ vì không thể tin tôi có thể nói với nàng lúc này. Không thể tin nổi mười phút trước thẳng đối diện nàng còn đang quần quýt với cô gái khác mà giờ lại nói những lời văn hoa vậy.

- Tuấn mong đôi tay này sẽ nắm chặt đôi tay của Tuấn dù ra sao, hãy mang tới hơi ấm mùa đông Xuân nhé. – Tôi đưa đôi tay của Xuân lên mang tầm ngực mình và siết thật chặt.

Xuân từ ngạc nhiên, sững sờ bỗng ngại ngừng. Đôi mắt long lanh như biết nói, khuôn mặt hồng hồng rực, đỏ nóng như chính cảm xúc của tôi dành cho Xuân và Xuân cảm nhận lúc này. Chúng tôi đang tận hưởng những hương vị ngây ngất của tình yêu đầu đời, chúng tôi đang bắt đầu một tình cảm mới lớn hơn tình bạn và chúng tôi đã bắt đầu tình yêu.

- Thôi bỏ tay ra đi, người ta nhìn kia. – Xuân ngượng ngịu.

- Không bỏ đâu. Chưa vào học mà tí nữa vào.

Tôi kéo Xuân ngồi xuống ghế đá. Hai đứa im lặng nhìn nhau, ngồi bên nhau và đang lặng lẽ với tình cảm của nhau. Xuân lặng lẽ bên tình cảm của tôi, có lẽ cô đã chờ khoảnh khắc này lâu rồi. Còn tôi, tôi lặng lẽ đến bên Xuân như một điều tất yếu, tôi đã rung động vì ánh mắt, nụ cười, rung động từ lời nói đến hành động và từ tình cảm đến con tim. Tôi cảm thấy hạnh phúc.

Hai đứa đang đan tay vào nhau thật chặt thì tiếng trống trường vang lên. Tôi quay sang Xuân cũng là lúc nàng ngược mắt lên nhìn tôi. Hai mắt hướng về nhau, của nàng là đôi mắt biết cười còn tôi là đôi mắt rưng rưng.

- Vào lớp nhé!!!!

Tôi nói và Xuân ngượng ngùng gật đầu. Chúng tôi đi bên nhau, tay đan tay trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người. Kẻ tán thưởng, người vui mừng, kẻ hăm hực và cũng có người thờ ơ. Bỏ qua tất cả tôi với Xuân vẫn bên nhau mà bước tiếp.

Tối gần cửa lớp thì Xuân bỗng rút tay ra, hơi cười với tôi. Tôi hiểu Xuân đang nghĩ gì, tôi hiểu nàng đang muốn nói với tôi điều gì. Chúng tôi đã trao lời yêu thương cho nhau nhưng chừng đó là chưa đủ để công khai tất cả. Nó đã hình thành thì hãy để nó nhẹ nhàng lớn lên và phát triển trong tâm hồn hai đứa. Bây giờ công khai tất cả chẳng khác gì đem ngọn đèn cầy ra ngoài gió bão. Nó không tắt thì nó sẽ bùng cháy giữ dội, mãnh liệt và không bao giờ lụi tàn. Nhưng cái gì cũng có hai mặt, khi nó không chống chịu được với gió bão thì nó sẽ tắt và tất cả những yêu thương mà chúng tôi hình thành sẽ tan vào gió bão, tan như bọt biển mà thôi.

Tôi mỉm cười đồng ý và cùng nàng tiến vào lớp. Khi cô giáo đã ở phía sau. Tiết đầu tiên đã bắt đầu và còn hai ngày nữa là 20-10. Tôi sẽ chẳng biết đối diện với tình yêu của Xuân như thế nào và quan trọng hơn là đôi mắt luôn suy tư của Ánh khi bên tôi là “bà chằn” sẽ dõi theo tôi nhất cử nhất động như điệp viên CIA

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 46

Cả buổi hôm đó tôi và Xuân không thể nói với nhau được lời nào. Chúng tôi chỉ thẹn thùng bên nhau, cười, cười và cười.

- Này, mày với em Xuân của tao hôm nay sao thế? Cứ như vợ chồng son thế hả? – Quân đen vỗ vai tôi.

- Sao là sao? Vẫn bình thường mà. – Tôi trả lời.

- Không bình thường chút nào phải không anh em.

Nó quay lại hỏi mấy con gười đằng sau. Và thế là màn chém gió man rợ của đám bạn quý hóa bắt đầu.

“Tao nghi lắm, phải điều tra kĩ, chứ vụ này có vẻ ban căng.”

“Theo tao điều tra thì em Xuân có vẻ như chuẩn bị về làm dâu nhà thằng Tuấn rồi.”

“Mày nói thế chứ hôm trước tao thấy thằng Tuấn đeo em nào xinh lắm, tao chắc là không phải Xuân.”

“Thế nên tao bảo mới ban băng.”

“Chính thức chia buồn với mày Tuấn ơi, sao mày lại từ giã ddời độc thân và giao tất cả cuộc đời cho con sư tử”

Lại có thằng “Ồi gười ơi, đẹp giai như tao lại thua thằng xấu trai như mày Tuấn nhì? Đã đen lại còn lắm lông. Hì hì”

Thôi thì muôn vạn đao kiếm, rồi thường cẳng chân hạ cẳng tay giáng xuống chúng tôi. Tôi và Xuân chỉ còn biết lắc đầu mà cười.

- Ủ thì tao và Xuân là một đôi thì làm sao? – Tôi quay sang Quân đen.

Mấy thằng lạng người nhìn nhau rồi “ờ” lên một tiếng. Quân đen thì cười khà ồ, Tài Vẹo thì khà khà, Thắng Oppa lại cười lạt còn thằng Dũng thì lại thích thú.

Biết vậy Xuân còn quay sang nhéo tôi một cái và bọn bạn điên loạn cười càng to hơn.

- Có gì hót, có gì hot. ... – Tiếng con bán chanh bàn cuối rú theo.

Tôi đổ mồ hôi vì không nghĩ cái lớp này nó bá đạo vậy. Thua, chính thức thua.

Đang xôn xao thì cô giáo dậy Văn – Cô Dương vào lớp.

- Ô cái lớp này ồn ào nhì? Vào lớp rồi đấy. – Cô hơi cau mày nhìn chúng tôi.

- Đã trống đầu cô. – Quân Đen lên tiếng.

- Thế chưa trống tôi không được vào lớp hả.

Lại hỏi ngược. Cô giáo này có văn phong rất lạ, hay hỏi ngược học sinh và đặt chúng nó vào thế bí. Mình ghét con gái học giỏi Văn.

- Uhm thì chưa trống nhưng lớp có chuyện gì vui thế? – Cô bỏ mặt nghiêm hỏi tí ta tí tòn.

Thế là lớp tôi nó lằm ằm lên, như cái chợ vỡ, nói chung là toàn đá đều tôi và Xuân.

“Cô cứ hỏi bí thư mới biết chứ chúng em chịu”

“Đúng rồi, chuyện này nó hệ trọng lắm, phải cán bộ như bí thư mới trả lời được”

Mẹ trẻ và bố trẻ 10A3 bắt đầu bom đều các kiểu con đà điểu. Cô cứ cười tít mắt với kiểu tố cáo của mấy chú đực rựa lớp tôi, chúng nó sượng như bô đề em bé mặc dù có biết cái gì đâu.

- Kể đi, kể đi có đôi nào yêu nhau à? – Cô giáo đảo mắt như rang lạc.

Ax... Sao cô giáo này thánh thế nhì? Chắc bà cô này yêu lắm thằng lắm nên nó mới thế này.

Thế nhưng cho tiền cũng không có thằng nào nói vì chúng nó chẳng biết gì mà nói. Tôi và Xuân chỉ ít nói với nhau một chút thôi chứ chưa hề có biểu hiện gì. Thân mật như mọi ngày mọi người còn không nhận ra chứ huống chi là lạnh lùng với nhau như thế này.

Tiếng trống tan học vang lên là cái mà học sinh nào cũng thích. Lớp chúng tôi chỉ chờ cô giáo cho nghỉ là chúng nó ủa ra ngoài. Tôi với Xuân vẫn cứ ngồi yên như mọi lần. Chờ chúng nó ra ngoài hết chúng tôi mới ra. Hôm nay nằng cứ ngồi thôi và mặt đỏ lựng.

- Ôi hai cái vợ chồng son này, không về à? – Tiếng con bán chanh bàn cuối lúc nó đi qua Xuân.

- Hoa cứ về trước đi lát mình về, còn chờ tài xế. – Xuân ngum nguẩy trả lời.

- À...à... Thôi em về nhé vợ chồng son... Hí hí hí.

Nghe tiếng cười đã không thể mê được rồi chứ chưa nói đến chuyện làm quen mà tiếp cận. Nhưng từ Hoa sau này tôi mới hiểu và biết được nhiều điều về Xuân. Cô nàng tí toét nhưng sống khá nội tâm và hiểu biết.

- Nay ai tài xé đấy em ơi? – Tôi chống tay lên đầu đưa mắt qua nhìn Xuân.

- Ai thì họ tự biết chứ phải nhắc nữa? – Xuân cũng quay qua nhìn tôi.

- Sao nay ít nói thế? Mọi hôm bà chần lăm lăm mà.

- Ờ thì....

- Thì làm sao?

- Lại còn hỏi nữa đồ hâm – Xuân nguyền dài.

Tôi nắm lấy tay Xuân và nói:

- Ngồi đây chút nhé, lát hãy về.

Xuân không nói gì nhìn tôi cười, nàng ngượng ngùng đỏ mặt cúi xuống không nói gì nhưng tôi cảm nhận được cái siết chặt từ bàn tay của Xuân. Tôi hiểu rằng nàng đang chấp nhận điều gì? Chấp nhận đến bên tôi như một người bạn gái đúng nghĩa. Nàng không thiếu người theo đuổi nhưng nàng chấp nhận một người như tôi vì nàng tìm thấy ở tôi điều gì. Nàng thấy ở tôi khác với phần còn lại mà nàng quen biết. Nàng quý nó và yêu nó.

Mười sáu tuổi tôi tiếp xúc với không ít bạn gái cùng trang lứa nhưng người con gái như Xuân thì tôi mới gặp lần đầu, nàng mang đến cho tôi một cảm giác muốn được che chở, muốn được yêu thương. Nàng cá tính và đáng yêu, nàng làm cho tôi yêu tâm hồn trong sáng đó.

Tôi nắm tay Xuân nhìn ra sân trường, nơi mọi người hối hả ra về, tôi hiểu rằng tình cảm của tôi và Xuân cũng sẽ khác khi bước qua cánh cửa kia. Tình cảm chớm nở này nó phải đối mặt với nhiều sóng gió, sóng gió đến từ bạn bè của Xuân, người ghen ghét đố kỵ, người tán dương, người ủng hộ và có những người cố gắng chọc phá. Nhưng tôi là con trai tôi phải gồng gánh tất cả, cùng nàng bước qua tất cả.

Tôi đưa mắt qua Xuân và thấy nàng cũng đang nhìn mình, tôi thấy trong đó là thông điệp

“Chúng ta cố gắng hạnh phúc như những lúc ban đầu này nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 47

Buổi chiều tôi đang ngồi học bài thì con ranh con nó dắt xe về, chẳng nói chẳng rằng mặt cứ hầm hầm nó dựa cái xe vào góc nhà xe. Tôi thấy lạ lùng vì con này ít khi nó biểu hiện thế này, lúc nào nó cũng vui vẻ, hòa nhã, tung tăng với mọi người chứ không bao giờ tức giận, mặt hầm hầm như thịt bằm nấu cháo.

- Có chuyện gì thế cô bé? – Tôi đặt bút quay qua hỏi lúc nó vừa lấy chai nước trong tủ lạnh.

Tu chai nước rồi hầm hực một lúc nó mới trả lời tôi, đầu vẫn thấy xì khói và mặt vẫn chưa hết nấu cháo thịt.

- Anh hỏi mà em thấy bức mình. – Giận dữ nó trả lời.

- Có chuyện gì mà làm em tôi bức thế kể xem nào? – Tôi vẫn ôn tồn hỏi.

- Thôi em lên nhà đây....

Thế là nó bỏ đi luôn không nói gì hơn. Con gái bắt đầu vào cái tuổi ương rất là bướng. Tự dung có thể nổi đóa ăn thịt một thằng giai không lý do, sau đó vài giây là nước mắt rơi hối lỗi khi nó ăn hết cả thịt, lòng, mè, lục phủ ngũ tạng.

Tôi cười nhạt cái rồi lại quay lại với cuốn sách giáo khoa. Tôi thực sự có hứng với mấy môn tự nhiên, học là vào thùn thụt, đút như mẹ đút cháo. Nhưng cái môn Lịch Sử này, môn Xã Hội chết băm chết vằm này ngồi học nó chẳng thấy vào tẹo nào. Đã thế cô giáo còn bắt về nhà xem trước vào trả lời mấy câu hỏi trong sách giáo khoa nữa chứ. Chán.

Đang lầm rầm đọc lại bài cũ thì bỗng dưng khát nước, muốn đi lấy chai nước nốc giải con khát, rồi học tiếp tục đứng con ranh con đã đứng bên cạnh từ lúc nào....

- Gì mà như ma vậy em? – Tôi giật mình nhìn nó.
- Hí hí hí, giờ em mới phát hiện ra là chữ đại ca giống hết chữ con gái. – Nó cười rõ bản chất lưu manh.
- Vớ vẩn, chữ đẹp bẩm sinh.
- Đùa chứ đây con chữ xấu thấy bà có à.
- Mà thôi đi, ra lấy anh chai nước xem nào?
- Tôi có phải là cái đồ sai vặt của ông đâu.

Ngủm ngây đấy nhưng cuối cùng thì nó cũng đi ra lấy chai nước cho tôi. Đến lúc vào thì lại sà vào lòng như mọi lần mà nó vẫn hay làm với tôi.

- Cái con này lớn tướng rồi mà vẫn trẻ con à? – Tôi ký vào đầu nó.
- Em gái anh chưa muốn lớn đâu. – Nó cười dễ thương.
- Thế mà yêu với đương, sốt hết cả ruột....
- Anh đừng nhắc lại nữa, em đang điên tiết đây.
- Ờ thế là lục đục nội bộ à? Kể anh nghe đi, chuyện này thú hơi bị vị á. – Tôi cười cũng gian xảo không kém và háo hức chờ câu chuyện của nó.

Nó kể một thôi một hồi cuối cùng thì chốt lại cái roet vẫn là giận đối trẻ con. Chuyện chẳng có gì to tát. Hôm nay thằng Long con ông bác là anh em con chú con bác với bố tôi đi qua vào nhà đưa cho mẹ tôi cái giấy thuê nhà đất gì đó vì mẹ nó làm bên ủy ban. Hai đứa bằng tuổi và học cùng trường nên thằng Long đi cùng bé Tít nhà tôi đến trường. Thế quái nào đi qua trước mặt thằng bạn trai con bé, thằng kia máu ghen nổi lên thế là gọi hội chiến thằng Long. Thằng Long cũng có vết bầm vết xước trên người. Con ranh con biết được nổi đóa lên xong hai đứa cãi nhau. Hai đứa em tôi có thanh minh thế nào thằng kia cũng không chịu nghe, cãi nhau to.

- Có thể cũng giận nhau. – Tôi hỏi nó.
- Anh thử nghĩ xem đây là anh Long chứ nếu là bạn em chắc nó đánh chết con nhà người ta à? – Nói như bà cụ non.
- Từ từ giải thích cho nó hiểu chứ lộn con tam bành lên được ích gì, mà còn bé lắm. – Tôi cười lắc đầu.
- Không được, ghen với ai không ghen, ghen với anh họ bạn gái, có thằng nào giờ như nó không?
- Gọi bạn trai là nó, cô cũng đâu có vừa.
- Em còn không dám cho là may lắm rồi á.

- Trong tình cảm thì không thể không có ghen, nhưng ghen mức vừa phải, cậu ta sai nhưng em tôi và thằng Long sai gấp bội. Giờ tao có giải thích thì chúng mày cũng không thể hiểu được đâu. Cứ từ từ, vài ba ngày nữa thằng kia nó lại làm lành với mày thôi. – Tôi giảng giải một thôi một hồi.

- Gớm anh tôi không biết đã yêu được bao nhiêu cô mà như kiểu đi guốc trong bụng người ta thế? – Nó bĩu môi.

Tôi cười lạt rồi lại quay đầu vào quyển vở viết viết. Nó thấy hành động đó của tôi thì cũng không nói nữa biết là tôi đang có ý học bài nên đi ra. Chỉ vài giây sau tôi thấy vai mình bị vỗ vỗ mà không hiểu là ai. Nhưng chắc chắn là em gái tôi vì nhà này giờ đây chỉ có tôi với nó, chẳng có ai.

- Gì nữa đây công chúa? – Tôi quay qua lại cười với nó.

Bỗng giật mình vì trên tay nó là tờ giấy mà hôm Xuân viết số điện thoại của Xuân cho tôi. Hôm đó cũng chính tại nơi đây tôi giằng co với em gái mà rơi mất, tự dưng hôm nay nó lại mọc trên tay con bé.

- Mà đưa đây, ở đâu ra đây. – Tôi nhanh thoăn thoắt lấy được tờ giấy trên tay nó.
- Hé hé hé, Xuân là em nào thế? Lại cho cả số điện thoại nữa thế anh giai?
- Không cần mày quan tâm. Té đê.
- Mà từ từ đã, 20-10 đã có quà gì cho người ta chưa đấy? Nghi lắm.
- Thôi, không mượn nhà cô, mau giải quyết cái vụ của cô đã rồi hãy hỏi đến tôi.

- Anh là chúa đáng ghét nhá, linh tính...

Thế rồi nó duỗi chân đi thẳng, dỗi tôi rồi đây. Dỗi là tốt, tốt nhất là anh không muốn em biết nhiều vì mọi chuyện biết quá nhiều là điều không tốt. Vừa là phải quá là hỏng.

Khoảng chiều muộn thì thằng Dũng qua rủ tôi đi đá bóng nhưng tôi nói không đi vì chiều nay phải đi tìm và chọn xem mua cái gì tặng cho hai nàng vào ngày mai nữa. Chẳng biết mua thứ gì đây, từ lúc nứt mắt ra, cha sinh mẹ đẻ tới giờ có bao giờ biết tặng quà cho ai bao giờ đâu thậm chí lại còn mua quà cho bạn gái nữa. Nản.

Tôi lấy xe ra là biết con ranh con nó đang nhìn mình và biết mình đi đâu nhưng thấy kệ. Định rủ nó đi nhưng thôi vì rắc rối lắm, hơn nữa lại không có người coi nhà lúc sắp tới thế này phiền lắm. Tốt nhất là để nó ở nhà nấu cơm cho an toàn. Tien cả đôi đường.

Quanh quanh nhà tôi không có quán lưu niệm nào, hơi ban căng. Giờ có hai phương án đề ra. Một là đạp xe lên phía trường cấp 3, quán này khá đẹp vì tôi đó đôi lần ngó vào nhưng chỗ này lại gần nhà Xuân và đứng từ con đường nhà Anh phi ra, vô phúc mà gặp một trong hai người là chết vỡ mắt. Hai là đạp xe lên thành phố, chỗ này thì tha hồ quán lưu niệm nhưng có điều là nó khá xa. Được cái “lọ” thì mất cái “chai”. Cuối cùng tôi chọn bài chắc chắn là phi lên thành phố, hơi xa tí nhưng an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 48

Tôi đạp khoảng chừng bảy tám cây gì đó thì cái quán lưu niệm cuối đường Lê Lợi cũng hiện ra. Chỗ này có ba hiệu sách khá to, bên cạnh là một quán lưu niệm. Tôi biết chỗ này chẳng qua vì ngày xưa bố hay chở tôi sang thành phố mua sách nâng cao vào mỗi chủ nhật. Hồi đó tôi chỉ thích sách Toán nên tôi hay mua mấy quyển các bài 150 Dạng Toán Hay của Nhà Xuất Bản Đại Học Quốc Gia. Về thi thường mở bài Hình Học ra xem trước. Cũng vẽ hình như người ta xong bắt đầu một chứng minh mãi không ra thì mới xem cách giải của họ. Sau này nó thánh phản xạ cứ đọc đề bài là tôi hình dung là vẽ thế nào ngay. Khoe chút là năm tôi thi đại học tôi chỉ bỏ sót một câu chứng minh bất đẳng thức của đề thi nhưng thế quái nào vẫn chỉ được có tám điểm Uất...

Tôi dựa xe vào thì thấy một cô bé trạc tuổi tôi đang bán hàng chứ không phải là một người lớn tuổi. Khá may mắn vì đang bán khoản không biết chọn như thế nào mà có nhân viên tư vấn luôn thì ngon quá.

- Anh cần mua gì ạ? – Cô bé mỉm cười hỏi tôi khi tôi đang hoa mắt trong tiệm lưu niệm.

- Nhìn mặt thế này mà gọi bằng anh á? – Tôi trêu đùa.

- Thì em hỏi như bao người khác mà? – Em ấy bật cười thành tiếng rồi đáp.

- Sax... Thế là gặp giai nào em cũng quy chụp cho người ta già khụ đi như anh đúng không? – Tôi nháy mắt.

- Ôi cái này.... Mà đây nhé, anh gọi em bằng em rồi nhé, đây là anh tự nhận anh già đây nhé.

Ồ được, con ranh này, cũng khá đấy, bật...bật cậu à. Được đấy, cá tính phết, anh thích rồi à nhà. Miêu tả một chút là cô bé này có điểm hao hao giống con ranh con nhà tôi. Tóc buộc cao, dài, đen nhánh mặt trái xoan và khá đẹp, theo tôi thấy thì xinh nhưng duy chỉ có một điều là gò má em hơi cao và đôi mắt nhìn rất buồn tựa như người lúc nào cũng khóc. Mà người ta nói gò má cao có tướng sát phu nên những người con gái gò má cao thường khổ lắm.

- Em gái năm nay bao nhiêu tuổi? – Tôi hỏi thêm nhưng câu xã giao.

- Anh thử đoán xem nào? – Em nháy mắt vui tươi.

- Anh có phải thầy bói đâu? Mà đoán được gì không á? – Tôi hỏi vặt lại ngay.

- Thì anh cứ đoán đi, nếu đúng thì em giảm giá cho anh còn sai thì anh biết rồi đấy, em không cần phải nói nữa đâu nhĩ?

Được đấy, con ranh này khá đấy. Chơi cả khách, ra ngô ra khoai rồi đây. Tôi thích điều này.

- Thôi anh chẳng đoán đâu, giữ nguyên giá cho anh là được, anh sợ em tăng giá lắm – Tôi cười cười lắc đầu.

- Ôi thế là không thích giảm giá à? – Em ấy hỏi lại tôi.

- Anh thích cái gì nó chuẩn không cần chỉnh em ạ, mà đã chỉnh là hỏng luôn.

Em cười cười giúp tôi chọn đồ cho ba nàng xinh đẹp của tôi. Cuối cùng thì tôi chọn cho Xuân một chiếc kẹp tóc màu hồng có cái nơ đính đá rất xinh, Ánh là một chiếc vòng tay bằng sứ hay đá tôi cũng chẳng biết nhưng nó màu cẩm thạch khá là ưa nhìn. Còn con ranh tôi mua cho nó đôi bông tai khá xinh. Nói chung là mỗi người có một món quà không quá đắt không quá rẻ nói chung là ổn.

- Khiếp anh yêu lắm người thế hay sao mà linh kinh thế này? – Em bán hàng nháy mắt với tôi.

- Đúng rồi. Anh yêu một lúc ba cô lận á. – Tôi trất trố.

- Em là em chúa ghét kiểu người như anh nên là em phải chém anh thật đấy.

- Thế là em định mài dao thật sắc là chém thật đẹp đúng không?

- Anh thông minh thế?

- Thôi con lạy mẹ trẻ, tha cho con.

Tôi thanh toán rồi lấy hóa đơn và bảo em gói quà luôn cho tôi chiều mai tôi qua tôi lấy vì hôm nay đi không mang theo balo hay cặp sách gì cả. Tôi cũng tính là để đồ đem về gửi qua nhà thằng Dũng chứ mang về nhà là có chuyện ngay. Nào là em tôi rồi vợ được bà mẹ xi tin nữa là đòi tôi xuống dốc.

Xong xuôi tôi thông thả đạp xe về. Về đến nhà thì mọi người đã có mặt đông đủ. Hôm nay ông anh không học thêm nên bữa ăn vui vẻ lắm, mẹ đi làm về cũng mua mấy thứ ngon ngon mẹ gặp trên đường đi làm về.

Com tôi xong, ba anh em tôi ngồi vào bàn học còn bố mẹ thì sang ngoại có chuyện gì đó tôi cũng không tiện hỏi nhưng đoán là chuyện ma chay cưới xin gì đó. Đang lúc giải mấy bài toán thì con ranh con vỗ vai.

- Anh Tuấn xem giúp em bài hình này với, hơi khó. – Nó đưa quyển vở xuống chỗ tôi.

- Đầu xem nào. – Tôi nhận quyển vở từ tay nó.

Tôi đọc đầu bài là biết ngay vì bài này phải kẻ thêm đường và chứng minh cái tứ giác này nội tiếp đường tròn xong tính góc dựa và dữ kiện của tam giác vuông sau đó đưa ra hai đường thẳng song song và cuối cùng là dựa và đồng dạng của hai tam giác và tính đoạn thẳng cần tính. Nói chung là bài toán hay nhưng trình như con ranh chưa chắc giải được. Nó hơi rắc rối.

Tôi phải giảng hai lần nó mới hiểu ra vấn đề và giải thành thạo được. Tôi ngược lên thì giật mình. Sao mà ánh mắt của nó lúc này giống Ánh đến lạ lùng. Vẫn đôi mắt đỏ, long lanh và tập trung vào một điểm như chẳng cần biết ngoài lề có chuyện gì đang xảy ra.

Nó lên nhà rồi tôi còn đờ người vì sao lại giống đến như vậy nhỉ? Thật lạ vì lúc này tâm trí tôi lại hướng về Ánh chứ không phải Xuân. Trong đầu giữa Xuân và Ánh luôn tồn tại hai thái cực, hai vị trí nhất định. Và cũng nói lại là ngay từ đầu người tôi thích là Ánh chứ không phải là Xuân.

Ánh hấp dẫn tôi vì khuôn mặt xinh đẹp, trầm tĩnh và ít nói. Nhưng cái thật sự thích ở Ánh là trạng thái lạnh băng với tất cả. Xuân thì đối nghịch hoàn toàn, toàn bộ nét cá tính và vui tươi toát lên từ cái nhìn, từ nụ cười và bờ môi. Ở hai nàng luôn có những đối lập ngay từ ngôn từ, cách thể hiện và tâm tư tình cảm. Cả hiện tại và sau này.

Sau này khi chia tay tôi Xuân vẫn còn rất lưu luyến nhưng chỉ khi đến hôm nàng khóc trên vai tôi cũng như dải bày tất cả thì tôi mới thay đổi suy nghĩ về Xuân và nàng đã đền bù cho tôi bằng cách để tôi đến với Ánh như một định mệnh.

Cảm ơn Xuân!

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49

Tôi lại thức dậy như mọi ngày và chuẩn bị đến trường. Ánh mắt của con ranh con làm tôi nhớ đến Ánh tôi qua tôi vẫn chưa quên được. Nó cứ phảng phất quanh đây như thể tia nắng cuối ngày cố quần lay đám mây phía xa.

- Anh sao thế? Đi đánh răng đi, ăn sáng còn đi học. – Con ranh con đang rang com nói vọng ra.

Tôi chỉ uhm cho qua chuyện rồi mang theo bộ quần áo vào nhà tắm. Nước lạnh làm da tôi dần ra sau những suy nghĩ không hay. Tôi phải định thần lại và đặt lên bàn cân về chuyện này. Phải phân biệt rõ ràng giữa tôi, Xuân và Ánh đang có chuyện gì. Tôi chỉ cần thấy những cử chỉ, ánh mắt của Ánh khi tôi vui vẻ bên Xuân là quần rút lại. Mang gì đó buồn, phảng phất giận và có chút không bằng lòng. Rốt cuộc là sao đây? Chẳng phải là Ánh rất lạnh lùng lắm mà.

Tôi không hề thích cảm giác này một chút nào, với tôi tất cả nó phải rõ ràng và bằng phẳng, không thể cứ làm khổ nhau, làm nhau day dứt mới là vui.

Com nước xong vẫn như mọi ngày tôi lên đường đi học. Giảm tốc độ khi chiếc cổng đẳng xa có hình bóng đang chờ đợi mình. Vẫn hai tay xách quai cặp và nụ cười tươi tắn giữa nắng sớm.

Tôi tặng Xuân một cụng cười khi nàng chuẩn bị lên xe, thằng Dũng thì cứ treo treo đẳng sau hươu vượn tinh tinh các kiểu con đà điểu mà tôi nghe chẳng hiểu gì. Xuân hai tay níu lấy hai vạt áo của tôi. Hạnh phúc và sao không vui.

- Nay sao ít nói thế? – Xuân quay qua hỏi khi tôi và nàng vừa đặt chiếc cặp xuống bàn.

- À không có gì. – Tôi cười trả lời.

- Nay Xuân cứ có cảm giác sao á?

- Không có gì đâu mà, vẫn bình thường mà. Xuân ngồi đây nhé, Tuấn ra ngoài với mấy thằng kia nhé.

- Uhm. ...

Tôi tạm biệt Xuân cất bước đứng dậy, bỏ lại người con gái của mình ra với bạn bè. Nhưng vừa ra đến cửa lại gặp ngay Ánh. Ánh mỉm cười, nụ cười của nàng đẹp biết mấy nhưng tôi sẽ phải xa nó vì tôi muốn dành tất cả cho Xuân. Tôi không muốn khi đã đến với Xuân rồi mà vẫn còn vương vấn với Ánh, tôi không thích để Xuân phiền lòng bất cứ chuyện gì.

Tôi chỉ khẽ mỉm cười với Ánh, xã giao cái là đi luôn, có lẽ nàng sẽ thấy hụt hẫng khi tôi cư xử thái độ như thế nhưng Ánh à hiểu cho mình.

- Thế là mày với em Xuân chính thức đặt chân vào cuộc đời nhau à? – Tài Vẹo vỗ vai tôi.

- Liên quan quá nhỉ? – Tôi ngược lên nhìn nó.

- Anh thành thật chia buồn với chú, yêu ai không yêu yêu ngay con sư tử quê ở Hà Đông. – Nó chẹp chẹp lắc đầu.

- Anh cũng thấy tội cho chú lắm, xấn gấu quần vào cuộc đời người ta gấp bao thằng ghen ghét như thằng Kiên này chẳng hạn. – Dũng CR bắt đầu bom.

- Ôi kia tao với Xuân có chuyện gì? Tao chỉ thích tẹo thôi.

Cả đám cười như nắc nẻ vì ai ngờ trên nó, nó lại khai thật.

- Hay mày với thằng Tuấn phang nhau xem thằng nào chiến tốt hơn thì thằng đó “vớ” Xuân. – Quân đen vỗ vai thằng Kiên.

- Nay không đùa nha mày. – Tôi quắc mắt với thằng Quân.

- Thôi Tuấn mày lại bắt đầu rồi đấy. – Dũng CR đẩy vai.

- Anh chỉ đùa tẹo mà sao chú nóng thế? – Quân đen cũng qua chỗ tôi.

- Mày đùa hơn quá trớn à nha.

Nói rồi tôi bỏ luôn vào trong lớp để mặc chúng nó ngồi ngoài đó. Tôi ngồi vào chỗ thì cũng là lúc trống đánh vào lớp.

Xuân và Quân ngồi xuống bên tôi cùng một lúc nhưng hai người thể hiện hai trạng thái khác nhau hoàn toàn. Xuân thì cười cười thẹn thùng còn Quân thì gương mặt hoi ngại và có phần đành lại.

- Nay thấy Tuấn cứ có biểu hiện sao ấy? – Xuân lại đẩy đẩy tay tôi.

- Sao là sao cơ?

- Thì thấy ít nói thế nào á!

- Ôi thế cứ phải mồm mép tép nhảy hà?

- Uhm đúng rồi. Thế mới là Tuấn của ngày hôm qua chứ?

- Thế cắn cho cái nhé. – Tôi quay sang nhe răng định cắn vào má Xuân.

- Thôi đi ghê chết được á.

Xuân đầu đẩy vai tôi ra xa nhưng tôi cứ cố gắng nhe hàm răng ra để trừu nàng. Nàng càng đẩy thì tôi càng tiến gần tới đôi má của nàng. Bỗng dung lực đẩy của nàng bằng không, môi tôi chạm vào má nàng. Lần đầu tiên trong đời tôi được thơm má một người con gái, má nàng mềm, mịn, thơm mùi con gái vẫn có.

Lớp tôi nó “Woaaaa...” lên nhưng một pha bóng qua người tuyệt vời của Messi hay một cảnh đẹp trong Transformer. Xuân then thùng cúi đầu xuống mặt bàn còn tôi cũng ngượng hết cỡ. Nếu tôi không cố quá để trừu Xuân, nếu Xuân đẩy mạnh hơn chút nữa thì mọi chuyện đã không đến nước này.

“Đấy mày thấy chưa, tao nói có sai đâu, hết hi vọng nghe con...” – Tiếng một thằng con giai phía dãy bên kia vang lên.

“Tuấn ơi cứ từ từ thôi làm gì mà hùng hổ như búa bổ thế?”

...

Muôn vàn tiếng châm chọc khiến Xuân càng ngại.

- Chú mày diễn cảnh nóng đạt đấy. – Quân đen vỗ vai tôi.

Đây có lẽ là cái cơ để tôi với nó không dấn sâu vào khoảng lặng tình bạn xảy ra lúc chưa vào tiết. Nó hiểu nó đang làm gì, nó đang cố tỏ ra bình thường vì nó vẫn ngồi yên không có hành động châm chọc tôi như mọi ngày thì tất cả sẽ chôn vùi và trong im lặng như tôi với thằng Hùng. Còn tôi, tôi hiểu ý nó và nếu không tiếp nhận hảo ý này tôi sẽ không bằng một thằng quá tầm thường.

- Chuyện anh mà lại, nóng thế này chứ nóng nữa anh vẫn diễn được. – Tôi vênh mặt với nó.

- Ông này linh tinh đấy, muốn chết không?- Xuân nhéo vào lưng tôi đằng sau.

- Ôh ồ chị ơi tha cho em, em biết lỗi rồi.

Giờ mới đến lượt mấy thằng bạn thân quý hóa của tôi.

- Chúc mừng chú mày có cảnh diễn đề đòi, anh là anh thích chú rồi á. – Tài Vẹo.

- Anh không ngờ tiến triển nhanh thế này, tốt rồi tốt rồi. Mẹ mày mà biết thì bà ấy sướng lắm, cô con dâu thế này cơ mà... Hí hí hí. – Dũng CR lấu cá.

- Đùa chứ đẹp khủng khiếp, chú có thấy thế không? Vào vai anh anh thế không bao giờ diễn được như thế á. – Quân Đen vỗ vai Thằng Oppa.

Bạn tôi đấy..... Tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 50

Lớp chỉ hết ầm khi cô giáo vào lớp và kiểm tra bài cũ. Cứ nói đến kiểm tra bài cũ là lớp lại im phăng phắc như ngâm hột thị. Khó chịu nhất là cái kiểm tra bài cũ vì nó cứ làm sao ấy. Ví như gặp phải mấy bà dễ tính thì lên hỏi vài câu là thôi nhưng gặp phải những thầy cô hắc xì dầu thì hỏi có khi là nửa quyển vở ghi và cô giáo dạy Sinh chúng là một ví dụ. Cô giáo này có kiểu hỏi rất chi là tuyệt vời. Đang hỏi một ý ở đầu bài sẽ nhảy xuống một ý ở phần ứng dụng Sinh Học, sau đó hỏi về ý cấu tạo và cuối cùng là hỏi lại định nghĩa hay phép lai. Một lần kiểm tra là khoảng mười ý. Thằng nào không học kĩ thì xác con nhà bà định. Uất.

Hôm nay thằng cu ở đầu bàn bên kia đối diện với bàn tôi lên bảng. Tôi là tôi thích điều này vì nhìn cái mặt nó muốn đấm, mấy lần nó kháy tôi mà tôi chưa làm gì được nó. Hôm trước lần tôi bị vào sổ đầu bài nó còn ngồi dưới chém mấy câu mà thú thực không phải đang trong giờ tôi cho cái gót giày vào mặt.

Nó Ring con 4 mà Thất Hùng chúng tôi nở mày nở mặt. Nói về việc học thì cái nhóm chúng tôi chẳng ai có thể qua mặt được hơn nữa chưa kể đến hai mỹ nhân vừa học giỏi lại xinh đẹp nữa. Đến năm lớp 12 chúng nó thù địch hẳn với bên chúng tôi chỉ vì chúng tôi có tới 4 nhân tố thuộc đội bóng của trường đi đá giải của tỉnh. Nhưng chuyện đó là của tương lai, còn hiện tại ta cứ từ từ mà bước.

Năm tiết học qua rất nhanh khi tôi với Xuân vượt qua được rào cản của ngại ngùng mấy hôm trước và chuyện sáng nay. Chúng tôi tự tin hơn với câu nói, nụ cười và những câu bông đùa. Thiết tình thì chúng tôi phải thế này chứ nhìn nhau rồi then, rồi cười rồi chẳng nói gì thì chán như con gián. Sớm muộn cả tôi và Xuân đều xảy ra chuyện.

- Sáng nay làm người ta xấu hổ chết đi được. – Xuân đẩy vai tôi khi đang tạm biệt nhau trước cổng nhà cô ấy.
- Ai bảo không đẩy mạnh vào. Định trêu tí nhưng... – Tôi nói.
- Nhưng làm sao.... – Xuân nheo mắt hỏi.
- Thì được thơm má cái thích quá chứ còn gì nữa hé hé hé.
- Cười cái kiểu gì mà ghê thế?
- Cười với Xuân mới thế thôi á.
- Với con khác là đều hơn đúng không?
- Thôi không tranh cãi được với em mà, anh là anh về đây....
- Anh với ai mà anh? – Xuân hỏi và nheo tôi một cái.

Tôi co dò đạp thẳng căng không giám ngoái lại vì biết là đằng sau có đôi mắt đang trợn trừng, có cái đầu đang xi khói vì câu nói của tôi. Đi rồi nhưng vẫn nghe tiếng Xuân vọng lại.

- Về đến nhà nhớ liên lạc lại cho Xuân nhé.

Tôi ngoái lại và cười với Xuân rồi cứ thế mà đi tiếp. Trong lòng cảm thấy vui lạ vì đã có người mong chờ mình, có người lo lắng cho mình.

- Thế là mày với Xuân yêu nhau à? – Dũng CR hỏi khi tôi và nó đang trên đường đạp xe về.
- Cũng chẳng biết nữa....
- Yêu nhau hay không mà cũng không biết? Năm nay mày bao nhiêu tuổi?
- Tao và Xuân chưa ai ngờ lời trước, tao chỉ sợ đó là tình cảm của tuổi mới lớn, tao sợ nó là chỉ là cảm nắng của những thích thú ban đầu. Tao không giám ngờ lời trước vì nếu không đến được với nhau lâu dài sẽ mãi mất đi tình bạn. Mà tao không bao giờ muốn mất đi tình bạn lúc này.
- Sao mày nói như ông cụ non thế?
- Không phải. Tao chỉ nghĩ xa ra một chút thôi. Biết được hậu quả ta sẽ tránh được nỗi đau, đừng mang điều đáng tiếc đến với mình và mọi người.
- Thôi không nói nữa, đó là điều tao thích nhất ở mày, luôn nghĩ xa hơn những gì người khác nghĩ.

Nó và tôi không nói với nhau thêm câu nào nhấn mạnh về-đan đạp về phía trước. Chẳng cần nói với nhau nữa vì hai thằng bạn đã hiểu nhau đến vậy thì cũng không nói cho nhau nhiều những gì mình đang nghĩ. Tôi và nó biết thằng bạn mình đang làm gì, nghĩ gì nên điều tốt nhất là chiều ý người kia để cùng nhau vượt qua tất cả. Sau này tôi có hỏi nó tại sao không thi Giao Thông như tôi mà lại Bách Khoa nhưng chỉ nhận được câu trả lời “Tao là bạn mày, tao không muốn là đối thủ của mày và cũng không muốn mày là đối thủ của tao.”

Buổi chiều hôm đó tôi lại dẫn con em ở nhà nấu cơm còn tôi qua nhà thằng Dũng mượn cái balo đi sang thành phố lấy quà. Tâm trạng hồ hởi, sung sướng lắm, nó như mình vừa bước qua ngưỡng cửa gì đó. Tôi vui vì có thể tặng người mình mong nhớ món quà để cô ấy thêm đẹp, tặng một món quà cho người bạn coi như là trả lại ân tình mà cô ấy đã đem đến cho mình, để chấm dứt tất cả những gì mà chúng tôi sẽ có. Tôi đã có thể toàn tâm toàn ý cho Xuân.

Tôi ghé qua cửa hàng hoa mua một bông hồng để tặng cho cô bé bán đồ lưu niệm, dù gì ngày mai cũng là ngày của cô bé, cô bé này xứng đáng được nhận những gì đáng nhận.

- Chào em gái! – Tôi cười với em.
- Anh đến đúng hẹn nhỉ? – Em cười chào tôi.
- Chiều nay em không đi học à?
- Dạ không anh, em chờ anh đến lấy đồ á.
- Ui thế em xứng đáng nhận thứ này.

Tôi chìa trên tay một bông hồng.

- Tặng em!
- Của.... của em hả? – Em hỏi khi mặt hồng rực.

- Của em, anh tặng em.

Tôi với em trò chuyện một lúc nữa rồi tôi ra về vì trời chuẩn bị tối. Được biết thì em ít hơn tôi một tuổi và đang học lớp 9 nhưng em chỉ đến đây trông của hàng cho mẹ thôi chứ nhà em ở khá gần nhà tôi. Tôi ngờ ý muốn đưa em khi mẹ em đã về nhưng em bảo thế thì ngại lắm với lại em cũng còn xe đạp và sáng mai còn đi học.

Trong số 6 nhân vật chính em sẽ là người góp mặt cuối cùng nhưng sẽ còn lâu lâu nữa tần suất hiện diện của em mới có mật độ cao, còn giờ là câu chuyện của tôi, Xuân và Ánh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 51

Tôi đem đồng quà qua gửi nhà thằng Dũng chỉ mang một phần quà đã chuẩn bị sẵn cho con ranh con. Về đến nhà thì trời đã sẩm tối, mọi người đã có mặt hết ở nhà. Tôi chỉ việc thay quần là thượng vào mâm cơm khi mẹ và con em nấu đã gần xong.

Đánh chén xong xuôi thì ông anh ngoắc tay tôi và con em vào phòng của ông ấy.

— Hai đứa định thế nào về quà tặng mẹ đây? – Ông ấy nói.

- Thì vẫn như đã quyết thôi, em không ý kiến gì.

- Còn chú? – Ông ấy hắt hàm về phía tôi.

- Em á, em giống ý kiến con này. – Tôi chỉ tay về phía con ranh.

- Vậy là xong, 3 thuận 0 phiếu chống. Nộp tiền đi.

Tôi và con em trở về chỗ thằng ngày của mình mỗi người lấy tiền rồi giao cho ông ấy còn chuyện ông ấy với con ranh con mua ở đâu, đóng gói thế nào đấy là chuyện của hai người. Tôi thuộc diện “đàn đen” không phận sự miễn bàn, miễn ngon ăn là được.

Chuyện thuận lợi hơn tôi dự kiến, tất cả đã vào phom của nó, chỉ còn chờ tới giờ G nữa là bắt đầu thôi.

Ngày mai sẽ là ngày phán quyết, ngày mà tôi sẽ nói lời tận đáy lòng với Xuân, có thể sẽ là ngày tôi và Xuân tiến tới mối quan hệ mới – đẹp hơn, tuyệt vời hơn, nhưng có thể nó sẽ là ngày đem tôi và Xuân ném vào vực sâu của tuyệt vọng.

Ôm suy nghĩ đó tôi bỏ tất cả sách vở vào cặp và có một giấc ngon lành để ngày mai thực hiện kế hoạch của mình.

Sáng hôm sau, thằng Dũng chờ tôi ở đầu ngõ với cái hai hộp quà cho Xuân và Ánh.

- Của bố trẻ đây. Gớm lằng nhằng quá thể? – Nó cầu nhàu trao cho tôi.

- Cảm ơn thằng bạn, ta đi thôi nhé? – Tôi cười hi hi.

- Rửa đứng đây nó bảo điên ông tướng ạ.

Nhấn về-đan tôi với nó tiến về phía nhà Xuân mà trong lòng cứ hừng hực như đại quân Bắc phạt của Gia Cát Không Minh vậy. Ngày này cũng con đường này, ngày nào cũng xe đạp và thằng bạn này nhưng sao hôm nay tâm trạng nó hoàn toàn khác hẳn thế này. Đâu có như Gia Cát 6 lần Bắc Phạt là 6 lần ra Kì Sơn với tâm trạng như nhau, một lòng diệt Tào, cứu Hán.

Tối trước công đón Xuân mà thấy nàng sung sướng lạ lắm, ngồi sau xe mà cứ tíu tít lạ lùng. Nàng nói liên tục khiến tôi cũng không thể ngừng được hạnh phúc. Tay nàng nắm lấy vạt áo tôi rồi chém gió phẫn phật với thằng Dũng. Nàng nắm lấy áo tôi như để khẳng định rằng mọi chuyện đã an bài, còn quay qua chém gió với thằng Dũng chỉ để xua đi cái ngại ngùng của thằng Dũng và đem lại không khí vui tươi hơn. Nàng thật tình tế.

Tôi thấy Ánh và Quân đến mang mấy bó hoa lên lớp chắc để tặng cô trực tiếp trên lớp còn các cô khác trong nội bộ giáo viên lớp tôi thì ba nhân vật chủ chốt của lớp cùng với cô chủ nhiệm đã bàn tính xong rồi.

Lớp hôm nay vui tươi lạ lắm, cũng phải thôi, là ngày của các cô nên đám con trai cứ tíu tít vây quanh, mấy anh giai lớp khác cũng đang đứng ngoài lớp tranh thủ từ đó ngắm vào, trên tay bông hồng để lấy le với mấy nữ nữ lớp tôi. Đúng là đại gái. Như anh đây, gái tự do.

Hai tiết đầu tiên nó trôi qua giống hệt nhau khi cô giáo vào lớp trưởng lên tặng hoa rồi thôi màn kiểm tra bài cũ và cuối giờ là giờ Tốt. Nói chung là nó cứ tằng tằng vậy thôi nhưng giờ ra chơi giữa tiết 2 và tiết 3 kéo dài 20 phút như lịch học thì biến cố cực lớn xảy ra.

Lúc đó tiếng trống tan thì lớp tôi đám con trai lại ủa ra khỏi lớp để đá cầu hoặc chém gió ngoài ghế đá nhưng tôi hôm nay không muốn ra ngoài vì lỡ đâu vô phúc mấy món quà kia nó rơi ra thì lại phiền lắm, vậy nên là ngồi tại chỗ xem bài cũ vì lỡ đâu kiểm tra đêm mình thì phiền lắm. Quân từ phòng thân không thừa, chắc cốp vẫn hơn.

Xuân nói ra ngoài cùng Quân lên phòng giám hiệu tặng quà mấy cô giáo nên tạm biệt tôi và tôi cũng mỉm cười gật đầu. Bóng Ánh từ trên quay xuống nghiêng mặt sang bên phải nhìn tôi cái nhìn tình nghịch.

- Gì đây tiểu thư? – Tôi chống tay, buông bút nhìn nàng.
- Có gì đâu, thấy bạn tôi đắm chiều như đang viết thư tình ấy nhĩ? – Xuân nheo nheo mắt ngó vào cuốn vở của tôi.
- À xem lại bài toán thôi chứ có gì đâu. Hề. – Tôi cười cầu tài với Ánh.
- Thế hôm nay đã tặng quà được em nào chưa? – Ánh lại mỉm cười, nụ cười chết chóc.
- Chưa, làm gì có ai mà tặng! – Tôi cười ngả người về sau.
- Đẹp giai như vậy mà không có ai sao?
- Oh, Tuấn là giai đoạn trang mà.
- Thôi đi ông giò, Tuấn cầm bông hoa đi tặng thì.
- Thì sao? – Tôi há hốc hàm miệng.
- Thì. phí bông hoa đi chứ sao?

Không dè cô bé này cá tính hơn mình nghĩ. Có khi phải trêu phát, mình đã không muốn trêu rồi, đây là cây muốn lặng mà gió không ngừng em nhé.

Tôi bỏ chỗ ngồi lên ngồi cạnh Ánh để chém gió cho tiện vì cô nàng này không trị tận nhọt là nhòn, mà nhòn là khó bảo.

— Ấy Tuấn bảo nhé, đừng nói thế tội Tuấn ra, chứ nhiều gái theo lắm á.

- Không tin... Chị Dương bảo tin lời con giai là đồ thóc giống ra ăn á.
- Cô giáo cứ nói quá chứ mấy ai được như Tuấn đâu.

Câu chuyện của tôi và Ánh đang vui vẻ thì bỗng có một thằng đầu tóc bóng mượt, cao ráo, đẹp trai tay đeo một chiếc đồng hồ tôi nhìn nó thuộc hàng đắt tiền mà tôi chưa bao giờ được thấy trên tay một thằng học sinh lớp 10 đi vào. Nó tiến tới trước mặt Ánh và tôi mở lời.

- Bạn là Ánh đúng không ạ?

Ánh quay qua nhìn tôi rồi lại nhìn nó đến hai lần mới nói.

- Phải rồi! – Khuôn mặt của Ánh từ vui tươi với tôi lập tức chuyển về dạng tỉnh thê lỏng và dần băng giá như lúc cô bé bước chân vào lớp 10.
- Mình tặng bạn bông hồng ngày 20-10, và muốn làm quen với bạn được không?

Tôi quay qua nhếch mép định hừ một tiếng nhưng không làm vì nghĩ bụng chưa thấy thằng cha nào làm quen với gái lại vô duyên đến mức lộ liễu như vậy.

Ánh im lặng suy nghĩ vài giây rồi quay lên nói với nó.

- Mình cảm ơn bạn nhưng mình có bạn trai rồi, mình không giám nhận vì mình sợ bạn trai mình buồn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 52

Tôi nghe sét đánh cái “oành” bên tai và quay qua nhìn Ánh nhưng khuôn mặt vẫn lạnh băng, đưa đôi mắt to tròn nhìn xoáy thẳng vào thẳng kia. Tôi thực sự đáng kinh ngạc vì Ánh nói một câu nói nhuần nhuyễn, thành thực và súc tích không thừa một chữ nào như vậy. Cứ như thể Ánh đã tập cấp này đến cả ngàn lần vậy. Mặt thẳng đẹp giai kia dần thất sắc nhưng nó lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

- Mình chỉ muốn làm bạn thôi mà. – Nó vẫn mỉm cười cầu tài.
- Làm bạn thì tặng hoa không nhất thiết là 20-10.
- Nhưng mà hôm nay là ngày của các bạn mà.
- Tôi nói rồi là tôi không muốn bạn trai tôi buồn. Cảm ơn bạn và mời bạn về cho.

Đến lúc này tôi thực sự bàng hoàng với cách ăn nói của Ánh, nó lạnh lùng, sắc lẹm, lời nói như một con dao không chỉ cắt đứt sợi dây người ta muốn bầu vịu vào mà còn luôn một cái lỗ để dẫn người ta đến bước đường cùng. Một câu nói không thừa một chữ, không thiếu một từ nhưng ý nghĩa thì mọi người phải suy ngẫm và thấy đau. Kinh ngạc hơn cả là khi nói Ánh kết hợp với đôi mắt và nhịp thở dài sau khi đuổi thẳng kia về. Kinh hoàng.

- Mình không hi vọng là bông hoa này sẽ bị gửi lại.

Thẳng kia đặt bông hoa xuống rồi đi ra ngoài, nét thất vọng hiện ra trên khuôn mặt nó. Nhưng chuyện chưa dừng ở đó mà giờ mới thực sự bắt đầu.

Ánh quay qua nhìn tôi lắc đầu thờ dài. Giờ tôi ra nhận nếu đầu khẩu thì Ánh sẽ chấp cả lớp tôi về một phía là đứng một bên mà khẩu chiến với cả lớp. Xuân không ngoại lệ, chắc chắn thất thủ. Ánh và phần còn lại của lớp là sự khác biệt rõ rệt.

Bỗng từ bên ngoài có một thằng không phải lớp tôi nữa bước vào, đi ngay sau Xuân. Nó tiến về phía tôi và Ánh. Tôi toan đứng dậy nhưng nhìn cái cách nó ăn mặc là muốn tương nó rồi nên cứ ngồi xem có chuyện gì. Nó cắt đầu vết hai bên mang tai lên gần đỉnh đầu, còn bên trên thì để tóc khá dày và vuốt keo bợt kiểu mào gà (lúc đó chúng tôi học cấp 3 có kiểu để tóc Mào Gà rất thịnh cho những đứa nghịch ngợm).

Áo đồng phục thì nó mặc của trường không nói làm gì nhưng cái quần nó mặc thì thật sự đáng ghét. Một dạng quần tụt của mấy anh giai hip-hop nhưng lại cách hơn ở chỗ là vài Kaki xong một bên túi hậu màu trắng, một đèn Caro Xanh đỏ, nhìn cực kì “muốn đâm”.

Nó tiến tới chỗ Ánh tôi nhìn thẳng về phía Ánh.

- Có gì đâu, xinh đẹp bình thường mà kiêu quá vậy em gái.

Ánh không nói gì, thờ dài rồi quay đi, nhìn về phía sân trường.

- Em gái thực sự là hơi kiêu đấy, cho anh sờ má em tẹo nào.

Nói đoạn rồi nó đưa tay lên toan vuốt má Ánh thì tôi nắm lấy cổ tay nó, nhìn trừng trừng vào mắt nó.

- Mà làm gì đấy?

Tôi nhìn trừng trừng vào mắt nó. Từ lúc nó vào tôi đã không hề thích rồi. Đàng hoàng như thằng đẹp giai kia còn có thể chấp nhận vì đó là nó muốn cầu thân, cũng không thể nói là nó không lịch sự. Thằng đẹp giai kia nó lịch sự nhưng gặp phải Ánh nên nó tắt điện thôi. Chứ thẳng này là không thể nhận được.

- Bỏ ra, mày thích ăn đòn à? – Nó cũng trợn mắt nhìn lại tôi.
- Đây không phải nơi mày thích làm gì thì làm. Tốt nhất là mày đi về đi. – Tôi nhả nhện nhưng cũng không thua kém phần đanh quánh.
- Mày nghĩ mày là ai.

Nói đoạn nó co tay còn lại của nó lên tát tôi. Nhưng tôi đâu có phải con gà, tôi ngửa người ra đằng sau rồi bước hẳn ra hành lang giữa lớp. Xác định nếu chiến là tôi chiến luôn, không phải soán.

- Thằng chó này, mày giám tránh tao á. – Nó rít lên như con hổ bị thương.

Đoạn rồi nó lại vung tay lên vẫn nhắm mắt tôi mà đâm. Tôi ngả người về đằng sau đồng thời co chân phải của mình lên thượng ngay một thượng vào bụng thẳng con. Nó lăn đùng ra giữa lớp. Đúng lúc đó có 2 thằng, chắc là bạn nó nhảy từ ngoài vào định tấn tôi nhưng điều bất ngờ đã xảy ra.

Hùng Chur nó cầm cái cán chổi đứng ngay cửa lớp mặt lạnh lùng nói

- Thằng nào ngon thì bước qua đây, đừng trách tao.

Bên cạnh Hùng Chur còn Tài Vẹo và Thằng Oppa nữa. Thấy thế thằng Dũng lập tức chạy từ cuối lớp lên đập vào lưng thằng đầu mào gà, khiến nó lại

tiếp tục lần đùng ra lớp lần hai. Thăng Dũng xách tai thăng kia đứng dậy trước mặt tôi. Tôi nhếch mép cười rồi đấm liên tiếp hai phát vào mặt nó. Nó cứ ngã là thăng Dũng lại nắm tóc hoặc xách tai đứng dậy.

- Mày ngon lắm mà, bắt cậu hả? – Tôi túm lấy cổ áo nó.

- ...

Nó không giám nhìn thẳng vào mặt tôi mà chỉ cúi mặt xuống đất. Không van xin, không gì cả. Kể ra cũng có khí phách.

- Tao nói cho mày biết đây không phải là cái chợ mà mày muốn làm gì thì làm hiểu chưa? Đây là lớp học của tao và cô ấy là của tao. Rõ chưa?

Mặt tôi đánh lại như cục thép lạnh. Lần lượt Ánh, Dũng và cả lớp đưa ánh mắt về phía tôi. Sắc mặt tôi không hề thay đổi, mắt trợn ngược và lạnh lùng. Mỗi một câu “rõ chưa” tôi đấm một đấm hết lực vào mặt nó. Phải đến bốn, năm đấm gì đó. Nó bật cả máu miệng. Chỉ đến khi Ánh đứng lên kéo vai tôi thì tôi mới ngừng.

- Giờ thì rút. – Tôi gằn giọng.

Tôi đập nó một cái để nó đi ra khỏi lớp, biết thế thăng Hùng cũng mở đường nó nó đi ra chứ không làm khó dễ cho nó. Rồi một tràng vỗ tay nổ lên dành cho tôi. Ai cũng nhìn tôi mà vỗ tay hân hoan như tôi vừa chiến thắng thứ gì đó to tát lắm. Vui.

- Chú mày máu anh hùng quá nhể? – Tài Vẹo đưa nắm đấm lên chỉ về kia tôi.

- Anh mà lại. – Tôi cũng đưa nắm đấm lên hưởng ứng thăng bạn.

Hai nắm đấm chạm nhau như khiến mọi thứ thân thuộc hơn. Mọi thứ gần gũi hơn.

- Mày không sao chứ? – Thăng Hùng Chur đi qua hỏi tôi.

- Ồ. ... Tao không sao. ...

Tôi thực sự bất ngờ vì tự dưng nó lại hỏi tôi như vậy. Tự ngày chúng tôi lạnh nhạt với nhau, giờ đây mới nói chuyện lại với nhau.

Nó hỏi xong cũng đi về chỗ, không ngoái lại nhìn tôi thêm một cái. Tôi hiểu nó vẫn còn ngại chuyện của tôi xô xát với nó lúc trước. Thực sự thì hai thăng rất muốn làm lành với nhau nhưng vì sĩ diện của đàn ông nên không chấp nhận nhau bất cứ lí do gì.

- Hùng! – Tôi gọi theo.

- ... – Nó chỉ quay lại chứ không nói gì.

- Tao cảm ơn nhể!

- Không có gì nhưng mày cứ chuẩn bị đi, chúng nó không dễ bỏ qua đâu.

- Uhm. ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 53

Thăng Hùng nói vậy làm tôi hơi khó hiểu vì nó đã đứng cùng tôi một chiến tuyến những vẫn lạnh lùng cất bước ra đi, ban đầu tôi nghĩ trong chuyện này cả hai cũng sai chứ không chỉ có mình tôi nhưng giờ đây tôi phải lật lại vấn đề một lần nữa. Có thể tôi sai hoàn toàn nên thăng Hùng mới cư xử như thế.

Chuyện này tôi sẽ làm rõ nhưng trước mắt là đối diện với 3 tiết còn lại vì chắc chắn nó sẽ trả thù chứ sao để bỏ qua như vậy.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Ánh.

- Ánh sợ lắm à.

- Không! Tuấn có sao không? – Quay sang tôi Ánh hỏi.

- Minh vẫn bình thường thôi.

- Lại còn không sao, tay xước xước hết rồi kia, đưa đây xem nào.

Anh nâng tay tôi lên rồi cô ấy lấy một chiếc khăn mùi xoa từ ngăn bàn lau vết máu cho tôi. Đúng là tay tôi đã xước xước hết da ở mu bàn tay. Anh nhẹ nhàng lau vết thương cho tôi, nàng chăm chú lau từng vết máu sao cho sạch sẽ nhất mà không đụng chạm vào vết thương. Nàng cẩn thận tỉ mỉ, ánh mắt trong veo làm tôi muốn thom vào cái má kia một cái quá.

- Thôi mà, Tuấn bảo không sao mà.

- Ngồi yên xem nào, bướng thế nhì.

- Ôh cô này.

Tôi hơi giật mình vì Ánh lại có biểu hiện cáu gắt thế này. Cũng lạ nhưng trong lòng thấy vui vui. Đúng lúc ấy tiếng trống vào học vang lên. Tôi có lẽ về chỗ thôi chứ để đến lúc Xuân về rồi lại rách việc hơn nhiều.

- Tuấn về chỗ nhé.

- Uhm, nhưng trước hết hãy ra ngoài kia rửa tay đi không lát về Xuân nhìn thấy không nhẹ nhàng như mình đâu.

- Ôh.

- Ôh gì mà ơ, ra nhanh lên.

Nói đoạn Ánh đẩy tôi ra khỏi bàn của nàng như đuổi tà. Chỉ có vài phút mà tôi đi hết từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác. Từ Ánh xóa bỏ hình ảnh của một cô gái lạnh lùng trở thành danh thép, Ánh từ con người luôn có vẻ xa lánh với toàn bộ cả lớp, quan tâm chăm sóc tôi từng tí một, rồi cuối cùng em ấy lại là người lo nghĩ cho cả tôi khi đem những vết máu này đối diện với Xuân. Chẳng lẽ trong đầu Ánh lập trình mọi thứ hoàn hảo đến như vậy sao?

Tôi nghi theo lời cô ấy chạy ra khỏi lớp lao về phía cuối hành lang, nơi có bể nước để rửa tay. Đúng là chảy hơi bị nhiều máu luôn, cũng không hiểu là sức mạnh ở đâu khi đâm liên tục mấy phát vào mặt thẳng kia mà tay mình không có cảm giác gì cả. Chứ bình thường lúc đá bóng chỉ chích cái mũi giày vào chân là biết nhau ngay.

- Vừa làm gì mà rửa tay thế chàng trai?

Có một tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên từ đằng sau, giọng nói nghe rất lạ không giống giọng của Xuân, Ánh càng không phải vì Ánh đang ở trong lớp. Giọng này tôi chưa nghe bao giờ. Quay lại thì một người con gái xinh đẹp tôi đã từng gặp ở đâu đó mà không nhớ ra. Cô nàng này lại đi bên cạnh Xuân nữa. Khó hiểu. Ở đâu mà sao lăm lăm gái xinh thế nhì?

- Ôh, chào bạn, chào Xuân! – Tôi vịn vịn nước rồi đứng dậy chào xã giao.

- Bạn á.?

Cô gái bên cạnh Xuân ngạc nhiên, mặt thao láo như đôi mắt ếch, rồi hai cô gái quay sang nhìn nhau cười tí mắt. Tôi ơ người, đứng như hai thằng ngơ khi nhìn hai người cười mình không thương tiếc. Hai con điên.

- Chị đây Tuấn ơi, bạn gì mà bạn.

- Chị gì mà chị, mặt này sao chị hả Xuân? – Tôi phản pháo chưa thẹn ngay.

- Chị thật mà, lớp 12 á.

- Hai nàng đừng có chém a, mặt mũi này đeo cái khăn quàng tường học sinh lớp 6 á. Tiếc mỗi cái cao hơn lớp 6 thôi à. – Tôi bĩu môi.

Rồi hai cô gái đứng trước mặt tôi cứ cười ngặt nghèo thôi. Nữ nhân đứng cạnh Xuân đúng là nhìn rất quen nhưng tôi không nhớ là đã gặp ở đâu rồi. Tôi tiếp xúc với con gái cũng nhiều nhưng mỗi người chỉ gặp một lần thì làm sao nhớ hết được.

- Tuấn không biết chị ấy thật à? – Xuân nheo mắt tình nghịch.

- Biết sao được, nhiều em theo lắm, mà chị gì, bạn thôi. – Tôi vẫn giọng đùa ghẹo.

- Thế sao chị ấy biết ông? – Xuân vẫn cười.

- Đã bảo anh nhiều gái theo mà, cứ làm người ta xấu hổ quá đi. – Tôi ưỡn ngực lấy tay vỗ vỗ làm như mình là Shane Filan.

- Thôi đi ông tướng, đây là chị Ngọc học 12A3 đây .

Tôi nghe tiếng sét đánh ngang tai khi nghe đến cái tên này. Không phải nó đẹp như người, không phải vì nụ cười cô ấy mà đó dường như chính là bạn gái

của ông anh quý hóa nhà tôi.

- Ngọc.á.

- Có thấy quen không em?

- Ồ.anh Hùng???

Chị chỉ mỉm cười gật đầu không nói gì thêm. Tôi hiểu ý chị là không nên nói nhiều nữa tránh chuyện không hay.

- Thảo nào em thấy chị quen lắm mà không nhận ra. – Tôi chuyển ngay trạng thái đơ đơ của mình.

- Lại còn định chém gió nữa hả? – Xuân dẫu môi.

- Lại bắt đầu đấy, xem người ta ngoan hiền thế này còn mình thì. ...

Tôi thở đánh thượt trên Xuân xem ý định của cô nàng vì biết chắc sẽ cô nàng nổi đóa luôn và ngay. Bản tính thế rồi không thay đổi được.

- Nếu không phải là chị của Xuân, chắc lại khoa môi múa mép đúng không? – Xuân dựng ngược lên như tôi dự đoán.

- Đấy chị xem, em có lỗi gì đâu, thế mà nhỏ này thế đấy. Oan quá chị ơi. ... – Tôi nhăn nhó.

- Thôi hai đứa bớt tranh cãi, vào lớp đi không có muộn rồi.

Tạm biệt bà chị dâu xinh đẹp tôi với Xuân vào lớp. Nàng vẫn vờ làm mặt giận tôi vụ vừa nãy. Con gái đúng là khó hiểu, cứ như kiểu mình là chúa thiên hạ rồi giận hờn vu vơ. Tôi quay sang liếc Xuân một cái, xinh ghê, môi mím lại, má phị ra kèm theo đó là đôi mắt nghiêm nghị luôn nhìn về phía trước. Đáo đê luôn. Ước gì mình được thơm một cái lên cái má kia. Thích thú vô cùng.

Chúng tôi vào chỗ cũng là lúc có giáo lên, ai cũng đổ dồn ánh mắt về phía tôi như tôi là Trương Vô Kỵ ở Đại Hội Đồ Long (các bạn có thể xem phim hoặc đọc truyện Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung để biết rõ).

- Ông làm gì mà người ta cứ nhìn ông kia kia, hay nhìn tôi nhỉ? – Xuân lay vai tôi hỏi.

- Ờ thì thấy đẹp giai chứ sao? – Tôi ậm ừ.

- Không lẽ Tài cũng thấy ông đẹp giai? – Xuân hỏi rồi ôm miệng cười.

- Ủầy thế thì phải xem lại mình chứ không lẽ tui đẹp giai thiệt hả bà?

- Đêm qua ngủ chưa đủ giấc hay sao mà mơ tới tận giờ hể? – Xuân chọc ngoáy.

- Thôi mẹ trẻ, im không là lên bảng giờ

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 54

Mày mấn cho cả tôi và Xuân đều không phải lên bảng. Cô giáo dạy được khoảng nửa tiết thì thằng Thắng ngoắc tay tôi quay sang bên nó.

- Mày chuẩn bị chưa?

- Chuẩn bị gì? – Tôi hỏi lại.

- Chúng nó không để yên đâu.

- Mấy thằng rồi á? – Tôi hỏi lại.

- Uhm. – Thắng gật đầu.

- Tao không biết, tóm lại mà mình tao làm tao chịu, lát mày kéo thằng Hùng đi không nó ăn đòn oan thì phiền.

- Mày bị làm sao đấy? Anh em không bỏ nhau mà sống lẽ thế được đâu. Giờ mày ngồi đây tao ra ngoài tìm giúp đỡ nếu tao chưa về, nó gọi nhất quyết

không được ra nhá.

- Có phải vất vả vậy không hả Thắng?

- Chuyện của mày là chuyện của mọi người không của riêng ai.

Nói đoạn rồi nó đứng lên ra ngoài luôn, tôi không kịp ngăn cản, còn thằng Quân đen thì cứ trợn mắt há mồm nghe mà không hiểu tôi với thằng Thắng đang nói cái gì. Cũng đơn giản vì lúc đó nó đang ra ngoài chứ không có ngồi trong lớp.

- Mày với thằng Thắng nói cái gì đấy? – Nó quay sang tôi.

- À không có gì? – Tôi lắc đầu.

- Mày đùa tao đấy à, có gì nói đi, tao không thích kiểu này đâu á.

- Thôi tao cũng không giấu mày nhưng để lúc nào tao kể cho mày, chuyện tương đối dài.

Rồi tôi quay lên chép bài không nói gì. Nó hiểu ý cũng quay lên chứ không hỏi thêm chút nào nữa.

Chuyện này tôi gây ra thì tôi phải hứng chịu một mình, dù có mấy thằng thì mình tôi cũng gánh hết, không để bất cứ anh em tổn thương. Anh em chỉ giúp mình chút nào hay chút ấy chứ không trông mong nhiều nó chẳng hay ho chút nào.

Tôi khẽ nhủ mày thờ dài rồi buống bút xuống nhìn lên phía Ánh. Nhìn từ đằng sau thì tất cả chỉ thấy mái tóc dài, đen nhánh của nàng, tất cả chỉ có vậy. Tôi mong tất cả sẽ bình yên tới với Ánh, mới những bước vào đời, em còn xuân xanh, vẫn e ấp trong tà áo trắng, đừng vương bụi trần.

- Có chuyện gì thế Tuấn? – Xuân nheo mày hỏi tôi.

- Không có chuyện gì đâu, Xuân chép bài đi cô đề ý kia.

- Rõ là có chuyện, Tuấn rất ít thờ dài, mà khi thờ dài là có chuyện.

...

- Xuân, Tuấn... Đứng dậy.

Tiếng cô vang lên chấm dứt câu chuyện của tôi và thắc mắc của Xuân. Tay viết bút của mọi người dừng lại và hướng đôi mắt tò mò về chúng tôi. Cũng tốt, lựa lúc nào đó tôi sẽ nói với Xuân sau, mà có lẽ cũng chẳng cần thiết vì chắc chắn một lúc nữa Xuân sẽ biết.

- Hai anh chị tâm tình thì đi ra ngoài chứ đừng làm nó trong giờ của tôi.

-... – Tôi với Xuân đều không trả lời.

- Tôi hỏi lại một lượt nữa là anh chị có học không? Nếu không thích thì ra ngoài.

- Dạ thưa cô là em chọc phá bạn Xuân, bạn ấy không có lỗi. – Tôi nhìn thẳng về phía cô giáo.

Cả lớp ồ lên một tiếng

- Trật tự. – Cô giáo đập tay xuống bàn. – Vậy mời anh ra ngoài.

- Dạ thưa cô là em hỏi Tuấn chứ Tuấn không có lỗi.

Xuân ngẩng đầu lên và nói với cô giáo khiến tôi giật mình nhìn về Xuân. Xuân ơi có nhất thiết phải làm thế không?

- Vậy hả, hai anh chị bênh nhau đúng không? Mời cả hai anh chị ra ngoài. – Tiếng cô vang lên.

Thằng Quân toan đứng dậy xin cho chúng tôi nhưng tôi đã kịp đưa tay lên vai nó ấn nó ngồi xuống. Nó đứng dậy bây giờ thì càng làm cho lớp loạn thêm mà thôi. Mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn nữa nếu như nó đứng dậy xin cho tôi. Lớp tôi nó sẽ ầm ầm lên và đối diện đó là một giờ Trung Bình cho tập thể, tệ hơn là một giờ Yêu. Nếu cứ thế này sẽ chỉ là một giờ Khá mà thôi.

- Thưa cô em là con trai cô cho em chịu luôn phần hình phạt của Xuân được không à? – Tôi hỏi cô.

- Vậy anh muốn thế nào? – Cô hỏi tôi.

- Dạ em sẽ nhận đôi hình phạt của mình.

- Được thôi. Anh ra ngoài đến hết tiết, đồng thời là một bản kiểm điểm có chữ ký phụ huynh và giáo viên chủ nhiệm nộp lại cho tôi vào giờ học lần sau. Chấp nhận chứ? – Cô đánh thép.

- Em chấp nhận. – Tôi khẳng khái.

- Vậy mời anh ra ngoài.

Tôi bước ra khỏi chỗ của mình, theo lối giữa đi ra ngoài. Đưa ánh mắt nhìn Xuân, tôi thấy khóe mi Xuân ươn ướt. Tôi mỉm cười và đi thẳng ra. Đi ra ngoài của rồi nghe tiếng cô giáo trong lớp “Nào chúng ta tiếp tục.”

Ra ghế đá ngồi, đảo mắt một vòng thì thấy tiết trời đã vào thu thật rồi, nắng chỉ còn hanh vàng, không gắt gỏng. Tiếng thầy cô giảng bài vang lên bốn phía từ các lớp học.

Đúng lúc đó thằng Thắng đi từ phía khối 12 về điệu bộ thông thả như vừa làm được việc. Có thể nó nhờ được người can thiệp vụ này và cũng có thể không vì thằng này luôn giữ thái độ điềm tĩnh nhất trong đám Thất Hùng chúng tôi. Nó tiến lại phía tôi và đặt người xuống ghế đá.

- Sao lại ra ngoài ngồi thế này? – Nó hỏi tôi.

- Nói chuyện với Xuân bị cô bắt ra ngoài.

- Uhm... mà tao không được việc rồi, lớp ông anh tao quen học thể dục mất rồi, lát rồi tìm sau.

- Thôi không sao, mày vào lớp đi, tao lo được.

- Lát tao tìm cho, tao nói là làm được, yên tâm.

- Uhm... thôi vào lớp đi. – Tôi gạt đầu với nó.

- Thế nhé. – Nó vỗ vai tôi rồi đứng dậy vào lớp.

Tôi phóng tầm mắt ra xa phía sân trường. Ngày 20-10 buồn.

Tiếng trống tan học vang lên cũng là lúc tôi đứng dậy, chờ cô giáo ra ngoài rồi nói với cô ở cửa lớp.

- Em xin lỗi cô.

- Hôm nay tôi tưởng anh không giám nhận thi tội to hơn, anh vừa cứu cả tập thể lớp nhưng nên xem lại bản thân.

- Vâng.

Cô nói xong rồi đi luôn không nhìn tôi lấy một lần. Vào trong lớp thấy cả lớp đều ngấm nhìn quyển sổ đầu bài nhưng may mắn là nó chẳng có gì ngoài chữ “Lớp chưa thật nghiêm túc” và giờ Tốt bên cạnh đó là dấu “trừ”. Hên.

- May cho mày nha con. – Dừng CR vỗ vai.

Tôi chỉ mỉm cười với nó rồi đặt cuốn sổ đầu bài về bàn giáo viên. Đúng lúc đó thì đằng sau vang lên.

“Thằng Tuấn là thằng nào nh?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 55

Tôi và lớp đồng thời quay người lại thì thấy một nhóm khoảng bốn đến năm thằng đang đứng trước cửa lớp tôi. Dẫn đầu là một thằng to, đúng là nó chứ không có phải to vừa. Nó cao cỡ tầm gần mét tám, bắp tay bắp chân chắc nịch như người tập thể thao chứ không có phải là hạng xoàng. Theo sau nó là vài thằng bé hơn, tôi nhìn loáng thoáng trong có bóng của thằng tôi với thằng Hùng sút cho lúc nãy. Nói chung là đủ cả các thể loại.

- Thằng nào là thằng Tuấn, bước ra đây xem nào? – Thằng to con lại hét lên một tiếng nữa.

Cả không đồ dồn ánh mắt về phía tôi mà cứ nhìn chằm chằm về nó kiểu như tôi không có mặt ở trong lớp. Thằng Quân đẩy tôi về phía sau ngồi xuống cái ghế giao viên còn nó và thằng Dũng đứng che khuất tôi đi khỏi tầm nhìn của chúng nó.

Quân, Dũng, tao biết chúng mày coi tao như anh em nhưng họa này là của tao gây ra thì mình tao gánh chịu, tao cảm ơn chúng mày nhưng nếu hôm nay tao không ra thì nó cũng không tha cho lớp và tao sẽ chỉ là một thằng hèn không hơn không kém.

- Tao là Tuấn, mày cần gì?

Tôi tách hai thằng và bước từ trên bục giảng xuống, lừ mắt nhìn nó. Mọi người đều dồn ánh mắt về phía tôi. Tôi nhất quyết hôm nay có nát xác ở đây cũng phải chơi chết một thằng và đó là thằng đầu tiên nhảy vào đánh tôi.

- Tao còn tưởng mày rụt cổ không ra. – Thằng đầu Mào Gà bị tôi đánh cười rồ đều.

- Chúng mày tìm tao có chuyện gì? – Tôi không thèm đếm xỉa đến thằng đầu Mào Gà.

- Mày to còi gớm nhỉ? Vừa nãy mày đánh thằng em tao đúng không? – Thằng to con bước vào trong lớp túm cổ áo tôi hỏi.

- Bỏ tao ra, nói chuyện đang hoảng tử tế không mày không bước ra được hỏi lớp đâu.

Tôi không hề dọa nó, đúng là không hề thật vì lúc ấy thằng Hùng đang cầm cái cán chổi gỗ ngồi ở bàn hai, thằng Quân cầm cái thước kẻ to và thằng Dũng cùng với mấy thằng khác đang cầm mấy cái ghế ở cuối lớp, chỉ có chờ thằng kia động thủ là cả hội sẽ nhảy và o luôn. Anh em của tôi.

- Mày đi theo tao? – Nó vẫn túm cổ áo tôi lôi đi.

- Có chuyện gì thì nói luôn, tao không có thời gian.

Tôi giựt tay nó ra cùng với đó là chiếc cúc cổ đứt “phụt”. Mắt tôi long lên nhìn thằng vào mắt nó. Liền đó, chắc vì quá ức chế với thái độ cứng cựa của tôi nên nó và tôi một cái nổ đom đóm mắt. Tức thì thằng Hùng lao vào đập thẳng cánh thẳng to con kia, thằng Quân và mấy thằng cũng lao vào luôn. Tôi chần chừ được ngay lao vào xóc thẳng cánh hai cú đâm một vào mặt một vào bụng. Mấy thằng bạn tôi ra tay quá nhanh, đám bạn nó không kịp phản ứng, tròn mắt bàng hoàng vì một thằng lớp 12 đang bị mấy thằng lớp 10 chân ướt chân ráo tấn ngay tại trận. Đến khi thằng mào gà định xông vào thì thằng Hùng Chur cầm ngay cái cán chổi phang vào chân nó.

- Thằng nào bước vào đây một bước đừng trách thứ này. – Nó và thằng Quân hai thằng cầm một cán chổi một thước to chặn lại ở cửa. Sau đó là đóng cửa và cài then trong.

Mấy thằng bạn và tôi đâm liên tục vào người thằng lớp 12 kia, nó chỉ có đưa hai tay lên đầu ôm đầu và giữ lấy cái mặt tiền tránh bầm tím. Tôi đâm thêm mấy phát nữa rồi dừng tay, đồng thời cũng cán thẳng bạn lại chứ không nó ăn mấy cái ghế nữa nằm vật ra lớp thì to chuyện.

- Thôi chúng mày, đủ rồi. – Tôi can anh em lại.

- Đám chết con mẹ nó đi, nó nghĩ nó là ai. – Tài Vẹo vẫn hung hăng đập.

- Thôi mày, đủ rồi đấy.

Tôi cầm cổ áo nó kéo lên y như lúc nó kéo áo tôi vậy. Thực ra thì nó cao hơn tôi cũng không nhiều, cũng hơn tôi vài phân thôi nên nắm cổ áo nó là khó ngon.

- Mày đứng dậy cho tao. – Tôi nói với nó.

- – Không nói lời nào nó từ từ đứng dậy.

- Tao không cho mày đứng. – Thằng Hùng từ đằng sau đập vào khuỷu chân nó làm nó loạng choạng và chùng gối quỳ xuống.

- Thứ nhất mày là đàn anh tao nên tao chỉ muốn như vậy để cho mày biết là tao không dễ bắt nạt. Còn nếu thích hoặc mày bảo thằng em mày tay đôi với tao hoặc mày so cơ với ông anh tao. Mày biết ông Hùng 12A3 rồi chứ hả? – Tôi nói gần giọng với nó.

- – Nó không nói gì và chỉ gật đầu.

- Thứ giảng hồ vườn như mày anh em tao không bận tâm, chúng mày nghĩ bọn tao là ma mới nên muốn làm gì thì làm đúng không? Đơn giản thế sao. Thằng em mày, vào đây trêu gái lớp tao, hơn nữa là bạn gái tao, tao chỉ dẫn mặt cảnh cáo, nó lại gọi thêm chúng mày xuống định ăn tao và mấy thằng bạn tao. Liệu chúng mày có đủ khả năng không? – Tôi nói tiếp với nó. – Còn nếu thích bạn gái tao thực sự, thì hãy làm cho cô ấy thích mày, đừng làm chuyện bẩn thỉu với tao. Hiểu chưa?

- – Nó lại gật đầu.

Bỗng từ đằng xa phía cửa sổ có tiếng thét lớn.

- Lớp 10 mà cồng nhĩ? Mở cửa ra cho tao. – Thêm một thằng lớp 12 nữa đứng ngoài cửa nói vọng vào.

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn ra. Tôi thấy thằng này quen lắm, hình như tôi gặp ở đâu đó rồi.

Nó đứng ngoài co chân đạp cửa cái rầm và lại hét lên. “Mở cửa ra”

Thằng vừa bị tôi đâm vọt lên nhanh chóng đẩy cái chốt cửa bật lên rồi ao ra ngoài. Thấy cứu tinh nó lao ra nhớ vớ được vàng. Thằng vừa hét kia lao vào tiến đến trước mặt tôi.

- Mày cũng cứng đấy, cơ to không mà cứng thế em? – Nó cười khẩy.

- Tao chẳng có cơ nào hết, thích thế nào bọn tao chiều hết. – Tôi nhìn thẳng vào mắt nó như đã làm với thằng bị đánh lúc trước.

- Nó bảo là nó em anh Hùng lớp anh đấy. – Thằng bị đánh nói theo sau.

- Hùng Khét hả.

- Vâng.

- Mày chạy về mày gọi thằng Hùng xuống đây, nếu không phải thì hôm nay tao cho bọn này không nhìn thấy mặt trời nữa. – Nó nói với thằng bị đánh.

...

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng rồi lùi về phía sau một bước, thủ thế nếu nó nhảy lên là tôi chơi ngay, không ngần ngại. Nhưng thằng này đúng là dân anh chị hàng thật, nó nói thế rồi đi ra phía cửa lớp, lấy cái ghế lay lắt ở đó từ lúc bọn bạn tôi vọt thằng kia rồi ngồi xuống đó nhìn tôi cười cười.

- Mày là em thằng Hùng hả? Tao thấy mày quen lắm.

- Tôi không quen anh. – Tôi nói với nó nhưng sự thực thì hình như tôi gặp ông này ở chỗ nào rồi.

Thôi đúng rồi, nếu ông này là lớp ông anh tôi thì rất có khả năng ông ấy đã tham gia trận đá bóng với đội của tôi dạo trước. Nhưng kì thực là tôi không có ấn tượng lắm với ông này, có lẽ ông chỉ nằm trong đội “múa lửa”.

- Có phải chú em là cái thằng đá hậu vệ bật một – hai rất hay, bắt chết thằng Hùng trong trận mà lớp anh đá với đội của chú không? – Ông ấy hỏi tôi như nhận ra điều gì đó.

- Thế anh là....? – Tôi ngập ngừng.

- Rồi chú sẽ biết, chờ thằng Hùng xuống đây đã.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 56

Tôi càng thêm chắc chắn ông anh này biết tôi, và tôi gặp rồi. Một lát sau thì ông anh tôi lừng lững bước vào. Ông anh kia cũng đứng dậy.

- Có chuyện gì thế mày? – Anh tôi hỏi ông kia.

- Thằng kia nó bảo nó là em mày, nó tấn thằng Sang Chó, tao gọi mày hỏi xem có phải không, không thì anh em mình chôn sống nó vì tội ba hoa. – Ông ấy chỉ về phía tôi.

- Uhm, nó đá bóng với lớp rồi mà, mày không nhận ra hay sao còn hỏi tao? – Ông anh tôi lạnh lùng đáp.

- Thế nên tao mới gọi mày xuống. – Ông ấy cười cười rồi tiến đến chỗ tôi. – Thôi nào, đều là anh em người nhà cả, ai cũng có lỗi thôi ta làm hòa đi. – Ông ấy cười vỗ vai tôi.

- Ý anh là....? – Tôi thắc mắc.

- Chú vẫn chưa nhận ra anh à? – Ông này cười với tôi.

- Không nhận ra. – Tôi lạnh lùng trả lời.

- Nói năng cẩn thận, đàn anh chứ không phải trẻ con với mày đâu. – Ông anh tôi lừ mắt.

- Hùng, anh em mày căng như nhau. Anh là Chiến hôm đã bóng với bọn em anh bị đau chân nên không đá, làm người coi xe, chú em nhớ ra anh chưa? – Anh chiến chìa tay ra cười nói chờ cái bắt tay của tôi.

- À... Em nhớ rồi. Hôm đó anh bảo anh ngứa chân lắm nhưng không đá được đúng không? – Tôi bật cười khi đã nhận người quen.

- Đúng rồi. Đây là mấy thằng đệ anh, có gì thì cho anh xin lỗi. Ok?

- Vâng.

Tôi bắt tay ông ấy một cái rồi tiến lại chỗ thằng lớp 12 bị tôi đánh lúc này chìa tay ra chờ cái bắt tay.

- Em xin lỗi anh, mong anh tha lỗi cho em.

- Chú mày đâm anh mấy phát rồi bảo anh tha lỗi thì khó lắm. Không có thành ý. – Anh Sang bắt tay rồi nhưng vẫn nói phốt.

- Vậy em mời anh một chén nước lúc tan học coi như là tạ lỗi với anh. – Tôi cười.

- Giờ thì tao biết mày đích thị là em thằng Hùng rồi. Được hết buổi ra quán U Hoa Béo nhé.

- Ok anh.

Rồi mấy ông anh kéo nhau về trong vui vẻ nhưng thằng đầu Mào Gà không giấu được nổi bực dọc khi không thịt được tôi.

- Sặc, mày có số có má thế mà để anh em vất vả là thế nào thằng chó. – Quân Đen đá vào mông tôi một cái.

- Hên thôi, may là bạn ông anh tao không thì xác định.

- Lúc nào nước nôi cho anh em thôi hả? – Nó vỗ vai tôi.

- Đơn giản. Lát đi luôn với mấy ông anh tao. Gì chứ nước mía anh cho các chú hút mỗi rằng.

Tôi về chỗ ngồi cùng với đám bạn của mình. Xuân lại kéo kéo tay áo.

- Eo oi, cứ như Trương Vô Kỵ thế này á? Chấn quần hùng lấy uy danh. (*)

- Anh mà, hé hé hé. – Tôi sáng khoái.

- Thôi ngay cái kiểu cười đó đi. Ghê quá.

- Ngoan nào, không thấy điệu cười đó dễ thương hả. – Tôi quay sang vờ nhăn mặt làm nũng với Xuân.

Xuân quay mặt đi cười lớn như được mùa, tôi ngược lên phía trên thì thấy Ánh cũng lắc lắc đầu, chắc là đang cười độ lém lỉnh của tôi. Tôi chẳng hiểu mọi chuyện từ sáng tới giờ tôi làm vì ai, tôi thực sự là đang có tình cảm với Xuân nhưng lại có những hành động luôn hướng về Ánh. Mọi giằng xé lại quay về với tôi như cách đây vài ngày trước, nó quay lại lúc tôi đã quyết định theo Xuân, bỏ mặc tất cả. Lạ lùng.

- Nay thế này đã nhận được nhiều quà chưa? – Tôi quay sang Xuân.

- Làm gì có ai. – Xuân cười lắc đầu.

- Lại chém gió rồi.

- Ừ thì cũng có nhưng Xuân chẳng nhận của ai hết. Hi. – Nàng nở nụ cười tươi như hoa.

- Tại sao? – Tôi hỏi có đôi chút ngạc nhiên.

- Vì Xuân không thích. Thế thôi.

- Nói từ thế thôi nó thích tai, nhẹ nhàng thế á? – Tôi bĩu môi.

- Thế phải thế nào? – Xuân ngạc nhiên.

- Thì kiểu nó phải bá đạo vào. Hề hề.

- Thôi học đi ông tướng. Cô lại cho ra ngoài giờ.

- Uhm.

- Mà lát lấy xe rồi ra ngoài cổng trường đợi Xuân nhé, Xuân phải lên phòng giám thị tẹo.

- Uhm...

Vậy là xong. Kế hoạch tặng quà cho Xuân tan thành mây khói. Nhân tính không bằng trời tính. Đen. Chẳng lẽ phải ôm khư khư món quà này sao?

Ngồi mãi rồi tiếng trống trong trường cũng tan. Tôi cố nán lại vì đằng nào xe mình cũng ở đó, còn phải chờ Xuân chứ ra ngoài giờ đông đúc ngột ngạt tôi không thích. Khi tiếng ồn ào của cổng trường đã nhỏ hẳn tôi mới đứng dậy ra khỏi lớp lấy xe.

Tro tro cái xe của mình lạc lõng giữa làn cang thêm nản. Tôi dắt xe thì bỗng thấy Ánh lại lặng lẽ đi bộ từ dãy phía khối 11 về. Sao Ánh buồn cười thế nhỉ. Cô bé cứ thui thủi một mình, dường như với Ánh mọi thứ đều lung linh, xa vời và chẳng ai có thể động đến cô bé được.

Thấy tôi Ánh quay mặt bước vội về phía cổng trường, tôi nhón vế-đan đuổi theo cô ấy. Tôi bắt kịp Ánh lúc hai chúng tôi ở gần cổng trường.

- Sao thế Ánh? – Tôi dừng xe trước mặt cô ấy.

- Sao là sao? – Ánh lạnh lùng trả lời.

- Tại sao thấy Tuấn, Ánh lại quay vội đi như vậy?

- Không phải! – Thoáng chút bối rối trên gương mặt Tuấn.

- Tuấn chắc chắn là như thế, Ánh chưa bao giờ làm như vậy với Tuấn.

- Vậy Tuấn đuổi theo mình chỉ để nói như vậy thôi hả?

Ánh đành mặt lại hỏi ngược một câu làm tôi chết sững giữa sân trường. Quả thực câu hỏi của Ánh quá bất ngờ và tôi không biết trả lời kiểu gì nữa. Tôi đạp xe theo Ánh đó là phản xạ tự nhiên khi thấy người mình quen nhìn thấy mình rồi quay mặt đi lạnh lùng như vậy. Tôi chẳng có ý niệm nào trong đầu là níu kéo bất kì điều gì ở Ánh. Tôi biết với tôi Ánh có vui vẻ hơn người khác nhưng thực sự là cô bé đã có bạn trai, đã có người thương người nhớ trong tâm tư rồi. Tôi chẳng có gì để vấn vương ở cô ấy.

- Không chỉ muốn hỏi vậy thôi. Ánh về đi.

Cô nàng tròn mắt có chút ngạc nhiên rồi cũng thờ dãi và cất bước đi luôn. Bóng nhỏ giữa trưa nắng khuất dần, tôi đưa tay vớ lên chiếc ba lô nắm chặt phần qua mà mình dành cho Ánh. Đau.

Tôi co chân đá viên đá giữa sân trường như trút toàn bộ bức dọc vào nó. Bỗng giật nảy mình.

- Hừ...

(*) Không nhớ là hồi nào nhưng Trương Vô Kỵ là nhân vật chính trong Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung. Ở Hồi này Trương Vô Kỵ dùng Cửu Dương Thần Công và Càn Khôn Đại Na Di đại chấn các bang phái nhằm cứu giáo chúng của Minh Giáo trong cuộc đại chiến trên đỉnh Quang Minh của Thiếu Lâm, Côn Luân, Nga Mi, Không Động và Võ Đang đánh lên đỉnh Quang Minh nhằm tiêu diệt Minh Giáo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 57

Hồi tôi bắt đầu đi làm có về quê vài ngày để vừa chơi vừa mang ít gạo lên Hà Nội chuẩn bị cho giai đoạn mới của cuộc đời. Hôm ngồi uống rượu với bố và ông nội thì ông nội có khuyên: “Đi trên con đường mới thì ta chỉ khuyên con không nên tham, vừa là phải, quá là hỏng. Đừng để mọi chuyện chỉ vì lòng tham của chính mình mà mất tất cả.” Giờ ngồi đây, ông nội nói chí phải. Rộng hơn một chút. Không chỉ trong công cuộc kiếm tiền mà trong tình cảm cũng vậy.

Ngược lại thời gian lớp 10 đó, trong tôi luôn có Xuân bầu bạn khi vui, khi buồn. Nhưng luôn tồn tại hình bóng đứng phía sau là Ánh, cô ấy cứ lặng lẽ theo sau, luôn lo lắng cho tôi. Để rồi sau khi chúng tôi chính thức đặt lên môi nhau nụ hôn thì cô ấy mới nói rõ ràng chuyện lúc đó.

....

Xuân hừ một cái làm tôi giật bắn cả mình, các bạn có hiểu cảm giác khi đang đắm chìm nghĩ về một thứ gì đó rồi có người hù đằng sau thì cảm giác thật là tuyệt vời.

- Làm cái trò gì đấy. – Tôi cau có.
- Khiếp, ông già, có hù cái thôi mà. – Xuân bĩu môi.
- Người ta thì đứng chờ một gong còn mình thì làm người ta muốn nhập viện khoa tim mạch.
- Thôi mà. Xò in xin, lờ ời lởi. Được chưa.
- Đấy cứ thế, ngoan thế ai chẳng yêu...- Tôi cười rõ đều.

Xuân ngượng chín mặt lên xe tôi rồi cả hai lại rong ruổi trên con đường từ trường về nhà. Tôi cười mím một cái khi Xuân khẽ đưa tay nín áo đằng sau. Cuộc đời sao nó lại tươi đẹp thế.

Tôi dừng xe trước cổng nhà Xuân như mọi hôm, nằng nhẹ nhàng xuống xe đứng trước mặt tôi. Cả hai nhìn nhau lâu thật lâu. Món quà trong balo giờ không biết trao thế nào đây. Mừng tượng bao thứ trong đầu giờ không giám nói, toàn thân cứng đờ như thẳng sắp chết.

- Thôi về đi, đứng đó nhìn hoài, ngại á. – Xuân mở lời trước.
- Ờ...ờ... À ù..... – Tôi gãi đầu.

Xuân định quay bước mở cổng thì tôi xuống xe nhanh, gạt chân chống và gọi Xuân từ phía sau.

- Xuân à!
- Gì nữa thế? – Xuân quay lại.
- Tuấn có món quà tặng Xuân. – Tôi lấy món quà trong balo.
- Xuân cũng có hả?
- Hôm nay là ngày của Xuân mà.

Xuân đưa tay nhận quà thì tôi nắm chặt lấy tay Xuân. Nàng khẽ giật mình, co tay lại nhưng tôi nắm hơi chặt nên mọi phản kháng của cô ấy đều vô nghĩa.

- Tuấn có điều này muốn nói...

- ...

- Những ngày qua, chưa bao giờ Tuấn vui đến thế, những lúc Xuân giận, những lúc Xuân cười Tuấn đều thấy nó thật đẹp. Từ ngày chúng ta gặp nhau, chưa bao giờ Tuấn thôi nghĩ về Xuân. Xuân còn nhớ ngày đầu tiên Xuân đổi Tuấn không? Tuấn biết mình đã tìm được người mình yêu thương. Bên Xuân, Tuấn thật sự rất vui. Hãy cho Tuấn được đưa đón Xuân mãi thế này.

- ...

- Có bao giờ trong Xuân thấy thực sự nhưng nhớ một người chưa? Đã bao giờ Xuân làm bất cứ thứ gì cũng nghĩ cho một người chưa? – Tôi dừng lại một chút.

- Rồi...

Xuân trả lời gọn gàng, xúc tích làm tôi đứng tim. Thôi rồi, xong, từ nãy đến giờ nước dãi của mình vớt xuống con mương gần kia rồi.

- Ai thế?

- Người vừa hỏi Xuân câu đó... – Xuân then thùng cúi xuống khi vẫn đang nắm chặt tay tôi.

- ...

Một khoảng lặng ngắn xuất hiện giữa hai chúng tôi. Tôi định thần lại để nói câu chốt, quyết định, thành tại câu nói này mà bại cũng tại câu nói này.

- Đồng ý làm bạn gái Tuấn nhé!!!!!!

Tôi nói ra mà như gỡ bỏ toàn bộ nỗi lòng chất chứa lâu nay. Tất cả những gì dồn nén lên cái lò xo cũng đã bung ra, chỉ chờ xem có hiệu quả không mà thôi.

Lúc này Xuân đã đỏ bừng mặt như lúc mà cô ấy khóc tôi đỡ dành sau trường, khoảnh khắc đó đã làm chúng tôi đến với nhau gần hơn. Tôi cũng không biết mình làm thế này có đúng không? Làm thế này có phải hay trái. Thực sự thì chúng tôi mới chỉ quen nhau có hơn một tháng, thời gian chưa dài để thực sự hiểu nhau. Tôi đang chờ đợi câu trả lời của Xuân.

- Sao cứ im lặng thế? – Tôi hỏi lại Xuân.
- Tuấn biết câu trả lời rồi còn gì. – Xuân lại thẹn thùng.
- Vậy là.....
-

Xuân không nói gì mà chỉ gật đầu rồi mỉm cười. Tôi siết chặt bàn tay Xuân rồi kéo cô ấy tựa vào vai mình. Yêu thương thăng hoa, Xuân nhẹ nhàng thu mình trong vòng tay của tôi. Trời bỗng chốc râm mát lạ thường, từng cơn gió thổi hiu hắt về phía chúng tôi.

- Thôi về đi không muộn mất rồi. – Xuân đưa tay lên lau mồ hôi trên má tôi.
- Uhm, Tuấn muốn bên cạnh Xuân một lúc nữa.
- Thế vào trong nhà chứ ai lại ngồi ngoài này thế bao giờ?

Xuân lục tục mở cổng rồi kéo tay tôi vào trong nhà nàng. Tôi hạ mình ngồi xuống ghế nhà nàng, chờ nàng đi rót nước. Căn nhà khá đơn giản chỉ có một bộ bàn ghế tiếp khách ở chính giữa gian nhà, bên cạnh về hai bên là hai chiếc giường đôi và phía trong là bàn thờ gia tiên. Đó là kiểu bố trí thường thấy ở mọi ngôi nhà nông thôn, người ta gọi là mái ngói 3 gian. Phía cuối nhà còn một phòng nữa, che chiếc ri-đô người ta hay gọi là buồng. Buồng này thường dùng cho con gái kiểu như Xuân – đang đi học và chưa chồng.

- Không ai ở nhà à? – Tôi hỏi Xuân.
- Có người ở nhà thì có để ông ồm con gái nhà người ta ngay giữa cổng thế kia không? – Xuân thẹn thùng ngồi xuống bên tôi.
- Hoi thật lại cứ trêu người ta. – Tôi nắm lấy tay Xuân siết chặt thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 58

Sau một hồi kể thì mới biết bố mẹ Xuân đi làm ăn xa trong Nam, Tết mới về còn Xuân ở nhà với bà nội. Xuân cai quản cả ngôi nhà này, trưa thì vào trong bà nội cách đây vài nhà ăn cơm, chiều nghỉ trưa rồi học bài tối thì bà nội ra ngủ cùng. Khổ thật, con gái tí tuổi đã sống xa bố mẹ, chỉ nhận được yêu thương từ bà nội và cũng chỉ có bà nội là thân thiết với Xuân nhất.

- Ở thế Xuân không có anh em gì à? – Tôi quay qua Xuân hỏi.
-

Xuân không nói gì lặng lẽ siết chặt tay tôi rồi nhìn lên tấm ảnh một người con trai trên bàn thờ. Tôi nhìn theo thì có một người con trai rất trẻ, khuôn mặt thanh tú và giống Xuân tới 7 phần nở một nụ cười hiền hòa.

- Anh ấy hơn tui mình 4 tuổi. Anh ấy mất đã hai năm rồi. – Xuân khẽ rơi giọt nước mắt. – Anh ấy có tính cách giống hệt Tuấn, rất dễ gần và phong lưu. – Tôi ngượng chín mặt. – Anh ấy đi vào hôm trời mưa, hôm đó anh ấy đi ôn thi đại học trên Thành Phố về, mưa to quá, lại bị cận nữa nên bị tông vào xe máy đi ngược chiều. Trên người chỉ có vài xây xước nhỏ nhưng bác sĩ nói là đập đầu xuống đường, bị tụ máu não nên không cứu được.
- Tuấn xin lỗi... – Tôi kéo Xuân vào vai tôi.
- Không sao đâu. Anh ấy đoán mệnh, đi sớm thì biết trách ai được. Anh ấy là người thương Xuân nhất. – Xuân nghẹn ngào.
- Thôi nào. – Tôi đưa tay lau nước mắt khi Xuân khóc lớn hơn.
- Tuấn không biết đâu, từ bé, mọi chuyện anh ấy đều chiều theo ý Xuân, chăm chút cho Xuân từ quần áo đến sách vở. Bố mẹ đi làm ăn xa suốt nhưng anh ấy không đua đòi, a dua theo bạn mà chăm chỉ học hành, thương em gái còn hơn cả bản thân mình. Bây giờ anh ấy xa rồi nhưng Tuấn có biết vì sao Xuân thích Tuấn không?
- Phải chăng vì Tuấn giống anh ấy?
- Đúng. Tuấn giống anh ấy như đúc. Ngay từ ngày đầu, Xuân đã thích Tuấn vì Xuân tìm thấy bóng dáng của anh ấy trong Tuấn, Xuân nghĩ Tuấn sẽ yêu

thương, chăm lo cho Xuân như những gì anh ấy đã làm.

Xuân ngược đôi mắt to tròn ướt đầm của mình lên nhìn tôi, nó long lanh trong sáng như chính tâm hồn cô ấy. Tôi từ từ đặt lên đôi môi căng mọng của Xuân một nụ hôn, Xuân cũng nhắm mắt tận hưởng và chúng tôi đắm chìm trong nụ hôn đó.

Khi chúng tôi dứt ra thì cả hai đều mỉm cười và tựa đầu vào nhau. Có lẽ Xuân đã mong chờ giờ phút chúng tôi tới bên nhau lâu lắm rồi, mong chờ một bóng hình đã lâu lắm mà cô bé chưa từng gặp. Hạnh phúc.

Ngồi trò chuyện một lúc nữa, tôi ra về vì đã gần 12h30. Về muộn bố mẹ lại thất vọng, và đặc biệt con ranh con lại thất vọng. Gì chứ thằng Dũng về tới nhà rồi là cái chắc. Giờ tôi đây còn tới hơn 8km nữa mới về đến nhà lận.

- Tuấn về cẩn thận nhé!- Xuân vẫy tay theo tôi.

- Uhm. ...

- Về nhà nhắn tin cho mình nhé.

- Uhm, yên tâm

- Có còn số điện thoại không vậy? – Xuân nheo mắt.

- Ồ ỉ hỉ. ... Hình như mất rồi. ... – Tôi gãi đầu cười cười.

- Biết ngay mà. Chờ tí nhé – Xuân nói rồi chạy vào trong nhà.

Xuân dầm dùi cho tôi mảnh giấy rồi đẩy tôi lên xe về chứ muộn lắm rồi. Tôi về mà trong lòng đầy ưu tư. Vui vì từ Xuân đã chấp nhận mình, vui vì từ nay mình không còn cô đơn trên con đường dài trước giờ lẻ loi độc bước, nhưng cũng buồn vì từ nay mình sẽ không còn quá được thân thiết với những người mình đã dành tâm tư lâu nay. Mà cụ thể là Ánh, Ánh thực sự là một cô bé vui vẻ nhưng va vấp quá nhiều nên dần cô đọng tâm hồn ấy thay vì nắng mà là giá lạnh. Cũng dễ hiểu thôi, khi bạn ngã nhiều thì những chỗ xây xước chai lì đi, sau này bạn sẽ kiêng đụng phải chỗ đó mà có đụng vào chỗ đó thì nó sẽ không còn đau như những lúc ban đầu.

- Sao về muộn vậy con? – Mẹ hỏi lúc tôi về đến nhà.

- Dạ lớp con tổ chức 20-10 cho con gái và cô giáo trong lớp. – Tôi nói dối trơn miệng.

- Sao thằng Dũng nó về rồi? – Mẹ lại hỏi.

- Thì con phải đưa một bạn về mà mẹ.

- Liệu hồn đấy, học hành đi. Nhà này toàn quả bom nổ chậm thôi á.

- Mẹ nói vậy là thế nào? – Con ranh con dấy nẩy lên.

- Thế không đúng à? Ba anh em chúng mày, mọi hôm có mặt ở nhà trước sau 12h, còn hôm nay hơn 1h mới về, mỗi đứa cách nhau nhưng 15 phút lận? Tao không nói thì thôi lại còn hỏi thế hả? – Mẹ tôi bắt đầu nóng mặt vì câu hỏi của con em.

- – Cả ba anh em chúng tôi đều im lặng.

- Tao là mẹ chúng mày, tao đề ra chúng mày mà tao không hiểu thì ai hiểu. Ai chẳng biết hôm nay là ngày gì? Chúng mày cứ nói thật ra hôm nay chúng mày đi chơi với bạn gái, bạn trai tao có mắng chúng mày không? Tao đã bao giờ cảm đoán chúng mày chuyện yêu đương trai gái chưa? Tao có phải là bà mẹ khó tính chưa? Hả?

Mẹ tôi quay lại quắc chúng tôi liếc. Không hiểu lúc ông anh và con ranh về nói với mẹ chuyện gì mà để mẹ giận đến mức như thế này. Mẹ tôi không phải là người khó tính, hay mắng hay bắt kì như thế nào? Bà thực sự là người dễ tính, yêu thương con cái và chăm lo chồng con. Nhưng để mẹ nói thế này thì thực sự là mẹ đang giận. Từ hồi tôi biết Trái Đất này quay tròn thì mẹ không đánh chúng tôi một roi, chỉ nói cho anh em tôi hiểu nên thương chúng tôi lắm.

- Ăn xong con Tít rửa bát đi. Tao đi nghỉ trưa đây. – Mẹ đứng dậy đi vào phòng của bố mẹ.

- Vâng. – Con ranh con vẫn còn tròn mắt vì bất ngờ.

...

- Mày về nói gì với mẹ mà mẹ giận thế? – Tôi hỏi con ranh.

- Em không biết. Em về lúc mẹ đang dọn cơm rồi. Anh Hùng về sau đó 15 phút rồi tới lượt anh. Mẹ cứ ít nói thế nào á. Hôm nay mẹ chẳng nói lời nào, thỉnh thoảng còn thờ dài. Em cũng chẳng biết nữa. – Con ranh con trả lời.

- Thôi ăn nhanh đi, xong tao nghỉ chiều còn đi học thêm cơ. – Ông anh tôi nói.

Chúng tôi cắm đầu cắm cổ vào ăn, ăn xong thì em tôi rửa bát tôi lau bàn còn ưu tiên ông anh thi đại học thì lên nhà nghỉ ngơi hoặc học bài. Tôi đang nằm xem lại số điện thoại của Xuân ở trong túi, vì không có điện thoại di động nên chẳng biết nói chuyện với em ấy như thế nào. Thôi lát để mẹ đi làm rồi alo trực tiếp cho Xuân qua máy bàn vậy.

Đang nằm thì ông anh đi xuống mở cửa cái cạch rồi hỏi tôi

- Chủ nhật mày có đi đâu không?

- Chưa biết, sao có chuyện gì anh? – Tôi nhồm dầy trả lời.

- Hôm đó mày với thằng Dũng đá hộ tao trận bóng.

- Hay..... Hế hế hế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 59

Tình hình trận bóng là nó như thế này, hôm đó lớp ông anh tôi đá với một lớp bên trường Nguyễn. Hai trường này đã gằm gù nhau từ lâu, tiếng tăm hai trường đều như nhau nhưng không hiểu sao năm nào thi đấu vào trường tôi cũng điểm cao hơn thậm chí còn lấy học sinh nhiều hơn. Một cái nữa là trường tôi tuy là trường huyện nhưng lại là Chuẩn Quốc Gia, trường Nguyễn toạ lạc sừng sững giữa thành phố nhưng tỉ lệ học sinh giỏi cũng như đỗ đại học hàng năm kém trường tôi có phần có tác. Đó là bệnh thành tích không tính nhưng cái này mới căng này. Tính từ khóa của ông anh chú của tôi là khóa sinh năm 1983 đến nay chưa năm nào trường Nguyễn thắng được chúng tôi trên sân cỏ. Và đỉnh điểm là năm ngoái trường tôi, trong đó có ông anh giai quý hóa của tôi thắng tận 5-2 ở Bán Kết để giành Á Quân tỉnh.

Trở lại với chuyện chính là hôm đó lớp ông ấy bận đi ôn thi đại học với thi thử Đại Học ở trong trường chuyên hết rồi. Chỉ còn có 7 người nên phải triệu tập không ít nhân sự bên ngoài để thế chỗ trống. Đá sân bóng 7 người nên cần thêm ít nhất 3 đến 4 chiến hữu nữa. Ông ấy gọi được 2 thằng bạn ông ấy nhưng không phải lớp ông ấy. Vậy là ông cần ít nhất 2 người nếu được thì càng tốt.

- Cố kiếm cho tao 4 thằng trong đó có mày và dứt khoát có thằng thủ môn thì đẹp. – Ông anh tôi nói.

- Ban căng anh ai ơi. Anh biết là chân căng được chỉ có em với thằng Dũng chứ kiếm đâu ra nữa. – Tôi nhún vai.

- Cái thằng nó đá trụ cặp cùng mày hôm đá với tao ấy, thằng đấy đá tốt đấy. – Ông ấy thẳng thừng.

- Ờ nhì, suýt quên, Hoan Sát. Để em hỏi nó đã. Nó không đi được thì cũng chịu.

- Gọi cả thằng tiền đạo bên đó đi nữa nhé. Kiếm lấy thằng thủ môn chứ trong cái ao làng này không được thằng nào đâu.

- Anh cứ là như em là thằng tuyển quân cho anh còn anh là Jose Mourinho vậy?

- Cẩn thận không mày dự bị đấy, nên nhớ tao là đội trưởng á.

- Êu, vậy đá hay nghỉ đây?

- Đừng thách nhà giàu húp tương, đội tao đủ rồi nhưng tao muốn chơi trò “Trung Trắc” thôi.

- Vậy có gì không đây? – tôi nháy nháy mắt với ông ấy.

- Bảo chúng nó đến đi tiền sân nước không phải lo, và đá là đá độ đấy. Tuyển người đá được chứ lôm khôm tao gỡ mày đấy.

- Được Ok. Ăn thì chia em còn không thì anh chịu!

- Ok. Thế nhá! Tao đi học đây.

Lâu lắm rồi không được sờ vào bóng tôi cũng ngứa chân lắm rồi. Mà khoan đã, hôm đó ông ấy bảo đi thi thử sao lại đá bóng? Chẳng phải ông này chưa bao giờ bỏ thi, bỏ bất kì một buổi học nào sao? Lão này trông thế nào gồm ha.

Khoảng đến 2h thì anh Hùng và con ranh con đi học. Tôi thì nằm nhắm mắt để đấy chứ chẳng ngủ được, đang suy nghĩ miên man về Xuân và về trận bóng chủ nhật này.

- Chiều nay không đi học à con? – Mẹ tôi mở cửa bước vào.

- Vâng ạ. Chiều nay chúng nó nghỉ.

- Thằng Dũng đâu mà dạo nay không thấy nó sang chơi, chẳng phải chúng mày quần nhau lắm mà?

- Thì nó cũng nghỉ trưa với lại nó có việc của nó mà. – Tôi ngồi dậy trả lời mẹ. – Mà chiều nay mẹ không đi làm à?

- Uhm. ...

Mẹ tôi bỗng đẩy cái gối ra rồi ngồi xuống giường chắc để nói chuyện với tôi. Lúc mẹ đẩy gối ra thì nhìn thấy tờ giấy có ghi số điện thoại của Xuân trên đó. Mẹ đưa ánh mắt nghiêm nghị lên nhìn tôi.

- Cùng lớp hay thế nào? – Mẹ hỏi tôi.

- Dạ... – Tôi rụt rè trả lời.

- Đưa lúc trưa đúng không? – Mẹ lại hỏi.

- Dạ....

- Thế đã gọi lại cho nó chưa?

- Dạ chưa ạ...

- Sao thế? – Mẹ mỉm cười.

- Thì trưa này về mẹ mắng anh em con dữ quá nên con chưa dám điện.

- Phì. ...

Mẹ phì cười vì cái mặt ngầy ra nhưng mắt sô gao của tôi.

- Thế định bao giờ điện lại cho nó? – Mẹ cười cười lắc lắc tà vờ giấy trên tay.

- Tới... Giờ nó đang ngủ trưa.

- Uhm... Học sao thi học, yêu vừa phải, học hành là chủ yếu chứ đừng để lẫn lộn. Mẹ không cấm chúng mày, muốn chúng mày va vấp một tí để cho mạnh mẽ con người, sau này ra đường làm chủ cuộc sống của chính mình, không lệ thuộc vào bất kì ai. – Mẹ nói.

- Vâng. Nhưng sao trưa này mẹ giận thế?

- Tao mắng không phải vì giận chúng mày mà là giận bố mày. Trưa này con Tít phản ứng thái quá nên tao vừa trút vừa để giáo dục nó. Con đây dạo này vào cái tuổi “trơ” nên hơi quá. Phải uốn nắn.

- Khoan khoan đã. Sao mẹ giận bố. – Tôi vội ra ôm chân lấy cánh tay mẹ lay lay mắt háp háy.

- Cha bố anh. Anh giống hệt bố anh. Anh thử hỏi xem có ông chồng nào từ lúc lấy nhau đến giờ vợ chưa có một bó hoa ngày 20-10, 8-3 như bố anh không. Ngày hôm nay, như tối nay này, tôi chỉ muốn nấu một bữa ngon để bố con nhà anh ăn nhưng bố anh sáng ngày điện đi công tác 1 tuần nữa mới về. Sáng về lấy đồ đi rồi.

- Bố đi với bà hai đấy? Mẹ không sợ à? – Tôi tí đều.

- Không có đâu. Tao sống với bố mày 20 năm rồi tao hiểu bố mày hơn chính ông ấy.

- Nếu đi thật thì sao? – Tôi lại tí đều.

- Tao trả về nơi sản xuất ngay.

- Tuần sau bố về con mách bố nhá. ... Hề hề hề.

Tôi đang cười nói với mẹ thì điện thoại vang lên. Mẹ nháy mắt nhìn tôi, có vẻ như mẹ đang muốn nhắc đến ai, tôi cười rồi phi lên nhà.

Chương 60: Chương 60

Tôi phi lên nhà thì chuông reo điên loạn. Tôi để xem có gọi lại không vì thấy số của Xuân hiện trên mà hình đây rồi. Không ngoài dự đoán, Xuân gọi lại luôn.

- Alo! – Tôi nhắc máy.

- Cho hỏi đây có phải số điện thoại của nhà bạn Tuấn không ạ? – Giọng của Xuân. Hé hé.

- Đúng rồi, ai nhỉ? – Tôi lải lải giọng trêu Xuân.

- Anh ơi cho em hỏi Tuấn có nhà không ạ? – Giọng Xuân ngọt ngào quá.

- Em tìm Tuấn có chuyện gì? Tuấn nó đang ở dưới nhà chịu phạt. – Tôi nói cố nhin cười, bên trên mẹ đang lườm tôi.

- Tuấn làm sao ạ? Mà ai đây ạ? – Xuân có vẻ lo lắng.

- Trưa đi la cà, về muộn, bố đang nói chuyện với nó ở dưới nhà, tôi là anh của Tuấn.

- Trưa nay Tuấn về muộn lắm hả anh?

- Uhm... Trưa nay Tuấn nó đi đến 1h30 mới về, đi chơi với ai về muộn, nhà thì không có ai trông, mẹ đi làm về phải nấu cơm cho cả nhà, bố đang giận lắm.

- Vâng, thế để lúc khác em gọi lại sau. Tuấn chắc bị hỏng xe thôi anh.

- Sao em biết là hỏng xe, nó đi chơi với em phải không?

- Sao anh lại hỏi thế ạ? – Tôi nhin cười lăm rồi.

- Thì anh là Tuấn chứ là ai nữa.... Há há há..... – Tôi há hốc miệng cười như thằng điên.

- Đồ hâm.....

Rộp.....

Xuân cúp máy luôn. Ở kia, trêu tí thôi mà sao lại dỗi rồi. Tôi gọi lại đến lần thứ 3 mà không thèm bắt máy. Mẹ tôi cứ tùm tùm cười rồi bà đứng dậy đi vào trong buồng mang cho tôi cái điện thoại của bà.

- Nhắn tin cho cho con bé đi không nó dỗi. – Mẹ đưa cho tôi.

- Sao mẹ biết? – Tôi ngẩn mặt.

- Mà trêu nó như thế sao nó không giận. Nghe mà bị phạt nó còn lo hơn mẹ mà lo cho chúng mày trưa này. Nhắn tin đi thì nó còn nghe máy. – Mẹ hiền từ nói.

- Nhưng mà..... – Tôi gãi đầu.

- Nhưng cái gì... Vừa phải thôi, con gái nhà người ta chứ không phải thứ để đùa, rồi hôm nào đưa về đây tao xem mặt xem thế nào...

Tôi hét to “con yêu mẹ nhất” rồi thom vào má mẹ cái và chạy biến xuống dưới phòng của mình.

Mẹ tôi là vậy đấy. Rất thoải mái với các con, thực sự mẹ là người mẹ lý tưởng của mọi đứa con. Phương Đông và đặc biệt là Việt Nam chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Nho giáo Trung Quốc. Đã là con thì phải nhất nhất nghe theo cha mẹ. Ở Phương Tây họ khác, cha mẹ luôn cách ly con từ rất bé để tạo cho con cái họ có thói quen tự lập từ bé. Họ đối xử với con mình như một người bạn để khuyên răn, để giúp đỡ con cái họ vượt lên. Còn ở Việt Nam, cha mẹ luôn bắt ép con cái mình phải theo họ, không được thế này, không được thế kia. Nhưng họ đâu biết, cái quan trọng nhất khi làm cha mẹ là không được lúc nào cũng cao vút mà phải hạ thấp mình lại làm người bạn lớn, làm người anh, người chị lớn của con mình, để giúp nó học hỏi từ từ thì mãi mãi người Việt Nam không làm được.

“- Xuân ơi! Tuấn đây, trêu tẹo thôi mà đã dỗi rồi... – Tôi nhắn tin trước.

- – Không tắm hơi.
- Đùa tẹo thôi mà, dỗi ghê vậy? – Tôi nhắn tin tiếp theo.
- – Vẫn không thấy sùi tăm.
- Thôi mà, Tuấn xin lỗi, Xuân không trả lời Tuấn phóng xe lên nhà Xuân á. – Tôi ra chiều căng.
- Đấy, xe nhà đâu có thiếu, phi lên xem nào. – Đã hồi aam
- Hé hé trả lời rồi kìa. Yêu thế không biết. – Mật ngọt chết ruồi của tôi.
- Ai yêu ông chứ? Không quan tâm. – Xuân nhắn lại.
- Thế vừa nãy dọa tẹo ai đó suýt khóc thế, thương người ta lắm hả?
- Biết vậy mà con trêu được nữa?
- Uhm, ai ngờ mau nước mắt thế?
- Kể đi, hôm nay về muộn lắm hả?
- Uhm, 1h mới về đến nhà, làm mẹ chờ com nên mẹ giận nhưng không sao, mẹ biết chuyện của tôi với Xuân, mẹ bảo hôm nào về nhà Tuấn chơi á.
- Sao thế được, đã là gì đâu mà về nhà, ngại chết.
- Thì mẹ nói thế mà, còn đang đi học mà.
- Uhm, tự dưng thấy nhớ nhớ nên gọi. hi hi. – Chắc Xuân đang cười tươi lắm.
- Uhm. Tuấn cũng nhớ Xuân lắm, không biết đang làm gì nữa.
- Đang ngồi học bài. Thấy cái mặt cười đáng ghét vẽ vào vở người ta, tự dưng lại thấy nhớ. Hâm. Ghét.
- Chăm thế ai chơi, chăm vừa thôi, chăm hết phần người ta.
- Nghỉ tẹo thôi, mà thôi đi học tiếp đây. Mai gặp ha.
- Uhm mai gặp nhé.

Tôi xóa hết tin nhắn trong inbox đi để mọi người không biết, để mẹ biết thì gay. Xuân cũng tình tứ gớm, mà đồ hâm mới xa nhau có vài tiếng mà đã nhớ người ta đến mức vậy rồi. Chẳng biết yêu nhau được bao lâu, giả sử sau này mà cưới nhau, đi công tác như bố cả tuần mới về chắc con bé này nó mắc bệnh điên quá. Hé hé.

Tôi đem điện thoại trả cho mẹ thì mẹ đang ngồi làm việc bên sổ sách của bà. Sao nửa thế giới đối diện với mình chăm chỉ thế nhỉ, tôi thấy bài tập chẳng có gì, tôi học chốc lát là xong mà Xuân học suốt ngày thôi. Mẹ tôi cũng vậy, làm hôm làm sổ sách khuya lắm, anh em chúng tôi đi ngủ hết rồi mà mẹ vẫn sáng đèn làm việc.

- Thế nào, làm cho con bé cười được chưa? – Mẹ tôi mỉm cười hiền từ.
- Dạ, rồi. con gái hơi tí là giận dỗi.
- Con em mày cũng thế, động tí là mau nước mắt chứ có khác nó đâu.
- Ừ, mà chiều nay nó đi đâu vậy mẹ. – tôi ngồi xuống cái ghế băng cạnh bàn làm việc của mẹ.
- Nó bảo đi học đến 3h rồi xin đi chơi với bạn. Nó có khác anh đâu, cũng gớm lắm.
- Tại mẹ cứ chiều nó đấy.
- Nhà có mỗi mình nó là cũng phe với tôi không chiều nó chiều ai, phe bố con anh to gan lớn mật lắm rồi.
- Mẹ nói thế, bố con hắt xì á.
- Thôi đi học bài đi cho tôi làm việc ông tướng... -Mẹ phì cười thành tiếng sau câu trêu của tôi.

Tôi chào mẹ rồi đi về phòng ngủ tiếp, học hành gì, chiều còn đi đá bóng, rèn luyện thân thể chuẩn bị đại chiến vào chủ nhật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 61

Đá bóng xong, tôi cời đôi giày cũng là lúc em tôi về học. Com nước thì vẫn là mẹ nấu thôi nhưng hôm nay ăn cứ ngon ngon thế nào. Đúng là có tí tình yêu vào nó khác bọt hẳn. Con thì mồm nó vẫn như cái loa, bữa ăn là nó không chỉ ăn com mà còn nói như đúng rồi.

Xong xuôi đầu đấy là phần tặng quà cho mẹ. Ông anh giai đã chuẩn bị hết, ba chúng tôi rờng rần lên phòng mẹ.

- Mẹ! Chúng con có món quà tặng mẹ ngày 20-10. – Con ranh con nhảy vào từ đằng sau ôm mẹ.

Mẹ tôi ngẩng lên nhìn chúng tôi một cái nhìn rung rung, ngạc nhiên mà bà chưa bao giờ nhìn cả.

- Ở đâu ra thế này? – Mẹ roi nước mắt nhìn chúng tôi.

- Mẹ nuôi chúng con bao nhiêu năm, nay ngày của mẹ chúng con chẳng lẽ không có món quà tặng mẹ được sao? – Tôi nói.

Nước mắt mẹ lăn dài hơn trên má, con ranh con cũng sụt sùi theo mẹ. Cảm xúc thật khó tả ở buổi tối hôm nay. Trong cuộc đời bạn, bạn có thể nói yêu rất nhiều cô gái, yêu rất nhiều người đàn ông, nói trơn như bôi mỡ câu “Anh yêu Em” hoặc ngược lại nhưng để nói một câu “Con yêu Mẹ” thì nó cực kì khó và có lẽ bạn cũng chẳng bao giờ làm được dù thật tâm bạn rất muốn nói.

- Chắc chúng mày trưa nãy thấy tao mắng nên giờ mua quà đúng không? – Mẹ nói trong sụt sùi.

- Không mà, bọn con chuẩn bị từ trước rồi mà. – Con ranh con nói.

- Thôi đi học đi. Thế thôi. – Mẹ lau nước mắt rồi xua tay.

Tôi hiểu ý của mẹ, mẹ cũng ghen ngào như các bà mẹ khác, mẹ không muốn cứ thế này mãi, nó làm mẹ ghen lời, làm mẹ dằn nén mà không thể nói nên lời.

Chúng tôi vâng dạ rồi về phòng nhưng mẹ vẫn nói theo.

- Tối nay con Tít lên ngủ với mẹ.

Sướng như mơ cò trong lòng, con ranh con nó cầm ngay sách vở chần gối lên phòng mẹ luôn, anh em chúng tôi chỉ thấy điệu bộ tí tòn của nó mà lắc đầu. Nó là út ít trong nhà, lại là con gái nên nó dành được nhiều tình cảm của bố mẹ nhất cũng phải. Nếu tôi là cha mẹ tôi cũng làm thế.

Tôi soạn sách vở rồi lên giường đi ngủ, nghĩ về Xuân bất chợt cười một mình. Cô bé này thật thú vị. Chẳng lẽ Xuân thích tôi từ những ngày đầu tiên sao? Lại. Mỗi lần Xuân nhìn tôi ánh mắt cứ thế nào, không nói nên lời. Có chút gì đó ngại thẹn, có gì đó trong sáng nhưng kèm theo đó ại là một chút sắc sảo, chỉ muốn tôi là của Xuân.

Lan man rồi tất cả tự dưng chìm vào trong giấc ngủ để ngày mai là một khởi đầu mới. Với tôi hàng vạn khởi đầu mới từ rất nhiều ngày khác nhau nhưng chẳng ngày nào nó giống ngày nào. Và tất cả khởi đầu cái nào nó cũng khác cái nào nhưng giờ đây tôi phải tự ý thức được mình không chỉ sống cho mình mà đã có nhiều thứ phải lo hơn khi tôi đã có người để thương nhớ, đã có cái khác hẳn so với các bạn cùng trang lứa.

Sáng hôm nay tôi dậy sớm hẳn, có vẻ lạ lắm với con em vì nó không phải vào mặt tôi hay ông anh cũng chẳng cần phải cho mấy phát vào mông nữa. Dậy sớm tự dưng thấy khoan khoái lạ thường và tôi cũng là người đợi thẳng Dũng đi học chứ không phải nó đợi mình như mọi hôm.

- Hôm nay lạ à nhà! – Nó kháy đều.

- Ồ chuyện. Tao không còn là tao của ngày hôm qua nữa rồi.- Tôi cũng đành đã đáp lại.

- Thế hôm nay mày chuyện gì rồi à? – Nó lại nói móc.

- Đùa chứ mày chỉ nghĩ được vậy thôi hả? Thôi té đê, lảm chuyện quá.

Tôi không thích nói chuyện dài dòng vì lỡ đầu lộ chuyện của tôi với Xuân thì phiền. Tôi với Xuân cứ thế đã, cứ giấu kĩ đã, ít nhất là không nên lộ ra ngoài nhiều, tránh phiền hà cho chúng tôi mà nhất là nàng, là bí thư của lớp, làm việc với trường nữa. Nàng giờ là người của công chúng rồi. Tôi dân đen, sợ lắm.

Tôi đến trước cổng nhà Xuân thì nàng vẫn như mọi ngày đã chờ ở đầu ngõ. Hôm nay chu chóa là đẹp nhé. Đồng phục thì vẫn như mọi ngày nhưng tóc cột cao nhá, lại còn cột bằng thứ mà tôi tặng nàng nữa chứ. Lung linh luôn. Má thì phúng phính, lại hơi hồng hồng tựa như đánh phấn, nhìn là chỉ muốn cắn vào đó một cái cho bồ cái yêu.

- Dạ em mời chị lên xe... – Tôi vẫn hóm hỉnh.

- Lại trêu người ta đấy. – Nàng đập vai tôi rồi cười mím một cái.

- Thôi lên xe đi, lát tới trường vào nhà vệ sinh rồi hai đứa ngủm nguẩy với nhau sau, giữa đường giữa chợ này người ta cười cho á. – Dừng được dịp tổng sỉ vả cả hai đứa chúng tôi.

- Được tí nữa kiếm con máy quay nào xịn xịn rồi theo tao vào nhà vệ sinh tao tình tự cho mày xem – Tôi vỗ vãi thằng Dũng.

.... Á....

- Đau đấy, vừa phải thôi.

Tôi nhắm mắt quay lại nói với Xuân còn thằng Dũng cười như bố đẻ em bé. Xuân mặt đỏ rực vì ngượng.

- Thôi, lát đến đó có gì giải quyết chứ đây là ngoài đường đầy đôi vợ chồng son. – Thằng Dũng vẫn há hốc mồm mà cười.

- Này mày nói vừa phải nhé. Tao là tao không có lấy bà chằn này làm vợ đâu. Tôi thân tao ra.

- Thế mày thích thể loại nào.

- Nhạc nào cũng nhảy trừ loại Rock – Ca Trù này ra.

.....Á.....

Lại thêm cái nhéo điên người nữa. Xuân chuyển sắc mặt từ ngượng thành đành đá cá kèn. Mối bậm vào nhau, nhìn tôi ánh mắt mang hình viên đạn và thằng Dũng thì mồm nó cứ há hốc ra cười. Giờ chắc bỏ vừa con chuột 8 lạng vào mồm nó.

- Đùng nhéo mà, đau lắm có biết không? – Tôi lấy tay xoa xoa lưng.

- Vô duyên lắm rồi đấy nhé. – Xuân mím môi.

- Thôi không trêu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 62

Chúng tôi tới nơi thì cảnh tượng vẫn như mọi ngày, thằng mập vẫn đang mút mồ xếp xe, còn cả trường thì vẫn đang như cái chợ. Thằng nhìn ngang, thằng nhìn dọc, thằng cười, thằng nói và cá biệt có thằng đang cầm quyển sách đọc mà chẳng biết nó đọc cái gì mà cười như thằng điên. Tôi cá là nó đang đọc thư tình. Khó hiểu.

- Mày cứ để đấy lát tao xếp cho, chúng mày để kiểu gì tao cũng phải xếp lại. Nhanh rồi té đê. – Hùng Chur cầu nhàu.

- Làm gì mà cán bộ suốt ngày cứ cáu kỉnh với dân thế? Chúng em có tội gì đâu? – Xuân lém lỉnh.

- Thôi, tôi là tôi không có thắng nổi các cô vũ mồm, đang mệt, lạy các mẹ.

Chúng tôi cười cười nói nói một lúc đứng chờ thằng Hùng xếp xong xe rồi mới về lớp. Tôi bước vào lớp cất cặp bảo Xuân là đi rửa mặt cho mát chứ nóng quá không có chịu được.

Tôi đi được vài ba bước tiến về phía bể nước cuối trường thì lại bắt gặp Ánh. Cảnh tượng đập vào mắt tôi là cô ấy với một cậu chàng khá điển trai đang cãi nhau rất to tiếng. Tôi ngồi xuống theo dõi xem đôi này xảy ra chuyện gì, biết là không tốt nhưng vì quá tò mò nên không thể cưỡng lại được.

Một hồi cãi nhau, cũng chẳng biết là đang có chuyện gì nữa nhưng thấy chàng trai kia đá vào cái gốc cây một cái rồi bỏ đi còn Ánh thì ngồi thụp xuống

gốc cây mà ôm mặt khóc. Thế quái nào mà Ánh lại yêu một thằng cha vô duyên đến thế nhỉ? Con gái dù có thế nào thì họ vẫn là phái yếu, không thể vì bất cứ lý do gì mà bỏ mặc họ như thế này.

Tôi muốn ra cổng trường mua một tập khăn giấy, dự định chạy vào đưa cô bé, mà hi vọng là có người cũng thấy như vậy, hi vọng sẽ có người đưa trước mình để mình không lâm vào cảnh khó xử. Nghĩ vậy đấy nhưng trong lòng lại chạy đi mua. Chả hiểu nổi mình.

Về đến nơi thì Ánh vẫn ngồi đó khóc, chẳng có chuyển biến gì gọi là tích cực. Giờ tôi càng chắc chắn một điều bề ngoài cô bé này càng mạnh mẽ thì bề trong càng mong manh dễ vỡ.

- Thôi nín đi. – Tôi chia khăn giấy.

- Tôi không cần anh thương hại. – Ánh không ngẩng mặt lên mà trả lời.

- Sắp vào học rồi, cô sắp lên rồi đó.

Như nhận ra điều gì đó khác thường, nhận ra có vẻ như người đang đứng trước mình đây không phải là người đã từng to tiếng với mình Ánh gạt mình ngẩng mặt lên.

Tôi nở một nụ cười với Ánh, thì cô bé lại giương đôi mắt to như mắt ếch của Ánh nhìn tôi một ánh nhìn đầy bất ngờ.

- Sao Tuấn lại ở đây? – Lấy tay gạt nước mắt Ánh nói khi chúng tôi tiến tới một cái ghế đá cạnh ao trường.

- Tuấn tình cờ đi rửa mặt thì thấy Ánh ngồi đây khóc, không cam lòng nên chạy qua xem có chuyện gì.

- Không tin. Hay theo dõi người ta đấy. – Ánh nheo mắt hỏi móc.

- Không phải. Ánh đừng hiểu nhầm.

- Tuấn muốn biết chuyện gì có được không?

- Thôi chuyện của Ánh, Tuấn biết cũng không giải quyết được gì đâu.

- Uhm vậy thôi Tuấn cũng không hỏi nữa, đi rửa mặt rồi ta vào lớp ha.

- Tuấn về trước đi, Ánh muốn ngồi chút nữa.

- Còn 5p nữa là vào lớp rồi. Trưa về ngồi, có ai đánh thuê đâu cô nương. – Tôi đưa tay chỉ cái đồng hồ.

- Ghét thế, lại còn trêu người ta nữa. – Ánh phì cười.

- Thôi nào, mắt còn ngấn lệ kia, đi rửa mặt mũi đi. Vào lớp không muộn. – Tôi cười hiền với Ánh.

- Uhm... Mà này Tuấn ơi. – Ánh nói khi tôi toan đứng dậy.

- Có gì thế, nói đi....

- Ánh hỏi Tuấn phải trả lời thật nhé. Trả lời dối hoặc không thật lát đi đường vấp hòn đá ngã vỡ đầu nhé. – Ánh nháy mắt.

- Ở cái nhà cô này ai đã đồng ý đâu mà rào quá bá đạo vậy? – Tôi gạt ớ người.

- Đi mà, hỏi có câu mà cũng không trả lời. – Ánh bĩu môi phụng phịu.

- Được hỏi đi.

- Tuấn sẽ cảm thấy như thế nào khi tận mắt chứng kiến bạn gái của Tuấn đang nắm tay cười nói vui vẻ với một người con trai khác. – nói đến đây thì Ánh đột ngột mất đi vẻ tươi tỉnh lúc nãy mà lại là gương mặt u uất khó chịu.

- Tuấn nói Ánh nghĩ thế nào cho phải thì thôi. Ở đời ta luôn phải phóng tầm mắt về phía trước để thấy mình đang ở đâu trong xã hội và chuyện tình cảm nói chung mà chuyện của Ánh nói riêng thì những thứ không thuộc về mình thì không nên níu kéo...

Tôi nói rồi đứng dậy đi vào lớp luôn. Tôi chỉ muốn nói những gì trong tâm khảm mình suy nghĩ chứ không phải nói để Ánh có bất kì một suy nghĩ gì về mình. Trong tôi hiện tại chỉ có Xuân, tôi chỉ muốn cho Ánh hiểu tất cả những vấp ngã trong đời đừng quá đặt nó nặng trong tâm trí, hãy sống cho bản thân ta để không hổ thẹn với cuộc đời và không hổ thẹn với chính mình.

Tôi vào lớp thì trống trường cũng đã điểm, không hiểu Ánh đã đi rửa mặt mũi đỡ ngấn lệ mà tập trung vào việc học chưa nữa. Tôi đã yên vị bên cạnh Xuân – Người tôi yêu, không phải bất kì người con gái nào khác.

- Này.... – Tôi quay về phía Xuân.

- Uhm – Xuân mỉm cười.
- Cho thơm má cái... Hế hế. – Tôi nháy nháy mắt.
- Vô duyên... – Xuân nguyền dài.
- Thế hôm qua..... – Tôi lại nháy nháy mắt.

Và liền đó tôi như nhảy ngược lên vì nhói ở hông. Mọi lần Xuân toàn néo ở tay nhưng lần này ở thắt lưng. Tôi cá với các bạn nếu bạn nào thử làm một phát vào hông hoặc vào phần thịt mềm dưới bắp tay phát là biết cảm giác thế nào ngay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 63

Hôm qua, tôi với Xuân có lẽ đã quá hạnh phúc vì tìm thấy chính nhau trong tâm trí nên nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô ấy ngọt ngào như những nụ hôn kiểu Pháp. Đó đều là những nụ hôn đầu đời của cả hai. Nhẹ nhàng và thanh khiết.

Giờ đây chỉ cần có hành động tiến gần phát một là vỡ mồm, hai là bầm hồng. Tùy bạn lựa chọn nếu cứ muốn làm tôi. Còn tôi cứ dừng cuộc chơi để bảo toàn tính mạng. Mình là giai đoạn trang mà. Nhì?

Hôm nay môn Văn chúng tôi có tiết trả bài văn mà lần trước chúng tôi làm hai tiết trên lớp. Đề bài thì nó đơn giản nhưng cả lớp được phen cười nức nở. Chẳng là đề bài là “Hãy tưởng tượng sau khi Mỹ Châu và Trọng Thủy chết thì kết cục họ sẽ thế nào? Anh/chị hãy cho mọi người biết trí tưởng tượng của mình.” Ôi giờ ôi, thôi thì muốn hình vạn trạng các thể loại tưởng tượng nào là Mỹ Châu và Trọng Thủy gặp nhau dưới cửu tuyền, nào là họ bị đánh một lời nguyên từ Triều Đà vì ông mất con trai nên đẩy Mỹ Châu mãi mãi không được đầu thai. Và đến hiện tại tôi vẫn còn nhớ hai tưởng tượng gọi là điên rồ bậc nhất mà lớp 10 hồi đó chúng tôi có được.

Thứ nhất không ai xa lạ chính là anh Vẹo, Tài Vẹo xấu giai nhà chúng tôi. Cô không đọc tên nhưng sau này nó tự khai ra bài văn đó là của nó. Thật thà chỉ có nó thôi. Tôi không nhớ đích xác như thế nào nhưng đại khái là anh giai này viết không khác truyện kiếm hiệp Kim Dung.

- Đây là hai bài hay “cá biệt” mà cô chỉ giám cho điểm 5 chứ không giám cho điểm cao hơn hoặc thấp hơn. – Cô Dương Văn cầm hai bài làm trên tay.

- Bài của ai vậy cô? – Hùng Chur nhanh nhẩu.

- Bài của mày chứ của ai – Dũng CR lên tiếng.

- Nó hay đến mức cá biệt cơ á? – Con ranh bán canh bàn dưới.

- Thôi trật tự. Cô sẽ đọc cả hai bài để mọi người tham khảo. Cô công nhận các bạn ấy có khả năng tuyệt vời, một bạn sau này có thể thay thế Hoàng Ngọc Lang hoặc Tư Đồ Kiếm Kiều viết truyện võ thuật và bạn còn lại sẽ thay thế mấy nhà viết kịch bản phim mà bên Thái.

Một tràng cười nổ ra như để cổ vũ cho cô bắt đầu.

Cô cầm một tờ giấy trên tay và bắt đầu đọc.

- Bài thứ nhất là của một bạn nam, cô giấu tên bạn ấy ha. – Cô giáo nói cứ như kiểu đang teen vậy.

- Vâng cô đọc nhanh lên, em cứ thấy bị thích bạn ấy rồi cô ạ. – Quân đen lại nói ngu.

- Em mà thích bạn ấy, bố mẹ bạn ấy buồn lắm á. – Cô nháy mắt.

Cả lớp cười thẳng vào mồm thẳng Quân vì tội ngu, ngu hết phần người khác. Nói vậy khác gì nó khẳng định nó bị Gay. Căng.

“Đắng cay và ngọt bùi luôn là hai sắc thái hiện hữu, tồn tại trên mọi góc ngách tâm hồn của bất kì đôi nào đang yêu. Bạn có thể sẽ sống vì nhau như những cô gái Việt Nam xưa, mòn mỏi chờ đợi người mình yêu ra trận mười năm, hai mươi năm hoặc nhiều hơn thế nữa. Nhưng cũng có những đôi yêu nhau sẽ chỉ lại cho nhau nỗi đau, để lại trong lòng hậu thế sau này là một chuyện tình đẹp, để lại niềm thương cảm thấu đất trời và cũng là minh chứng phản biện rõ ràng nhất của câu nói “Người yêu nhau sẽ đến được với nhau.”

- Hay. Phải nói là tuyệt hay. – Cô nhận xét. – Đây là một mở bài khá quát từ sâu đến đến, từ xa đến gần của thể giới tình cảm. Đây là mở bài mang tính

am hiểu nhất trong tất cả các bài mà cô đã đọc và chấm của khối mười.

Cả lớp vỗ tay rần rần như thể tán dương bài này và tôi biết chắc nó không phải của mình vì nó không giống một thằng “phôi bò” như mình.

- Nhưng đoạn sau thì tất cả phải hết sức bình tĩnh nhé. – Cô nói vọng xuống cả lớp.

“Trọng Thủy xách theo bình rượu chàng mới mua từ một điểm nghỉ chân ngoài cửa Âm Phủ theo sau hai tên quỷ đầu không ra người mà cũng chẳng ra quỷ vào yết kiến Diêm Vương. Từ ngày biết My Châu vì trúng kế mà mất nước, mang tội lớn với người dân Âu Lạc nên không được siêu sinh, vẫn làm linh hồn vất vưởng nơi cõi âm. Chàng buồn lắm, chàng mang theo tất cả những gì mình có đi tìm nàng khắp cõi Âm Tào Địa Phủ này.

- Người là ai mà đòi yết kiến Diêm Vương ta. – Giọng cô biểu cảm chúng tôi đã phì cười rồi.

- Tôi là con Trọng Thủy, con trai vua Triệu Đà xứ phương Bắc.

- Người tìm ta có việc gì?

- Tôi nghe nói My Châu mãi không thể siêu sinh vì đã phạm phải tội mất nước.

- Đúng, chuyện đó không đến lượt người can thiệp, người cũng phạm một tội không thể tha thứ được là đã theo cha người làm chuyện mà không tha thứ đó là gián tiếp giết đi không ít sinh mạng của Âu Lạc, để dân đen của Âu Lạc sống trong lầm than đau khổ. Nhưng vì người được cha người lập đàn cầu siêu cũng như là lời thỉnh cầu xa tội của toàn bộ dân phương Bắc nên người được sống nhưng ngày tháng an nhàn ở nơi đây chờ ngày tái sinh. Vậy mà không biết đường sống cho tốt muốn gây chuyện. Người đầu, lời nó xuống tầng thứ 9 phạt 100 roi đuôi quỷ. – Diêm Vương nói.

Mấy con quỷ sứ toan lôi Trọng Thủy ra khỏi điện Diêm Vương, chàng đã đem uất ức của mình bao lâu nay dồn toàn bộ vào thanh kiếm trong đôi tay. Rút kiếm tiến về phía trước. Một đường kiếm đưa từ dưới lên trên, rồi lại từ trên xuống dưới hai tay cầm chiếc hái của con quỷ sứ rơi xuống. Tiếng thét của Diêm Vương càng lớn thì chàng ra tay càng dứt khoát. Những hộ pháp thân hình con người, mang đầu trâu, ngựa cầm những chiếc trượng gai tiến về phía chàng ngày một nhiều. Từng đường kiếm thanh thoát, nháng chỉ làm rơi binh khí của hộ pháp chứ không lấy đi mạng chúng vì đơn giản chúng không phải là con người, không tồn tại sự sống nên chẳng thể lấy đi được sinh mạng chúng.

- Dừng lại.

Diêm Vương đưa tay đập bàn kèm theo tiếng thét đinh tai nhức óc là chiếc đầu lâu vỡ tan từng mảnh vụn.

...

Cô đọc một thôi một hồi nữa, cả lớp cứ cười bò ầm ầm vì những chi tiết bài viết này không khác những chi tiết trong truyện kiếm hiệp Trung Hoa.

Cuối cùng thì Trọng Thủy không thể chống lại đám lâu la, ma quỷ và bị đẩy xuống tầng thứ 18 địa ngục. My Châu biết chuyện không khỏi đau buồn và nàng xin được xuống tầng thứ 18 chịu khổ cùng Trọng Thủy. Nhưng câu kết của bài viết này thực sự ấn tượng. “Trọng Thủy và My Châu yêu nhau trong dối lừa, trong đau khổ, họ biệt ly cũng trong đau khổ, và đoàn tụ dưới Âm Tào Địa Phủ cũng là nỗi đau khổ. Cuộc đời họ là chuỗi đau khổ nhưng tình yêu của họ là bài học để lại cho đời sau, tình yêu vượt không gian, thời gian nhắc nhở cho đời lứa sau này sống sau cho toàn vẹn, sống cho nhau vì đau khổ một người là cả hai.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 64

Lớp chúng tôi vỗ tay rần rần khi cô đọc xong, đứa thì nói của đứa này, của đứa nọ. Cô nói cô sẽ không tiết lộ danh tính của người này và cô cũng không trả bài cho mọi người tránh tình trạng chê bai nhau khi biết được sự thật.

- Thực sự đây là một bài viết rất hay, câu chữ không hề lủng củng nhưng tôi chỉ cho 5 điểm vì trong ba-rem điểm của bộ về thi có yêu cầu trong mỗi bài văn không được có những tình tiết mang hơi hướng li kì và rùng rợn đặc biệt cuối truyện thì Trọng Thủy – My Châu không được đoàn tụ. Bài văn chỉ đạt yêu cầu về hành văn, câu chữ và mạch viết. Đây là khuyến khích lắm rồi.

Bài thứ hai thì lại đối ngược hoàn toàn, Đây là bài văn viết hay nhất trong tất cả các bài của lớp. Bài văn này có kết cấu chung hết hết truyện “Chuyện Người Con Gái Nam Xương” của Nguyễn Dữ.

Trọng Thủy tự tử nhưng không chết, chàng ngày đêm thương nhớ My Châu, ngày ngày ra bãi biển mong ngóng hình bóng của My Châu trở về từ biển khơi. Một ngày chàng quá đau khổ, quá hao mòn vì thương nhớ My Châu và chết đi biến mình thành một rặng San Hô. Long Vương thương tình liền cầu khẩn với Thiên Đình biến linh hồn My Châu thành một con Sao Biển để họ quần quýt bên nhau.

- Đây là một bài viết thực sự hay, nhưng cái kết của nó đã sai với những gì mà đáp án. Đây là bài viết của một bạn nữ trong lớp. Tôi thực sự mừng vì trong lớp mình lại có một ngòi bút tốt thế này. – Cô ra chiều tiếc nuối. – Tôi mong bạn nữ này luôn phát huy. Cô đưa anh mắt nhìn cả lớp chứ không nhìn về một ai cả.

- Lớp có một điểm 8, hai bài được 7,5 còn lại là tằng tằng 6,7 điểm. Chỉ có một bài được 3 điểm vì viết rất linh tinh nên tôi cho vậy là quá khuyến khích rồi. – Cô đưa tập bài lên.

- Xuân được 8 kia. – Tôi háy mắt với Xuân.

- Hâm à, lấy đâu ra.... Chắc là 3 điểm á. – Xuân cười mím.

- Không tin, bậc thầy văn chương tán giai đẹp đẽ từng bê thế này là được 3 thì ai chơi. – Tôi đã xoáy.

- Không phải đã xoáy.

Xuân nguyền dài rồi tặng tôi một cái nheo đau đến điên người mà không có giám kêu thành tiếng. Nhắm mắt nhắm mũi, nghiêng răng nghiêng lợi chịu đau trong sung sướng. Có cô bạn gái thế này không vỡ mồm hơi phí, sao mà đánh đá quá vậy giờ.

Tiết cuối cùng hôm nay lại là Thể Dục, lại gặp bà giáo thể dục khét khèn khẹt, lại còn là tiết cuối đối rã hòng ra còn chạy nhảy gì nữa.

- Êu, mày kiếm tao đôi giày, không lại lên số đầu bài đóp gió. – Hùng Chur vỗ vai.

- Tao kiếm đâu ra giờ, còn phải lên ông anh lấy đấy. Đi với tao lên đó xem có đôi nào không tao mượn cho.

- Cũng được.

Tôi vỗ vai Xuân bảo nằng cứ ra trước còn ghé và số đầu bài lát tôi mang ra sau cho để đi với thằng Hùng lên lớp ông anh giai quý hóa của tôi mượn đôi giày.

Đi ngang qua lớp 11 không hiểu hai thằng lớp 11A12 nó cứ nhìn như thể nó muốn ăn tôi hoặc thằng Hùng ngay và luôn vậy.

- Có vẻ gây thù chuốc oán hơi nhiều đấy. – Hùng Chur nói với tôi.

- Bỏ ai mà biết được, hay nó định tấn mày á.

- Diên à, tao xấu giai, nhà nghèo, học dốt, không có bạn gái thì thằng nào nó làm gì? Chỉ có mày thôi.

- Ờ mày nói cũng đúng, thật thà chỉ có chú mày thôi ha. – Tôi cười háy mắt.

- Thằng chó. – Nó đá tôi một cái rồi cười hai đứa đi tiếp.

Đến cái đất học của ông anh tôi, hôm nay chẳng khác mọi hôm là mấy, ai cũng cắm đầu cắm cổ vào quyển vở. Sao học nhiều thế các anh các chị ơi? Học thế này nó mất xinh đi đấy.

Con lợn Hùng mượn mãi mới được đôi giày vì chân nó thuộc diên bá con nhà bà đạo luôn, to khủng khiếp luôn.

Tôi về đến lớp cất đôi dép thì lại chỉ có mình Ánh đang ngồi thu lu ở chỗ ngồi của cô ấy. Lạ thật, cô bé này tính tình không đến nỗi nào mà sao hay tự ki vậy?

- Ánh không đi thể dục à? Mượn rồi đó. – Tôi ngồi ké xuống bàn cô ấy.

- Tuấn ra đi, mình mệt quá, không đi nổi. – Anh thờ dài nói.

- Đau ốm chỗ nào à? – Tôi cười cười hỏi.

- Không phải, chỉ mệt thôi.

- Phải đi tập thì nó mới hết mệt được.

....

Tôi đeo xong đôi giày thì để ý thấy gương mặt cô bé lấm tấm mồ hôi mặc dù ngồi không xa cái quạt là mấy, hơn nữa có chút nhợt nhạt như một người đang bị đói, tụt đường huyết. Chắc lại trốn ăn sáng, giữ eo đây mà. Eo đã bé như con kiến rồi lại còn bày đặt.

- Ánh ngồi đây nhé, mình ra nhé, lát mình báo cáo cô cho.

- Cảm ơn Tuấn, mình cũng nhờ Dũng rồi.

Tôi gật đầu rồi lao ra ngoài cửa lớp, quái lạ, sao lại có thằng Dũng ở đây nhỉ? Có bao giờ thấy nó nói chuyện với Ánh đâu, hồi đầu năm, nó “cầm cưa” Ánh mà có được đâu. Thấy kẹ.

Tôi lao nhanh ra ngoài cổng trường, tấp vào hàng nước mua hai hộp sữa cho cho Ánh rồi quay vào lớp chứ không nhanh là bà giáo thể dục lại vinh danh ở cái quyền sở thiên địa bất dung.

- Này! Ăn sáng cẩn thận rồi hãy đi học chứ sao cứ bỏ bữa hoài vậy? – Tôi đặt hộp sữa khi Ánh đang lim dim gục xuống bàn.

- Ô, cái gì thế? – Ánh ngược đôi mắt tròn xoe của cô bé lên hỏi tôi.

- Uống đi, nhìn Ánh xấu gái lắm đó.

Tôi dúi hai hộp sữa vào tay Ánh, vỗ nhẹ lên vai cô nàng an ủi rồi lặng lẽ đi ra khỏi lớp. Ánh khẽ mỉm cười, tôi gật đầu rồi lại lao ra sân như thằng vớ sắp đề.

...Rầm...

Tôi thấy mình va mạnh vào một người rồi ngã vật ra, nhìn ra thì mới biết là cô giáo dạy Văn, chị vợ tương lai của mình.

- Cô, em xin lỗi cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Tôi như chết lặng người vì mình đâm phải không là học sinh mà là cô giáo và còn là chị gái của Ánh nữa chứ.

- Cô có sao không ạ?- Tôi cúi đầu hỏi cô.

- Cô không sao, em đi đâu vội thế?

- Em đi ra thể dục.

- Uhm, thôi đi đi, lần sau nhớ đi đứng cẩn thận.

Tôi dạ vâng rồi cầm đầu cầm cổ chạy thẳng ra sân. Thì ra cô xuống lớp vì Ánh. Tôi bắt gặp Ánh bị như thế này là lần thứ hai rồi, không biết cô bé này bị làm sao nhưng kinh nghiệm thì cô bé này chắc chắn bị hạ đường huyết.

Tạm gác chuyện của Ánh tôi phải chuyên tâm về vấn đề Thể Dục của ngày hôm nay. Vẫn cái bà cô lảm chuyện, khó tính, hắc ám và không ưa nổi chắc chắn là lại khó chịu chuyện tôi chạy ra chỉ kịp giờ chứ không ra trước giờ như cả lớp.

- Tuấn đi đâu đấy? – Xuân hỏi tôi.

- Tuấn mượn mãi mới được đôi giày.

- Mua lấy đôi giày chứ ai cứ đi mượn bao giờ?

- Đó là cái thú đấy chứ mua thì nói làm gì?

- Ghê không? Lại muốn biến mình thành trung tâm chứ hả?

Tôi và Xuân cười khanh khách. Tiết thể dục hôm nay là màn tra tấn thể lực khủng khiếp khi bài tập là chạy năm, cuối giờ còn thêm ba vòng sân. Đã đời rồi hòng ra còn chạy nhay nổi mẹ gì.

Chờ mãi giờ tan học đã đến, Xuân nói ra công chờ tôi trước vì học Thể Dục vào tiết cuối nên chúng tôi sẽ xu dọn cặp sách và học xong là về luôn nhưng tôi thì không, cứ để sách vở ở lớp, không đi đâu mà vội vàng, muốn nhanh thì phải từ từ. Tôi mang theo ghế giáo viên vào lớp thay giày tất dăng hoàng rồi mới về.

Vừa vào đến cửa lớp thì đã thấy Ánh ngồi ngay bàn đầu trên tay là cặp sách của tôi cùng cô ấy để ngay ngắn trên mặt bàn.

- Học xong rồi hả? – Ánh mỉm cười, nụ cười chết chóc.
- Uhm, Ánh chưa về à? – Tôi hỏi lại.
- Ánh chưa, Ánh chờ Tuấn.
- Chờ Tuấn làm chi, về trước đi, bị mệt mà? – Tôi bộ dạng làm hoảng và đang ngồi thay giày ở bậc giảng.
- Thì đưa cặp sách cho Tuấn chứ làm gì nữa?
- Thế về thôi.

Tôi thay giày xong, bỏ gọn gàng vào túi bóng nhảy mất với Ánh. Hai đứa cùng sánh bước đi ra nhà gửi xe. Giường như ai cũng mệt mỏi sau 5 tiết học căng thẳng nên chẳng ai muốn động chân động tay làm gì. Lớp tôi ai cũng không muốn lấy xe ra về nữa mà ngồi thừ người như vừa gánh cả thế giới chống lại Phát Xít.

- Nhanh lên mà về chứ ngồi đây làm mẹ gì? – Thăng lộn Hùng gào.
- Mệt thấy bà cố nội, cho bọn tao thờ tí xem nào? – Quân đen nhọc nhăn thờ hần hất.
- Con quái vật, mày không thương mày thì cũng thương anh em tí chứ? – Tài Vẹo nhăn nhó.
- Thôi nhanh lên tao còn về! – Nó cười cười.
- Bỏ đề em bé hả mày? – Tôi nhăn nhó.
- Nhà tao có giỗ.
- Sax. Té ra là đóp. – Máy thằng bọn tôi xỉ và nó. – Mày xem mày đã giống con lợn chưa?

Mấy thằng bom đều mà bọn con gái cười ngặt nghẽo, Ánh rung hai bờ vai thộn gọn xinh xắn của cô ấy, mái tóc mượt mà bay đều trong gió làm xua tan cái mệt mỏi trong tôi. Ánh đẹp quá.

Một lúc sau thì cả lớp cũng về hết còn mình tôi là thằng Dũng. Chúng tôi được cái giống nhau, không thích chen lấn xô đẩy, chẳng nào cũng về đến nhà, không việc gì phải vội.

- Hai ông làm gì mà lâu thế hả trời? Đen hết là da bánh mật của tôi rồi. – Xuân làm trò với tôi và thằng Dũng.
- Đùa chứ bọn anh đây vừa cứu cả thế giới á? – Dũng CR ba hoa.
- Thôi, nói phét. Người một mẫu mà làm anh hùng. – Xuân bĩu môi.
- Phải rồi, cứ to cao đẹp trai như thằng ngồi trước cô thì mới xứng còn tôi là con tép đậu trên mét con mèo? Nhỉ? – Dũng CR trần trối.
- Thế không đúng à? – Xuân lại bĩu môi.

Tôi cười như điên khi thấy màn đối thoại của Xuân và Dũng. Không ngờ hai đứa lại khác khẩu như vậy. Sau này, hiện tại đây, chúng nó còn như nước với lửa, mỗi lần họp lớp là cầu véo treu chọc nhau như hồi cấp ba nhưng trong chúng tôi luôn tồn tại những gì trong sáng nhất của tuổi học trò còn đọng lại.

- Thôi mày đưa Xuân về nhá, tao về trước. – Dũng vỗ vai.
- Chờ tao con điên, về một mình chán lắm.
- Lâu lắm, không chơi. Thằng đứng nắng chờ thằng đứng ôm gái, đời bất công thế sao được hả mày? – Nó kháy đều.
- Thế thì cút, thằng chó.

Nó đấm tôi một cái rồi nhún về đan đạp thẳng. Tôi cũng thừa nhận là mỗi lần đưa Xuân về thì chúng tôi thường nán lại với nhau vài phút. Tôi và Xuân đều không muốn xa nhau dù chỉ là một phút.

- Dũng cũng hay nhì, cứ thế về mà không đợi Tuấn nhì? – Xuân mỉm cười.
- Quen rồi mà, cả hai đứa chơi thân từ bé nên không còn lạ gì nhau nữa.
- Mỗi Xuân là chẳng có bạn thân gì hết. ... – Ra chiều phụng phịu.

- Thì đã có Tuấn ở đây rồi còn gì nữa.

Tôi nắm chặt lấy tay Xuân, áp vào lồng ngực của mình rồi đưa cánh tay đó hôn một nụ hôn nhẹ vào mu bàn tay. Công nhận là tay Xuân đẹp thật, trắng muốt, không tí vết như búp măng. Nhìn chỉ muốn cắn cho cái thôi.

- Vào nhà uống cốc nước đã. – Xuân níu tay áo tôi.

- Thôi không vào đâu, về thôi. Trưa rồi á. – Tôi ra chiều tiếc nuối.

- Thôi thế về nhanh đi, không mẹ lại mong.

- Uhm, muốn ngắm tí nữa thôi.

- Nhìn này mồ hôi ướt hết rồi này.

Nói đoạn Xuân đưa tay lau những giọt mồ hôi trên má tôi. Đôi tay mát như kem của Xuân sao mà nó mềm mại quá trời đi. Tôi đưa tay nắm lấy bàn tay ấy, cứ thế áp vào má mình mãi như thế chẳng muốn rời xa chút nào.

Nhưng thôi mọi cuộc hẹn đều có chia ly. Tôi phải về, mẹ mong ngóng từng giờ từng phút ở nhà.

— Tuấn về Xuân nhé. – Tôi lên xe mỉm cười với Xuân.

- Uhm, về đi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Cuộc đời thì chẳng ai học được chữ ngờ, tôi cũng vậy, tôi chẳng biết mình sẽ làm nghề gì, yêu ai cưới ai hoặc có thể mình sẽ ở một mình cô đơn đến già nên hiện tại tôi hãy sống hết mình vì gia đình, bạn bè và yêu hết mình với Xuân. Để chẳng phải hối tiếc điều gì trong tương lai.

- Tuấn đạp nhanh thế ai được.

Tôi thấy có tiếng nói quen thuộc bên tai, lạ lắm. Tôi quay sang thì là Ánh, chính là Ánh.

- O, Ánh à? Làm gì giờ mới về.

- Minh qua nhà bà cô thấy Tuấn đạp vụt qua, đạp mãi mới kịp.

Tôi bắt đầu thấy có chút gì đó không ổn. Ánh đến lớp luôn là một phong thái ung dung, điềm tĩnh của một thiếu nữ cao sao, không bao giờ biết vội vàng là gì. Mọi lần cũng thế, Ánh luôn là người bị tôi vượt qua. Hôm nay có chuyện gì mà lại tốn công tốn sức đạp theo tôi thế này.

- Mọi lần cô nương đứng đỉnh lấm mà, sao hôm nay có chuyện gì tìm tại hạ vậy?

- Tôi thấy công tử đạp xe như ma đuổi định bảo không có con mà nào đâu nên công tử cứ bình tĩnh mà về. – Ánh tháo khẩu trang cười híp mí.

- Cô nương cứ đùa, vợ mong con khóc không nhanh là về bị ăn mắng đó à.

- Công tử đã có vợ á hả. – Ra chiều giả vờ ngạc nhiên.

- Bà cô và năm đứa con lận á. – Tôi ba trợn khua môi.

- Thôi không đùa nữa. Đừng trêu Ánh nữa. – Ánh xua xua tay.

- Khai mau, đạp xe theo dõi người ta đúng không?

- Không,...

- Thế có ý định gì.

- Không mà....
- Không nói thật là vấp hòn đá ngã vỡ đầu....
- Tuấn ngã ý, Ảnh còn lâu, Ảnh đi xe đạp.
- Không nói là Tuấn lay xe ngã thật đấy... – Tôi vờ vói tay lắc lắc cái ghi- đông làm tay lái của Ảnh loạng choạng.
- Thôi rồi.....
- Nói mau....- Tôi lại lắc cái nữa.
- Thì định cảm ơn Tuấn về chuyện lúc ở lớp thôi.
- Hôm sau thì ăn uống đang hoành vào đấy, để bắt gặp lần nữa là cần cho cái đấy.
- Định cần vào đâu??? – Ảnh giả dò hỏi ngơ.
- Thì..... Cần vào môi....
- Vô duyên..... – Ảnh đỏ bừng mặt.
- Không à, cần vào cho lần sau nhớ ăn sáng trước khi đi học.
- Nhớ rồi. Làm bộ....

Trò chuyện vui vẻ một lúc Anh rẽ vào con đường mòn muôn thuở nhà nàng, còn tôi thì thẳng đường quốc lộ về nhà.

Cuộc đời tôi từ hôm ấy đến hết tuần chẳng có gì thay đổi, cứ sáng đi học, chiều về đá bóng tập luyện cho trận chiến ngày chủ nhật. Ông anh bảo chiều thứ bảy sẽ làm một trận tập dượt, đội của ông ấy sẽ về sân của xã ông anh mà hôm gây sự suốt đêm cho đá một trận.

Chiều thứ bảy rồi cũng đến. Tôi với ông anh mang theo quần áo bỏ dơ balo lên đường.

- Mày liên lạc đủ chưa? – Ông ấy ngồi sau xe hỏi.
- Chỉ có em với thằng Dũng thôi chứ hai thằng kia không đi được.
- Thôi vậy là ổn rồi, kiểm thằng bắt gôn nữa thì hay.
- Mượn tạm thằng nào thôi chứ sáng mai có rồi chứ gì.
- Mai không mới gay.
- Sao đội của anh nó nghèo nàn vậy?
- Mày tưởng kiếm được thằng bắt gôn ngon như mày ăn kem hả.
- Ai bắt cả được, đội anh tấn công mạnh vậy sao chơi.
- Đành rằng nhưng đội này nó đá rắn lắm.
- Em ghét nhất thể loại này á.
- Đôi khi ghét mà cũng có đó thôi.

Anh em tôi đến sân cùng thằng Dũng thì đã có mặt mấy anh trong đội. Vừa đủ 7 người luôn, không thừa không thiếu.

- Anh em lại ta họp nhanh đề đá cho quen đội hình này. – Ông anh tôi gọi mọi người.
- Họp gì chú, anh làm huấn luyện viên còn chú làm đội trưởng, vậy là ổn thôi. – Ông anh mà hôm tôi suốt đêm lên tiếng.
- Thôi bố, nín. – Một ông anh tầm thước như ông anh tôi lên tiếng.
- Thế này nhé. Mọi lần có thằng Hiếu làm tiền đạo thì đá 3-2-1 nhưng nhân sự lần này thì anh em biết rồi, tôi không nói lại nữa như vậy tao sẽ đổi thành 3-1-2. – Ông anh tôi nói.
- Được không đó.

- Tao nghĩ là được. Hai hậu vệ cánh vẫn là Toàn và Huy, còn mày sẽ là trung tâm, là chốt chặn quan trọng nhất của toàn đội đấy Chiến ạ.
- Tao bảo mà, tao sẽ là người quan trọng nhất mà. Hề hề. – Ông anh kia cười khà ồ.
- Đã cho cẩn thận vào. Anh với chú sẽ đá cặp tiền đạo, mình phụ đầu họ ngay từ đầu. – Ông ấy chỉ thẳng Dũng. - Và bộ não của toàn đội sẽ đặt cả vào thằng em tao. Tao nghĩ nó đá kiến thiết được.
- Nhưng mà em không quen. ... – Tôi gãi đầu.
- Đã đi anh bọc hậu cho – Ông anh kia vỗ vai.

Và thế trận đã bày binh xong. Đương nhiên là một ông thủ môn mà tôi chỉ biết mặt không biết tên, đại khái là lớp ông anh tôi nhìn vạm vỡ nhưng không biết tay chân thế nào.

Đá thường thế này những thủ tục rườm rà sẽ không có như giao bóng hay phạt đền hay bất cứ điều gì.

Tôi nhận bóng từ anh Chiến rồi chuyển ra cánh cho ông hậu vệ hình như tên Toàn. Đội bóng này họ cũng không phải dạng quá tầm, cứ bình tĩnh bỏ người kèm người nên chúng tôi cứ đứng định mà đá lên rồi lại đá xuống.

Bất chợt thằng Dũng và ông anh tôi đồng thời ra dấu xin bóng khi nó thoát xuống nhanh. Tôi đẩy quả bóng lên hai bước, nhìn vị trí thằng Dũng và ông anh xem ai thuận lợi hơn để chuyển. Thằng Dũng thì tốc độ hơn còn ông anh tôi thì dứt điểm tốt hơn. Bất chợt có một hậu vệ lao lên định chuốt bóng, tôi vẩy cổ chân và quả bóng qua người thằng kia trong khi nó đang tung chân đập xõng xoài.

Vẫn còn ngẩn ngía, chưa muốn chuyển vì phải đặt tiền đạo vào tình huống thuận lợi nhất mới chuyển. Hậu vệ thông của họ dâng lên bắt đầu che hướng chuyển của tôi.

- Ra cánh chú ơi. – Ông hậu vệ phải lên tiếng.

- – Chuyển luôn.

Tôi di chuyển lên lệch về phía trái, phía của ông anh tôi để ông hậu vệ thông của mình lên cao ép bóng đội bạn. Bóng ông này đẩy quả bóng và rẽ sang ngang, cắt mắt sân rồi chạy thẳng về chỗ tôi đẩy quả bóng dọc sân đúng tầm băng vào của tôi. Cơ hội đến rồi. Tôi tung cú sút hết lực và găm về phía trái khung thành đội bạn.

1-0 cho chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Bàn thắng đến như điều bất ngờ mà tôi lẫn cả đội mình đều không ngờ. Thủ thật thì bóng đến tầm chân là sút vì nó quá đẹp chứ không ai nghĩ là vào.

- Đẹp quá xá chú mày ơi! – Ông Chiến vỗ vai tôi.
- Có gì đâu anh.
- Vị trí của mày không phải là sút, là giữ quả bóng và chuyển cho tiền đạo. Rõ chưa? – Ông anh tôi quắc mắt.
- Thôi mà Hùng, đá vui thôi. – Ông hậu vệ tên Toàn lên tiếng.
- Đã đi, giờ mày sẽ đá thông còn thằng Chiến sẽ lên đá vị trí của nó. Đừng để tao nhắc lại một lần nữa đấy. Đá cẩn thận tao nhờ.

Tôi bàng hoàng, hết sức ngạc nhiên vì không ngờ ông anh lại nóng tính đến vậy, chỉ là một trận giao lưu, chỉ là một pha ngẫu hứng và thấy nó quá đẹp thì sút thôi chứ không có ý cá nhân hay gì cả. Ông anh tôi có phải làm quá lên không.

Trận đấu vẫn tiếp tục, quả thật là ông Chiến này có kỹ năng thực sự khá, ông đảo chân và lắc như đúng rồi. Cái cách qua người của ông ấy tôi nhớ về Zidane, không có nhưng động tác thần thánh như Zidane nhưng có thể nói là thanh thoát và hoàn toàn làm chủ quả bóng của ông ấy.

Anh Chiến kiến tạo một quả cho ông anh tôi và một bàn cho thằng Dũng thì cũng là lúc ông đẩy vai tôi.

- Chú lên đá đi, anh mệt rồi. Đội này nó chưa đủ tầm với anh.

Chỉ chờ có thể tôi bắt đầu lên nhảy múa theo cái cách của mình, anh Chiến bực hậu nên tôi tha hồ mà phô diễn kỹ năng chuyển bóng của mình.

Trận đấu kết thúc khi mà đội tôi thắng tới 6-4. Cơ bản là ông Chiến đá nửa đùa nửa thật nên mới thua ông cứ đứng một chỗ cho mấy thằng Tiền đạo bên kia muốn làm gì thì làm. Mà lạ nhất mà ông anh tôi không hề nói ông ấy một câu.

- Mày đá thể liệu hồn không còn xác mà về nhà đâu. – Ông anh tôi quay lại nói khi đang đạp xe.

- Sao thế? – Thằng Dũng hỏi.

- Cứ sáng mai rồi biết, giờ nói chúng mày không nghe, không tin.

Tôi chẳng phản biện gì vì tôi biết ông anh mình thích làm hơn thích nói và khi nào chứng kiến tận mắt thì ông ấy mới tin chứ mọi chuyện qua lời nói không bao giờ ông nghe.

Buổi tối cơm xong tôi đang ngồi xem M.U đá ở VTC1 thì tự dưng thấy chán chán thế nào. Trận nào cũng thắng thế này xem nó chẳng có vị gì cả. Tôi đành mượn điện thoại mẹ nhắn tin với Xuân.

- Mẹ! Con mượn điện thoại tí được không? – Tôi ngồi cạnh mẹ ở bàn làm việc.

- Xem bóng đá đi. Mượn làm gì? – Mẹ tôi quay qua.

- Mẹ biết rồi mà... Hi hi. – Tôi gãi đầu như thể trình bày với mẹ là nhắn tin cho Xuân.

- Đây! Vặn bé ti vi đi cho hai anh mày học bài.

Tôi nhận lấy cái điện thoại rồi biến nhanh ra ghế ngồi tiếp tục với trận bóng.

- Ủa, ngủ chưa tình yêu ơi! – Tôi nhắn.

- Chưa, đang làm gì đấy? – Xuân nhắn lại.

- Đang nhớ Xuân chứ làm gì nữa?

- Thật không, hay lại chán em nào xong giò ngon ngọt người ta đúng không?

- Chuẩn thế nhỉ?

- Tôi giết ông.

- Này bạo lực gia đình là tội nặng lắm đấy.

- Kệ... Blêu Blêu.....

Tôi cảm cả điện thoại của mẹ xuống giường mình nằm nhắn tin và ngủ biến lúc nào không biết. Sáng hôm sau thức dậy thấy có 4 tin nhắn, vội vàng nhắn lại cho em rồi đi đánh răng rửa mặt ăn sáng mà chuẩn bị chiến đấu với ông anh. Xuân giận thế nào thì kệ, tôi về trình bày sau. Hề hề

Hôm nay có thêm hai người và theo ông anh tôi giới thiệu thì có một thủ môn Sịn và một ông hậu vệ đề phòng trường hợp có chuyện gì đó bất trắc.

- Đối thủ chưa biết thế nào nhưng thằng Hòa báo về là đá rất rắn. Anh em chuẩn bị tinh thần, có thể họ không bằng hoặc hơn A12 nhưng chúng ta chiến đấu hết mình nhá. – Ông anh tôi động viên anh em.

- Tao rất ghê bọn đá rắn, trước mày nhớ lớp A12 không? Chặt vật thẳng nó trên chấm 11m rồi vô địch mà sau đó tao gần như què. – Ông Chiến lắc đầu.

- Biết thế, đặc biệt là hai chú, sức hai chú sẽ không chơi được lớp 12 nên thằng Chiến mày sẽ phải đặc biệt lưu tâm thằng em tao. Còn thằng Dũng, chú tránh được cứ tránh, không ham bóng, rõ chưa.

- Ok! – Thằng Dũng và ông chiến đồng thanh.

- Giờ thằng Tuấn đá hộ công, tao không muốn bị thu phủ đầu. Đội hình vẫn như hôm qua. Chúng ta chưa biết đối thủ thế nào anh em cứ chuyển bóng chắc chắn, đá thông dong, không nên áp đặt thế trận chờ bài của họ.

Mọi người nhất trí thế là bóng vào cuộc. Đội tôi lấy bóng trước vì là khách, tôi đứng ở vạch giao bóng với ông anh. Tôi chuyển bóng về cho anh Chiến và điều bất ngờ nhất là họ không gây sức ép lớn. Có vẻ như họ cũng đã biết lớp tôi đá thế nào.

Tôi không tin rằng có đội bóng nào chấp nhận đứng yên một chỗ để đội còn lại muốn làm gì thì làm. Mạnh dạn tôi đẩy bóng lên và qua người tiền đạo

bên kia. Khi qua được người thì bắt ngờ hai cái bóng áo vàng ập nhanh từ hai bên vào. Tôi chỉ kịp nhắc chân lên bảo toàn đôi chân còn bóng thì mất và ngã xồng xoài ra đất.

Giờ đây tôi đã hiểu vì sao anh tôi hôm qua không thích tôi rê dắt chính vì lý do này đây. Đối thủ họ tạo ra cái bẫy cố tình lơi là để đối phương phô diễn và họ dùng biện pháp mạnh là phá lối chơi, phá cầu thủ để triệt hạ theo thời gian và đương nhiên là họ sẽ không thua vì bóng không bao giờ tiếp cận được quá nửa sân bên họ.

Pha mất bóng đó của tôi vào chân một thằng cũng tầm tôi bên kia và đội nó ào lên như vũ bão. May mà tiền đạo dứt điểm ra ngoài chứ không thì không tin nổi.

Đội này có lối đá chớp giật, phản công rất nhanh, đặc biệt là cái thằng vừa cướp bóng của tôi nó có tốc độ kinh hoàng. Nó ập đến nhanh như điện và chuyển bóng sắc sảo không kém anh em tôi.

- Không sao chứ thằng em? – Ông hậu vệ cánh vỗ vai tôi

- Không ạ, nó vào bóng gớm thiệt.

- Không sao là tốt, đá tiếp đi.

Ca này khó đề rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Tỉ số vẫn là hai con không dành cho hai đội, trận đấu cứ thế dang dở, thằng Dũng và ông anh tôi quần hai cánh nát toi bởi nhưng không làm sao đưa bóng vào bên trong được còn tôi thì lúc nào cũng bị hai thằng kèm chặt nịch, theo như hình với bóng. Bọn nó lúc nào cũng có một thằng đứng cạnh cửa gôn tán phét cùng thủ môn còn bọn tôi loay hoay đưa bóng vào trong.

Hiệp một và một nửa hiệp hai vẫn cứ thế, đá nhùng nhả nhùng nhằng, bên nó khỏe như trâu, chúng tôi quần thảo nhưng vậy mà không có dấu hiệu gì xuống sức.

- Bóng này thằng em! – Anh Chiến chuyền bóng cho tôi.

Tôi nhận bóng rồi cố gắng chuyền đi chuyền về với thằng Dũng nhưng không có gì khá khảm. Bỗng cái thằng kèm tôi nó chạy va vào hậu vệ khi cố lao xuống kèm ông anh tôi. Tôi đẩy quả bóng rồi chuyền 1-2-1 với thằng Dũng. Còn cách khung thành khoảng hơn 10m, chỉ có một người, cơ hội trời cho đã đến tôi vùng chân đưa quả bóng vào mu bàn chân và tôi nghe tiếng “Rắc” rồi ngã xuống.

- Mày không sao chứ? – Ông anh tôi chạy lại.

- Đau quá anh ơi. ...

- Mấy thằng lại đây xem nào.

- Đau ở đâu? – Anh chiến vỗ vào má tôi.

- Cổ chân anh ạ, hình như bị trật chân rồi.

- Thôi ra ngoài đã rồi hẵng tính.

Cả đội diu tôi ra ngoài, ông anh còn lại ép dẻo vài cái và sẵn sàng xung trận luôn và tỉ số đã là 1-0. Cú sút của tôi Dũng bảo đẹp nhưng nó còn gì ý nghĩa khi tôi không được cống hiến, không được đâm đôi giày lên cỏ cùng anh em. Lúc này ông anh kia trảm vào hậu vệ thông còn anh Chiến lên đá vị trí của tôi.

- Chân Tuấn sao thế này? – Tiếng nói có vẻ quen quen vang lên.

- Sao, sao Ánh lại ở đây? – Tôi bàng hoàng khi Ánh xuất hiện.

- Không hỏi lý do, đưa chân đây xem nào.

Rồi cô bé không nói không rằng cúi thẳng xuống xem chỗ đau của tôi, nàng cẩn thận cầm hai viên đá lạnh chườm vào đó. Còn tôi cứ ngấm em ấy ngày cả người.

- Nhìn vừa thôi không là tôi móc mắt ra đấy. – Ánh có vẻ quở trách.

- Ở không nhìn người ta sao biết người ta nhìn?

- Lại còn nói thế nữa. – Ánh đỏ mặt.

- Xinh quá.

- Đây thì đau này.....

- A.....A.... Đau đấy.

- Cho chừa cái tôi cứ chọc người ta.

Ánh cầm cái cổ chân lắc lắc cái mà tôi đau gần chết, như vừa bị đâm một phát vào bụng. Cơ mà sau phát đó thấy đỡ đau hẳn. Con gái sờ vào có khác. Hé hé.

Ngồi nói chuyện một lúc thì thằng Dũng cũng tập tễnh ra sân và lúc này chúng tôi bí thật. Mặc dù hơn một bàn nhưng còn tận 15 phút nữa mới hết trận.

Chúng tôi họp đội khẩn cấp.

— Giờ thì gay rồi, chúng nó đá rất quá. – Ông anh tôi lên tiếng.

- Chịu đau về bất gôn được không? – Anh Chiến vỗ vai thằng Dũng.

- Thằng Hào lên liệu có đá được không? Thằng kia nó nhanh như ma vậy? – Ông anh tôi phân bua.

- Để em vào.... – Tôi nói giọng giặc.

- Mày nghỉ đi. – Ông anh tôi lảng lạng quay đi.

- Giờ anh Chiến đá ngang hàng với em, chúng ta không đá tấn công nữa, anh Hùng lên đá cấm, đá thấp với bọn em, em với anh Chiến cố gắng chuyển còn tốc độ là của anh. – Tôi nói với anh em

- Tao cũng nghĩ đến cách đó chứ không còn cách nào khác.

- Vậy em thay thằng Dũng.

- Mày đá được không đấy? Tao hỏi thật. – Anh tôi nói.

- Được. – Tôi quả quyết.

- Vậy cố gắng, sắp thẳng rồi.

- Có gái bóp chân có khác, chú mày hơn anh rồi nhá.

Anh Chiến nói khiến tôi và Ánh đều ngượng chín mặt.

— Ánh ngồi đây chút nhé, mình đá ra liền. – Tôi vỗ vào vai Ánh.

- Cẩn thận nhé, đừng để người ta lo đấy. – Ánh mỉm cười với tôi.

- Đội mũ vào cho nó đỡ nắng. – Tôi kiểm cái mũ ở trong giỏ xe thằng Dũng rồi đội cho Ánh.

Ánh tặng tôi nụ cười tươi rói, làm tôi thêm sức mạnh vào đá nốt 15 phút cuối trận.

- Anh có nhìn thấy thằng nào đập em không?

- Thằng tóc mượt mượt kia kia. – Anh Chiến chỉ tôi.

- Anh để nó cho em.

Giờ lợi dụng tôi bị đau nên chúng nó ép sân, chúng tôi hầu như không lên bóng và chúng nó đá nửa sân. Thời gian bù giờ chuẩn bị hết, bóng đến chân thằng nó đã đập tôi, tôi nói với anh Chiến trông “nhà” còn tôi lên tranh bóng với ông anh.

Nó thấy tôi, nên cũng chuyển bóng đi và chuyển bóng lại. Tôi vờ hăng chân giả đau để xem nó có vượt qua tôi không, nếu vượt qua nó xác định ăn một quả sắp mặt còn đá an toàn thì coi như nó cần thận hơn tôi mấy lần. Và rồi nó dẫn bóng qua tôi thật. Mày chết.

Tôi đuổi theo và tung người làm một pha cắt kéo hoàn hảo vào cái cổ chân trái của nó. Tiếng “rắc” khô khốc vang lên như số phận của trận đấu. Tôi đứng bật dậy, mình cũng đau hướng chỉ là nó, chân mình vốn “bệnh” sẵn rồi, giờ thêm phát này tê tái lắm, nhưng tất cả có vay thì phải có trả và có lãi. Tôi đoạt quả bóng và vuốt quả bóng thật mạnh, hết lực dòn vào quả bóng bay thẳng mặt nó.

Thằng con nằm gần như bất tỉnh.

- Mày đá kiểu gì đẩy thằng chó. – Một thằng chạy lại định đạp tôi.

- Trả lại cho nó đã làm với tao. – Tôi đón được chân nó và hất nó ngã.

- Thằng chó này thích đấm nhau à? – Ông anh tôi lao lại tương thằng một đấm vào mặt thằng vừa định đánh tôi.

- Đá bố mày này. – Tôi đập liền hai phát nữa vào bụng nó. Thêm một thằng nữa nằm sân.

Đám đá đu đẩy một hồi nữa thì hai đội đã can được nhau ra. Tôi lết đôi chân không còn tí cảm giác nào ra sân, để thằng bệnh binh Dũng vào làm thủ môn. Cuối cùng thì đội tôi cũng Thắng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Chúng tôi lên xe sau khi nhận tiền độ, ông anh tôi chở tôi, thằng Dũng được một ông chở và Ánh đi một mình. Đây là cơ hội cho mấy thánh độc thân của em Ánh xinh đẹp của tôi. Mấy thằng cha này buồn cười nhí, chẳng có đứng đắn gì, lớp 12 rồi, không lo học đi suốt ngày tán gái. Linh tính quá.

Tối đoạn đường chia nhau về chỉ còn ba người chúng tôi và Ánh. Bốn người chúng tôi tập vào một quán nước ven đường, ngồi lại với nhau. Nước mía là thứ mà cả 4 chúng tôi đều chấp thuận gọi.

- Em là bạn cùng lớp với hai thằng này hả? – Anh gai tôi mở lời.

- Vâng! – Ánh ngắn gọn.

- Sao hôm nay biết hai thằng này đá bóng mà đi cổ vũ vậy?

- Em đi qua có việc thấy Dũng và Tuấn đang đá nên tập vào xem thôi.

- Vậy cổ vũ cho thằng nào?

Ông hỏi tung tung một câu mà Ánh ngượng chín cả mặt. Ai cũng vậy thôi, nếu đặt vào vị trí bạn là một người con gái và bị hỏi câu hỏi câu vậy bạn sẽ thế nào?

- Em cổ vũ cho anh ạ! – Ánh trả lời.

- Ái chà, được hê, nhưng thôi, anh xin lỗi, anh không cần. Nhường cái đồ cho hai thằng em thôi.

Phải nói là ông anh tôi phũ phàng đến khủng khiếp. Có thể nào, dù ông có bạn gái hay chưa cũng không có nên nói người ta như thế. Nói thế chẳng khác nào ném cái chai vào mặt người ta.

Tôi ngồi cạnh Ánh, gương mặt đỏ bừng vì bị ông anh tôi trêu cho, nói thật ông anh tôi không thể đầu nhưng bản tính của ông ấy vốn lạnh lùng lại không thích con gái lắm nên ông ấy mới thế. Chả hiểu sau này vợ con ông ấy sao nữa. Bà nào yêu ông ấy chắc khổ cả đời.

- Nay Ánh có việc gì qua đây thế? – Tôi quay qua hỏi Ánh.

- Ánh đi có xíu việc thôi. Chân Tuấn đỡ chưa?

- Bình thường mà, đau này có nhắm nhò gì!

- Vậy mai không có đạp xe đi học được thì sao?

- Thăng Dũng, ông anh mình còn sờ sờ đây lo gì chứ?

- Thế cũng may, chỉ lo Tuấn không đi học được thôi. Hi

Chém gió một lúc thì mọi người thống nhất đi về vì cũng khá trưa rồi. Về muộn quá sợ mẹ mắng, sợ mọi người mong ngóng, hơn nữa chứ vừa nãy nói xạo là không đau chứ đau thấy mồ tồ. Thăng chó chết kia nó ăn một cú của tôi cũng không phải dạng vừa nhưng tôi đau hơn nó có vẻ nhiều. Đã đau còn vào ráng trả thù cơ mà. Mình có vẻ nhỏ nhen, hề hề.

- Hôm nay có thằng què quặt không? – Mẹ tôi hỏi khi đang giặt cua nấy canh.

- Thăng này chứ thằng nào nữa? – Ông anh tôi chỉ thẳng mặt

- Không có em liệu đội của anh có thằng không nhỉ?

- Tao chưa gõ cho vì tội ngu lại còn phách lối.

Anh em tôi cười hề hề còn mẹ chỉ lắc đầu vì hai thằng con quá bá đạo.

Thời gian cứ thế trôi qua, tháng mười qua đi. Mùa lạnh bắt đầu đến. Rét kinh hoàng. Tôi với Thăng Dũng có ý định đi chung một xe nhưng việc đón Xuân thành thói quen rồi nên tôi không đồng ý.

- Này đi thế có lạnh lắm không? – Xuân thò tay vào túi áo của tôi lúc ngồi sau xe.

- Thử thì biết, hơn 10 cây mẹ trẻ à.

- Thế nên ngồi sau xe này thích lắm Tuấn à.

Nói rồi Xuân khẽ gục đầu vào lưng tôi. Tự dưng ấm áp lạ thường, tự sung mình chẳng cảm thấy mệt, chẳng cảm thấy cái lạnh nữa mà hiện hữu là sự ấm áp của tình yêu thuở đầu đời.

Tối hôm nay đang ngồi học bài thì tự dưng lục trong đồng sách cũ ra một vật không ai ngờ. Món quà 20-10 tôi định tặng Ánh ngày nào đó vẫn còn trong hộp bìa. Sao giờ đây, thời gian qua lâu rồi, giờ mà đem tặng ề mặt lắm.

Tất cả những gì Ánh đã làm cho tôi, lời cảm ơn không bao giờ đủ, món quà thì càng thiếu. Thứ Ánh mang đến là tình cảm quan tâm chân thành của một người bạn. Vậy thì món quà này tôi nhất định phải tặng. Bỏ nó vào cặp và lên giường đi ngủ, tìm một dịp nhất định để tôi được đáp lại tấm lòng của Ánh.

Hôm sau tôi đến lớp với trạng thái mệt mỏi vì hôm qua cứ thao thức chẳng ngủ được. Mồm thì ngáp như thằng nghiện đói thuốc, khổ sở với còn vật mang tên ngủ.

- Này thằng điên, mày đêm qua thức cho con bú hay sao mà ngáp góm vậy? – Quân đen vổ vai tôi.

- Còn hơn thế nữa đấy! – Tôi xua tay.

- Vậy là làm cái gì?

- Thôi mày không biết được đâu, âm mưu của tao nó to lớn lắm.

- Đừng nói tao là làm Hiệu Trưởng nhé?

- To hơn đi mày?

- Chủ tịch Huyện.

- Thủ tướng, thăng ngu!

- Cũng được, ra dáng thủ tướng đấy, ngáp tiếp đi

Nó nói rồi dúm đầu tôi cái. Xuân vừa đi lấy cuốn sổ đầu bài về thì trông bộ dạng tôi như thằng nghiện cứ cười tít mắt.

- Cười gì mà cười? – Tôi cắn rầu.

- Tuấn nhìn buồn cười thiệt chứ đùa đâu?

- Buồn cười ở chỗ nào?

- Chỗ nào cũng buồn cười hết á.

- Thế chỗ này có buồn cười không? – Tôi thọc lẹc vào hông Xuân, em cười như điên như dại

- Thôi thôi.... Buồn lắm.... Thôi!!!!!!

Tôi không cứ cù cho Xuân bằng được, nàng hét ngất bên trái rồi bên phải cứ ngả rạp vào người tôi, dầy nay nấy. Lớp chúng tôi quan quen cảnh hai đứa tôi như trẻ con nên chẳng ai thêm để ý nữa.

Năm tiết học trôi qua cũng nhanh nhưng mà tôi ghét nhất là cái tiết chào cờ, lạnh như điên như dại mà cứ bắt học sinh ngồi ngoài sân trường nghe thầy giáo giáo huấn. Và còn tiết mục cái gì mà sắp hạng số đầu bài nữa. Lớp tôi chẳng bao giờ đầu bảng mà cũng chẳng bao giờ cuối bảng nên là có xếp thế có xếp nữa cũng không phải oán.

Nay thứ hai và tôi lại phải chờ Xuân vì cứ thứ 2 hàng tuần là Xuân phải đi họp đoàn. Hôm nào cũng về muộn nhưng được cái chiều thứ hai là được nghỉ nên mẹ cũng biết. Hề hề, sướng!

- Ánh! Ánh! Chờ Tuấn với.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Tôi gọi với Ánh khi nàng đang xu cấp sách và ra về. Ánh luôn là người về muộn nhất lớp. Chẳng hiểu nữa, cơ mà có những cô hội gặp nàng để hai đứa thêm hiểu nhau.

- Có chuyện gì thế Tuấn? – Ánh ngoái lại.

- Gớm gặp người đẹp mà khó như lên gòi?

- Thế đang tìm đường lên gòi à?

Nói đoạn nàng tủm tủm cười mà tôi cứ ó người như thằng mất sổ gạo. Có ý gì vậy? Thầy kệ.

- Ủầy, dạo này có vẻ lém lỉnh nha! – Tôi tỉ tỉ.

- Nhờ ai đó á!

- Ai đó là thằng nào vậy? – Tôi thắc mắc.

- Sao cứ nhất định phải là thằng nhĩ? – Trả treo rồi đây.

- Thôi không tranh cãi nữa, anh là chẳng có bao giờ thắng em cả. Hề hề.

- Ai là anh?

- Bồn công tử chứ ai nữa. – Tôi ưỡn ngực vỗ mạnh, đau thấy bà ngoại.

- Hí hí, công tử trẻ ranh.

- Này nha, công tử đẹp giai học giỏi có tiếng á.

- Tiếng tăm ở đâu thế?

- Vậy là cô nương chưa nghe rồi. Có kể cô nương cũng không biết dc đâu. Hề hề.

- Thôi không ba hoa nữa. Có chuyện gì thế, nhanh Ánh còn về!

- À! Có cái này muốn đưa cho Ánh.

Tôi lôi trong cặp ra món quà mà hôm 20-10 định đưa cho Ánh không có dịp!

- Cái gì vậy? – Ánh thắc mắc.

- Hôm 20-10 định tặng Ánh nhưng hôm đó thấy Ánh sứt sùi chạy vội nên chưa tìm được dịp gửi tặng.
- Tuấn giữ từ hôm đó tới giờ hả?
- Uhm, sợ Ánh thứ nhất không nhận, thứ hai là cũng chưa được dịp nên cứ giữ mãi.
- Thảo nào..... – Ánh thở dài.
- Thảo nào gì cơ??? – Tôi thắc mắc.
- À không? Thế còn lý do gì nữa không? – Ánh mỉm cười.
- Ờ thì.... Hết rồi.
- Hi hi. Thật không? Cho Ánh thật hả?
- Thật!
- Vậy thì Ánh nhận thôi. Mấy khi được nhận quà.

Ánh nhận món quà từ tay tôi, thẹn thùng đỏ bừng mặt. Tôi biết là cô bé được không ít người ưu ái đưa những món quà lấy quen mà Ánh có nhận đâu, hơn nữa câu nói mà hôm tôi đánh nhau hiện về làm tôi không khỏi bàng hoàng.

- Ánh xin nhé. – Nàng mỉm cười.
- Mà này.... – Tôi nói khi Ánh toan định đứng dậy về.
- Gì thế?
- Tuấn hỏi thật nhé.
- Uhm, cứ hỏi đi.
- Sao mấy lần Tuấn gặp Ánh đều khóc, không ở sân sau trường thì lại từ đây 12 về thế?
- Tuấn thấy thế à?
- Tuấn thấy Ánh làm thế tội lắm.
- Chuyện con gái thôi, Tuấn đừng để ý.

Đến đây khoảng lặng của hai đứa xuất hiện, trong đầu cả hai đều đang nhảy số, mỗi người suy nghĩ một chuyện. Tôi đang nghĩ không hiểu Ánh có chuyện gì mà lại như vậy còn trong Ánh chắc đang nghĩ tôi biết được chuyện của cô ấy mới hỏi như vậy. Quẩn quanh với nhau, như mèo vờn chuột bao nhiêu ngày tháng với nhau.

- Cảm ơn Tuấn nhiều nhé, Ánh về đây! – Ánh mỉm cười.
 - Uhm, về trước đi, lát mình về.
- Cuộc đời ai cũng thế, ai cũng có bí mật giấu kín của mình, không thể công khai, Ánh cũng không ngoại lệ, hơn nữa Ánh là con gái không phải chuyện gì cũng có thể nói ra được.
- Này chưa ra lấy xe đi ngồi đây làm gì thế? – Xuân vỗ vai tôi.
 - Họp xong rồi à? – Tôi giật mình trả lời.
 - Xong rồi, ra ngoài công trường không thấy đầu nên mới vào đây, ngồi thần thờ như ông Bụt không à?
 - Đang suy nghĩ á.
 - Suy nghĩ gì thế?
 - Làm sao mà cắn vào cái má xinh kia một cái.
 - Vô duyên không à. Thôi đi về đi. – Xuân đỏ bừng cả mặt.

Chúng tôi lấy xe và tôi lại đưa Xuân về như mọi ngày. Hôm nay ngồi sau luôn tay vào túi áo rồi ôm tôi từ đằng sau còn lú la lú ló như trẻ con. Nào là

chuyện anh bí thư đoàn ngỏ lời rồi mấy anh nữa cũng thích em ấy. Hải hơn là có anh bí thư một lớp 12 nào đó định đập chậu cướp hoa trắng trợn ngay giữa văn phòng đoàn. Nhưng em ấy chốt lại là họ chỉ trêu thôi chứ chuyện tình cảm ai lại nói giữa chốn đông người như thế được chứ.

Đoạn đường như ngắn lại hơn nhiều khi tôi cứ ngồi cười bạn gái tôi nói như chim đang sau.

- Hết tiền rồi em ơi – Tôi dừng xe.

- Ai là em ông, linh tinh?

- Không em chắc chị quá.

- Chuẩn thế, yêu ghê. – Nàng cười híp mí.

- Gọi anh đi...

- Không có đâu sói ạ.

- Có gọi không?

Tôi đưa tay lên bẹo đôi má bầu bĩnh của Xuân, lắc lắc nó còn Xuân thì cứ giãy ngoay ngoay. Hai ánh mắt chạm nhau, ngưng đọng thời gian giữa không trung. Tôi và Xuân nhìn thẳng vào mắt nhau, hai trái tim hòa làm một. Xuân đưa tay lên nắm lấy đôi tay tôi đang ở trên má nàng.

- Chúng ta cứ thế này Xuân nhé. – Tôi mở lời.

Nàng không trả lời, khẽ gạt đầu rồi tựa má vào lòng bàn tay tôi, cọ cọ nó. Tôi có cảm giác mềm mại lạ thường. Đôi má thiếu nữ như một bông hoa đang chớm chím chuẩn bị nở, thuần khiết mà e ấp. Chờ có sương mới, nắng mới sẽ phô bày những gì tuyệt vời nhất cho đất trời thưởng thức.

Tôi kéo Xuân lại đặt lên trán Xuân một cái hôn như khẳng định câu nói của mình vừa nãy là hoàn toàn thật lòng. Xuân cũng ngả vào người tôi, đặt đầu nàng lên bờ vai tôi. Tôi cảm thấy nhưng mình đang là chỗ dựa cho một cô bé xinh xắn, và cô ấy cũng lấy tôi làm vinh hạnh.

Đất trời chứng kiến cho tình cảm của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Chúng tôi chuẩn bị vào kì thi học kì 1. Ai cũng cuống cuống với việc học. Năm nay chúng tôi thi 4 môn còn các môn khác sẽ làm bài kiểm tra kết thúc học kì. Bốn môn này là Toán, Văn, Anh và Hóa. Hai môn tú còn 2 môn chết tiệt chắc hẳn rằng.

- Mà làm được nhiều đề cương Văn chưa? – Thăng Dững vô vai tôi.

- Được chữ nào đâu, đang học tiếng Anh. – Tôi ưỡ ỏi.

- Căng nhí, thi chẳng giới hạn thi bố ai mà học được.

- Tao hơn vẹo gì mày. Giờ sống thoi thóp cho đến lúc thi.

- Đành vậy. Mà mày có kiếm được kèo đá bóng nào không chứ tao đang ngứa chân lắm á.

- Thi thì không thi bóng với bánh. Thi xong tao gạ lớp bên cạnh đá.

- Ngon đấy, mà lớp mình lèo khà lèo khèo thế này thì sao đá được.

- Có chân chuyển hàng sịn đây mà mày phải sợ á.

- Không tin tưởng mày được, phải có CR Dững đây thì các chú mới yên tâm mà thắng được.

- Chú nên nhớ chú chỉ mới là tài năng trẻ của M.U thôi chứ anh là đẳng cấp thế giới á, chú biết người ta gọi anh là gì không?

- Không quan tâm.

- Chảnh thế á?
- Chứ gọi là gì?
- Zidane của Việt Nam chứ gì? Mà không biết cầu thủ Zidane thật cũng chỉ là Mạnh Tuấn của Pháp thôi à.
- Lạy bố, bố nói phét còn hơn rồng. Tao đi chơi đây, mày đi ra ngoài kia tí không!
- Không, lạnh. Tao ngủ đây.

Rồi tôi gục mặt xuống bàn chờ trống vào học. Cứ thi là tôi thấy chán chẳng muốn học tẹo nào. Học mấy cái môn Toán, Lý, Hóa nó có hứng chứ cái môn Văn nó làm sao ấy. Văn mình kém, không ăn thua.

- Làm gì mà dững sĩ của ta nằm gục thế này? – Có người lay lay tôi.
- Đưa nào, đưa nào động vào cậu đấy, bỏ ra không cậu yêu mày đấy.
- Cậu với ai? – Vẫn tiếp tục lay.
- Cậu cảnh báo mày rồi á, tao chuyển từ yêu sang muốn chôn sống mày á.
- Hâm.

Người đó không lay nữa mà vỗ vào đầu mình cái. Bó đánh đau không bằng bạn xoa đầu. Láo thật.

Tôi ngẩng mặt lên thì thiên thần áo trắng Ngọc Ánh nguyệt dài một cái rồi quay lên phía trước kiêu kì. Hôm nay thái độ lạ nhỉ? Tự nhiên lay vai người ta rồi hỏi thăm chọc. Khác hẳn với Ánh của ngày hôm qua.

Tôi rồi chỗ lân la đến Ánh hỏi xem có niềm vui gì mà thay đổi thái độ thế này, có khi làm nàng vui nàng lại cho cái đề cương Văn. Một mũi tên trúng ba bốn cái đích thì sướng. Hé hé.

- Này này người đẹp dối à. – Tôi ghê người bên cạnh Ánh.
- Thêm vào dối.
- Rõ ràng là đang dối.
- Không phải. – Ánh quay lưng về phía tôi.
- Này này, nhất dối nhì giận là mất xinh nhiều lắm á.
- Xinh hay không kệ người ta.
- Há há, thế là đang dối rồi. – Tôi vỗ đùi cười như thằng đại.
- Ông đạo này là hơi bị quá trốn nhá, cứ trêu người ta thôi. – Mặt Ánh đỏ bừng.
- Ai bảo người ta đang buồn ngủ cứ chọc người ta cơ.
- Lần sau ừ thêm hỏi nữa.
- Thôi mà, mặt đỏ hết lên rồi kia, như quả gấc luôn.
- Thật á. – Ánh đưa tay lên xoa má.
- Đùa đấy.
- Ghét.

Nói rồi Ánh đâm một cái vào vai tôi, còn tôi lại bật ngửa người về phía sau cười như thằng đại thêm lần nữa. Lần này có lẽ giận thật á, nhưng hôm nay mà nhập hay sao mà dễ thương đến lạ kì. Chả bù cho mọi ngày, hỏi thì cứ cấm tằm, thỉnh thoảng gật đầu cái.

- Sao lên đây có chuyện gì nhờ vả? – Ánh bắt thóp.
- Không, thấy hôm nay xinh quá định cắn cái mà bị người ta dối. – Tôi tăng lờ quay đi.
- Cho cắn chỉ sợ có người bị ghen tát lệch mặt. – Ánh quay qua liếc xéo.

- Ô thế là cho cắn thật à, nào lại đây cung. – Tôi quay qua trêu thật.

- Hâm à, không có đâu.

Ánh né người về phía kia làm tôi hăng người tí nữa ngã về phía người nàng, may mà trụ lực của mình tốt không thì toi. Là đàn ông là không được giật mình trước gái xinh. Minh phục mình quá cơ. Hề hề.

Tiếng trống vang lên, mọi người cùng nhau vào lớp tôi tạm biệt Ánh về với chỗ quen thuộc của mình ngồi cạnh tình yêu của tôi. Lúc ngồi bên Ánh cảm giác khác lạ lắm, nó em ái, nhẹ nhàng, như mình tìm được chỗ yên bình cho tâm hồn. Trái ngược hoàn toàn khi ngồi cạnh, nói chuyện với Xuân. Bên Xuân là cái gì đó ngọt ngào đôi lúc lại vui vẻ giúp mình hăng hái hơn. Người ta bảo tìm về bên vợ là tìm về nơi yên bình, tìm về cảm giác của gia đình. Minh lạ thật.

Tiết đầu tiên học chẳng có cái vẹo gì khi thấy cô lại cho tự học, ngồi ôn lại kiến thức chuẩn bị thi.

- Xuân! Anh bảo. – Tôi quay qua kéo tay áo Xuân lúc giờ giải lao.

- Ai là Anh? Cảnh cáo mấy lần rồi nhá.

- Thế không là Anh thì là cái gì?

- Là gì tự hiểu. Hix – Nàng nguyệt dài.

- Thôi không đùa nữa, vào chủ đề chính này. Làm được nhiều đề cương Văn chưa? – Tôi hỏi.

- Làm được khá khá rồi, cơ mà không biết thi vào phần nữa.

- Vậy làm đi, lúc nào Tuấn mượn chứ Tuấn không biết làm thế nào nữa á.

- Uhm, để xem thái độ thế nào đã? – Lại bắt đầu đùa cợt.

- Thế nào là thế nào?

- Phải ngoan!

- Ngoan như thế nào?

- Phải đưa đón đúng giờ, không bướng nhăng với cô khác.

Xuân nói mà tôi giật mình mà bên trên mình Ánh cũng có dấu hiệu giật mình cái thót. Chẳng lẽ con mẹ hàng lươn này nó nhìn thấy cái lúc mình đùa với Ánh. Máu ghen của sư tử thì nó khủng khiếp lắm, nuốt trọn vẹn mình vào miệng ngấu nghiến rồi nếu không thích thì nhả ra. Sư tử.

- Bướng nhăng với cô nào đâu.

- Có thật không? – Xuân trừng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Bắt đầu thấy tổn với gái đẹp rồi, hình như con gái lúc nào cũng có bốn mắt. Hai mắt trong xanh đẹp ời là đẹp, một mắt còn lại ở sau gáy, mình ngồi sau nó trót đưa tay gãi mũi cái là cũng bị lườm vì tội vô duyên, mà thằng nào cũng thế chứ? Con trai phải vô duyên tí chứ không vô duyên không được. Mắt còn lại là ở mọi chỗ mọi nơi, mình làm cái gì họ cũng biết. Sợ.

- Thật, ngoài em Xuân ra không còn yêu em nào khác á. – Tôi nắm lấy tay Xuân.

- Hỏi lại lần nữa có thật không? – Bắt đầu trừng mắt.

- Thật mà, ngoài Xuân ra chỉ còn vài em nữa thôi. – Tôi cười khà khà khi vẫn nắm tay Xuân.

- Đáng ghét....

Xuân rút tay ra, đâm vào ngực tôi một cái rồi ngúm nguẩy đi ra chỗ bàn con Hằng Bán Chanh. Tôi biết bạn gái tôi không có gì đâu, chỉ là muốn dọa tôi thôi chứ không giận dữ gì cả. Đó là những gì mà tôi thích ở Xuân. Xuân luôn có cái vui tươi của con gái, lúc nào cũng phơi phới xuân sắc, vì thế mà không ít chàng trai ghen tị với tôi.

- Chú có vẻ lăm gãi theo thể nhỉ? – Quân đen quay qua.

- Đẹp trai thì chẳng bao giờ sai chú ạ! – Tôi vỗ ngực.

- Liệu hôn đấy, nó không có phải dạng vừa đâu? – Quân đen hất mặt xuống chỗ Xuân đang ngồi cạnh con bán chanh.

- Thế là dạng gì? – Tôi hỏi ngược.

- Dạng thường thôi ha ha ha. ... – Nó cười như một thằng điên.

- Chú kiểm em nào như rứa đi, bạn gái anh là nhất các em khác về nhì hết, mà bạn gái anh xưng thứ hai đó ai giám đứng thứ nhất. ... – Tôi cười đều.

- Vâng nhà người ta được vợ hồng chồng nhà ông được cả ông lẫn bà. – Nó bĩu môi.

- Chú thừa nhận rồi à, hé hé hé.

Bên trên Ánh không hiểu là có chú ý vào câu chuyện của tôi với thằng Quân không nhưng cũng cười rung hết hai vai. Không chừng cũng nghe. Hồng hồng. Hồng thật rồi.

Ngày thi đã cận kề. Lịch thi chúng tôi cũng đã biết, sẽ thi vào 30 và 31 tháng 12 sau đó là nghỉ Tết dương lịch và sẽ trở lại học bình thường vào ngày 2 tháng 1.

Vậy là còn một Tuần nữa thi rồi. Trong đầu Văn vẫn chẳng có gì ngoài hai chữ “Trốn tron”. Xong rồi, quả này xong thật rồi. Tiếng Anh thì mù tịt.

Đang chán nản khi Xuân lên văn phòng Đoàn của trường họp hành gì đó, mình không có người trêu, không muốn ra ngoài vì lạnh. Kệ đám thằng Quân đen Tài vẹo ra ngoài chém gió gì thì chém gió. Gục mặt xuống bàn, mặc kệ đời.

- Tuấn ơi. – Giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi ngẩng mặt lên thì khuôn mặt như khoa như ngọc của Xuân đang nhìn mình chăm chăm nở một nụ cười.

— Xuân đã về à, có chuyện gì thế? – Tôi dụi dụi mắt.

- Có đề cương văn chưa?

- Chưa, đang làm mà chưa xong.

- Đây, Xuân làm rồi nhé, cứ thế về học trong này nhé. Hơi dài nhưng chịu khó nhé

- Uhm, xin nhé, mà đi nhanh thế?

- Nay lên chuẩn bị cho công tác thi cử, các anh quán triệt không để học sinh nào vi phạm thôi.

- Thôi thế chuẩn bị đi ra kiểm tra thể dục chưa?

- Thể Dục thì có gì đâu, lát qua ông anh mượn đôi giày là xong mà.

- Uhm, lát Tuấn ra cầm cho mình cuốn sổ đầu bài với cái ghế ra nhé.

- Sao lại phải cầm, thế là cán bộ bóc lột dân nhá.

- Vậy có biết trụ cột gia đình thế nào không?

- Á à, ... Hí hí...

Tôi cười khoái trá còn Xuân thì cứ đỏ hết cả mặt vì lời lờ. Chẳng lẽ cô bé này đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ. Em là em hơi bị máu đỏ nha, anh còn chưa hỏi tội đâu. Tôi lườm cái mà Xuân mặt càng đỏ hơn.

- Không nhìn người ta nữa. Ngại. – Xuân quay qua nói nhỏ.

- Anh là anh biết em ghê lăm nha. – Tôi cũng thì thào lại.

- Nghĩ linh tinh vớ vẩn là tôi giết anh đó.

- Cứ nghĩ đấy.

...AAAAAAA.....

Lại cái nhéo chết người. Đau đến đại não đi. Không nhéo vào tay, vào chân mà cứ sướng non bạn gái em nhéo. Thế thì bố thằng Tây nào mà chịu được.

- Đã bảo đừng nhéo vào chỗ đó mà. – Tôi nhăn nhó.

- Cho chưa cái tội nghĩ linh tinh đi.

- Đấy là Xuân nói chứ mình nói đâu.

- Không có người nói xấu mà chỉ có người nghĩ xấu. Nghe không. Hix. – Nguyết dài.

Thôi thế này là thua thật rồi, thế này thì tất cả là lỗi của tôi hết rồi.

Tiết cuối cùng thể dục, tôi nhét đồng sách vào ngăn bàn rồi lao lên lớp ông anh lấy đôi giày. Có khi phải sấm đôi chứ dùng chung thể này nó cứ thốn thốn thể nào. Chán vỡ mồm.

Hôm nay kiểm tra hết học kì nhảy xa, nhặt toẹt khi ríng con 8 vào sổ điểm mà không thèm đếm xia tới bố con thằng nào. Thằng Hùng Lợn cũng may mắn kiểm được con 5. Cái thân ục ịch của nó chạy lấy đà mà cả lớp cười lẫn bò càng. Còn thằng Quân đúng chất Vận Động Viên, ông nhảy uốn éo, bay lá lướt và tiếp đất bằng Mông. Tuyệt vời.

Buổi chiều sau khi ngủ dậy, lôi sách vở ra thì có thấy một quyển vở không phải của mình, bên ngoài cũng không có tên, chỉ ghi Đề Cương Văn. Nét chữ đẹp, tròn kiểu con gái. Mình nhớ của Xuân khác cơ mà. Mà của Xuân là một tập giấy chứ không có phải quyển vở.

Mở ra bên trong trang đầu ghi những dòng chữ tròn trịa.

“Đây là những gì cơ bản nhất mình làm, theo dạng sơ đồ cho Tuấn dễ học, những ý chính đều ở trong này. Mình đã tham khảo của cả chị Dương rồi viết được khoảng nhiều đó. Mình nghĩ chỉ thi vào trong này thôi. Ôn tốt nha. Hâm ngốc.”

Bên cạnh là cái mặt cười có cái lưỡi thè ra. Dưới kí tên “Người ngồi trên một bàn”. Dễ thương ghê.

Từ lúc biết nhau em lo cho anh còn nhiều hơn những gì mà anh đã dành cho em! Cảm ơn em vớ ạ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Từ xưa đến nay nhưng chuyện chẳng bao giờ tin thì nó lại xảy ra, tí như vụ rơi máy bay. Bắt đầu từ MH370, sau đó là hàng loạt vụ tai nạn hàng không đáng tiếc. Mà ngành hàng không là ngành đảm bảo an toàn kĩ thuật tốt nhất. Trước khi bay đội ngũ kĩ thuật phải dành rất nhiều thời gian, kiểm tra kĩ lưỡng mới cho bay, ấy vậy mà vẫn có tai nạn. Và trong kì thi này đây, tôi đã gặp một sự cố vô cùng kinh điển để rồi thành kỉ tích cho lũ bạn nó tí đều sau này.

Ngày thi rồi thì cuối cùng cũng đến. Trường tôi có lệ là những môn không thi tập trung sẽ phải kiểm tra hết môn còn những môn mà thi thì sẽ đánh số thứ tự theo tên học sinh. Tôi còn nhớ tôi ngồi phòng 21. Con số định mệnh của các kì thi.

Trước ngày thi môn Văn tôi cầm đầu cầm cổ ôn theo đề cương của Ánh đưa cho và đề phòng bất trắc tôi có đọc qua vài lần phần đề cương của Ánh còn thiếu trong tập xưa Xuân. Nói chung là tình hình có thể chấp nhận được. Vì chủ quan học tốt Toán và Hóa nên tôi chỉ làm sơ sơ. Tiếng Anh ôn cũng khá nhiều.

Đang đọc dở Văn thì mẹ tôi xuống ngồi cạnh tôi lúc nào không hay.

- Sáng mai thi môn gì hả con?

- Sáng mai thi Văn, chiều thi Anh. – Tôi quay qua trả lời.

- Học được nhiều chưa? – Mẹ xoa đầu.

- Dạ! cũng hòm hòm nhưng không giới hạn nên khó xoi quá.

- Uhm thôi học cẩn thận đi, có con bé nhắn tin cho mày, hỏi về học Văn thế nào này, học xong nhớ trả lời nó nhé.

- Vâng!

Mẹ dặn dò rồi cũng đi lên nhà trên làm việc. Tòì định bụng sẽ nhắn tin lúc đi ngủ nhưng học được một lúc thì có tiếng chuông điện thoại kêu.

- Tuấn ơi lên có bạn gặp này. – Tiếng bố gọi trên nhà.

- Vâng!

Tòì tót chạy lên nhà vì chắc Xuân gọi cho tòi đây mà, mãi không thấy trả lời, cô bé này đúng là..... Ồ mà khoan. Xuân nhắn tin cho tòi vào di động của mẹ thì sẽ gọi theo số di động chứ sao lại gọi dzô máy bàn nhĩ? Lạ thể.

- Alo! – Tòì trả lời.

- Tuấn phải không? – Tiếng bên kia vang lên, là giọng nữ.

- Ai thế? – Tòì hỏi.

- Ánh nè.

- Uhm, Ánh à, có chuyện gì thế?

- Tuấn học Văn được nhiều chưa?

- Cũng học kha khá rồi, hi vọng là trúng.

- Uhm, học cho chăm vào nhá, mắt công lắm á.

- Cảm ơn nhiều nhé, Ánh học thế nào rồi? – Tòì mỉm cười hỏi lại.

- Ánh học cũng như Tuấn thôi.

- Vậy cố gắng nhé.

- Uhm. ...

- Thôi Tuấn cúp máy nhé.

- Uhm. ... Mà này. ...

Tòì toan định cúp máy thì nghe bên đầu dây giật thót có tiếng gọi cho mình.

- Gì thế Ánh? – Tòì hỏi lấy làm lạ.

- Tuấn học truyện Kiều đi nhé, phần đó dễ thi vào lắm.

- Uhm, Tuấn biết rồi. Thôi đi ngủ đi mai lấy sức mà đi thi.

- Ngủ ngon nhé!

Tòì cúp máy rồi cũng xu dọn sách vở lên giường đi ngủ. Nhắn tin với Xuân chủ yếu là để hỏi han và nói chuyện cho đỡ nhớ thôi. Điều tòi thắc mắc là tại sao Ánh lại biết số điện thoại nhà mình và gọi thẳng luôn còn dặn là vào truyện Kiều nữa. Lan man rồi cũng ngủ khi từ lúc nào không biết.

- A thánh chém đến đâu rồi, em yêu thánh, em nhớ thánh. – Tài vẹo nhìn thấy tòi là bắt đầu lên con.

- Mày từ từ thôi không người ta biết mối quan hệ của chúng mình bây giờ. – Tòì vờ nói giọng bốn cọt.

- Bỏ thánh điên, cút!

Mấy thằng chúng tòi cười rưng rờn. Rồi thằng nào lên phòng thi thằng đó, thằng Dũng thì ngồi mấy phòng đầu không gần chúng tòi lắm, chúng tòi rải rác mỗi người một phòng.

- Thi tốt nhé! – Ánh đi ngang qua tòi cười duyên.

- Thi tốt nhé! – Tôi cũng mỉm cười lại.

Ngày đầu tiên thi tuyệt vời vì Văn vào truyện Kiều còn Anh cũng không quá khó, toàn dạng mà chúng tôi đã được cô giáo cho ôn luyện suốt. Nói chung là suôn sẻ.

- Thế nào thằng chó, liệu có thủ khoa môn chém gió không? – Quân đen vỗ vai Hùng Lợn.

- Đùa chú hỏi nhằm người rồi, anh Á khoa thôi!

- Vậy làm cái lễ ăn mừng thôi – Nó tí đều.

- Game hay nước?

Quên chưa nói là thằng Hùng Lợn chơi game có số có má, nó chơi để chế thuộc hàng cự phách, mình nó bao giờ cũng cân đôi nên chúng tôi thường có kèo 3 vs 4.

- Game cũng được mà nước cũng ok? – Quân đen lại tí đều.

- Được các chú theo anh, theo thống lĩnh Hùng ra quán nước.

- Anh em theo nó.

- Khoan, thằng nào chỉ? – Nó hỏi giả ngu.

- Màm chứ ai nữa con lợn? – Quân đen chỉ thằng Hùng.

- Cút không tao đá thật mông giờ.

Cả hội cười như nắc nẻ, biết thằng hùng gài rồi nhưng Quân cứ cọt nhả để anh em được cười. Đó cũng là chút giải trí cho mọi người khi thi xong.

- Thế này nhé, mai anh em thi xong đi làm cốc nước rồi chơi game luôn. Ok? – Tôi lên tiếng.

- Được, anh duyệt. – Tài Vẹo đưa ngón tay cái chỉ hiệu OK.

Chúng tôi đường ai nấy về để chuẩn bị cho ngày thi thứ hai. Tối hôm đó cũng có gọi điện cảm ơn Ánh và xin được số điện thoại di động của nàng luôn. Sau này có chém gió đỡ bị cả nhà biết. Ông anh tôi thi thi trước rồi nên ông đang xả hơi bằng việc là xem bóng đá bật loa to ỳnh ỏi. Cú.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Ngày thi thứ hai đến nơi. Toán cũng ngon lành cảnh đào trừ câu cuối bất đẳng thức khó vãi nôi. Áp dụng kiểu gì cũng không ra. Cáu. Đến môn Hóa.

Thấy giáo phát đề đến tay, một câu lý thuyết ngon như chuối. Lý thuyết là nghề của tôi mà. Bắt đầu đến hai bài tập.

Bài tập đầu tiên nó không thuộc dạng quá khó nhưng tôi ần số mol sai. Vậy là đi một bài. Đến bài thứ hai tôi cũng nhầm nốt. Và thế là ngoài câu lý thuyết tôi chẳng có gì trong bài thi cả.

- Đọc kết quả anh dòm cái nào? – Hùng Chur chia đề ra hỏi tôi.

- Lý thuyết thôi nhá, bài tập 1 là từng này gam kết tủa và bài hai là từng này lít khí (không thể nhớ chính xác con số được.)

- Sai rồi con điên.

Hai thằng cãi nhau như chém chuối cuối cùng lấy bài của Ánh ra đo, tôi sai cả hai bài.

Ngã ngửa về đằng sau, ngồi phịch xuống chiếc ghế đá tôi đưa hai tay lên ôm mặt mừng rỡ tưởng lại từng bước mình làm bài trong bài thi. Thì ra mình tính sai ngay từ đầu. Dạng bài này mình làm đi làm lại, làm tái làm hồi đến cả tí lần, mà vẫn sai. Còn nhớ ngày nào mình là người làm đúng cả ba bài, thấy giáo tuyên dương trước lớp vì có cách giải hay giờ đây sai hết.

- Thôi, sai thì nó cũng sai rồi, người ta chấm từng bước chắc gì đã mất hết điểm đâu.

- Ành à, nhưng sai từ đầu thì làm gì có điểm.

- Chưa chắc đâu, thôi về nhà đã, mọi người về hết rồi.

- Ành cứ về trước đi, mình ngồi đây tẹo đã.

- Cười lên cái nào, một lần vấp ngã là một lần bớt dại mà.

- Biết là thế nhưng Ành không hiểu cảm giác này đâu. Đi về đi.

- Đi ra ngoài kia uống nước đã, anh em đang chờ kia.

- Đi về đi.....

Tôi quát thật lớn giữa sân trường chẳng còn ai, chỉ còn hai con người ngồi cùng nhau trên một chiếc ghế đá. Một người đau khổ còn một người cảm thông.

Sau tiếng quát lớn Ành sững sờ vì từ trước tới giờ chắc chưa ai to tiếng với cô ấy như thế, mặt dần chuyển sang tím vì giận, đỏ vì uất ức. Hai dòng nước mắt bắt đầu chảy. Tôi nghe tiếng sùi sùi của người bên cạnh mình nhưng chẳng còn tâm trí nào mà nói gì với cô ấy nữa.

- Thôi tôi về, mặc xác cậu.

Nói trong nước mắt rồi Ành đứng dậy đạp xe ra về. Tôi ngoái nhìn lên và nhận ra mình đã sai, sai hoàn toàn. Cô ấy không có lỗi, lỗi là ở mình sao mình lại có thể to tiếng với cô ấy được. Ngồi đó ừ nhìn không làm sao cất tiếng gọi cô ấy lại được, chỉ biết nhìn bóng nhỏ xa dần, khuất sau phía cổng trường và biến mất.

Những ngày sau là chuỗi ngày mà tôi không lấy gì làm vui khi đi học. Vẫn qua đón Xuân, vẫn nói chuyện với anh em nhưng không còn tếu táo như lúc trước vì tôi chẳng thể thốt được ra những lời đó. Tâm trạng lúc nào cũng chán nản. Vô định hình trong tiềm thức.

Còn quan hệ với Ành trở về con số KHÔNG tròn trĩnh. Ành lại lạnh lùng như xưa, lại thu mình trong vỏ bọc của một cô gái lãnh cảm với xã hội, bạn bè trong lớp. Những lần ánh mắt chạm nhau là những lần chỉ vội nhìn rồi quay đi, không để ý gì đến đối tượng mình đang gặp mặt.

Tôi vật vờ trong giờ học, bài tập cũng chẳng muốn làm, cứ khi nhìn một bài Hóa hay một quyển sách nào liên quan đến nó là lại muốn quăng ngay đi như thể không bao giờ cần nó nữa.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi. Hôm công bố điểm, không ngoài dự đoán, tôi được 4.5 Hóa. Cả lớp như sững sờ và thầy giáo cũng hơi ngạc nhiên vì một nhân vật có tiếng của lớp lại chỉ được từng ấy điểm. Cuối giờ thầy giáo gọi riêng tôi và nói chuyện

- Em sao vậy? Có cần thầy rút bài ra để chấm lại cho em không? – Thầy tháo kính và nói.

- Không đâu thầy, em làm sai em biết.

- Đề này không phải khó, tôi không nghĩ với kiến thức của em mà lại chỉ được từng ấy điểm.

- Em làm sai mất hai bài tập vì tính toán nhầm.

- Nhầm! Em vô trách nhiệm với kì thi của em như thế hả? Anh trai em khác hẳn em, cậu ấy nhờ tôi chú ý đến em và tôi đã làm vì tôi rất thích cậu ấy nhưng xem chừng tôi đặt niềm tin nhầm người rồi. Em suy nghĩ lại hành động và lời nói của mình. Học hành cho cẩn thận vào.

- Vâng ạ.

Thời gian dần trôi qua, tôi bắt đầu lấy lại được tâm lý, bắt đầu chú ý vào việc học hơn, Xuân là người an ủi tôi rất nhiều, những lần đèo Xuân đi học cô ấy lại động viên tôi cố gắng, đó chỉ là tai nạn hi hữu và trong cuộc thi thì không bao giờ thiếu những thành phần như thế được.

Chỉ riêng quan hệ của tôi với Ành có vẻ như không thể hòa hảo được nữa. Ành mặt lạnh với cả lớp. Đôi khi vẫn bắt chuyện với thằng Dũng, vẫn bắt chuyện với lớp trưởng Quân nhưng tuyệt nhiên với tôi thì không có. Thậm chí có lần trong giờ ra chơi Ành làm rơi chiếc cặp về đằng sau. Tôi cúi xuống nhặt nhưng Ành chỉ buồn thối một câu “Không Cần” và cứ thế nhặt đồ của cô ấy.

Tôi sững sờ người vì chẳng lẽ cô ấy giận mình đến thế sao? Kì thực là mình quá đáng thật nhưng mọi chuyện đâu đến mức phải thế này với nhau. Lạnh lùng và tàn nhẫn.

Cuối giờ hôm đó tôi nhờ thằng Dũng đèo Xuân về còn mình thì phải nói chuyện ra nhẽ với Ành, mọi chuyện không cứ thế này mà xảy ra được. Khi không được Ành quan tâm hay không được quan tâm gì đó đến Ành là tôi như thấy thiếu đi một bộ phận nào đó trên cơ thể.

- Ành à! Mình ra ghế đá nói chuyện chút được không? – Tôi đứng trước mặt cô ấy khi cô ấy toan bước ra về.

- Tôi với cậu có gì để nói với nhau.
- Chỉ là một chút khúc mắc với nhau cần giải quyết thôi, Ánh không thấy chúng ta đang quá xa lạ với nhau? – Tôi tiếp tục.
- Từ trước tới giờ tôi với cậu chưa bao giờ thân thiết. – Lạnh lùng.
- Phải chăng vì cậu nói hôm đó.
- Đôi khi câu chuyện nó không đơn giản đến từ một lời nói.
- Cậu nói vậy là có ý gì?
- Tôi chẳng ám chỉ điều gì? – Ánh thờ dãi.
- Vậy thôi tôi xin lỗi, tôi đã làm phiền, tôi về trước.

Tôi quay lưng đi được hai bước thì có tiếng nói phía sau mang đầy uất hận vang lên.

- Đứng lại. ...

Tôi đứng khựng lại nghe như đằng sau có điều gì muốn nói.

- Nếu cậu đến đây chỉ để nói như vậy thì cậu đừng bao giờ đến. Tôi có bao giờ không quan tâm đến cậu chưa? Cậu nghĩ mình là ai khi suy nghĩ như một đứa trẻ con, mình buồn thì có quyền giận người khác. Tôi cảm ơn cậu khi tôi khó khăn cậu đã ở bên tôi nhưng cậu biết tôi chạnh lòng thế nào không?. – Ánh nói rung rung nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Những ngày cuối cùng khi vợ chuẩn bị sinh tôi cũng sắp hoàn thành công việc ở Sài Gòn chuẩn bị quãng thời gian nghỉ phép một tuần vợ sinh. Cố gắng thức gần như trắng đêm để hoàn thành toàn bộ công việc được giao một cách nhanh nhất. Các sếp trong đó hình như cũng hiểu cho hoàn cảnh của tôi nên cũng thông cảm cho ít nhiều.

Khi tiếng thằng bé khóc, vang lên từ phòng phụ sản là lúc tôi lo lắng nhất nhưng cũng vui nhất. Vui vì con trai của tôi đã chào đời, và lo thì lo cho cả hai mẹ con. Đề rồi cô ấy mỉm cười là tôi biết những gì tốt đẹp tinh túy nhất của cuộc đời người vợ cô ấy đã dành cho tôi.

...

- Ánh nói thế là thế nào? – Tôi ngây người ra trước những giọt nước mắt của Ánh.
- Trong tâm trí cậu lúc nào cũng chỉ có Xuân, lo cho Xuân và vì Xuân còn tôi chẳng là gì đúng không? Trong cậu, tôi cũng chỉ như những cô gái khác, lạnh lùng và tàn nhẫn. Cậu nhìn tâm lắm. – Ánh vẫn vừa khóc vừa nói.
- Thôi nào, bình tĩnh lại nào.

Tôi đưa tay lên lau giọt nước mắt trên má của Ánh nhưng Ánh đẩy tay tôi ra đầy phũ phàng. Tôi chẳng hiểu trong Ánh đang nghĩ gì lúc này nữa, hơn nữa tôi thực sự cũng chẳng là gì để có thể nói lại với Ánh.

Đúng, Ánh luôn là người luôn phía sau tôi, cô ấy chấp nhận đứng ở một góc khuất nào đó hướng đôi mắt theo dõi về tôi nhưng thực sự tình cảm thì không thể có sự rung động từ nhiều phía, có lẽ Ánh phải hiểu điều đó chứ? Chúng tôi chỉ có thể là bạn chứ không thể xa hơn.

- Mình xin lỗi nhưng mình không thể, nếu còn kiếp sau người mình chọn sẽ là người khác!

Giờ thì tôi đã hoàn toàn hiểu ý của Ánh, bắt buộc nói ra những lời này và tình bạn của tôi với cô bé này chính thức mất đi. Chúng tôi sẽ biến thành người xa lạ nhưng lúc mà chúng tôi chưa hề biết nhau. Nhưng làm sao được giờ đây.

- Thôi mình về trước nhé! – Tôi đứng dậy.

Toan dong xe ra về thì đằng sau lại có tiếng nói vang lên đứng lại.

- Đứng lại.

Tôi khựng lại quay về phía sau thì Ánh đã đứng sát tôi, ánh mắt căm hờn và cô ấy đưa tay lên tát tôi một cái nổ đom đóm mắt. Chát một cái vang lên giữa sân trường lạnh lẽo.

- Đồ vô tâm. ...

Ánh lườm tôi một cái rồi cũng dắt xe ra về.

Tôi chờ bóng Ánh xa khuất, đồ dài rồi mắt dần thì mới đạp xe về. Phấn lòng quá mà không biết làm sao để giải quyết được với cô ấy. Tình bạn giữa chúng tôi lúc nào cũng có những mong manh dễ vỡ, nhiều lúc chúng tôi thân nhau cực thân nhưng cũng có lúc xa vời không thể nào với tới.

Thôi thì dù sao chúng tôi xa nhau cũng là cách để tốt cho cả hai vì tôi muốn toàn tâm toàn ý dành tình cảm cho Xuân và cũng mong tránh được các rắc rối từ phía tôi cũng như Ánh.

Học kì 2 của năm lớp 10 chính thức bắt đầu. Lớp tôi có 2 đồng chí điểm tổng kết quá thấp chuyển xuống lớp hệ dưới, và nhận thêm một bạn nữ mới nói chung là khá ái và rắc rối của tôi chính thức bắt đầu với Xuân từ đây. Đáng lòng.

Được biết thì cô bạn này chuyển từ A8 sang do thành tích đứng đầu lớp nên làm đơn và chuyển sang lớp của chúng tôi. Mà đau đớn hơn đó là việc gia tăng chiều sâu mất cân cân giới tính lớp tôi. Dương vốn đã suy nay lại còn suy hơn.

Buổi học đầu tiên của kì hai cũng là vào thứ 2, hôm đó cô chủ nhiệm đưa bạn gái này vào lớp, đập thẳng dzô mắt là mái tóc dài đến đầu gối, kết đuôi sam. Má ơi con bé này nó trường sinh bất lão từ thời Mãn Thanh đến giờ sao. Xinh phết, đôi mắt khá to và có nét hao hao giống con ranh con nhà tôi.

- Lớp ta đón một thành viên nữ mới chuyển từ A8 sang – Cô giáo chủ nhiệm hiền từ nói. – Em giới thiệu với cả lớp đi.

Cô bạn kia gật đầu và mỉm cười bắt đầu nói.

- Chào các bạn mình là Liên, Nguyễn Thị Ngọc Liên, mình vừa từ A8 sang, mong mọi người giúp đỡ.

- Eo ơi con cái nhà ai mà xinh thế? – Hùng Lợn lên tiếng.

- Vô tổ chức, anh là cán bộ mà vô ý thức thế à? – Cô chủ nhiệm quắc mắt

Cả lớp tôi quay ra xi và nó, té nước theo mưa dầm chém nó không thương tiếc gì sất, còn cô bé mới vào thì cười tủm tỉm.

- Em ngồi tạm bàn cuối lát nữa cuối buổi tôi sẽ xếp lại chỗ cho học kì hai. – Cô chủ nhiệm chỉ tay xuống cuối lớp.

- Vâng ạ! – Cô bé đi về phía dãy tôi và ngồi ở đó đúng chỗ hai thằng đã bị chuyển chuyển đi.

- Quân đề xuất ý kiến chuyển chỗ ra một tờ giấy, tiết cuối tôi đổi cho cô Dương Văn để tiện việc nhất quán lớp luôn. – Cô chủ nhiệm nói tiếp.

- Vâng ạ! Nhưng mà theo em nghĩ thì không nên đổi chỗ vì đang ngồi cạnh nhau giờ chuyển cứ thế nào ấy cô ạ! – Thằng Quân nói.

- Cùng một lớp có gì mà “cứ thế nào”?.. Anh cứ viết ra một tờ giấy rồi đưa cho tôi sau tiết 3.

- Vâng ạ!

- Vậy thôi giờ học tiết Văn tiết cuối là tiết Địa nhá!

- Vâng!

- Tốt.

Và tiết Văn bắt đầu bằng việc đọc điểm, đương nhiên là Ánh và thằng Thắng là hai người tổng kết cao nhất vì thi họ được tới 8 điểm còn tôi chỉ là con số 7. Nói chúng là chấp nhận được.

Nghĩ đến Ánh tôi lại thấy chán, chung tôi đơn giản là cứ đuổi bắt nhau vậy thôi mà thú thực là suy nghĩ trong Ánh chưa lúc nào tôi hiểu được, luôn mông lung và vô định. Có lúc mình nghĩ cô ấy chuẩn bị làm thế này nhưng kì thực hành động lại khác hẳn với những gì mình suy nghĩ. Nhưng thôi, Ánh đã dứt khoát như thế thì mình chấp nhận thôi chứ miễn cưỡng sao được. Kệ.

Rồi cuối cùng thì tiết mục chuyển chỗ cũng diễn ra ở tiết cuối. Tôi là tôi không thích tạo hết vì tôi đang ngồi cạnh Xuân, giờ chuyển đi nó khổ thân cả hai đưa ra, cũng thích ngồi gần Thất Hùng chém gió cho phũ phàng và muốn được ngồi sau Ánh để biết cô ấy đang làm gì.

Chương 76

Theo như cô giáo xếp chỗ mới thì Thất Hùng chúng tôi vẫn được ngồi tương đối là gần nhau nhưng lần này tôi, thằng Quân và Thắng Oppa ngồi bàn cuối dãy trong xen kẽ là cô bạn mới tên Liên. Bốn thằng còn lại là thằng Dũng, Tài Vẹo, Kiên Quấn và Hùng Chur ngồi bàn cuối dãy ngoài. Xuân thì lại bị đưa lên bàn đầu tiên, xin xỏ kiểu gì cô giáo cũng không cho. Ánh thì ngồi cách tôi một bàn. Nói chung là đen.

- Sao hôm nay cứ thấy không vui gì hết vậy? – Tôi hỏi khi Xuân vừa xuống trước cổng nhà.
- Biết rồi còn hỏi nữa? – Xuân buồn thiu.
- Thôi mà, vẫn cùng một lớp chứ có đi đâu đâu, lựa lựa hôm nào cô chủ nhiệm vui vui xin xuống là được mà.
- Không, Xuân muốn ngồi ở đó cơ.

Xuân đâm nhẹ vào ngực tôi như cô bé nhõng nhẽo phụ huynh đòi quà thuê bé. Cũng phải thôi, chúng tôi gắn bó từng ấy ngày tháng, ngồi cạnh ngay cả hơi nhau cũng quen giờ lại xa vời như thế chính tôi cũng thấy bất an chứ không chỉ Xuân. Cuộc đời là thế. Chấp nhận.

- Hay có vào nhà ngồi tí đứng ngoài này lạnh lắm á. – Xuân kéo tay tôi.
- Cũng được... Hì.

Xuân tựa đầu vào vai tôi bên chiếc ghế ở phòng khách. Chúng tôi nắm chặt lấy tay nhau như để xua đi cái lạnh của những ngày đầu năm.

- Chẳng biết bao giờ lại được ngồi cạnh Tuấn nữa. – Xuân thủ thỉ.
- Năm sau lại trốn xuống ngồi thôi chứ giờ thì bó tay rồi, cô giáo đã không cho thì phải chịu thôi. – Tôi quay qua Xuân an ủi.
- Cũng mong là thế.
- Uhm.

Chúng tôi vẫn giữ nguyên tư thế đó, Xuân thì không biết nghĩ gì trong đầu chứ tôi thì nhìn đắm đắm vào bức ảnh thờ của anh trai Xuân trên cao. Công nhận là có chút gì đó giống giống tôi. Chẳng lẽ là bản sao không cùng cha mẹ. Người ta thường nói những người có ngoại hình giống nhau thì số phận cũng tương tự chứ không có khác nhau là mấy. Tôi không hi vọng điều đó đến để tôi còn đem lại yêu thương cho cô bé đang dựa đầu vào vai tôi.

- Mà này... – Xuân ngược đôi mắt to tròn nhìn tôi.
- Gì thế? – Tôi quay qua.
- Thôi... – Đôi mắt to tròn khẽ cúi xuống.

Tôi nâng cằm cô bé lên, đặt một nụ hôn nhẹ. Đôi môi mềm của thiếu nữ mang theo hơi thở nồng nàn của vị ngọt đôi môi làm chúng tôi như hòa quyện vào nhau từng khoảnh khắc. Đơn giản là yêu.

- Cứ nói anh nghe bé ạ. – Tôi buông mắt nhìn cô bé và ngọt ngào.
- Ngồi cạnh bạn mới vào đừng có lém phéng gì nhá. – Xuân khẽ xị má.

Tôi như bỏ ngựa khi nghe thấy Xuân nói câu đó. Tưởng gì cơ, tưởng những sâu thẳm cô bé định muốn nói gì ai ngờ thốt ra câu ngay ngô ghê.

- Tuấn chỉ có mình Xuân thôi.

Tôi nói rồi khẽ kéo Xuân lại, hai người tựa chặt vào nhau, cô bé mỉm cười rồi tiếp tục dựa đầu vào vai tôi.

Chúng tôi nói chuyện một lúc nữa thì tôi cũng về vì gần một giờ rồi. Cũng may hôm nay cả bố mẹ tôi trưa đều không về ăn cơm chứ không lại bị truy hỏi.

Cũng phải nói thêm một chuyện là thằng Quân xin từ chức lớp trưởng và nó chỉ muốn là một “thường dân” trong lớp với lý do là “cảm thấy không đủ năng lực”. Đùa, làm cán bộ sướng sùi bọt mép chứ lại muốn làm dân đen. Nhưng cô giáo bảo nó đang làm rất tốt nên không có ý thay và cho nó thêm một ngày suy nghĩ kĩ. Nói chung thằng Quân này thuộc thể loại Ngu, nảo nó cũng như màu da của nó.

Hôm sau tôi đến lớp, giờ giải lao tiết 2, vỗ vào đầu nó một cái rồi tôi hỏi.

- Thằng điên mày cho tao cái lý do gọi là chấp nhận được để mày thôi làm lớp trưởng đi, thằng chó!
- Mày còn nhớ vụ mày đánh thằng lớp 12 không? – Nó quay qua hỏi tôi.
- Anh đạo diễn chính vụ đó anh quên sao được.
- Hôm sau cô giáo gọi tao khiển trách vì không can ngăn mà còn hòa cùng bạn đánh học sinh lớp khác. Mày biết tao nói sao không?
- Trả lời sao?
- Em là lớp trưởng nhưng em không thể để bạn thân em bị bắt nạt, khuyên can không được thì em phải hành động cô ạ.
- Rồi sao nữa?
- Cô giáo nói tao là quá xúc nổi, nên suy nghĩ lại chức danh lớp trưởng của mình.
- Rồi mày suy nghĩ là từ chức luôn.
- Ừ.
- Ngu.
- What?
- Quá ngu.
- Mày nói xem thằng chó, không hợp lý tao và bay alo. – Nó có vẻ dỗi.
- Mày làm thế vô tình để cho cô giáo biết mày thực lực không tốt thật, mà sự thực ngoài chuyện đó thì lớp mình vẫn bình an vô sự và kì rồi vẫn đứng thứ ba toàn trường đó thôi.
- ...
- Bây giờ mày không được từ chức mà thậm chí còn phải nhận làm tiếp, để cho cô giáo thấy cô chọn mày không sai lầm. Đây gọi là “Được đà lần tới”. Cũng như mày đâm vào mặt một thằng thấy nó gục rồi đứng dậy, mày sẽ quay qua đâm nó tiếp đúng không?
- Uhm. ...
- Đúng. Mày không những phát huy phẩm chất của mày còn phải tạo ra niềm tin cho cô giáo về năng lực của mày bằng việc tham mưu cho cô những hoạt động ngoại khóa và công việc của đoàn trường. Để thấy mày lớn dần qua từng giai đoạn.
- Rồi sao nữa.
- Đến khi mày thực sự lấy được niềm tin của cô giáo thì mọi chuyện to sẽ thành nhỏ và chuyện nhỏ thành không có. Hiểu không?
- Mày nói dễ lắm ấy.
- Yên tâm mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng bạo lực. Nghe tao đi, anh em vẫn ở bên mày, tao sẽ tham mưu cho mày. Biến mày từ thằng lớp trưởng quèn thành lớp trưởng đỉnh cao.
- Lên đỉnh rồi sao nữa? – Nó cười đều.
- Lúc đó anh sẽ biến chú từ ngồi sao thành người thường. Hahahaha. – Tôi cười khoái trá.
- Thằng bạn chó mà, tao biết. – Nó cũng cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Tỉ đều –vụ thằng Quân xong thấy mình cũng có mưu mô quá đi, tự thấy khâm phục mình không rõ tại sao mình lại xui nó thế nữa. Cho nó chết.

Nói vậy thôi chứ thằng Quân chỉ vì chuyện đó mà từ chức là sai lầm lớn nhất của nó. Sai lầm của nó ở đây là để chuyện tư xen vào chuyện công. Mà người làm việc quan phạm lỗi đó là cấm kỵ. Cũng như mình giờ đây làm chỉ huy ngoài công trường cũng vậy thôi. Vui vẻ tếu táo với anh em công nhân cũng có chừng có mực nhưng làm ra làm mà chơi ra chơi. Ngày hè làm sớm nghỉ sớm mà làm muộn thì nghỉ muộn. Người đứng đầu thì phải quyết đoán và có cái nhìn xa.

Nói mòm vậy thôi chứ mang tiếng là chủ sở hữu khẩu đày nhưng vợ nói một câu đó giám cãi hai. Con sư tử. Hận vì đời này lấy phải con sư tử.

À quên nói cho các bạn biết sơ qua về cô bé mới đến ngồi cạnh tôi. Bạn ấy tên là Liên, đáng người mảnh khảnh, cân vọi chắc chưa được bốn chục cân cả quần áo vào phụ kiện. Bù lại có nước da trắng và đặc biệt là mái tóc dài đến khiếp. Chắc con bé này gọi đầu phải nửa chai dầu gội quá. Nhưng mà thế là mái tóc đẹp thật. Đen nhánh và rất dày. Nhưng trong cuộc đời thì những điều phủ phàng nhất đều đến với Liên.

- Hai ông vừa to nhỏ gì với nhau mà tôi gọi ông Tuấn không nghe thấy. – Xuân đến cạnh từ lúc nào.

- Bà này vô duyên. Tôi với anh Quân tôi đang thủ thi yêu đương, tự nhiên nhảy bổ vào. – Tôi vòng tay qua ông eo thằng Quân bấu môi với Xuân.

- Thôi ghê quá thằng điên này. – Quân Đen giầy này.

- Nỡm ạ, tôi qua làm gì còn giả bộ nữa. – Tôi được đà càng ôm chặt

- Hay là chúng ta làm lại đi.

Lần này đến lượt nó quay qua cười rõ đều rồi cũng kéo tôi vào ôm lấy tôi. Tôi vội đẩy ra vì đang có ý định trêu Xuân thôi mà nó làm thật. Thằng này bá trên mức quy định.

- Thôi đi thằng điên, ghê thấy bà nội à. – Tôi giãy lên đẩy nó ra.

- Mà muốn thế cơ mà?

- Tao không ngờ mày còn bệnh hoạn hơn cả tao. Uống tao tin tưởng mày.

- Hahahahaha... – Nó cười như ma làm

- Có khi phải xem lại giới tính thật của hai ông này thôi. – Xuân nín lấy cánh tay tôi.

- Đây là nó thôi chứ anh chuẩn Gay, à quên chuẩn Men nhá. – Tôi quay cười với Xuân.

Xuân cứ ôm chặt lấy khuỷu tay tôi rồi tự nhiên thủ thi vào tai tôi.

- Ra ngoài tí đi.

- ...

Tôi không nói gì chỉ gạt đầu rồi đứng lên đi ra ghế đá phía sau trường mà tôi vẫn hay ngồi. Xuân lúu rúu theo sau tôi. Tíu tít cười nói.

- Không được nhéo Tuấn mà nhớ quá chừng. – Xuân cười nói.

- Vẫn ngồi cạnh đó thôi. – Tôi đưa tay Xuân lên đan vào nhau.

- Cô giáo đúng là chán ghê. – Xuân lại xì má.

- Hôm nào học thêm xuống ngồi cạnh Tuấn cũng được mà. – Tôi quay qua mỉm cười.

- Nhưng ngồi năm người á. – Xuân thắc mắc.

- Kick thằng Quân ra chứ còn gì nữa, lớp trường là phải gương mẫu, nhường chỗ cho bí thư chứ. – Tôi cười đều.

- Gớm hông? – Xuân đập vai tôi.

Trò chuyện một lúc nữa thì chúng tôi vào lớp học tiếp. Mà bàn tôi chẳng có gì thay đổi sao cô giáo không để Xuân thay chỗ của cô bé mới vào nhỉ, mà lại cho cô bé ấy ngồi ở đây. Chẳng hiểu tâm lý gì cả.

- Bạn tên gì thế? – Cô bé bên cạnh qua qua hỏi.

- Ờh...

Tôi thực sự bất ngờ vì cô bé lại quay qua nói chuyện trước vì thứ nhất là tôi không thích nói chuyện với con gái lắm, thứ hai là cái bọn con gái sao giờ

chúng nó bạo quá vậy trời.

- Hỏi tên thôi mà sao đơ người ra thế? – Cô bé tủm tỉm.
- Ồ thì mình tên Tuấn.
- Sao trả lời lằng nhằng vậy, chẳng có tí cuốn hút nào hết á? – Lại tủm tỉm cười.
- Dạ thưa chị em là Tuấn ạ.
- Ngoan nghe.
- Sax.
- Đùa xiu thôi mình là Liên mới vào lớp, mình nhìn thấy bạn mấy lần rồi nhưng chắc bạn không nhìn thấy mình thôi.
- Ủa, khi nào dzậy?
- Hôm bạn đánh nhau với mấy ông lớp 12 á.
- Vụ đó cũng biết hả?
- Lớp mình ngay đầu bên kia mà, thầy cô không xuống thôi chứ học sinh ai mà chẳng biết.
- Hi, cũng phải. Mà sao bạn lại chuyển quan lớp mình á?
- Thì mình thích số 3, đơn giản thế thôi.
- Con gái lạ nhỉ? Cứ thích là làm thôi, đúng là.
- Đúng là sao?
- Không có gì. Hi.
- Mà bạn gái bạn đó hả?
- – Tôi gật đầu và mỉm cười.
- Dễ thương ghê.
- Sư tử lắm đó.
- Không đánh đá sao gọi là con gái chứ?
- Thôi học đi chứ thấy nhấc giò.
- Uhm.

Chúng tôi lại tiếp tục vào bài học. Cảm giác đầu tiên với cô bé Liên này thật là buồn cười, bạo dạn mà hỏi mấy câu chẳng có ăn nhập gì hết tron. Nhiều lúc nói theo cảm hứng chứ ít suy nghĩ. Cô bé còn trẻ con mà, cơ mà giờ nhìn kĩ có đôi mắt đẹp thật. Đẹp hơn cả Ánh và Xuân, chẳng biết diễn tả thế nào nhưng nói chung là đẹp, nhìn cái muốn móc mắt ra.

- Hôm nay lại lếng phếng với em nào rồi phải không? – Xuân nhéo bên hông tôi một cái lúc đang chở cô bé về.
- Ái dù ui, đau đấy, làm gì có em nào? – Tôi vừa xoa, vừa nhăn nhó.
- Thật không?
- Thật.
- Thế em Liên ngồi cạnh xinh như thế mà không làm gì à?
- Đùa chứ làm được gì, có con sư tử lúc nào cũng hằm hằm thế này làm gì để rồi mà chết à.
- Biết thế là tốt.

Thế rồi Xuân vòng tay qua eo tôi ôm thật chặt, hai đứa lại trở về trên con đường quen thuộc ngày nào.

Chương 78

Vài hôm sau khi tôi vừa xong xe về đến đầu cổng thì con em đã từ trong nhà chạy ra, mặt nó xị xị lờm lờm không giống như mọi ngày.

- Sao thế em gái?- Tôi quay qua hỏi nó.
- Bố mẹ biết chuyện anh thi được điểm kém rồi đấy. Tí bố mẹ hỏi anh lựa mà trả lời.
- Sao mà biết.
- Cô giáo chủ nhiệm anh điện về nhà chứ sao nữa.
- Ohm.

Thôi xong rồi, quả này thì xác định rồi, ông anh học giỏi còn tôi thì phải làm tấm gương cho con em mà học hành không tới nơi tới chốn.

Tôi ăn cơm xong thì lên giường đi ngủ, bố mẹ dạy đều đi làm cả không ai ở nhà chắc cũng không tiện đánh thức tôi dậy nên bố mẹ cũng không nói gì nhưng tôi biết họ đi lúc nào. Nằm suy nghĩ xem sẽ trả lời ra sao nên cũng chỉ nằm để đấy chứ không có thể ngủ được.

Bữa cơm tối xong thì bố gọi tôi lên tầng hai hỏi chuyện. Ông châm thuốc rít một hơi dài rồi quay qua rót chén nước.

- Mày có biết ngày xưa bố mày đi học bằng gì không? – Bố hỏi tôi.
 - Dạ không ạ!
 - Tao đi học bằng hai chân, mẹ mày thì tao không biết nhưng bố mày phải dậy từ 5h sáng để đi bộ sang thị xã học buổi sáng, trưa lại đi bộ về chứ không như chúng mày được xe đạp đi học, có người nấu ăn sáng cho, ăn xong chỉ việc lên xe đi học đâu. Mày nghĩ đó là sướng hay khổ.
 - Dạ con không biết.
 - Vậy mà tao vẫn đỗ được đại học. Cuộc đời ông bà nội mày chỉ nuôi tao đến đó thôi chứ không thể chu cấp hơn vì lo từng bữa ăn còn chẳng đủ hưởng gì mặc đẹp đi xe đi học.
 - Dạ...
 - Vậy mày học hành kiểu gì mà để cô giáo gọi điện về tận nhà hả?
 - Con thi được điểm kém ạ.
- Bố ngồi nói chuyện một hồi, không còn cảm roi đánh như hồi bé nữa, lớn rồi, bố nói những câu thâm thúy để mình cảm thấy nhục, cảm thấy thẹn. Tôi thấy mình đang phụ công bố mẹ nuôi ăn học.
- Vậy kì hai mày còn học nữa không hay tao xin cho nghỉ học luôn?
 - Dạ kì hai con sẽ cố gắng.
 - Mày nhớ nhé. Mày học giỏi nhất mấy môn tự nhiên đúng không?
 - Vâng.
 - Vậy thi học kì 2 ba môn Toán Lý Hóa môn nào dưới 8 điểm thì mày nghỉ học luôn nhé.
 - Dạ con hiểu.
 - Được rồi xuống nhà học bài và đi ngủ đi.

Tôi sợ vì bố không nói nặng nhẹ gì cả, may quá. Nhưng trách nhiệm với bản thân phải đặt lên trên hết. Mệt mỏi rồi đây.

Tôi ngồi vào bàn làm bài tập mà không thể tập trung được. Đầu óc cứ lộn xộn hình bóng của Xuân. Xuân không biết giờ này đang làm gì nữa? Có đang học bài và nhớ đến tôi như tôi đang nhớ cô ấy không?

Khoảng 10h hơn giờ đó đang chuẩn bị dọn dẹp sách vở để ngày mai đi học thì mẹ đi xuống.

- Bố nói gì với mày? – Mẹ hỏi.

- Dạ bố hỏi sao thi được điểm kém thế.

- Mày biết lý do mẹ xuống dưới này rồi chứ?

- Dạ biết.

- Bố mẹ có để chúng mày thiếu thốn cái gì không? Bố mẹ có để chúng mày thua thiệt bạn bè cái gì không mà chúng mày học hành như thế?

-

- Thế con bé kia nó nói gì với mày khi mày được điểm kém.

- Dạ.

- Dạ cái gì? Có phải vì nó mà đạt điểm kém không?

- Không phải, do con chủ quan thôi.

- Học ra học, bạn bè ra bạn bè, lẩn lộn giữa tình cảm và học hành thì mày mãi chỉ là người lăn lúi bánh xe lịch sử thôi. Hiểu không?

- Dạ hiểu.

- Thôi trả lời điện thoại con bé đi, nó gọi từ tối tới giờ mấy lượt rồi, cả nhấc tin nữa. Trả lời nó để cho nó yên tâm còn học hành.

- Dạ – Tôi nhận điện thoại từ mẹ.

- Rồi đi ngủ đi mai còn đi học.

- Vâng.

Mẹ nói xong thì cũng đi lên nhà còn để điện thoại lại cho tôi. Mở điện thoại ra thì có 5 cuộc gọi bị nhỡ và 3 tin nhắn.

- Vợ ơi! Anh đây rồi! – Tôi nhắn lại.

- Này ăn nói hàm hồ nhá, ai là vợ ông mà ông là anh của ai? – Xuân nhắn.

- Thì là của cô bé xinh xắn nào đó á.

- Ăn nói linh tinh quá đi. Tối giờ liên lạc sao không được.

- Vừa bị bố mẹ nói chuyện về việc thi điểm kém á.

- Rồi sao nữa, có bị mắng mỏ nhiều không?

- Cũng không việc gì, lớn rồi bố nói cho hiểu thôi chứ mắng mỏ gì nữa.

- Uhm, thế là may rồi, chả hiểu làm bài kiểu gì mà điểm kém thế, thất vọng quá! – Xuân có vẻ than thở.

- Chả biết nữa tự dưng làm sai mới cay chứ?

- À mà Xuân bảo, mai không phải qua đón Xuân nữa nhé.

- Sao thế? Đi với thằng nào à.

- Sáng mai Xuân có chút chuyện quan trọng không đi học được, việc gia đình mà.

- Uhm, việc gì thế?

- Thôi nói dài lắm, Xuân viết giấy phép rồi, mai Tuấn qua Xuân đưa cho cô giáo nhé.

- Uhm. Sáng mai mình qua.

Nói chuyện một lúc nữa rồi tôi cũng chìm vào giấc ngủ và để xem ngày mai Xuân có chuyện gì mà phải nghỉ học một ngày thế không biết. Mai lại là ngày học hai buổi nữa. Căng thật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Tôi dùng xe trước cổng nhà Xuân thì thấy hôm nay nhà đông đủ từ sáng sớm lạ thường. Tôi dùng trước cổng thì đang thấy một bác trung niên quét cổng. Thấy tôi ngỡ ngàng cứ đứng ngoài nhìn dõ bên trong bác liền đứng thẳng người, buông chiếc chổi quét và hỏi:

- Con tìm ai?

- Dạ thưa bác! Con tìm bạn Xuân ạ! – Tôi lễ phép đáp lời.

- Vậy con đứng chờ chút ta gọi nó ra.

Nói đoạn rồi bác gọi vọng vào bên trong.

- Xuân ơi ra cổng có bạn tìm này.

- Vâng ạ.

Đúng là tiếng Xuân rồi, không lệch đi đâu được. Tôi cứ nghĩ hôm nay là mình làm nhà bởi vì theo Xuân kể thì bố mẹ cô ấy đi làm xa rất lâu mới về một lần, nhà Xuân thì chỉ có mình Xuân và có bà Nội thì thoáng qua ngủ thôi. Hôm nay nhà đông người tiếng cười nói vui vẻ chắc là có chuyện gì cũng to tát.

- Ai tìm con thế ba. – Xuân nói khi người trung niên đó đi vào trong và gặp cô bé đang tắt tà chạy ra.

- Có đưa con trai nó tìm con, con ra gặp nó đi.

- Dạ.

Xuân mỉm cười cái rõ tươi trong sớm mai khi gặp tôi. Tóc còn chưa chải, chắc vừa ngủ dậy.

- Làm gì mà tóc rối bời hết thế này? – Tôi đưa tay vén tóc mái của Xuân.

- Đứng, người ta nhìn thấy á. – Xuân đẩy tay tôi.

- Toàn người nhà à?

- Uhm. – Xuân gật đầu. – À Tuấn chờ Xuân xiu, Xuân lấy giấy phép.

- ... – Tôi không nói gì rồi gật đầu mỉm cười.

Chờ Xuân tầm 2 phút sau thì Xuân từ trong nhà lại tung tăng chạy ra.

- Tuấn mang cái này rồi nộp cho Xuân nhé, Xuân có điện xin phép cô chủ nhiệm rồi. Đây chỉ là thủ tục thôi. – Xuân đưa bằng cả hai tay.

- Nhưng mà có chuyện gì mà không đi học thế, người ta buồn lắm á. – Tôi nói về tủ thân.

- Thôi hôm sau người ta lại đi học mà. – Xuân nắm lấy tay tôi.

- Nhưng mà có chuyện gì.

Đang cố hỏi xem có chuyện gì mà Xuân lại phải nghỉ học thế này chắc chuyện to lắm chứ không có vừa thì nghe đằng sau có tiếng xe máy đi về đầu ngõ nhà Xuân. Tôi tấp xe và sát cạnh đường nhường cho xe máy đi qua, và chiếc xe máy đi qua thật rồi đi thẳng vào nhà Xuân.

Một người phụ nữ có khuôn mặt giống Xuân như đúc nhưng phong sương và từng trải hơn nhiều. Trên xe là khay nệ thực phẩm chắc bà bác này vừa đi chợ về.

- Bạn đến sao không mời vào nhà con? – Người đó đi ra cổng nói với Xuân.

- Dạ thôi bạn ấy đi học giờ mà mẹ. – Xuân quay qua nói với mẹ.

Sax. Thì ra đây là mẹ vợ của tôi, phụ huynh của con sư tử nhà tôi đây sao, thảo nào giống nhau thế?

- Dạ con chào bác! – Tôi cúi đầu chào.

- Uhm, vào nhà uống nước con. – Mẹ Xuân cười.

- Dạ thôi con lấy giấy xin phép rồi con đi học luôn ạ, lúc khác con qua chào hai bác sau. – Tôi thưa lại.

- Đây là cái cậu mà cô Oanh kể đây hả?

Mẹ Xuân quay qua nháy mắt với nàng và nàng đỏ ửng mặt.

- Thôi mẹ, để bạn ấy đi học đi, muộn rồi à. – Xuân vừa cười vừa e thẹn nói với mẹ nàng ấy.

- Từ từ đã nào còn – Mẹ Xuân nói với cô ấy. – Ta nghe cô hàng xóm có kể con là người đưa đón Xuân đi học về hàng ngày. Ta cảm ơn con vì ta làm việc ở xa không chăm lo nó được, mong con giúp ta. – Mẹ Xuân mỉm cười với tôi.

- Hôm nay là ngày giỗ của anh trai Xuân, trưa nay học xong thì con qua nhà ta ăn cơm với gia đình luôn nhé.

- Dạ con cũng chưa biết nữa, hôm nay con học năm tiết về muộn lắm, không nỡ để mọi người chờ, nếu con về sớm thì con qua ăn cơm với hai bác còn con về muộn thì hai bác cứ dùng khi đến bữa bác ạ!

- Cố gắng qua con nha! Bạn thân với cái Xuân không nhiều, ta là phụ huynh nó ta biết.

- Vâng ạ! Thôi con chào bác con đi học.

Tôi chào lễ phép mẹ của Xuân rồi mỉm cười với Xuân mới lên xe đến trường. Xuân tiễn tôi ra đến gần ngoài đường lớn mới đi vào nhà. Trước khi xuống xe tôi Xuân còn không quên giật dò.

- Nhớ là không được lén phnéng với em nào đấy, rõ chưa? – Câu nói chưa xong là đã ăn một phát néo ngang hông.

- Đã bảo là đau mà, sáng ngày ra đã bị hành hạ rồi. Số tôi khổ thế không biết. – Tôi ôm eo than thở.

- Nhớ đấy nhé, Xuân út biết đâu. – Xuân phụng phịu ôm ngang eo tôi.

- Được rồi, yên tâm.

Tôi vén tóc mái Xuân lên đặt một nụ hôn lên trán của bạn gái rồi mới vụt xe ra đường quốc lộ. Vén tay lên xem đồng hồ thì giật mình chết mẹ mãi chào hỏi mẹ vợ giờ còn 5 phút nữa vào học.

Đạp như thẳng điện, may mà vẫn kịp giờ chứ không thì lại đứng ngoài cổng tiết đầu. Trường tôi có lệ là đứng 7h kém 5 phút thì khóa cổng, xong sau đó hết tiết một thì mới mở cổng trở lại để cho học sinh đến muộn và giáo viên có tiết sau vào giảng dạy. Như vậy đồng nghĩa với việc nghỉ tiết đầu là nghỉ cả buổi và cuối tuần sẽ có cuộc điện thoại về gia đình. Tuyệt vời.

Tôi đặt cặp sách lên bàn và thở hồng hộc và cũng lúc là thấy giáo vào.

- Sáng nay ai đuổi mà Tuấn thở dốc thế? – Cô bé Liên bên cạnh mở lời.

- Sáng nay ngủ quên xong lại phải đi có tí việc nữa thế nên suýt muộn.

- Tưởng chở em nào đi ngược đường?

Tôi hơi ngần ngại vì câu hỏi của Liên, cô bé này nói chuyện là lần thứ hai nhưng không như cả Xuân lẫn Ánh. Cô bé này có vẻ không khéo léo trong thể hiện bằng lời nói. Không biết việc cư xử xã hội thế nào nhưng có vẻ cô bé này rất yếu về kỹ năng mềm, thường rối loạn trong việc nói lên suy nghĩ của mình. Thô hơn chút là “chém gió không có kỹ năng”.

- Liên hỏi vậy là sao? – Tôi về mặt hơi nghiêm trọng.

- Thì sợ bạn đi ngược đường bị mết nên hỏi vậy thôi. – Liên tắt nụ cười và có vẻ hơi bối rối.

- Thôi ghi bài đi. – Tôi nói để giai vậy cho cả tôi và Liên.

Lại một câu nói khó hiểu và khó diễn đạt được ý nghĩ. Sao vẫn có những mẫu con gái như thế này của thế kỉ 21 nhỉ? Thì ra em Xuân của mình vẫn còn lợi hại lắm, vẫn làm mình vui và vẫn làm mình biết sợ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Một buổi học không Xuân thật chán, chỗ ngồi hằng ngày mình ngược lên nhìn giờ lại chẳng thấy bờ vai quen thuộc, không có eo thon, lưng ong của mọi ngày. Biết sao cho hết qua ngày đây.

Mà cũng phải suy nghĩ thêm là chuyện lúc sáng mẹ Xuân nói. Không biết mình có nên vào nhà Xuân ăn cơm không nữa. Giờ đặt vấn đề mình với Xuân là bạn cùng lớp và sáng nay mình vào nhà Xuân chỉ là giúp đỡ của bạn học chứ không phải là họ hàng thân thích gì. Thứ hai là bác ấy chỉ mời mình theo lời mời xa giao chứ chẳng lẽ bạn của Xuân đi qua nhà lại không mời. Cái đó là lịch sự của mọi người.

Bây giờ mình đến thì suy nghĩ thế nào? Mà không đến thì bác ấy lại nghĩ mình thế nọ thế kia. Cả mẹ bạn gái mời mà cũng không đến. Đau đầu quá.

- Hôm nay mình thấy Tuấn cứ sao sao á? – Liên lại bắt chuyện.

- Làm sao là làm sao cơ? – Tôi quay qua hỏi lại.

- Hôm qua Tuấn không có vô đầu bút tai như thế này. – Liên mỉm cười.

- À ừ, hôm qua bạn mới ngồi bên cạnh, còn hôm nay đang vô đầu bút tai nghĩ kể làm quen á. – Tôi nhún nhoe.

- Khiếp người đầu mà khéo nói thế? – Xuân ngưng đỏ mặt.

- Đùa chứ trêu bạn thôi, mình có chuyện khó nghĩ nên đang cố suy nghĩ sao cho phải này. – Tôi giải bày.

- Sao phải khó nghĩ, mọi chuyện đều theo luân thường đạo lý vậy cứ để nó thuận theo tự nhiên đi đừng ép nó vào một khuôn phép gì thì hay hơn. Như vậy ta sẽ không bao giờ phải suy nghĩ. – Liên nói xong mỉm cười.

- Đơn giản vậy hả? – Tôi ngạc nhiên.

- Uhm.

Tôi gật đầu như đã hiểu ra điều gì đó nhưng thực sự còn phân vân lắm vì không biết có nên đi nữa không đây. Ngại ghê.

5 tiết học trôi qua, tôi lết đôi chân nặng nề của mình ra khỏi lớp. Tôi chờ mọi người về hết tôi mới bước ra về, cố trì hoãn thời gian và lúc nữa quyết xem có nên đi không nữa.

Đang bước ra ngoài cửa lớp thì gặp bóng hồng mà tôi quên bẵng đi cả tuần rồi. Lớp phó của tôi.

Hai đứa chạm ánh mắt nhau, khẽ sùng sốt nhưng Ánh thì lại trở về khuôn mặt như thường, lạnh lùng và băng giá. Còn tôi thì vẫn đơ người ra, mà thú thực thì Ánh cứ có vẻ dỗi dỗi sao á. Tôi cũng nhận lỗi là do tôi, vậy mà.

- Tuấn.....

Tôi nghe có tiếng gọi tên mình, đứng là Ánh gọi tôi rồi. Tôi mong âm thanh này vang lên lâu lắm rồi, thú thực không nói gì đến nhưng những ngày qua tôi nhớ Ánh. Nhớ đến lúc mà nàng rơi giọt nước mắt quay đi, nhớ đến lúc nàng nở nụ cười như nắng mùa thu với mình. Nhớ.

- – Tôi quay lại chứ không nói gì.

-

Cả hai đứa cứ đứng trân trân nhìn nhau chứ không nói được gì. Có lẽ sau sự cố đó cả hai đều mất đi vẻ tự nhiên của chính mình. Xen vào đó là hồi lỗi pha chút ngại ngùng.

- Ánh gọi mình à? – Tôi mở lời trước.

- Uhm, mình nhờ Tuấn chút việc được không? – Ánh khẽ cúi đầu xuống.

- Có chuyện gì thế?

- Xe của mình bị tuột xích, mình không tài nào lắp được bạn giúp được không?

- Uhm, để xem đã.

Tôi xách chiếc cặp đi ra phía nhà xe và cô bé của tôi cũng ngoan ngoãn rảo bộ phía sau. Buồn cười là mới trước đó thôi còn như sư tử Hà Đông nào là “Mặc xác anh” rồi thế lộ rồi thế chai mà giờ ngoan thế. Con gái đúng là khắc tinh của con trai mà.

Lại gần xem chiếc xe của Ánh thì đúng là không bình thường thật vì xe của cô bé không thuộc dạng chiếc xe kiểu xe Mini Nhật thông thường mà là loại xe gì tôi cũng chẳng biết nhưng chiếc “líp” xe có dạng bánh răng và từ “líp” ra để khung bên ngoài còn một khoảng cách hơn 1cm. Bình thường thì chiếc xích tuột ra khỏi bánh răng nó sẽ rơi vào phần bên trong nhưng lần này do người thợ sửa ẩu nên lắp bánh vào trục bị lệch và bánh xe đi “hai hàng” so với chiều quay của xích. Oái oăm hơn là cái xích nó mắc kẹt hẳn vào vùng trống đó không tài nào lấy ra được.

Tôi cố dùng mấy chiếc que bằng gỗ và thậm chí là hi sinh cái bút vẫn không đẩy ra được. Mùa lạnh mà vẫn toát mồ hôi. Một thật

- Ca này khó rồi Ánh ạ – Tôi quay qua nói với nàng.

- Sao thế? – Ánh nhăn mặt hỏi.

- Đại khái là bệnh tình có vẻ trầm trọng bác sĩ Tuấn đây nghe chừng hơi vất vả.

Tôi toan định lấy tay lau mồ hôi trên trán thì Ánh hốt hoảng.

- Ấy đừng tay toàn dầu mỡ kia.

- À ừ quên mất.... – Tôi cười xề xòa.

- Để mình....

Nói rồi Ánh lấy trong cặp ra một chiếc khăn mùi xoa, lau mồ hôi trên trán cho tôi. Chiếc khăn có mùi thơm nhẹ nhàng của hoa nhài, và có quan trọng nhất nó có tình yêu mà người con gái đó đã cất giữ bấy lâu.

- Bây giờ Ánh lấy xe của mình đạp ra chỗ ngoài phòng bác bảo vệ ở cổng, bảo bác cho mình mượn một cái “mỏ lét”, một cái “cờ lê” 17 và một cái “tuốc vít” dài. Giờ chỉ có mỏ khung lõi bánh ra rồi làm lại từ đầu để Ánh đi tạm từ đây về nhà. – Tôi quệt ngón tay vào tường chùi đỡ vết bẩn.

- Tuấn có chắc là làm được không? – Ánh hỏi về hoài nghi.

- Chứ giờ còn cách nào nữa, dong bộ xe về nhà là vỡ mặt, liều thì ăn nhiều. Hề. – Tôi cười cầu tài.

- Vậy Tuấn chờ mình chút. Mình trở lại ngay.

- Không Ánh cứ ra đó mượn trước đi, mình dong xe Ánh ra ngoài đó luôn, đứng trong này không tiện và một mình mình cũng làm không xong.

- Uhm...

Ánh khẽ gạt mình như hiểu ra điều gì đó và lấy xe tôi đi thẳng ra phía phòng bảo vệ.

May mắn cho chúng tôi là gặp hai bác bảo vệ vừa ăn cơm xong chuẩn bị nghỉ trưa chứ thêm 10 phút nữa là chắc chắn dựa xe chờ đến chiều mới được lấy ra.

- Cháu mượn những gì nào? – Bác bảo vệ hỏi lại tôi như để chắc chắn những gì Ánh vừa hỏi.

- Bác cho cháu mượn một “mỏ lét”, một “cờ lê” 17 và một “tuốc vít”. – Tôi khẳng khái.

- Cháu vào trong hòm đồ kia cháu tìm xem có không, chứ ta cũng không động đến chúng bao giờ. – Bác bảo vệ chỉ và cái hòm ở cuối giường của bác ấy.

- Vâng, bác để cháu tìm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Số đen cho tôi là không tìm thấy cái “cờ lê” 17 nhưng cũng may vì lại tìm thêm được một cái “mỏ lét” dù nó hơi cũ nhưng nói chúng là vẫn dùng được. Yên tâm mọi chuyện sẽ giải quyết được bằng bạo lực.

Tôi bắt đầu dựng ngược chiếc xe lên để tháo bánh bánh sau ra, chỉ có tháo bánh sau ra thì mới có thể đưa dây xích về vị trí của nó cũng như là chỉnh lại vành xe sao cho không lệch quá nhiều với vị trí chuẩn của nó.

Chiếc xe của Ánh còn khá mới nên tôi khá kĩ càng trong lúc làm tránh không để quá mạnh tay là chảy xước sơn xe của cô ấy. Hai bên tay áo xấn cao hết cỡ và bắt đầu dùng sức mạnh hơn. Một tay tôi ghì mạnh vào đai ốc bên trái, tay bên phải là tay thuận bắt đầu dùng mỏ lét vặn xuôi chiều kim đồng hồ.

Hì hục một lúc mới tháo được chiếc bánh xe ra, như vậy là chiếc xích không còn bị kẹt chặt vào bên hông của Líp xe nữa và tháo rời một cách đơn giản.

Bây giờ quan trọng sao là lắp chiếc bánh lại không bị sang vành nữa là xong, cơ mà nóng thật. Mùa đông mà toát mồ hôi. Đang định đưa tay lên quạt mồ hôi thì Ánh nhanh như cắt đưa tay cản lại tay tôi.

- Yên nào. Bắn kìa.

Rồi Ánh đưa tay lên lau những giọt mồ hôi trên trán của tôi. Tôi hơi bất ngờ vì những hành động đó nhưng rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đó. Tuyệt đẹp.

Lại những hành động như lúc này, tôi nghe tim đập thành thịch.

- Nhìn gì mà nhìn ghê thế? – Ánh lườm.

- Xinh quá. – Tôi hơi mỉm cười.

- Hâm.

Rồi lấy tay dí vào trán tôi đẩy nhẹ cái. Yêu quá đi thôi.

Tháo ra và lắp lại gần tiếng đồng hồ. Lần đầu tiên sửa xe đập vì từ trước tới giờ toàn đem ra hiệu sửa chứ chẳng tự sửa bao giờ. Mọi thứ còn trên lý thuyết thôi.

- Xong! – Tôi dựng xe từ vị trí ngược thành xuôi.

- Ổn không đấy? – Ánh hỏi cảm kích nhưng có vẻ hoài nghi.

- Thế nếu ngon lành thì cho người ta thơm má cái nha! – Tôi nháy mắt.

- Nếu không được thì sao? – Ánh hỏi trêu.

- Thì phải thơm má lại người ta chứ sao nữa? – Tôi trất trố.

- Ghét quá mà.

- Thôi đập một vòng quanh trường xem thế nào, nếu ngon thì về. – Tôi cười.

- Nếu không được.

- Thì dong bộ về chứ mong gì nữa.

- Đấy biết ngay mà chả ga lãng tí nào hết á, tốt tẹo nào đâu?

- Thôi đi đi nhanh lên, tôi đói lắm rồi.

Ánh nhấn về đan đập một vòng quanh sân trường, lúc đập nhanh lúc đập chậm. Nói chung là không việc gì.

May quá không có việc, cuối cùng thì chúng tôi đã được về.

- Này thế có còn giận người ta nữa không đấy? – Tôi quay qua hỏi Ánh.

- Còn. – Ánh có vẻ nói dối.

- Thế lấy cái này làm hòa nhé.

- Không! – Ánh vẫn mặt dối.

- Thế muốn phải thế nào? – Tôi làm về hơi căng.
- Thế nào là thế nào?
- Ánh buồn cười quá đi, giờ làm thế nào mới làm lành được đây?
- Không biết. – Có vẻ lạnh lùng.
- Thôi kệ cô, tôi đi về đây, về sau nhá!

Tôi nhấn mạnh đạp xe nhanh qua từng 5 giây sau thì Ánh gọi réo rất phía sau.

- Thế không định lấy quà trả ơn à.

Tôi mỉm cười đạp chậm lại. Thì ra là cô bé vờ trêu mình thôi.

- Thom má hả, anh thích cái này nha bé con. – Tôi quay qua buông lời ong bướm.
- Vô duyên, to thế này bé gì nữa? – Ánh cười đều.
- Cái gì to....? – Tôi hỏi rồi nháy mắt.
- Vô duyên, kệ người ta.
- Hahahahaha...

Giờ thì đã nói lại được tình cảm bạn bè rồi, ai chứ một người bạn như Ánh thì phải giữ lấy chứ để mất sao được.

Trò chuyện một lúc thì biết là Ánh cũng tha lỗi lâu rồi nhưng không dám nói chuyện vì ngại, hơn nữa mà con gái chủ động thì hơi quá mà người mắc lỗi lại là tôi chứ không phải ai cả.

- Vậy những hôm đó có thấy nhớ tôi hôm nào không đấy xinh gái. – Tôi lại đùa cợt.
- Không ghét đã là tốt lắm rồi đấy.
- Không nhớ thật à?
- Không.
- Thật không? – Tôi quát to.
- Ồ... có.

Ánh buột miệng trả lời khi giật mình rồi như chợt nhận ra điều gì thì nàng bắt đầu bối rối và có dấu hiệu đỏ mặt

- Hahahaha... Biết ngay mà. – Tôi vỗ đùi cái đét.
- Cười gì mà cười, ừ nói chuyện nữa. – Ánh ngượng chín mặt.
- Cứ trả lời thật thế có ai dọa gì đâu, haha...
- Toàn trêu người ta thôi à.

Nghe thấy Ánh nói câu nói đó cũng thấy sướng thật các bạn ạ. Không ngờ bé Ánh của tôi dễ thương đến lạ thường.

Ấy mà đi gần đến ngõ quặt vào nhà Xuân tôi mới nhớ ra lời mời của mẹ Xuân là trưa nay vào nhà vàng ăn cơm. Giờ này thì muộn mất rồi, vào giờ này thì mọi người đang nghỉ trưa rồi chứ còn ăn uống nổi gì. Mà ăn là một chuyện, nó là chuyện nhỏ thôi chứ còn có chuyện to hơn. Bây giờ vào nhà Xuân thì mọi người sẽ nghĩ thế nào? Thứ nhất mình với Xuân chỉ là bạn học chứ chưa có là gì của nhau, thực sự gia đình Xuân và gia đình mình còn chưa biết mặt nhau. Giờ đến thì quá là vô duyên. Thứ hai đến đó trong tay chẳng có chút lễ bái gì đó thấp hương anh thì chẳng phải đi ăn giỗ, đó là một bữa ăn thân mật và đó không phải phép.

Thấy tôi đang vui đùa trêu ghẹo bỗng nhiên im bặt thì Ánh tỏ ra hơi khó hiểu.

- Đang nói chuyện vui lại sao rồi? Suy nghĩ gì thế?
- Ồ không có gì, hihi... – Tôi cười xòa.

Và rồi tôi quyết định không vào nữa, một mạch đi về luôn. Đi với Ánh một quãng nữa thì nàng cũng tạm biệt tôi mà rẽ về. Đấy các bạn ạ, vợ yêu của

mình chẳng cần tìm đâu xa lạ. Đấy ngay trước mặt đấy, giận dữ các kiểu nhưng cả hai luôn chủ động tìm đến nhau thì không thể xa nhau được dù chỉ một giây!

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Tối hôm đó học bài xong xuôi cũng hơn 10h. Mượn điện thoại của mẹ nhắn tin với Xuân xem thế nào? Không biết bố mẹ nàng có nói gì chuyện trưa này không nữa.

- Êu, ngủ chưa em yêu! – Tôi nhắn.
- Nhắn thế này mà bố mẹ đọc được là chết đó. – Xuân nhắn lại.
- Gớm chắc bố mẹ chả biết rồi chứ còn gì nữa?
- Đoán xem biết chưa?
- Đoán làm chi, chắc gì đã đúng.
- Thì cứ đoán đi xem thần thánh cỡ nào nào?
- Uhm thì đoán, biết rồi đúng không? – Tôi bâng quơ nói.
- Bố mẹ biết rồi, ai bảo cứ sờ má người ra lắm vào giờ bố mẹ biết hết rồi đó.
- Mai sờ tiếp, mỗi ngày phải vuốt một cái mới được.
- Đánh chết á. Nó phị xuống là xấu hoặc à.
- Xấu vợi đi đỡ phải cạnh tranh với thằng khác.
- Xấu tính ghê, ghét.
- Ồ mà bố mẹ Xuân có nói gì không vậy? – Tôi hỏi chuyện trưa này.
- Bố mẹ cũng hỏi sao không vào thì Xuân trả lời không biết thôi.
- Còn gì nữa không.
- À lúc chiều mẹ có hỏi về Tuấn nhiều lắm.
- Hỏi sao quen, quen như thế nào, là người như thế nào?

Thế rồi Xuân kể cho mẹ Xuân bắt đầu từ lúc vào lớp 10 đến lúc tôi chính thức bày tỏ với Xuân. Tôi dám cá là xuân sẽ lược bỏ phần nặng hùng hục vác cái cặp xuống ngồi cạnh tôi như một vị thần, thêm vào đó là sẽ cắt luôn những hành động tình cảm mà chúng tôi đã có khi bên nhau.

- Mẹ bảo trưa nay mà Tuấn vào ăn cơm là mẹ không đồng ý cho hai đứa có tình cảm đâu đấy. – Xuân nhắn.
- Sao thế? – Tôi hơi ngạc nhiên.
- Mẹ bảo chưa gì mà đã sống sộc vào nhà người ta ăn cơm, đàn ông như thế là người không đàng hoàng. Mẹ bảo đàn ông nên lạnh lùng một chút sẽ tốt hơn.
- Rồi sao nữa.
- Ông hỏi lắm thế, may mà mẹ tôi còn khen ông sáng sủa sạch sẽ chứ chê ngoại hình là tôi sút văng ông liền á.
- Nay cô cứ dọa chứ cô lắm tình địch lắm á.

- Ai nào nói xem con nào có khả năng đả bại tôi. Lấy thí dụ ngay và luôn, không lấy được tôi vận rằng. – Xuân bắt đầu dọa.
- Ái chà, dạo này là mạnh miệng lắm rồi nhá. Bạo lực gia đình.
- Thôi đi ngủ đi mai người ta kể tiếp cho chứ buồn ngủ rồi à.
- Thôi đi ngủ, kệ cô, cô ngủ gấp ác mộng.
- Anh mới gặp ác mộng đấy. Hâm.

Thế rồi cả hai chúng tôi chìm vào trong giấc ngủ. Hôm sau đến đón Xuân trước cửa nhà thì lại gặp mẹ Xuân.

- Con bé này hôm nào nó cũng làm khổ cháu thế này à? – Mẹ Xuân hỏi.
- Dạ không có chi đâu ạ, cháu thấy Xuân đi bộ mưa gió nên cháu đón cho nhanh. – Tôi trả lời.
- Nó không lấy xe đạp đi chứ nhà có xe đạp kìa. Lười quen rồi. – Mẹ Xuân quay qua mắng Xuân.
- Mẹ này, cho người ta tập thể dục tí chứ làm gì đâu. Khỏe đẹp giai sau này dễ kiếm vợ. – Xuân cười tít mắt.
- Cha bố cô, mà cháu đi học xa không Tuấn? – Mẹ Xuân hỏi tôi.
- Cháu đi học 9 cây số thôi mà cô. – Tôi cười mỉm.
- Đấy người ta đi học 9 cây còn cô thì chưa đến 1 cây số mà lười. Thôi hai đứa đi học đi nhanh không muộn.

Nói đoạn rồi mẹ Xuân đẩy Xuân ra để hai đứa đi học, kiểu này muốn cho đi lấy chồng thật rồi. Khả khả. Minh kết bà mẹ vợ này rồi nha.

Chúng tôi bước vào lớp thì lớp đã có mặt đông đủ. Đang thấy thằng Quân nói đồng dục trên bục giảng, tôi đâm ra khó ỡ và muốn chọc thằng này phát.

- Mày lại lấy chức danh cán bộ để đê ép dân đen hả. Tao báo cấp trên nhá. – Tôi đặt chiếc cặp lên bàn đầu chỗ thằng bạn cũng gọi là cùng lớp.
- Cha tổ thằng này phi báng cán bộ kìa các chú, xử nó sao giờ? – Thằng Quân cầm cái thước to chà bá chỉ thằng dzô mặt tôi.
- Anh em chơi nó, thằng này láo.

Bên dưới có tiếng thằng nào vang lên như Tài Vẹo. Và thế rồi cái từ “chơi nó” vang lên là mấy thằng Thất Hùng lao vào tổng xi và tôi bằng tay, bằng chân. Chúng nó vật tôi ra giữa bàn, thằng thì cầm chân thằng thì cầm tay thằng thì giữ đầu, và rồi có thằng cởi áo tôi ra, may mà nó không cởi quần. Hic.

- Cho chừa tội giám bắt cán bộ nha con, tao cũng là cán bộ á. – Thằng Hùng Lợn nó ngồi hẳn lên ngang người tôi.
- Má mày, nhắc mộng ra tao tuyệt tự giờ.
- Nhà mày con anh giai nữa cơ mà, lo gì? – Thằng Dũng CR khốn nạn nó cười hà hà vỗ vào má tôi.
- Nhà tao không lo vậy vợ tao lo lắm, tha cho tao đi. – Tôi cố cầu xin.

- Xuân có lo không Xuân ơi, thằng Tuấn nó đang thương bạn kìa.

Xuân hơi đỏ bừng mặt vì trò nghịch ngợm của đám con trai, nhưng rồi cũng hòa vào mà chém giết tôi.

- Thôi Thất Hùng, thôi mà. Nữa đi mà. Xuân cho Thất Hùng chơi tới bến luôn. – Xuân hét lớn.

Và thế là màn tra tấn thể xác như thời trung cổ bắt đầu. Thằng thì bóp mồm, thằng thì cấu ngực, thằng thì cù léc. Đến lúc tôi mệt nhoài không còn giãy dụa được nữa thì chúng nó mới thôi liên hoan xác thịt.

Lúc này thằng Quân mới đi xuống cầm cái thước và vờ nhẹ vào má tôi.

- Thế này chú em, đã phục chưa? – Nó cười nhếch mép hỏi một câu sặc mùi xã hội đen.
- Dạ em phục rồi. – Tôi thều thào.
- Từ nay còn giám bắt anh nữa không? – Nó lại hỏi.
- Dạ có ạ. – Tôi vẫn thều thào.
- Anh em tiếp tục cho tao. ...

- Thôi thôi em xin, từ nay em không giám thể nữa. – Tôi nói với khi mấy thằng định chọc dzô chơi tôi tăng hai. Mấy thằng súc sinh có ngày tao lột xác chúng mày.

- Ngoan thể là tốt. Anh em tha cho nó.

Mấy con hàng buong tôi ra, tôi lết từng bước về chỗ ngồi. Đau nhức đến xương, mấy thằng khốn. Thù này tao sẽ trả sớm chứ Quân Từ trả thù 10 năm là Quá Muộn.

- Tình hình là thế này anh em nhá. – Quân đen đặt thước lên bàn cô giáo.

- Nói nhanh còn đưa tao xuống phòng y tế, tao sắp chết rồi, bọn man rợ. – Tôi thều thào nói với lên.

Cả lớp cười ồm khi tôi cất tiếng, đám con gái cười gục cả xuống bàn.

- Im đi, để anh phổ biến. – Quân đen mắc mắt.

- Vâng em im – Tôi lại thều thào, và cả lớp lại cười.

...

- Như đã biết thì phòng trào bóng đá giao hữu giữa các lớp khối 10 với nhau đang rất sôi nổi. Tôi đã xin ý kiến của cô và quyết định thành lập một đội bóng.

Tôi nghe đến chữ “đá bóng” như kiểu tự nhiên Chí Phèo đang tay ra có Ngọc Trinh ôm chầm lấy nói một câu vô cùng tình tứ “Anh Phèo mình cưới nhau nha”, và như bạn đang lùi cúi đi bộ vô tình đá phải sắp Đồ La.

- Đá bóng, thằng nào vừa nói đến đá bóng đấy? – Tôi đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Chuyện giờ mới kể là hồi sinh viên thì tôi có đặc ân là mang còn Dream huyền thoại của thầy tôi lên Hà Nội. Vậy là ngoài giờ đi học tôi có thời gian làm một việc ngon lành đó là chạy thêm xe ôm Sinh Viên giá cực rẻ có 3.000 đồng trên 1 km. Hôm đó có chở một em bé người Thanh Hóa ít hơn 2 tuổi từ kí túc Giao Thông (em ấy học Luật) ra bến xe Giáp Bát. Thấy nói chuyện cũng hợp sau này đi đâu em ấy cũng gọi.

Một hôm bà chằn nhà tôi sang chơi, lại không báo trước đúng hôm mình đang chở em ấy sang nhà bạn. Gặp đấy nhưng không nói câu nào, lên phòng tôi ngồi mở máy tính của tôi ra nghe nhạc, như thật. Đã thế mấy thằng khốn nạn cùng phòng nó lại còn bom đều là thằng Tuấn hôm qua đưa em ấy đi chơi tôi khuya mới về xong em ấy không vào được nhà trọ thế là dẫn em ấy về kí túc ngủ nhờ phòng cô bạn. Sáng ra hai người đưa nhau đi ăn sáng rồi mới chở em bé kia về. Thế là con ghen nó điên lên, mà các bạn biết con gái nó ghen thế nào rồi chứ? Ồi giờ ơi!

Đến lúc về thấy đang ngồi xị mặt ra ở giường tôi, cũng như mọi lần tôi đặt mũ bảo hiểm và tiến đến ôm ấp tình tứ. Lần này tự dưng mình cứ ngồi gần cái là xích ra, động vào người cái là đẩy thẳng cổ ra. Khó hiểu.

- Hôm nay em làm sao thế? – Tôi hỏi ngu.

- Anh đi đâu về? – Hỏi cách lạnh lùng nhất có thể.

- Anh vừa chạy xe ôm về chứ đi đâu nữa? – Tôi ngạc nhiên.

- Chạy xe ôm hay đi lăng nhăng?

- Em nói buồn cười nhì? Anh mặc quần ngắn, áo cụt cánh thì lăng nhăng với cô nào? – Tôi hơi cáu.

- Ai biết được, người ta dễ dãi anh làm tới chứ sao nữa.

- Em nói thế là thế nào? Hôm nay em làm sao thế?

Cực cái một lúc rồi tự nhiên vùng vằng bỏ về, mọi lần sang thì ở chỗ tôi cả ngày hai đứa nấu ăn chung, vui vẻ, tình cảm. Hôm nay dờ còng dờ ngoe. Hâm thật rồi.

Sắc máu nóng trong người tôi kể chẳng đưa về nữa, tự đi bus về. Bốn ngày sau. Tối hôm đó tôi không thấy liên lạc gì tự nhiên mình thấy ngứa. À này mấy hôm nay làm sao thế không biết, hăm chẳng ra hăm, đại chẳng ra đại. Mà ở đâu lại có kiểu ghen vô cơ thể không biết.

- Ê hôm trước Ánh sang chỗ nào chúng mày có nói gì linh tinh không thế? – Tôi vỗ vai hỏi thằng cùng phòng.

Chúng nó tuôn ra một tràng. Cuối cùng cũng đã biết nguyên nhân. Lặn lội phi xe hơn 10 cây số xuống trời lại còn mưa gió nữa. Giải thích lên giải thích xuống cuối cùng thì gục mặt và ngực người ta khóc lầy khóc đẽ, vừa khóc vừa mếu máo.

- “Anh mà phụ tôi, tôi giết anh rồi tôi tự tử luôn”.

- Thôi nào chúng nó trêu thôi mà. Hôm nào anh đưa đi gặp con bé đó, nó vui tính lắm.

- Không, không gặp, tôi không kiểm chế được tôi xe xác nó ra đấy. Tôi yêu anh tôi có tiếc anh cái gì không? Anh mà lém bém thì đừng hỏi tại sao nữa?

Tối hôm đó mình gần như thoát ý vì trời mưa ngủ lại ở đó. Cũng may mà bạn bè Ánh đi chơi hết không thì...

....

Lan man chuyện ngày xưa thế thôi vì lần này về lại gặp câu hỏi “Chắc trong kia anh có con nào rồi nên không thèm về chứ gì”. Vợ với chả con, trở lại quá khứ nhé.

Theo như thằng Quân trao đổi lại thì hình thức đá là bóng đá 11 người. Lớp tôi chỉ có chưa đến 20 con trai nên việc thành lập đội bóng là khó. Vì vậy phải tận dụng hết khả năng có thể của toàn lớp, vận động anh em đi đề cho đủ người, cần số lượng hiện thời chứ chất lượng chưa cần lắm. Muốn có chất lượng cứ phải từ từ.

Nhưng rồi cuối cùng đăng kí cũng được 15 thằng. Có dự bị là ngon rồi. Chúng tôi sẽ thống nhất cuối tuần này thuê một sân bầy người trên thành phố sau đó tùy từng vị trí sẽ xếp lại đội hình.

Thằng Quân thông báo luôn là những bạn con gái nào ham mê bóng đá thì có thể đến xem và cổ vũ cho bọn tôi. Sau đó sẽ lựa những lớp yếu nhất đá dần để tăng chất lượng và năm sau sẽ là giải trường nên lúc đó thi đấu là đẹp nhất.

Ngó qua danh sách đăng kí thì có thằng Hùng hơi chán chừ vì nó ngại thân hình nó hơi mập, và ít đá bóng còn lại thì nhóm chúng tôi là đăng kí đi hết. Buồn cười là cả Thắng Oppa cũng đi. Hề.

- Thắng đá được không mày, vì tao thấy nó hơi kém tố chất thể thao tí. – Tôi quay qua hỏi thằng Quân khi ngó xong cái danh sách.

- Mày cứ xem thi biết, biết KaKa không? – Nó hất hàm hỏi tôi.

- Rồi sao? – Tôi giả bộ ngu.

- Kiểu tương tự thế, hiểu không?

- Nếu không phải bố cho bay alo con chó ạ. – Tôi đấm vai nó.

Chúng tôi vào tiết học, đang ngồi nghe cô Dương – Văn thao thao bất tuyệt về Nguyễn Trãi thì kế cạnh có tiếng thì thảo.

- Tuấn ơi, Liên đi xem đá bóng được không? – Liên nói nhỏ nhẹ.

- Trên thành phố xa lắm á. – Tôi làm màu.

- Đi cùng với mấy bạn mà.

- Uhm thích thì đi cho vui. Mà đi cổ vũ ai thế? – Tôi tỉ mỉ.

- Cho bạn đó. – Liên cười duyên mặt hơi hồng.

- Đây không được nha, thằng Quân nó ghen đó.

- Bảo với Quân không cần thận là Liên cướp trên giàn mướp luôn đó.

- Ôi cái này thích nha, hé hé hé.

- Cười ghê quá

Lạ nhỉ con bé này tự nhiên lại thích đi xem đá bóng, con gái khó hiểu thế nhỉ?

Đội mãi cũng đến chủ nhật để ra sân xem cái lớp này nó đá hay đến đâu.

- Tao thế này thì đá đâu mày? – Hùng Chur ngồi thờ mặt.
- Mày thấy cái cột gôn kia không? – Tôi hỏi khi đang xoay cổ chân cổ tay.
- Thấy! Sao? – Nó ngạc nhiên.
- Lấy quả bóng, cố nhắm vào cọc đó xem được mấy quả.

Nó gạt đầu rồi dong quả bóng sút 3 quả thì không vào được quả nào nhưng nó cách cột không xa lắm. Nhưng đáng diệu khi chạy lấy đà và chân tiếp vào quả bóng là không ăn thua. Các bạn tưởng tượng thằng béo đá bóng như nào thì nó tương tự như thế.

- Hùng, mày lại đây. – Tôi gọi nó.
- Mày nhìn tao nhá.

Tôi vung chân và quả bóng chạm vào xà ngang, may mà ăn xà ngang chứ không nó cười thối mũi. Hên.

- Khi mày đá quả bóng thì lựa sao số bước chân lấy đà là chân lẻ, khoảng 3 bước là đủ, nếu cần lực mạnh thì lấy đến 5 bước. Tốc độ tăng dần qua từng bước. Chân lấy đà đậm cách quả bóng khoảng 20 đến 25 phân để khi chân mày chạm bóng đúng lúc lực chân mạnh nhất và quỹ đạo bàn chân thấp nhất sẽ tối ưu hóa lực sút cũng như sự chính xác. – Tôi nói. – Khi chuẩn bị sút thì chân trụ nhún xuống một chút để lực tập trung vào chân sút bóng, hơn nữa nếu đối phương có vào ác ý thì chân trụ mình giảm tỉ lệ sát thương nhẹ nhất. Hiểu không? – Tôi lại hỏi nó.

- Hiểu! – Nó gật đầu.
- Giờ nhìn tao làm lại một lần nữa rồi tập đi nhá.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Đội một lúc thì tất cả những thằng đăng kí đều đến cả trong đó có cả Quân và Thắng. Tôi đập tay với thằng Quân ra hiệu để anh em lấy hiệu ứng phản kích.

- Tập hợp anh em đá nhanh không muộn mày! – Tôi nói với Quân Đen.
- Bây giờ mày tính thế nào, chia người thế nào? – Nó hỏi ngược lại tôi.

- Giờ hiện tại chưa biết chúng nó chân căng thế nào thì cứ tạm thời chia làm hai đội chọn người xem thế nào rồi mới lọc dần. Đá sân 11 người nó phải khác sân 7 người nhiều lắm. Chúng ta chỉ đá để xem kĩ năng anh em thế nào sau đó chọn ra đội hình chuẩn mời các lớp khác đá chứ biết sao giờ nữa. – Tôi phân bua.

- Ok!

Nói rồi nó tập hợp anh em và bắt đầu phổ biến để cho anh em biết được ý của tôi và thằng Quân.

- Tạm thời chưa biết chân căng của anh em như thế nào nên chúng ta cứ chia đội bình thường đá với nhau một hai trận cho quen. Chúng ta sẽ lấy ngày chủ nhật để tập luyện, một là thuê sân, hai là giao lưu với các lớp khác nhé. Anh em nào có đội của mình cảm thấy chiến được thì gọi đi nhắm nâng cao trình độ của cả lớp. Ok?

- Ok...- Cả lớp đồng loạt hô.

- Rồi giờ những ai muốn đá với tao về bên này và ai muốn đá với thằng Tuấn thì sẽ sang bên kia, tạm thời thì sẽ chia đội như thế. Lưu ý anh em đá giữ chân, vừa phải, vui vẻ. Ai trâu bò và có xu hướng bạo lực thì anh em giữ mình tránh gây xung đột nhé!.

- Ok.

Vậy là thằng Quân, Thắng và Kiên Quân là đối phương của tôi, Dũng CR, Tài Vẹo và Hùng Chur trong thất hùng.

- Tài mày đá được vị trí nào? – Tôi hỏi Tài Vẹo.

- Tao đá đầu cũng được nhưng thủ môn thì hơi tù.

- Được, vậy Hùng cứ tạm thời bắt gôn đã nhá. – Tôi chỉ vào thằng Hùng và nó gật đầu. – Hai thằng Du và Minh chúng mày đá được vị trí nào? – Tôi hỏi tiếp.

Sau một thời gian chia vị trí thì cuối cùng thì thằng Dũng sẽ là tiền đạo chủ lực, Hùng Chư hậu vệ, tôi với Tài đá dưới thằng Dũng còn Du và Minh sẽ đá hai cánh và có một thằng to con tên Hải sẽ đá thông. Trái tim của hàng hậu vệ.

Như vậy là đã xong, chỉ còn chờ trận đấu nữa thôi. Đang chuẩn bị đá thì hậu phương vững chắc của chúng tôi đến. Không ngờ đông con gái thế. Phải đến gần chục người trong đó có cả Xuân, Ánh và Liên. Ôi thế này sao đã được em oi.

Đội thằng Quân đá trước nhưng không có giao bóng hay phạt đền gì hết, cứ thế đá vui vẻ thôi. Bên tôi đá cũng gọi là ổn, thằng Hải vào bóng rất mạnh và trâu, mấy lần bên kia đến gần bóng tưởng chừng như sút là vào mà nó bay người xoạc quả bóng khá hay. Ngược lại đối phương có Quân đen đá khá chắc mặc dù bị tôi vào thằng Dũng quần cho tơi tả. Nhưng điều đặc biệt đó là Thắng Oppa đá bóng rất hay, một phong cách lãng tử, thiên về kỹ thuật những pha xử lý và tôi thấy có vài đường chuyền vô cùng sáng nước.

Bóng từ biên vào trong chân tôi và đứng trước mặt tôi hiện giờ đang là thánh Quân.

- Từ từ, dừng lại nào? – Nó chỉ tay dzô mặt tôi.

- Sao vậy thằng điên? – Tôi hát quả bóng lên và bắt đầu tăng bóng.

- Giờ mày qua được tao mai tao mời mày ăn sáng không thì ngược lại.

- Cái gì chứ thế thì anh đồng ý nhiệt tình thôi. Bắt đầu chưa? – Tôi hỏi ngược.

- Bắt đầu đi.

Tôi hạ quả bóng xuống đất và dùng cổ chân của mình để lắc nhưng thằng Quân cũng không phải dạng vừa. Nó đứng như một bức tường chắn ngay trước mặt tôi và đồng đội của cả hai cứ đứng nhìn màn phô diễn cá nhân của tôi và thằng Quân.

Khẽ thấy khe giữa hai chân thằng Quân khá lớn tôi nảy ra ý định xâu kim và hạ nó một cách triệt để. Tôi đẩy quả bóng và có ý định lao lên nhưng không ngờ nó khép chân lại rất nhanh và hên là quả bóng nó lại bật về phía tôi. Cả hai lại ở thế giằng co.

- Nghe chừng mai tao có cái bánh mì rồi Tuấn ạ. – Nó cười cười.

- Chưa đâu tình huống này thì sao? – Tôi mỉm cười.

Tôi vùng chân lấy đà và muốn có cũng có lực sút mạnh nhất, nó cũng gồng mình xuống tấn xem tôi muốn làm gì. Tôi sút nhưng lại trên tầm bóng và đặt chân phải lên phía trên quả bóng và chân trái kẹp ngay quả bóng vào và thế là cú gấp bóng thần thánh của tôi bắt đầu thực hiện. Quả bóng bay với lực mạnh qua đầu thằng Quân. Tôi dùng hết tốc độ của mình lao vụt qua nó. Do ở trạng thái bất lợi hơn nên nó bị cái ủa vai của tôi văng ra nhưng không ngã. Tiếp đó tôi vùng chân hết tầm với một pha vuốt bóng và bóng đi ra ngoài.

Tất cả mọi người ở sân bóng ồ lên một cách đầy thán phục còn tôi thì ôm mặt xấu hổ vì cú vuốt bóng đúng tầm mà tệ hại kinh khủng.

Chúng tôi nghỉ giải lao tầm 10 phút để anh em uống nước, được nói chuyện giao lưu với người hâm mộ (mấy bạn nữ) bên ngoài đường pitch. Khà Khà.

- Pha vừa nãy hay quá ha! – Xuân mỉm cười với tôi.

- Chuyện, chồng em mà lại. Anh có nhiều pha còn ghê hơn nữa cơ. – Tôi tự đắc.

- Hừ ai là vợ ông, vô duyên quá đi.

- Chứ không cô em thì là ai nữa?

Tôi với Xuân ngồi riêng một chỗ, có bạn gái sượng thật các bạn ạ, có người người đưa nước cho, có người lau mồ hôi cho. Phê. Khu tập trung đông nhất thì Dũng CR, và mấy thằng nữa đang chém gió phần phật với lũ con gái đi theo. Còn Thắng thì lại đang ngồi với Ánh nói chuyện khá vui vẻ. Thấy Ánh cười nhiều lắm.

Nói chuyện một lúc rồi chúng tôi tiếp tục làm tăng hai. Lần này vẫn đội hình cũ và chiến đấu nhưng đổi bên. Bên kia tôi thật sự bất ngờ với kỹ năng không chế bóng của Thắng. Có thể nói là quá hoàn hảo so với trình độ của chúng tôi. Ông anh tôi chưa chắc có được phẩm chất như nó.

Tôi lại nhận bóng từ thằng Tài Vẹo và kéo solo giữa tôi với thằng Quân lại lập lại.

- Lại không chú mày, vẫn bánh mỳ.

- Mày nghĩ tao là loại người gì chứ? – Tôi vênh mặt.

- Thế chơi thôi.

- Ấy từ từ.... Tao đâu có điên, đồng đội tao đang chờ bóng... Há há.

Tôi cười rõ to vì thấy thằng Dũng đang băng xuống góc bên phải và chỉ chờ một đường chuyền chuẩn xác là quả bóng sẽ được đưa vào trong. Tôi vùng chân cửa quả bóng một đường cuộc quả bóng vừa đúng tầm lao đến của Dũng CR và không hổ danh người chạy cánh hay nhất vịnh Bắc Bộ. Nó tạt quả bóng treo lơ lửng trước của gôn đúng tầm băng mạnh vào của thằng Hải và đội tôi có bàn thắng trước sự vỗ tay nhiệt tình của cổ động viên nữ bên ngoài.

- Chú mày đá hay đấy! – Quân Đen vỗ vai tôi.

- Đùa chứ chú khen anh có khen cả ngày.

- Thôi đi bố trẻ, nhưng mày thấy lớp này đủ trình độ đá chưa? – Nó hỏi tôi.

- Chân căng là có vẻ được những vị trí như Thất Hùng là ok dù thằng Lợn là tạm thôi. Tao hơi không đồng ý với Thắng và Hải vì Thắng thì quá ư là dễ bị bắt bài với những thằng đá rắn còn Hải thì đá cộc quá. Không tốt.

- Thằng Hải thì tao không ý kiến nhưng Thắng thì thi đấu thật nó sẽ khác.

- Hi vọng là thế, nó đá tốt đấy.

- Chuyện, thành viên xuất sắc của lớp năng khiếu tỉnh 10 tuổi đấy.

- Gớm vậy á.

- Uhm...

Chúng tôi ra về trong sự vui vẻ và hình như tôi đã tìm được đội hình ưng ý cho mình để chiến lại với đội hình khủng bố của ông anh tôi. Một ngày không xa sẽ mời lớp ông đó đá và sẽ hạ bệ ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Thời gian cứ thế trôi đi chúng tôi đã đi với nhau được 3/4 chặng đường của lớp 10. Đang có những bài kiểm tra giữa gì để lấy điểm sơ bộ cho việc tổng kết cuối năm. Ai cũng mê man vì lịch kiểm tra khá dày và cường độ cuối năm nhiều kiến thức nên ai cũng thấy vất vả.

Việc bóng bánh của chúng tôi gác lại để sau khi đợt này xong sẽ đá với bên A10 hoặc đá với lớp ông anh tôi nhưng nghe chừng là khó vì ông ấy đang ôn thi đại học miệt mài.

Tôi với Xuân vẫn tình cảm như mọi ngày, Ánh thì đã trở lại bình thường khi giữ mặt lạnh khi lên lớp còn cũng khá vui vẻ khi chỉ có hai đứa với nhau. Đặc biệt là cô bé Liên cứ có lúc ngồi nghĩ vu vơ, ít nói và đôi lúc lại sứt sứt như đang khóc. Những lúc tôi bày trò thì hay cười với tôi lắm, hay bị tôi trêu vì mái tóc của cô bé đẹp quá. Nhưng chính thời gian này là quãng thời gian đau khổ nhất tính đến thời điểm hiện tại của Liên.

Đến một ngày thì không thấy Liên đi học nữa. Có giấy xin phép của gia đình Liên gửi đến lí do là Liên bị tai nạn.

Hôm đó chúng tôi có tổ chức đến thăm và đập ngay vào mắt là căn nhà 4 tầng to vật vờ. Trong nhà Liên thì chỉ có mẹ ở nhà còn bố thì đang đi công tác quan trọng hai ngày nữa mới về được. Mẹ Liên kể thì Liên bị tai nạn xe máy trong đêm tối khi đi ngoài đường.

Mấy trai ngồi nói chuyện với mẹ Liên còn con gái thì vào bên trong cùng Liên, an ủi cô ấy. Đợi mấy nữ đi ra tôi mới vào bên trong xem cô bạn ngồi cạnh tôi thế nào. Chân Liên bị bó bột từ ngang đùi xuống còn khuôn mặt xinh đẹp thì bị xây xát nhiều.

- Tuần đó à! Mình tưởng bạn không đến! – Liên khẽ thì thào.

- Tuần đến chứ. Đau lắm phải không? – Tôi ngồi xuống cạnh giường.

- Uhm, đau lắm.

Rồi những giọt nước mắt, lăn trên má của Liên nóng hổi. Tôi từ trước đến giờ đều sợ con gái khóc, con gái khóc mình cứ có cảm khác hơi khó chịu trong người đơn giản vì bố tôi chẳng làm mẹ tôi khóc bao giờ, hơn nữa tôi cũng đọc được nhiều chia sẻ “Làm đàn ông tôi tệ nhất là để người con gái bên cạnh mình khóc.”

- Thôi có gì đâu, đau vài ngày là đỡ mà, cố gắng lên, Tuấn sẽ chép bài giúp Liên.

- Uhm. Tuấn giúp Liên nhé. – Liên vẫn mếu máo.

- Thôi nào, nín đi, cố lên nhé, Tuấn ra ngoài đây.

Chúng tôi chào mẹ Liên và ra về. Trên đường về thì tôi chờ Xuân đến nhà cô ấy rồi mới vòng về nhà mình. Xa vài chương, đã thế còn bị Xuân hỏi cung nữa.

- Vừa rồi ông nói gì với Liên đấy. – Xuân hỏi cung.

- Gì đâu, vào an ủi tí thôi. Dù sao cũng là bạn cùng bàn mà.

- Lém phéng là không xong với tôi đâu. – Xuân nhéo một cái ngang hông.

- Đau đấy biết không? – Tôi xít xoa.

Một tuần nữa trôi qua không thấy Liên đi học. Ban ngày đi học còn buổi tối thì tôi năn nỉ mãi con em nó mới chia nhau chép bài vào một quyển vở cho Liên. Mà má nó, môn văn dài khủng khiếp. Dài kinh dị. Mỏi cả tay.

Thế rồi tin cực sốc với lớp tôi khi cô giáo thông báo là gia đình Liên đã xin bảo lưu cho Liên vì việc điều trị còn một thời gian dài đồng nghĩa với việc Liên sẽ học lại lớp 10A3 trong năm kế tiếp.

“Liên ơi sắp hết năm lớp 10 rồi mà, cố lên!”

Đó là dòng chữ tôi viết vào quyển vở. Buổi học đó tôi quyết định phi thẳng vào nhà Liên xem sao lại thế?

- Liên ơi! – Tôi đứng ngoài cổng gọi.

- – Không thấy tiếng trả lời.

- Liên ơi! – Tôi lại gọi một lần nữa.

Khoảng 3 phút sau thì có người đi ra mở cổng đó là một phụ nữ trung niên dáng người đậm và có khuôn mặt khắc khổ.

- Con chào bác! Bác cho con hỏi Liên có nhà không ạ! – Tôi lễ phép dựng xe xuống.

- Liên không có nhà con ạ – Người phụ nữ đó đáp.

- Liên đang ở đâu hả bác. – Tôi lại hỏi.

- Liên đang ở trên viện, đi khám từ sáng chưa về con ạ. – Người phụ nữ đó trả lời.

- Vâng ạ! – Tôi hơi thất vọng vì không gặp được Liên.

- Con tìm con bé có chuyện gì thế?

- Dạ con đưa cho Liên quyển vở thôi ạ.

- Uhm, cứ đưa cho ta!

Tôi gửi quyển vở cho người đó rồi lặng lẽ đi về. Chẳng biết cô bạn của tôi sao nữa. Thôi thì cáo tất cả cho số mệnh, cố lên người bạn của tôi.

Vậy là kiểm tra giữa học kì đã xong và cuối cùng thì chúng tôi đã được thoải mái 1 tháng rưỡi nữa trước khi chuẩn bị vào giai đoạn thi cuối năm nước rút. Vậy lên lớp tôi quyết định là giao lưu trận bóng với lớp A10. Dzô, tôi thích điều này.

- Hôm nay sẽ là buổi luyện tập cuối cùng trước khi thi đấu với A10 hi vọng anh em cố gắng. – Quân đen giống dục.

- Nhanh cha nội, tao ngứa chân lắm rồi. – Tôi phụng phịu.

- Mày ra nghịch với quả bóng đi thằng chó, để tao phổ biến cho anh em. – Nó đuổi tôi ra ngoài.

- Kệ cha mày, tao đi khởi động.

- Biến.

Rồi tôi ra lấy bóng tập sút. Quả thực thì đợt trước, hồi còn đá bóng ở sân làng tôi cố tập thành thạo cú sút của Beck khi chân trụ giảm thiểu lực trụ ít nhất để dồn mạnh lực vào chân sút. Cơ mà nó khó.

- Tuấn! Lại tao chia đội. – Quân Đen gọi với.

- Ok.... – Tôi chạy lại ngay.

- Sau một thời gian nghiên cứu thì tao muốn hôm nay đội hình thế này. Không phải vì tao chê ai hay, ai dở mà tao muốn xem những con người này sẽ thi đấu như thế nào. – Nó nói.

- Ok. – Thăng Hải nói ngay.

- Đội của tao có Tuấn, Hùng, Thắng, Dũng, Kiên và Hòa nhé. Còn lại anh em sẽ theo Tài về bên kia chia đội. Hôm nay tao muốn thấy thăng Hải và Tài đá hết mình ở vị trí hậu vệ, nhưng tuyệt đối không vào bóng rần tránh tổn thương cho quân mình. – Quân đen chia người.

Để thấy trong 15 đứa đăng kí thì thằng Quân chọn toàn bộ hàng tấn công gọi là ưng ý nhất trong lớp về phía mình còn lại bên kia có 4 người phòng ngự tương đối chắc đó là Du, Minh, Hải và Tài. Bộ khung đã dần lộ diện đây sẽ là những nhân tố chính. Nhưng mà thằng Hùng thì hơi khó vì nó tuy có vóc đáng nhưng lại hơi nặng nề cho vị trí thủ môn.

- Bây giờ Tao với Tuấn sẽ đá thấp nhất, tương lai sẽ là cặp tiền vệ trung tâm khi đá 11 người nên tao muốn đá với thằng này sẽ có ăn ý không. Thăng Hòa đá cao nhất, chỉ có mình mày vì tao thấy mày chạy chỗ không bóng phía khá hay. Ba thằng còn lại sẽ là người hỗ trợ cho Hòa. Thắng không nên đá cá nhân nữa, ít kỹ thuật thôi, quan trọng nhất là bàn thắng. Dũng là kiên chưa nhau chạy cánh cho hợp lý.

- Ok. – Mấy thằng còn lại đều tán thành.

Thực sự tôi hiểu ý nó ngay từ lúc nó đọc tên các thành viên trong đội của mình. Ý nó là muốn chia ra hai đội hình một thiên về phòng ngự và một thiên về tấn công. Đội của tôi sẽ là tấn công triệt để còn bên kia là phòng ngự số đông. Như vậy khi thi đấu có gặp đội thiên về tấn công hay thiên về phòng ngự thì chúng tôi vẫn làm chủ được cuộc chơi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Và nói thật tôi đã tìm được đối tác ăn ý nhất trong cuộc đời sân cỏ cho mình. Quân Đen thực sự là chân sút tâm ý tương thông với tôi nhất. Nó hơn thằng Hoan Sắt quê tôi ở một cái gọi là Cái Đầu.

- Chuyển qua tao này. – Dũng CR vẫy tay xin bóng Quân Đen.

Nhưng thằng Quân lại không đưa quả bóng lên cao qua đầu hàng hậu vệ khi nó thoát xuống mà chuyển cho Thắng.

Thực sự tình huống đó ai có nhận quan một chút là đang thấy đó là cái bẫy khi Tài và Hải đang ở thế gọng kìm cứ chuyển cho thằng Dũng kiểu gì cũng bị bắt bài và quan trọng nhất là đằng sau tôi đang có một thằng tiền đạo đứng ở đó chỉ chờ có bóng là sẽ có bàn thắng.

Thắng Oppa chuyển ngược về cho tôi, và tôi áp dụng triệt để triết lý của người Bồ Đào Nha. “Khi không tiếp cận được khung thành thì hãy sút xa”. Tôi vùng chân làm một được bóng căn đét và “Rầm” bóng dội vào cột dọc bay ra ngoài.

Má nói chân với cẳng, dường như một thời gian không đá chân bị tù đi bao nhiêu.

- Sút mạnh đấy. – Thắng vỗ vai tôi.

Tôi cười với nó vui vẻ, chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới.

Trở về với chuyện của Liên, vậy là Liên bảo lưu thật rồi, gần nửa tháng trôi qua vẫn không thấy Liên đi học nữa. Bàn của tôi trống một vị trí còn lại ba thằng đực ngồi với nhau phát chán. Chả có người để trêu.

Đang ngồi gục mặt xuống bàn thì bên cạnh có cái lay lay áo. Giật mình tỉnh dậy thì đang thấy khuôn mặt như hoa như ngọc ngồi kế bên.

- Xuống đây làm gì thế? – Tôi hỏi người con gái đó.

- Giờ còn đuổi người ta nữa hả? – Cô ấy trả lời.
- Đuổi chứ chỗ này chỉ dành cho nam nhân, nữ nhân là đi hết, cẩn thận bị thằng Quân nó yêu đấy. – Tôi quạc lại.
- Ê chú mày nói vậy là không được nha! Chú không thích thì chuyển thẳng qua cho anh chứ giỡn là anh xin luôn á.
- Thế đẩy tất cả anh cho chú.

Nói rồi tôi đứng dậy trước khuôn mặt ngỡ ngàng của Quân và người con gái, vò đi bộ khoảng 3 bước những rồi tôi lại quay lại, đẩy người con gái đó ngồi vào trong còn tôi ngồi ngoài cùng.

- Sao mày lại quay lại thằng chó?- Quân đen hất hàm hỏi.
- Tao quay lại xem mày tán gái ngu đến cỡ nào? – Tôi cười đều.
- Nay các ông vô duyên rồi nhá, tôi là gói hàng mà để các ông cứ vắt qua vắt lại à? – Cô ấy nói.
- Chứ không là gì? – Tôi lại cười đều.
- Ừ nói nữa.

Cô bé toan định đứng lên thì tôi lại dúm vai ngồi xuống.

- Ai cho đi mà đi. Khai mau thích anh nào ở bàn này? – Tôi vẫn trất trở.
- Tôi ghét cả cái bàn này.
- Thật á, đứa nào chém gió đùa đấy vấp hòn đá ngã vỡ đầu. – Tôi quả quyết.
- Thật chứ đùa gì đâu, toàn gương mặt đáng ghét hết. – Cô nàng cười rung vai.

Đó là Ánh, không hiểu hôm nay cơ duyên sao mà lại tìm đến chỗ bàn cuối của ba thằng đực chúng tôi. Chắc lại có điều gì muốn nói đây.

- Thôi nói đi, tìm xuống đây có chuyện gì? – Tôi hỏi nhẹ nhàng.
- Tìm Tuấn hỏi chút bài thôi. – Ánh chia quyền vờ ra.
- Chúng mày thấy chưa, không có chuyện em Ánh em tìm chúng mày đâu, chỉ có em ấy tìm tao thôi. – Tôi chỉ thẳng dzô mặt thằng Quân.
- Được tao đi để cho hai đứa mày hú hí với nhau, lát con Xuân ở văn phòng Đoàn về tao mách nó. Đi nào Thắng, theo tao, ngồi đây nhiễm thói hư tật xấu hỏng hết hình tượng của mày ra đấy. – Nó vùng vằng đứng dậy không quên buông câu chết chóc.
- Mày chơi quạ đáng vậy, hôm nào đá bóng tao chém què giò.

Thằng Quân vẫn một mình thẳng tiến đi ra ngoài cùng thằng Thắng. Minh trêu tẹo mà nó dỗi thật. Điều thật.

- Nào bài đầu đưa nhanh không con sư từ nó về nó lại lông lên giờ? – Tôi mỉm cười với Xuân.
- Đây, bài toán này học quá, Tuấn về xem xong giúp mình với.
- Được rồi, có được trả công không?
- Giải được đã.
- Giải được mà giải được mà, thơm má nhá. – Tôi nháy mắt.
- Không, hâm à!
- Tại sao?
- Người ta còn chưa thơm ai, ai thơm má ông, linh tinh.
- Ha ha ha. Thì ra là Ánh ngay thơ phết nhỉ?
- Người ta trong sáng lắm đấy, đừng có mà tưởng bở.
- Đúng rồi trong sáng như tờ giấy than đúng không.

- Hâm.

Tôi ngồi nói chuyện một lúc nữa thì vào lớp, nhưng phải đến khi 10 phút của tiết học trôi qua Xuân mới vào lớp. Hôm nay trên văn phòng đoàn không biết có chuyện gì mà Xuân về muộn thế. Lát phải hỏi.

Một buổi học mệt mỏi cũng đã kết thúc. Áp lực thi cử đang đến dần.

- Các bạn oi ở lại một chút mình có chuyện muốn nói. – Xuân lên bảng nói khi cô giáo đã ra khỏi lớp.

Cả lớp đã cho hết xách cặp định ra về nhưng ai đó đều nán lại để nghe cán bộ phổ biến chính sách cho dân.

- Như vậy là chỉ còn một tháng nữa là thi. Đầu tuần sau sẽ là tuần đầu tiên của tháng 4. Nhà trường sẽ tổ chức các lớp học phụ đạo cho học sinh vào các buổi chiều những môn thi theo điều của sở Giáo Dục. Lớp mình là lớp Tự Nhiên như vậy sẽ thi bắt buộc 4 môn Toán, Lý, Hóa và Văn. Bên cạnh đó sẽ một môn mà nhà trường ra đề kèm theo đó là môn Sinh. – Xuân nói.

- Vậy là 5 môn thi cơ à? – Quân đen hỏi.

- Đúng rồi, chúng ta sẽ học thêm một tuần 5 buổi cho 5 môn vào 5 buổi chiều từ thứ 3 đến thứ 7. Do lịch học căng thẳng nên mong các bạn tập trung và hạn chế việc gian lận trong thi cử. Đoàn trường quán triệt lớp nào có hiện tượng gian lận trong thi cử thì sẽ cắt luôn thi đua toàn năm, giảm bớt số phần trăm hạnh kiểm Khá Giỏi xuống. Như vậy nếu các bạn có học Khá giỏi đến đâu thì hạnh kiểm cũng chỉ xét theo phần trăm nhà trường đề ra thôi. Nên mong các bạn học hành thật tốt.

- Còn gì nữa không.

- Còn chứ. Năm nay chúng ta là A1, A2, A3 được nhà trường chọn đi phục vụ cho các anh chị lớp 12 thi tốt nghiệp công việc là trực nhật toàn trường, mỗi lớp một ngày để cảnh quan trường được sạch sẽ, các lớp học tuyệt đối không để có rác nghi ngờ là tài liệu. Lịch cụ thể thế nào thì sẽ thông báo chi tiết cho các bạn khi các bạn thi xong.

- Hay đấy. Đá bóng tẹt đê anh em. Hùng Chur lên tiếng.

- À quên còn chuyện bóng đá nữa. Bí thư đoàn trường nói là hiện nay có một số lớp đá bóng giao hữu nhưng có cá độ. Vậy nên tránh hiện tượng này các lớp không nên cá độ, hoặc độ bóng để gây bất hòa và đánh nhau trong trường. Hết rồi đó, các bạn có gì muốn hỏi không?

- Xong thật rồi chứ hả? – Tôi hỏi vì ngồi nghe này giờ chán phê ra. Bao giờ mới được về.

- Xong rồi, các bạn nghỉ đi.

Về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Tối hôm đó về nhà học bài xong tôi lên giường nằm thẳng cẳng bên chiếc điện thoại của mẹ. Hôm nay không nhắn cho Xuân nữa, nhắn cho Ánh phát nào.

- Ánh học bài xong chưa?

- Ánh vừa học xong đang định đi ngủ.

- Tường chăm lắm sao mà ngủ sớm thế? Tường có mình tôi lười thôi chứ?

- Vâng tôi lười, được chưa, nhà anh làm xong bài cho tôi chưa? – Ánh có vẻ dỗi.

- À quên đấy, thôi mai làm, giờ dọn sách vở hết rồi.

- Đúng là...

- Đúng là làm sao?

- Là đồ lười chứ sao nữa?
- Kệ tôi, cô kiếm bạn trai lười như tôi đi.
- Đây, chẳng qua không thích thôi.
- Vậy mẫu bạn trai thế nào? – Tôi hỏi thăm dò.
- Kiểu David Beckham đó, biết không?
- Thằng đó sao đẹp trai bằng tôi được.
- Ông chỉ bằng móng tay của nó thôi.
- Nếu hơn thì sao?
- Chả sao. Ờu mà hỏi xú? – Ánh có vẻ tò mò.
- Hỏi nhanh không đi ngủ đó.
- Thôi không hỏi nữa, lúc nào hỏi sau... Hihi.
- Đúng là, thôi tôi đi ngủ đây, mai gặp nhé.
- Uhm.

Ngày chiến đấu với A10 đã gần kề, và những ngày cuối cùng cho cuộc chiến cuối năm càng đến gần hơn. Có kẻ trụ hạng thành công, cá chép vượt được vũ môn và cũng sẽ có người bị chuyển sang lớp khác. Lớp chọn đâu phải là thứ gì các bạn muốn là có được. Nó hoàn toàn giống với cuộc sống, các bạn phải chiến đấu triệt để cho cuộc sống để sinh tồn, để khẳng định vị thế của chính mình.

- Quân tao bảo. – Tôi vỗ vai thằng Quân.
 - Nói đi, nhanh anh đang vội. – Nó vẫn cắm đầu vào tờ đề Vật Lý.
 - Mà có thấy lo cho trận đấu với A10 không.
- Nó đặt bút, quay sang nhìn một cái nhìn khó hiểu nhưng rồi lại thờ dài như vừa gặp chuyện gì khó nghĩ.
- Tao cũng đang lo như mày đây.
 - Mày thử xem lớp nào đã từng đá với A10, hỏi lớp đó xem A10 đá thế nào.
 - Để làm gì. – Nó hỏi câu hơi chuối.
 - Ngu quá, để hỏi xem A10 nó có bài bọ gì không, chân cẳng chúng nó thế nào rồi nghĩ cách mà đá chứ sao? – Tôi nói.
 - Mày lè lưỡi ra xem nào. – Nó nở một nụ cười ranh mãnh.
 - What? Mày định làm gì? – Tôi bật ngựa về đằng sau.
 - Thì lè lưỡi ra xem có vết đốt nào không. Mày thông minh quá thằng ngu ạ. – Nó cười khoái.
 - Đầu mày toàn đất chứ nghĩ thế mẹ nào được. – Tôi bĩu môi.
 - Được để tao hỏi xem thế nào, nhưng ngày đá với nó cũng đến gần rồi, sợ không chuẩn bị kịp thôi.
 - Hỏi đi nhé.

Rồi tháng Tư cũng đến, cái nóng của mùa hè bắt đầu hiện hữu dần, lưng áo tôi đã ướt đầm. Chúng tôi cứ miệt mài ôn thi, lần này do có hướng dẫn chi tiết cụ thể và giới hạn thi rõ ràng nên đề cương không phải đề Ánh và Xuân lo nữa, tôi tự làm để hiểu sâu hơn, đến lúc thi không bị bất ngờ.

Các buổi học chiều bắt đầu đều hơn và chiều từ thứ 3 đến thứ 7 hàng tuần. Chúng tôi chỉ có 5 tuần và sau đó là 1 tuần nghỉ ôn thi.

Tôi đang ngồi giải mấy cái đề Hóa thi thăng Quân tắt tả ở đâu chạy về.

- Tao tìm được lớp đã từng đá với A10 rồi Tuấn ạ.

- Nói anh nghe nào? – Tôi quay sang.
- Cho tao thử tí đã, mệt thấy bà cố nội.
- Có cần anh hô hấp nhân tạo cho không. – Tôi nói bộ dạng lạnh lùng.
- Thôi. Không giám hôn em đâu vì mồm em thối răng em sâu. – Nó cười đều.
- Chó, nói nhanh không tao đá bay alo giờ.
- Lớp đó là A7.
- Chúng nó nói sao.
- Chúng nó bảo A10 đá cũng thường thôi nhưng nên lưu ý thằng thủ môn và thằng Đầu Cua của A10. Thằng thủ môn nó bắt hay lắm và thằng Đầu Cua thuộc hàng đá rắn có sừng, nó có ông anh làm đầu gấu đầu, tốt nhất là không nên gây sự với chúng nó.
- Lại có thằng đá rắn. Tao ghét.
- Mà tính sao?
- Hẹn lịch đi, tao chiến hết.
- Ok!

Ngày trước chúng tôi chỉ học thêm buổi chiều 2/3 môn trong một tuần, có nghĩa là tuần này học Toán, Lý thì tuần sau sẽ là Lý, Hóa và tuần kế tiếp là Toán và Hóa. Nhưng nay Tuần nào cũng học 5 môn nên mệt mỏi là điều không thể tránh khỏi. Lớp chúng tôi không còn rôm rả như trước nữa mà thay vào đó là những khuôn mặt đăm chiêu, suy tư cho từng tờ đề. Và lịch thi đấu với A10 là vào dịp nghỉ lễ 30.4 và 1.5.

Một lần, hình như hôm đó là chủ nhật tuần thứ 2 của Tháng Tư, tôi cảm quyền vờ đập cái bốp xuống bàn rồi vất đó lên giường nằm thờ dài. Học chẳng vào một tẹo nào. Tự dưng không biết lúc này Ánh đang làm gì nhỉ?

Lạ thật là tôi không nhớ đến Xuân mà lại nhớ đến Ánh mới ngu chữ. Nói vậy thôi chứ hôm nay tự nhiên nhớ Ánh lạ thường. Nhớ cái lạnh lùng đó của cô bé này.

- Mẹ con mượn điện thoại nhá. – Tôi hỏi khi mẹ đang xem ti vi với con ranh con.
- Làm gì? – Mẹ hỏi nhưng không rời mắt khỏi màn hình.
- Mẹ còn phải hỏi nữa, nhớ gái chứ sao nữa? – Con ranh con bôm đều.
- Mà biết gì, oắt con. – Tôi quắc mắt.
- Hừ. ... – Nó bĩu môi nguýt dài.
- Sau ti vi chỗ đầu giường đấy, xong hết tiền điện thoại thì mày liệu hồn. – Mẹ chỉ tay về phía giường của bố mẹ.
- Hé hé. Mẹ là nhất. ...

Tôi nói rồi lấy cái điện thoại xuống phòng mình ngồi nghịch. Điện cho Ánh cái xem nào chứ nhắn tin lớ đâu không đọc được thì sao. Mà không biết tâm này bà cô này đang làm cái gì nữa, không biết đang nấu cơm hay đang làm gì nhỉ? Tôi chép miệng rồi ấn số gọi.

- Alo. – Một giọng nữ giới còn khá trẻ, tôi nghe quen quen vang lên.
- Cháu chào cô, cô cho cháu gặp Ánh với ạ.
- Cháu là ai vậy?
- Dạ cháu là bạn học cùng lớp với Ánh, cháu hỏi bạn ấy chút bài tập ạ.
- Được cháu chờ nó tí, nó đang ở nhà trong.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Thời gian qua lúc mà trong vùng Hương Sơn – Hà Tĩnh không có internet thôi chứ mạng điện thoại thì nói chung là cũng chấp nhận được. Cứ tôi đến là cũng phải gọi cho vợ xem thằng con trai nó thế nào. Gớm các bạn ạ, nó bị viêm phổi đi viện, mẹ cũng lo cho con nên đâm ra cả hai mẹ con nhập viện. Một kinh hồn.

Hôm vợ thanh toán tiền điện thoại trả sau ngoài này buổi chiều thì tôi có ngay cuộc chất vấn.

- Anh làm gì mà cả gần triệu tiền điện thoại thế? – Có về căng.
- Thì gọi về nhà chứ gọi cho anh đâu.
- Gần triệu đấy, gọi khiếp thế.
- Em hay nhỉ? Anh gọi về cho hai mẹ con thôi mà, chẳng lẽ buồn đưa lê với cô bé bán rau ngoài chợ.
- Ai biết các anh thế nào?
- Nghĩ linh tinh thôi.
- Thế bao giờ thì ông nhớ mẹ con tôi ông về?
- Xong việc là anh về ngay. Khoảng nửa tháng nữa.

Có vợ sư tử nó khổ lắm các bạn ạ nhưng mà cuộc điện thoại đầu tiên của tôi cho Ánh nó không như bên trên đâu.

....

Nữ giới đó đem điện thoại đi vào trong nhà cho Ánh thì phải. Tôi nghe đầu thấp thoáng có tiếng “Ánh ơi có thằng nào tên là Đầu Đất nó tìm gặp em này.”

What the hell? Không lẽ đây là cô Dương – Văn. Mà ức nhất là vụ con ranh lưu tên mình trong danh bạ là Đầu Đất. Giết giết giết.

- Alo Tuấn à, Ánh nè. – Giọng ngọt ngào vang lên.
- Đây lưu tên người ta trong danh bạ là gì thế? – Tôi hỏi.
- Thì lưu là Bạn Tuấn thôi chứ gì nữa? – Trả lời ngọt như mật dù biết đó là nói dối.
- Thế Đầu Đất là thằng nào.
- Hi... Sao biết hay thế? – Ánh cười thẹn thùng.
- Cô có cái gì tôi không biết đâu? – Tôi trả lời.
- Mà gọi người ta có chuyện gì thế?
- À ừm thì nhớ gọi cái thôi.
- Ông nhớ em nào chứ nhớ gì tôi? – Ánh có vẻ đang bĩu môi.
- Thế không nhớ bà thì tôi gọi cho bà làm gì?
- Thôi nói đi có chuyện gì nói nhanh đi, bố mẹ biết giờ?
- Thế người rồi không phải mẹ à?
- Không chị Dương mà.
- Sax. Tí nữa tưởng mẹ Ánh, nghe giọng khác thế.
- Đúng là tai bị làm sao rồi... – Ánh khẽ cười.
- Chiều nay Ánh rảnh không? – Tôi hỏi.

- Có chuyện gì thế? – Ánh có vẻ khó hiểu.
- Thì có rảnh không đã? – Tôi ra về bí mật.
- Thì chiều cũng học bài thôi không có đi đâu cả. Nhưng mà có chuyện gì.
- Ờ thì rú Ánh sang bên thư viện Thành Phố chơi thôi. Ở nhà học chả vào gì hết. – Rú đại vì chẳng biết nói gì.
- Nắng lắm. – Ánh có vẻ lưỡng lự.
- Thì khoảng 3h mình qua mình đón xong 6h chờ bạn về đến nhà. Ok? – Tôi nói miệng trơn như lươn.
- Đúng 6h là phải cho người ta về nhà không là bắt đền đấy.
- Uhm yên tâm, ai bắt đi bán Trung Quốc đâu mà sợ.
- Vậy nhà, đến giờ Ánh đi nấu cơm rồi.
- Uhm, 3h Tuấn đến nha.
- Uhm. ...

Chết mẹ tôi rồi, cái mồm làm tội cái thân, chỉ là rú đại đi thôi mà sao con nhỏ này nó đồng ý nhanh như điện vậy? Đến Xuân mình mới chỉ chờ cô ấy ra chỗ Cầu ngói hóng mát thôi chứ chưa chờ sang thành phố lần nào mà. Xong rồi.

Ăn cơm xong, tôi lên giường nằm một lúc để suy nghĩ xem là nên đi những đâu chiều nay. Ba giờ mới đón nàng đi thì lên đến thành phố đã gần 4h rồi, ngói hóng mát ở đâu đó thứ thu viện 5h là đóng cửa rồi còn đâu. Thôi thì đưa nàng đi loanh quanh vậy thôi.

2h chiều tôi tắm rửa sạch sẽ, thay chiếc áo sơ mi sáng sủa nhất là quần jean mới nhất lên xe đi chơi. Đến trước cổng nhà Ánh thì cổng không khóa nhưng cài then trong. Tôi cất tiếng gọi.

- Ánh ơi!

Vài phút sau thì cô bé lật đật chạy ra mở cổng cho tôi. Nàng mặc bộ quần áo thun ở nhà, mau trắng chấm bi, tóc để dài không buộc và còn hơi ướt. Có vẻ như vừa gội đầu xong. Cũng biết chăm chút ha.

- Sao đến sớm thế? Hẹn bà giờ mà? – Ánh cười xinh tươi.
- Thì cũng gần ba giờ rồi mà, gọi trước chứ sợ Ánh chuẩn bị lâu. Hi hi.
- Vào nhà ngồi chờ mình chút nha.
- Uhm cũng được.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách của nhà Ánh. Đưa mắt ngắm nhìn thì đây là kiểu nhà của người Việt từ xưa để lại. Gọi là nhà gói mũi ba gian. Bên cạnh thì có một phòng gọi là buồng ngủ. Buồng này thường dùng cho con gái trong nhà khi chưa lấy chồng thì vào đó ngủ. Có hai chiếc giường đôi đặt hai bên và ở giữa là bộ ghế sofa.

Tôi đưa đi ngắm lại thì vẫn không thấy bàn học của Ánh đâu. Đang ngó quanh quất thì Ánh mang cốc nước tới cho tôi.

- Tuấn uống nước đi.
- Uhm mình xin. Bố mẹ và cô giáo đi đâu rồi? – Tôi buột miệng hỏi.
- Mẹ mình ra ngoài đồng, bố mình đi làm còn chị Dương vừa sang nhà bạn rồi. – Ánh nói.
- Ờ thế có mình Ánh ở nhà à?
- Uhm, mình vẫn ở nhà một mình mà.
- Ohm.
- Mà hôm nay sao đại hiệp lại có nhã ý mời tiểu nữ đi chơi vậy. – Ánh nháy mắt
- Thì học chẳng thấy vào gì cả hơn nữa căng thẳng quá, rú Ánh đi chơi loanh quanh tí cho đỡ chán.
- Vậy nói nghe đi những đâu nào chứ ai biết lừa người ta bán đi thì sao? – Ánh nheo mắt tinh nghịch.

- Thì sang thành phố chỗ nào đẹp, mát thì đưa vào đó chơi thôi. Biết chỗ nào đâu, nay cuối tuần, thời tiết không quá nóng, đi chơi.
- Uhm thế Tuấn ngồi đây chờ mình chút nha mình thay quần áo rồi ta đi nha.
- Uh nhanh nhé, ừ chờ được lâu đâu. – Tôi vờ nhăn mặt.
- Đúng là.... – Ánh lại cười tinh nghịch.

Chờ tầm 5 phút thì bạn tôi bước ra. Tôi như chết lặng người trong vài giây. Trời đất ơi.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Tôi trân trân nhìn vào người con gái đang đứng trước mặt mình. Mái tóc em buộc cao bằng sợi dây nơ đỏ, trên người là một chiếc áo sơ mi ca rô hồng, thêm chiếc quần jeans màu xanh nhạt tôn cao thân hình tuyệt vời của em.

Chưa bao giờ tôi nhìn thấy em trong bộ dạng này, lúc đi học em chỉ bộ quần áo đồng phục của trường, chỉ buộc tóc bằng những dây buộc tóc đơn giản, nhưng hôm nay em hoàn toàn khác. Em đẹp lắm. Em đẹp lắm.

- Gì mà nhìn người ta ghê thế? – Ánh vỗ vai tôi rồi ngồi xuống bên cạnh.
- Ánh tát mình cái đi? – Tôi đơ mắt quay về phía Ánh ngồi.
- Thôi đừng trêu người ta nữa? – Ánh có vẻ đỏ mặt.
- Chờ Ánh đi chơi thế này chúng nó đâm mình chết á? – Tôi hơi nhăn mặt.
- Sao thế?
- Xinh quá chứ sao nữa?
- Hay là ở nhà nhé? – Ánh hỏi lại có vẻ trêu tôi.
- Không, phải đi chứ? Cho cả thế giới biết thằng Tuấn này có cô bạn xinh bá đạo thế nào? Hà hà.
- Cười gì mà khoái trá thấy gớm.

Chúng tôi lên đường, Ánh khẽ nín áo tôi từ đằng sau, cảm giác nó cứ tê tê thế nào. Đã bao lần Xuân cũng nín áo tôi như thế nhưng lần này cảm giác nó buồn cười lắm. Vui vui mà lại sợ sợ. Vui vì sau qua bao nhiêu thời gian hờn dỗi cuối cùng tôi với Ánh vẫn trở lại vui vẻ với nhau, và sợ vì không biết có phải mình đang cảm mến cô bạn xinh xắn này không.

Thành phố của chúng tôi lúc đó nó chưa thực sự phát triển như bây giờ. Các toà nhà chưa mọc lên nhiều như hiện nay. Ở đó có vườn hoa thành phố và cũng vẫn hóa hữu nghị là có chỗ chơi mà thôi.

Tôi với Ánh dạo quanh một vòng cuối cùng cũng dừng chân ở một quán nước mía phía dưới chân cây cầu dẫn vào thành phố. Đây là quán nước mà chúng tôi vẫn hay ngồi những lần hẹn hò sau này. Quán này dưới gầm cầu nên lúc nào cũng có bóng râm, hơn nữa có gió từ sông thổi vào rất mát.

- Ngồi đây nhá. – Tôi dừng xe quay lại phía Ánh.
- Uhm. – Ánh khẽ gật đầu.

Tôi dựa xe rồi kéo ghế cho Ánh ngồi, gọi 2 cốc nước mía và 1 đĩa hướng dương. Hồi đó bên sông bên kia còn chưa có nhiều nhà cao tầng như bây giờ, vẫn còn bãi cỏ, bãi lau rậm rạp mà tôi chẳng tới chỗ đó nhiều vì nó hầu như là những kỉ niệm không vui.

- Tuấn sao chẳng nói gì thế? – Ánh mở lời trước.
- Đang ngắm....

- Ngắm gì? – Ánh thắc mắc.
- Ngắm cô bé xinh gái nào đó.
- Là bắt đầu trên người ta rồi đấy.
- Cơ mà xinh lắm, nhìn thích lắm.
- Con trai chỉ được thế là nhanh thôi.

Tôi lên đưa mắt ngắm Ánh, xinh thật, nhìn một lần mà cứ nhìn mãi. Chẳng hiểu thằng điên nào buông Ánh ra khi cô ấy tuyệt vời như vậy. Tính nết ngoan ngoãn hiền lành, xinh đẹp, học giỏi, đôi lúc lại cá tính nữa. Ngốc hết chỗ nói.

- Hôm nay đi chơi thế này bố mẹ có nói gì không? – Tôi hỏi.
- Xin phép rồi mà, nhưng phải cho người ta về trước 6h tối đấy.
- Hồi sáng là cô giáo à?
- Uhm, chị Dương còn hỏi là đã được Tuấn rủ đi chơi rồi hả mà.
- Thế rồi trả lời sao?
- Thì bảo là sang bên thư viện thành phố chơi thôi.
- Không cần thận cô Dương cũng kết mình rồi.
- Tưởng bờ nữa, em gái cô ấy còn chưa cưa đổ mà đòi.

Ánh cười đỏ ửng mặt nhìn xoáy tôi một cái rồi lại cắm đầu vào cốc nước mía. Lại một lần nữa những câu nói của Ánh làm tôi phải suy nghĩ. Chẳng hiểu câu nói đó của Ánh có ngụ ý gì ở trong này nữa. Cô ấy có lẽ nên biết giữa tôi và Xuân đang có chuyện gì và lần này tôi mời Ánh đi chơi chẳng qua là ở nhà chán quá nên đi cho khuây khỏa chứ chẳng có ý định gì.

- Làm gì mà cứ ngồi nghĩ vẩn vơ thế?

Tôi lại đưa mắt nhìn về Ánh một lần nữa, và lại nhìn về bãi lau phía xa.

- Mình muốn biết suy nghĩ của Ánh về mình như thế nào? – Tôi hỏi Ánh.
- Thì cũng như bạn bình thường thôi. – Ánh lại chăm chăm vào cốc nước mía.
- Lần đầu tiên thì cũng bình thường thôi nhưng chỉ ấn tượng từ sau hôm bạn giải vây cho mình. Hôm đó mình không nghĩ là bạn lại bạo dạn đến vậy. ... Uhm. ... Thế thôi. ...
- Có vậy thôi á.
- Uhm, về cơ bản thì Tuấn là cũng là người khá vui tính, dễ gần và đặc biệt là cũng tốt với Ánh nên Ánh cũng thấy dễ gần.
- Vậy còn chuyện những ngày hai đứa giận nhau thì sao?
- Uhm. Thì cũng nhớ bạn thật, nhớ lắm chứ không nhớ bình thường nhưng mà.

Những giọt nước mắt trên khuôn mặt bắt đầu rơi, tôi bắt đầu thấy có chuyện gì đó không ổn.

- Bạn độc ác, mình đã nói một lần rồi là tất cả tôi luôn hướng về phía cậu, mong điều tốt đẹp cho cậu nhưng cậu quá lạnh lùng và vô tâm.

Những giọt nước mắt rơi nhiều hơn trên má của Ánh. Tôi đứng dậy thanh toán tiền nước, không quên mua thêm hai cốc nước mía nữa mang theo. Tôi tiến gần đến Ánh cầm tay cô ấy.

- Đứng dậy ra đây với mình một chút.

Ánh khẽ lau nước mắt rồi ngoan ngoãn theo tôi lên xe. Con đường dài bên rặng liễu trên mặt đê. Đến đoạn gần công viên thì có một dãy ghế đá hướng mặt ra phía sông.

Tôi dừng lại, Ánh cũng ngoan ngoãn xuống xe ngồi cạnh tôi.

- Nói tiếp đi. – Tôi đặt cốc nước mía lên tay Ánh.

- Tiếp chuyện gì?
- Chuyện mà cậu nói tôi ác lắm ấy.
- Cậu có ý gì, cậu cứ nói tiếp đi, mình vẫn nghe mà, mình chỉ muốn nghe tiếp thôi, bạn cứ nói tiếp đi rồi mình sẽ nói cho bạn hiểu.
- Những ngày qua, tôi thực sự nhớ cậu. Ngay từ lúc cậu đặt trái tim mình cho người khác mình nghĩ mình sẽ mất cậu mãi mãi. Và nó đúng thật, bạn đầu khi còn cảm mến nhau bạn vẫn sẽ còn rung động với người khác nhưng khi các bạn đã yêu nhau thì mình sẽ mất cậu vì tính cách cậu luôn rất cố chấp trong tình cảm và công việc. Cậu ác lắm.....

Nói rồi Ánh gục đầu vào vai áo tôi khóc lầy khóc đê, những giọt nước mắt nóng hổi, rơi trên vai mình, tất cả tình cảm yêu thương của cô bé đặt trong tâm trí mình sẽ mãi mãi ra đi theo những giọt nước này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Trời đã gần về chiều, bóng nắng đỏ dài theo vết trượt tình cảm trên đoạn đê này. Sau ngày hôm nay tôi và Ánh có thể mất nhau mãi mãi hoặc sẽ đến gần nhau hơn bao giờ hết. Nhưng khó lắm.

Tôi nâng cằm cô bé lên, lau từng giọt nước mắt trên hai má của Ánh rồi lại kéo cô ấy gần vào để tựa trên vai tôi.

- Ánh có thấy con thuyền chở cát kia không?

-.....

- Nó sẽ hút cát ở đây đến lúc cát ở quãng sông này hết sau đó nó sẽ di chuyển đến một nơi khác. Rồi quãng sông khác sẽ lấp lại hoàn cảnh tương tự của quãng sông này. Chuyện của cậu và mình cũng vậy, mình như con thuyền còn bạn như lòng sông kia. Bạn hết lòng cho mình, mình cảm ơn nhưng rồi chúng ta chỉ có duyên gặp nhau chứ chẳng có chút nợ nào. Mình chân thành xin lỗi và nếu có kiếp sau thì mình sẽ không để cậu xa tôi đâu. Nhưng.....

-.....

- Nhưng mình không thể đến với bạn được nữa rồi. Bây giờ mình cũng mang trên vai trách nhiệm với một người bạn gái khác. Nếu như mình bỏ lại cô gái đó thì cô ấy sẽ đau khổ hơn bạn rất nhiều. Để rồi khi tôi với cậu đến với nhau thì sẽ chỉ làm bạn khổ hơn thôi. Bạn nghĩ đến viễn cảnh khi tôi đang có tình cảm với cậu mà vẫn không quên được người cũ. Sống dần vất vả khổ lắm Ánh ạ.

- Tôi hiểu cả rồi, cậu không cần phải nói nữa....

Ánh hét lên rồi cầm đầu chạy một mình về hướng vô định. Tôi vất xe đạp đó chạy theo luôn, chạy được tầm mười bước thì đã kéo tay cô ấy lại được. Ôm chặt cô ấy vào trong lòng để cô ấy có một chỗ dựa vững chắc mà khóc, một chỗ để nương nhờ vào ngay lúc này đây.

- Khóc đi, cứ khóc đi.... Rồi hãy quên tôi đi, chúng ta hãy là bạn thật vui vẻ với nhau để đừng quên nhau say này....
- Không, tôi không muốn, tôi không muốn.....

Ánh đâm vào ngực tôi thật sự mạnh, thật sự đau nhưng cứ để cho cô ấy đâm, sẽ dễ chịu hơn.

- Thôi nào, đau đấy. – Tôi đẩy Ánh ra.
- Lại còn đùa được nữa. – Ánh vừa méu vừa cười chẳng biết làm thế nào.
- Ngồi lại kia rồi mình sẽ nói tiếp cho cậu hiểu.

Tôi với Ánh đi về chỗ ghế đá cạnh xe của tôi. Tôi sẽ cố gắng để cho vấn đề giữa tôi và Ánh đừng mập mờ giữa ranh giới mong manh giữa tình bạn và tình yêu.

- Giờ còn muốn đâm người ta nữa không? – Tôi quay qua hỏi Ánh.
- Ghét thế, cứ trêu người ta thôi.

- Ánh này, hãy giữ tình cảm đó coi như một kỉ niệm đẹp đã có của hai ta, hãy giữ nó cho riêng mình thôi, hiểu không?

- Không, không hiểu. – Vẫn đang sục sục và vô cùng ngoan cố.

- Mình không ép Ánh phải hiểu nhưng cứ về suy nghĩ thì Ánh sẽ hiểu những gì hôm nay mình nói. Hãy tha lỗi cho mình.

Trò chuyện một lúc nữa tôi cũng làm Ánh nở được nụ cười. Đôi khi làm một người con gái yêu mình nó dễ hơn việc bạn biến cố gái đó thành người ghét mình. Và tôi đang làm điều khó nhất là biết tình cảm của cô ấy dành cho tôi trở thành tình bạn.

- Thôi cũng muộn rồi, ta về thôi không bố mẹ mong. – Tôi quay qua Ánh.

- Uhm, về thôi.

Con đường về chiều tấp nập hơn lúc chúng tôi đi, giờ là giờ tan tầm, mọi phương tiện đều đông đúc cả chiều đi lẫn chiều về. Ánh vẫn níu áo tôi như lúc hai đứa đi nhưng lần này chẳng ai nói với ai câu nào cứ thế mà về.

Tôi biết trong đầu Ánh đang suy nghĩ những gì, trong tâm trí nàng đang lan man về chuyện gì. Đôi lúc nên để con gái suy nghĩ một chút họ sẽ chín chắn hơn, hiểu được mọi chuyện đang diễn ra như thế nào và để họ biết họ đang làm gì.

Đang chuẩn bị rẽ sang con đường vào nhà Ánh thì bỗng dưng Ánh giật giật nhẹ áo tôi.

- Tuấn dừng lại đi.

- Sao thế? – Tôi chậm dần và quay lại nhìn Ánh.

- Đưa mình về đến đây thôi, không bố mẹ về rồi lại nhìn thấy thì không hay.

- Uhm nếu Ánh muốn thế thì dừng lại ở đây nhé.

Thực ra thì chỗ này cũng chỉ cách nhà Ánh có vài bước chân, và em ấy nói đúng. Không nên để quá nhiều người biết chuyện chúng tôi. Thêm buồn cho cả hai mà thôi.

Tôi quay đầu xe nhấn định về đan đạp nhưng muốn quay lại nhìn Ánh, chỉ nhìn Ánh một lần nữa thôi rồi chúng tôi sẽ xa nhau. Tình cảm biết là đến từ hai phía nhưng vì ngại ngùng, thẹn thùng mà chúng tôi đánh mất nhau mãi mãi.

Tôi dựng xe xuống rồi cả hai không nói với nhau lời nào chạy vụt đến ôm chầm lấy nhau. Ánh lại bắt đầu khóc.

Cảm thấy đã đủ vì cứ ôm nhau thế này rồi tôi sẽ không thể nào dứt Ánh ra được mà trở về với Xuân. Tôi khẽ đẩy Ánh ra, đặt lên trán cô ấy một cái hôn.

- Anh ngàn lần xin lỗi em! Sẽ có người tốt hơn anh yêu thương em. Hãy mỉm cười lên nhé. – Tôi nói và mỉm cười với Ánh.

-

Ánh không nói gì cả, em ấy lặng im, đưa đôi mắt to tròn lên nhìn tôi, trong ánh mắt hi vọng nhiều mà thất vọng cũng nhiều. Tôi thấy nỗi buồn ở trong đó. Tất cả là lỗi tại tôi.

Để lại cô ấy tôi tiến tới xe của mình và một mạch đi thẳng ra đường lớn. Tôi không ngoái lại lần nào nữa vì ngoái lại bây giờ thì chúng tôi lại lao đến nhau, chúng tôi sẽ mãi nhùng nhằng giữa tình cảm và tình bạn. Rồi chúng tôi sẽ đau khổ hơn mà thôi.

Tối hôm đó, tôi đặt lưng lên giường, mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà. Không biết giờ này Ánh đang làm gì nữa, cô ấy có khóc không? Đang học bài hay đang suy nghĩ gì nữa.

Nếu như những ngày đầu Ánh không lạnh lùng và Xuân không tấn công mạnh đến vậy thì có lẽ chúng tôi không đến hoàn cảnh như thế này. Thôi thì cứ như vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.